

Neîmblânzitul Tarzan

EDGAR RICE BURROUGHS

Bourroughs Edgar Rice

TARZAN

SALONUL NEBUNIEI

*EDITURA EURO PONTIC'
CLUJ-NAPOCA, 1996*

CAPITOLUL I

Jaf și omor

Printr-o pădure întunecoasă din Africa de Sud-Est, înainta anevoios o trupă de soldați negri al căror comandant, căpitanul Schneider, abia mergea de oboseală; iar din cauza căldurii, broboanele de sudoare de pe frunte i se prelingeau pe obraji și gât.

Alături de căpitan pășea un locotenent, iar sublocotenentul Von Goss venea din urmă, cu o mână de soldați, forțele principale, grăbind la drum un grup de cărăuși, care, deși aproape morți de osteneală, erau loviți neconținut, când cu patul carabinelor, când cu vârful ascuțit al baionetelor. Negăsindu-se nici un cărăuș în apropierea căpitanului, acesta își răcorea furia pe soldați, dar cu multă atenție, fiindcă ei erau înarmați, iar cei trei ofițeri albi se găseau singuri cu atâția negri în inima Africii.

Mai bine de jumătate din companie mergea înaintea căpitanului și a locotenentului său; iar restul în urma lor.

Asfel, găsindu-se la mijloc, cei doi ofițeri micșoraseră primejdiile acelei jungle sălbatice.

În fruntea coloanei, legați împreună de gât cu un lanț gros, se aflau doi negri sălbatici, aproape goi. Erau călăuzele indigene, impuse în serviciul zisei "Kultur" germane, ale cărei urme se vedeau cu prisosință în numeroasele răni și vânătăi de pe corpul lor.

Astfel, până și în întunecimea Africii, lumina civilizației germane începea să se reflecte asupra sărmanilor indigeni, după cum, cam tot pe aceeași vreme, în toamna anului 1914, se revărsase cu atâta strălucire asupra blândeii Belgii.

E adevărat, călăuzele s-au rătăcit împreună cu toată compania, dar acest lucru se întâmpla mai tuturor călăuzelor africane. Pentru căpitanul Schneider, însă, nu avea nici o importanță faptul că pierderea drumului a survenit în urma relei-voințe a călăuzelor sau din neștiința lor. Îi era destul să știe că s-a rătăcit în sălbăticiile Africii și că avea la îndemână ființe omenești, mai slabe decât el, pe care le putea supune diferitelor torturi.

Faptul că nu i-a omorât imediat se datora, în parte, unei urme de speranță că vor găsi drumul, scoțându-i din jungla în care se găseau acum, iar, pe de altă parte, faptului că, atâta timp cât mai trăiau, avea prilejul să-i pedepsească.

Sărmanele ființe, sperând că vor da din întâmplare peste drumul adevărat, susțineau din toate puterile că știu drumul și nu se rătăciseră, așa că ei continuau să meargă pe o cărare veche, scobită de uzul a nenumărate animale, probabil în curs de secole.

Pe aici era drumul lui Tantor, elefantul, când se ducea să se adape. Tot pe aici umbla și Buto, rinocerul, în timp ce noaptea, animalele de pradă păseau ușor, aproape fără zgomot, pe dedesubtul ghirlandelor făcute de crengile încolăcite ale copacilor dintr-o parte în alta, ducându-se spre câmpia întinsă din marginea junglei, unde găseau prada mai ușor.

Iar, când călăuzele au ajuns la marginea acestei câmpii, care s-a ivit pe neașteptate înaintea lor, căpitanul scoase un suspin adânc de ușurare, pentru că, după atâtea zile de

rătăcire fără nădejde printr-o junglă aproape de nepătruns, priveleştea întinsă de ierburi clătinate de vânt, împestriţată în unele locuri de câte un copac sau doi, iar la distanţă o linie verde şerpuind printre tufişuri, ce indicau o apă curgătoare, îi părea europeanului un adevărat paradis.

Un zâmbet de satisfacţie a apărut pe buzele neamţului şi, ducând binoclul la ochi, a cercetat întreaga câmpie cu minuţiozitate, până când s-a oprit deasupra unor clădiri de pe lângă marginea înverzită a râului.

— Avem noroc, zise Schneider tovarăşului său. Vezi ce-acolo?

Locotenentul, care privea şi el cu binoclul, a îndreptat lentulele în direcţia arătată, până când a văzut şi el priveleştea ce a atras atenţia superiorului.

— Da, zise el. Văd o fermă engleză. Trebuie să fie a lui Greystoke, pentru că alta nu mai este în această parte a Africii engleze de răsărit. Ne-a ajutat Dumnezeu, domnule căpitan.

— Eu cred că l-am descoperit cu mult mai repede ca el să fi aflat că ţara lui şi a noastră sunt în război.. Acum o să simtă şi el mâna de fier a Germaniei.

— Să sperăm că este acasă, a zis locotenentul, că să-l putem lua cu noi, când vom raporta lui Kraut la Nairobi, iar căpitanul Fritz Schneider va fi recompensat când îl va aduce pe faimosul Tarzan.

Schneider îşi umflă pieptul de mândrie.

— Ai dreptate, prietene, zise el. Ba încă la amândoi o să ne meargă bine; numai că va trebui să alergăm după generalul Kraut până să-l ajungem, atât de repede se retrag englezii cu armata lor caraghioasă.

În sfârşit, mica trupă de soldaţi negri cu cei trei ofiţeri albi ai lor, au pornit veseli la drum, spre reşedinţa lui John Clayton, lord de Greystoke; dar pe căpitan îl aştepta o dezamăgire, pentru că nici Tarzan, nici fiul său nu erau acasă.

Lady Jane, neştiind că Germania şi Anglia sunt în război, i-a primit cât se poate de ospitalier pe ofiţeri, dând dispoziţii credincioşilor ei Waziri să prepare o cină dintre

cele mai festive și bogate pentru soldații inamici.

Din partea de răsărit, de la o distanță foarte mare, Tarzan venea cu mare viteză dinspre Nairobi către ferma sa. A aflat acolo despre izbucnirea războiului mondial și, gândindu-se la o posibilă invazie a Africii engleze de Est de către germani, se grăbea să ajungă mai curând acasă pentru a își putea transporta soția într-un loc unde ar fi fost în mai multă siguranță.

Avea cu el și vreo douăzeci de războinici negri ca abanosul, dar i se părea că ei merg prea încet prin junglă, cu toată obișnuința unor astfel de călătorii.

De multe ori, când era nevoie, se dezbrăca tot atât de ușor de pojghița subțire de civilizație, ca și de hainele sale, simbolul acestei civilizații putând să se transforme, într-o clipă, din englezul nobil, civilizat și cu maniere distinse, în sălbaticul aproape gol de mai înainte, care cutreiera pădurile africane.

Soția lui era în primejdie!? Iată singurul gând care îl stăpânea. Ea nu mai era pentru el acum lady Jane Greystoke, ci mai curând femeia pe care o câștigase prin forța mușchilor săi de oțel și pe care trebuia să o țină și să o apere cu ajutorul aceluiași armament de luptă.

Iar acela care sărea repede din creangă în creangă prin pădurea încâlcită, sau alerga cu pași repezi prin poienile ce le întâlnea în cale, nu mai arăta acum ca un membru al Camerei lorzilor, ci, mai degrabă ca o maimuță dintre cele mai mari, antropoide. Avea numai un scop, care-i înăbușea orice gând de oboseală sau primejdie.

Manu, maimuța mică din vârful copacilor, l-a văzut trecând și a început să vorbească în limba ei. De mult nu l-a mai văzut Manu pe marele Tarmangani trecând gol prin junglă. Acum Manu era bătrân, cu părul cărunt și barba lungă, dar în ochii lui aproape stinși a lucit flacăra amintirii vremurilor când Tarzan domnea ca suprem, stăpânitor al junglei peste toate vietățile care călcau iarba crescută printre copacii seculari.

Chiar Numa, leul, ascuns în timpul zilei lângă prada pe care a reușit s-o prindă cu o noapte mai înainte, a clipit din

ochii săi galbeni și a zvâcnit din vârful cozii sale, când l-a ajuns mirosul vechiului său dușman.

Dar și Tarzan a simțit mirosul lui Numa și a lui Manu, ca și a oricărei alte fiare din junglă, cu toată graba lui în drumul său către apus. Timpul scurt pe care l-a petrecut în societatea engleză nu i-a alterat nici cea mai mică părticică din minunatele facultăți ale simțurilor sale. Nările l-au avertizat despre prezența lui Numa, cu mult mai înainte ca regele animalelor să-și fi dat seama că Tarzan trece pe acolo.

L-a auzit nu numai pe zgomotosul Manu, ci chiar și foșnetul tufișului prin care a trecut Șita, leopardul, înainte ca aceste animale atât de agere să îi fi simțit prezența

Dar, oricât de acute erau simțurile lui Tarzan, oricât de repede înainta prin țara sălbatică pe care o considera ca o patrie, oricât de puternici îi erau mușchii ce îl purtau, totuși, nu era decât un muritor ca toată lumea... Timpul și spațiul îl apăsau cu puterile lor inexorabile; dar nici Tarzan nu era omul care să nu-și dea seama perfect de toate acestea. Singurul necaz ce-l avea era că nu poate călători cu viteza gândului și kilometri lungi și obositori care se întindeau înaintea lui necesitau ore de eforturi fără odihnă, până când să sară de pe ultima creangă de la marginea junglei în câmpia deschisă de unde se vedea ținta pe care o căuta.

Zile întregi au fost necesare ca să parcurgă acest drum, chiar dacă noaptea nu se odihnea decât numai câteva ore, iar căutarea hranei a lăsat-o în sarcina norocului. Dacă Wappi, antilopa, sau Horta, mistrețul, se întâmpla să îi iasă înaintea când era flămând mânca și el, zăbovind numai cât era necesar pentru uciderea pradei și tăierea unei bucăți de carne din ea.

În cele din urmă, lungă lui călătorie s-a apropiat de sfârșit, ajungând la ultima șuviță de pădure deasă ce mărginea moșia sa spre răsărit. După ce a străbătut-o și pe aceasta și a ajuns la marginea câmpiei, și-a îndreptat privirile peste ținuturile sale întinse, spre casă.

Dar de la prima privire ochii i s-au îngustat și mușchii i s-au încordat. Chiar de la această distanță enormă el a putut să vadă că lucrurile nu sunt în deplină ordine. Un fir

subțire de fum s-a ridicat din dreapta locuinței, din locul unde au fost hambarele. Acum acestea nu mai existau, iar de pe hornul locuinței, de unde ar fi trebuit să iasă fum, nu mai ieșea nimic.

Tarzan a pornit atunci la drum din nou, de astă dată cu o viteză și mai mare, împins de o teamă neașteaptă, produsă mai mult de intuiție, decât de judecată. Întocmai ca fiarele, Tarzan, părea că posedă al șaselea simț. Cu mult înainte de a fi ajuns la conacul moșiei, și-a zugrăvit exact în minte priveliștea care avea să-i întâmpine ochii.

Frumoasa sa locuință era acum tăcută și pustie. Mormane de ruine fumegânde arătau numai locul unde au fost hambarele mari ale moșiei. Din colibele de lut acoperite cu stuf ale muncitorilor săi nu se vedea nici o urmă. Din unele locuri, se înălța câte un vultur, zburând în cercuri mari pe deasupra stârvurilor de animale și oameni.

În cele din urmă, pătruns de o groază cum nu a mai avut prilejul să o simtă până atunci, a făcut un efort și a intrat în casă. Priveliștea care i-a întâmpinat ochii a făcut să explodeze negura urii și răzbunării, deoarece, crucificat pe zidul odăii de primire, era Wasimbu, fiul uriaș al credinciosului Muviro, care de mai mult de un an a fost protectorul lady-ei Jane.

Mobila odăii răsturnată și sfărâmată, lacurile de sânge uscat de pe pardoseală, precum și urmele lăsate pe ziduri și uși de mâini însângerate, arătau destul de limpede lupta crâncenă ce trebuie să se fi desfășurat în înăperea îngustă a acelui apartament. Răsturnat peste plan, zăcea cadavrul unui alt războinic negru, în timp ce, la ușa budoarului lady-ei Jane, mai zăceau uciși alți trei din grupul credincioșilor lordului de Greystoke.

Ușa acestei odăi era închisă. Tarzan, cu privirea vagă, cu umerii lăsați în jos, stătea nemișcat și mut, privind cadrul neanimat al ușii, care-i ascundea un secret oribil, pe care nici nu îndrăznea să și-l închipuie.

Încet, cu picioarele ca plumbul, a înaintat până la ușă. A întins mâna căutând o clanță. Aici a mai stat un timp neclintit. Apoi, cu un gest de răzvrătire, și-a îndreptat uriașa

statură și cu umerii lăsați pe spate, cu capul sus, fără frică, a împins ușa și a pășit peste pragul odăii care ascundea amintirile celor mai scumpe momente din viața sa. Iar, după ce a traversat-o, nici o schimbare nu s-a ivit în expresia posomorâtă a figurii sale, când, s-a oprit lângă pat, în fața trupului neînsuflețit al femeii ce zăcea acolo, cu fața în jos, nemișcată și tăcută acum, dar pe care el a lăsat-o plină de viață, tinerețe și iubire.

Nici o lacrimă nu a apărut sub genele lui Tarzan, dar numai Dumnezeu ar fi putut să știe gândurile care treceau prin creierul lui încă sălbatic. Multă vreme a rămas acolo, cu ochii ațintiți asupra cadavrului carbonizat în așa mod încât nu mai era de recunoscut. În cele din urmă, însă, s-a aplecat și l-a ridicat în brațe și când l-a întors pe partea cealaltă a văzut cât de oribilă i-a fost moartea, simțind în clipa aceea, cea mai profundă durere amestecată cu ură.

Nu a avut nevoie nici de dovada unei arme germane sfărâmate pe care a găsit-o în odaia din afară, nici de șapca soldățească plină de sânge aruncată pe jos, ca să știe cine au fost cei care au comis acea crimă îngrozitoare și inutilă.

A avut și un momet de speranță zadarnică, îndoiala că identitatea cadavrului nu ar fi a soției sale, dar, după ce a descoperit inebelele de pe degetele ei, s-a stins și ultima rază de nădejde ce i-a licărit o clipă.

Dar, fără a-și manifesta durerea într-un alt mod decât prin tăcere și venerație, a îngropat trupul carbonizat în grădina de trandafiri, mândria lady-ai Jane Clayton, iar alături pe războinicii negri care și-au dat viața atât de zadarnic pentru apărarea stăpânei lor.

În altă parte a curții, a descoperit mai multe gropi și s-a decis imediat să caute acolo proba decisivă a identității adevăraților înfăptuitori ai atrocităților comise în lipsa lui.

A dezgropat, deci, cadavrele a vreo doisprezece ascaris germani și a găsit pe uniforme și semnalmente companiei și ale regimentului cărora aparțineau. Era destul pentru el, sigur că, înarmat cu aceste indicii, îi va descoperi cu ușurință pe ofițerii albi ce i-au condus pe negri.

S-a întors în grădina de trandafiri, unde iarba și florile

erau călcate în picioare de huni și vandali și s-a oprit cu capul aplecat lângă mormântul aceleia care i-a fost mai dragă decât orice pe lume, luându-și astfel de la ea un ultim adio. Când soarele a început să coboare la orizont, în spatele pădurilor gigante de la apus, a plecat pe urmele încă distincte lăsate de Hauptmann Fritz Schneider și compania sa.

Suferința lui, o suferință mută, nu era prin aceasta mai puțin sfâșietoare. La început, durerea intensă i-a amortit orice altă facultate a gândirii... Creierul său a fost copleșit, în așa măsură de această calamitate, încât nu mai reacționa decât la o singură idee, care îl obseda: E moartă! E moartă! E moartă! Fraza aceea izbea ca un ciocan în creierul său, cu o monotonie care îi producea o durere surdă... Cu toate acestea, picioarele îl duceau mecanic pe urma ucigașilor, în timp ce, în subconștient, fiecare simț îi era încordat pentru preântâmpinarea primejdiilor mereu prezente ale junglei ecuatoriale.

Dar, puțin câte puțin, chinurile sale s-au manifestat printr-o emoție, atât de reală și de tangibilă, încât părea un tovarăș care mergea alături de el. Era "Ura" - ce i-a adus, într-o măsură oarecare alinare, pentru că era o ură sublimă, care îl înnobila..., ura atâtor milioane de oameni din lumea întreagă față de nemți și țara lor.

Bineînțeles, ura lui se concentra numai asupra ucigașilor soției sale, dar cuprindea tot ce era german, fie însuflețit, fie neînsuflețit. Iar, când gândul acesta a ajuns să-l stăpânească cu totul, și-a întors fața spre Goro, luna, și cu mâna ridicată i-a blestemat pe autorii crimei îngrozitoare care s-a comis în absența lui de la fermă; i-a mai blestemat, în același timp, pe toți ai lor, împreună cu toate neamurile, făcând în sufletul său un jurământ solemn: se va lupta cu ei fără cruțare, până îl va ajunge moartea.

Imediat după aceea, a simțit o ușurare în suflet, pentru că, până acum, viitorul, care i s-a părut gol și fără nici un rost, era plin de posibilități la care numai când se gândea, se revărsa în el un sentiment de fericire; de acum acest viitor consta în încetarea absolută a chinurilor și în îndeplinirea

unei opere care îi va preocupa tot timpul.

Dezbrăcat nu numai de toate semnele exterioare ale civilizației, Tarzan a revenit acum, din toate punctele de vedere și la starea de fiară sălbatică în care a fost crescut. Niciodată gradul lui de civilizație nu a fost altceva decât o pojghiță subțire: un lustru pe care-l accepta de dragul iubitei sale soții, crezând că ea era mai fericită văzându-l astfel. În realitate, el a purtat întotdeauna un mare dispreț manifestărilor exterioare ale așa-zisei culturi.

Civilizația nu însemna pentru Tarzan decât o stânjenire a libertății sub toate aspectele ei: libertatea de acțiune, de cugetare, de iubire și de ură. Hainele îi erau nesuferite, neconfortabile, urâcioase și stingheritoare, obiecte care îi aminteau de încătușarea pe veci în care trăiau sărmatele ființe omenești din Londra și Paris. Hainele nu erau decât emblema ipocriziei care însemna civilizație..., pretext că purtătorii lor s-ar rușina de ceea ce acopereau hainele, de fapta omenească făcută după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Tarzan știa cât de ridicol și caraghios, în același timp, arătau animalele de ordin inferior când erau îmbrăcate, deoarece a văzut, în diferite circuri din Europa, animale costumate. Mai știa, de asemenea, ce înfățișare ridicolă, deși legată de un sentiment de mizericordie, are chiar omul, când își acoperă corpul cu haine potrivit cerințelor civilizației, deoarece el până la vârsta de douăzeci de ani nu a văzut decât sălbatici goi ca și el.

Tarzan admira peste măsură un corp bine proporționat și musculos, fie al unui om, fie al unei antilope sau al unui leu. Totdeauna a fost mai presus de înțelegerea lui cauza pentru care hainele sunt considerate mai frumoase decât o piele sănătoasă și curată sau pentru ce pantalonii și hainele ar fi mai plăcute decât rotunjimea mușchilor jucând sub o piele flexibilă.

În lumea civilizată, a descoperit cu mult mai multă lăcomie, cruzime și egoism decât a văzut vreodată, în jungla sălbatică pe care a cunoscut-o și cu toate că în lumea civilizată și-a găsit tovarășa vieții și câțiva prieteni pe care

îi iubea și admira, niciodată nu a ajuns să accepte această lume așa cum am face oricare dintre noi care nu am cunoscut altă viață.

De aceea, a simțit o mare ușurare când a părăsit definitiv orice urmă exterioară a civilizației și a pomic din nou prin junglă, numai cu o blană pe șolduri.

Era înarmat cu cuțitul de vânătoare al tatălui său, atârnat la șoldul stâng; arcu cu tolba de săgeți peste umeri, iar peste piept, peste unul din umeri și pe dedesubtul celui alt avea încolăcită o funie lungă din fire de iarbă, fără de care s-ar fi simțit tot atât de gol ca oricare din noi, dacă ne-am găsi deodată pe stradă numai în flanelă.

Mai avea și o sulită mare și grea, pe care uneori, o ducea în mână, iar alteori peste umăr, atârnată de o curea lungă. Îi lipsea, însă, medalionul bătut în diamante, în care păstra fotografiile tatălui și mamei sale și pe care l-a purtat totdeauna până când i l-a dat soției sale, ca semn al celui mai adânc devotament, înainte de a se căsători.

De atunci, ea l-a purtat neîncetat, dar Tarzan nu a găsit medalionul nicăieri, nici asupra corpului ei carbonizat, nici în budoar, așa că răzbunarea spre care tindea mai avea un scop: găsirea giuvaerului furat.

Abia spre miezul nopții a început și el să simtă oboseala lungilor ore de drum și să-și dea seama că până și mușchi ca ai lui își au limita lor de rezistență.

Urmărirea ucigașilor nu s-a caracterizat printr-o viteză excesivă, ci mai curând în armonie cu procesul lui mintal, care se rezuma într-o hotărâre neclintită de a pretinde de la nemți mai mult decât ochi pentru ochi și mai mult decât dinte pentru dinte, pentru că noțiunea de timp nu ocupa decât prea puțin loc în socotelile lui.

Atât în exterior cât și în sinea lui, a devenit din nou o fiară; iar în viața fiarelor, timpul, sub aspectul unei măsuri de durată, nu are nici un înțeles.

Animalul e interesat numai în "acum" și pentru că totdeauna este "acum", după cum va fi în veci, are la dispoziție o eternitate de timp pentru îndeplinirea scopurilor sale. Firește că Tarzan își dădea seama ceva mai mult despre

dimensiunea timpului; totuși, ca și fiarele, înainta într-o chibzuință majestuoasă, deoarece nu era nici o nevoie de acțiune rapidă.

Odată ce și-a consacrat viața răzbunării, ea a devenit o stare naturală; prin urmare, nu era o necesitate urgentă, așa că nu se grăbea deloc în urmărirea lui.

Lipsa de odihnă și preocuparea de gândurile năpastei sale și de proiectele de răzbunare, începau să își spună cuvântul. Acum însă și-a dat seama că este obosit, așa că a început să caute un copac unde s-a mai adăpostit și alte dăți în timpul nopții.

Fața luminoasă a lui Goro era întunecată din când în când și din ce în ce mai des de norii ce umblau repede pe cer, iar Tarzan a înțeles că se apropia o furtună. Umbra produsă de nori făcea ca întunericul din adâncul junglei să fie și mai mare: un întuneric pe care aproape puteai să-l simți și care oricui, în afară de Tarzan, i-ar fi inspirat teroare, mai ales că era însoțit de foșnetul frunzelor, de trosnetul crengilor și de intervalele și mai sugestive de tăcerea completă, în timpul cărora și cea mai simplă imaginație ar fi văzut numai fiare gata să atace. Tarzan însă, trecea prin toate acestea fără să îi pese, cu toate că veghea neconținut.

Uneori se arunca ușor pe crengile de jos ale copacilor, urmându-și drumul pe acolo, îndată ce simțea că pe cărare, înaintea lui, se află Numa mâncându-și prada. Alteori, sărea repede la o parte, când Buto, rinocerul, venea agale spre el, de-a lungul cărării roase adânc de atâta umblet de animale. Ca întotdeauna, Tarzan încerca să înlăture certuri sau încăierări inutile, cu toate că era pregătit de luptă la cel mai mic pretext, când nevoia o cerea.

În sfârșit, a ajuns și la copacul pe care l-a căutat. În timpul acesta luna a fost cu totul acoperită de nori, iar vârfurile copacilor se legăneau violent, sub bătaie necurmată a vântului, al cărui muget acoperea celelalte zgomote mai mici din junglă.

Tarzan a început să urce copacul, spre bifurcația a două crengi puternice, unde și-a făcut el, într-o vreme, o mică

platformă de crengi. Acum s-a întunecat cu totul. Era cu mult mai întuneric decât înainte, deoarece tot cerul a fost acoperit de nori groși și negri.

Deodată, Tarzan s-a oprit în urcușul său, iar nările lui sensibile s-au dilatat, mirosind aerul din jurul său. O clipă numai a rămas în atitudinea aceasta, pentru ca imediat după aceea să sară cu energia și agilitatea unei pisici departe de tot, spre capătul unei crengi; apoi să se salte în sus, prin întuneric, spre a se prinde de o altă creangă, pe care să se ridice, iar de acolo pe alta și mai sus.

Dar ce l-a determinat pe el, ca din urcușul încet pe trunchiul copacului, să treacă deodată la un ocol atât de rapid printre crengile copacilor?

Oricare dintre noi, ceilalți muritori, nu am fi putut vedea nimic: nici chiar platforma care, cu un moment mai înainte, a fost chiar deasupra capului său, dar care acum a rămas ceva mai jos de el; în timp ce el ocolea, am fi putut auzi un mârâit fioros și apoi am fi văzut, când luna a ieșit o clipă din nori, atât platforma cât și o mogâldeată în care, după ce ochii s-ar mai fi obișnuit cu întunericul, am fi recunoscut-o pe Șita, pantera feroasă.

Ca răspuns la mârâitul acestei feline, din pieptul puternic al lui Tarzan a ieșit un mârâit surd, tot atât de fioros ca și al fiarei, dar un mârâit prin care pantera era înștiințată că a nimerit în culcușul altuia. Șita era însă în toane rele, așa că, în loc să părăsească platforma, îl privea rânjind pe omul de pe creanga de mai sus de ea.

Atunci, Tarzan s-a apropiat încet de-a lungul crengii înspre trunchiul copacului, până când ajunsese exact deasupra panterei. A tras din teacă cuțitul de vânătoare al tatălui său: arma care i-a dat de la început o adevărată ascendență asupra fiarelor junglei, dar de care spera că nu va fi nevoit să se folosească acum, știind bine că cele mai multe dintre disputele de junglă se rezolvă mai des prin mârâituri amenințătoare decât prin luptă, legea vicleniei fiind tot atât de mult în vigoare în junglă ca orișunde ăurea; fiarele maricele numai în chestiuni de dragoste și de hrană, se încaieră cu ghearele și cu colții.

Tarzan s-a sprijinit de trunchiul copacului și s-a aplecat înainte, mai aproape de Șita.

— Hoț de copii! a strigat el.

Pantera s-a ridicat și s-a așezat pe șoldurile din spate rânjindu-și colții la câteva palme distanță de fața batjocoritoare a lui Tarzan. Acesta a mârâit fioros și a izbit pantera peste bot cu latul cuțitului.

— Eu sunt Tarzan! a răcnit el. Aici este culcușul lui Tarzan. Pleacă de aici ori te ucid!

Cu toate că i-a vorbit în limba marilor maimuțe din junglă, nu este de crezut că Șita i-ar fi înțeles cuvintele deși pricepea destul de bine că acea maimuță fără păr vroia s-o intimideze, ca să plece din culcușul ce și l-a ales și pe lângă unde se aștepta să treacă, în timpul nopții, destule animale potrivite pentru mâncare.

Înfuriată, pantera a sărit în sus ca fulgerul și a izbit spre Tarzan cu ghiarele ei puternice, o lovitură care i-ar fi sfâșiat fața pe loc dacă l-ar fi ajuns; dar nu a fost așa; Tarzan a fost mai rapid decât Șita.

După ce pantera a recăzut în cele patru labe pe mica platformă, Tarzan și-a luat de pe umăr sulita cea grea și a început să împungă spre fața cu colții rânjiți ai fiarei, în timp ce aceasta para loviturile, când cu o labă, când cu cealaltă; amândoi continuau duetul de urlete și mârâituri, astfel încât ar fi înghețat și sângele în vinele oricui le-ar fi auzit.

Îndârjită până la paroxism, fiara s-a hotărât să urce mai sus, după acela care îi tulbura pacea, dar, cum încerca să sară pe creanga unde se afla Tarzan, găsea totdeauna vârful ascuțit al sulitei drept în fața sa și de fiecare dată când cădea înapoi pe platformă, era împunsă fără milă în părțile cele mai dureroase ale corpului.

În cele din urmă, însă, orbită de furie și pierzând orice rațiune, s-a repezit în sus pe trunchiul copacului, până a ajuns la creanga care-l susținea pe Tarzan.

De astă dată, se găseau amândoi față în față la același nivel, împrejurare ce a făcut-o pe Șita să creadă că se va răzbuna și, totodată va avea o cină dintre cele mai succulente, deoarece, ființa din fața ei cu ghearele și colții ei atât de

neputincioși, nu mai putea nutri acum nici o speranță de scăpare.

Creanga cea groasă se îndoaia sub greutatea celor două fiare, în timpul cât Șita înainta cu mare atenție spre vârful, iar Tarzan se retrăgea încet, mărșăluind.

Vântul a luat acum proporțiile unui adevărat uragan, așa că până și cei mai mari marii dintre copacii uriași ai junglei se încovoiau, gemând, sub forța lui, iar creanga pe care cei doi adversari erau față în față se ridica în aer și se cobora ca puntea unui vas pe valurile unei mări bântuite de furtună.

Goro nu se mai vedea de nori, dar lumina vie a fulgurelor lumina jungla la intervale scurte, arătând sinistrul tablou al manifestării unei pasiuni primitive sus pe creanga legănată de uragan.

Tarzan se retrăgea din ce în ce mai mult, atrăgând după el pantera, tot mai înspre vârful crengii, acolo unde știa că sprijinul piciorului ei nu va mai fi atât de solid; iar Șita, atârnată de durerea rănilor provocate de împunsăturile de sulită, a trecut de mult de orice margine a prudenței.

A ajuns apoi pe vârful crengii, la o depărtare unde nu mai putea face altceva decât să se mențină pe picioare și tocmai acest moment a fost ales de Tarzan ca să o atace.

Cu un răcnet amestecat cu bubuitul tunetului de sus, a sărit spre panteră, care nu a fost în stare decât să dea zadarnic cu o labă prin aer, pe când cu celelalte trei se susținea de creangă să nu cadă..., dar Tarzan nu a ajuns până în curba de distrugere a labei panterei.

Săritura pe care a făcut-o l-a dus mai sus de ghearele amenințătoare ale acesteia și, făcând o întorsătură în aer, a căzut drept în spinarea fiarei și a înfipt cuțitul adânc în blana ei ruginită.

Șita, turbată de furie și durere, a făcut, în agonia ei, un efort suprem să-l înhațe pe Tarzan în gheare. Astfel, și-a pierdut sprijinul de pe creanga bătută de furtună, prăbușindu-se amândoi prin crengile ce se rupeau, troznind în drumul lor. Tarzan nu a slăbit nici măcar o clipă încheștarea mortală în care își ținea adversarul. Intrase într-o luptă pe viață și pe moarte și fidel instinctelor primitive ale vieții sălbatice,

legea nescrisă a junglei, unul din ei sau amândoi, trebuia să moară mai înainte ca lupta să se fi terminat.

Pantera, ca toate pisicile, a căzut și ea exact în picioare, însă greutatea omului din spatele ei a lătit-o la pământ, în timp ce cuțitul i s-a înfipt din nou între coaste.

O singură dată a mai încercat Șita să se ridice, dar numai ca să cadă din nou întinsă la pământ. Tarzan a simțit cum se înmoaie mușchii puternici ai fiarei de sub el: Șita era moartă.

Ridicându-se de jos, Tarzan a pus un picior pe cadavrul doamnei lui său învins și întorcându-și fața către cerul plin de tunete și fulgere, în timp ce o ploaie torențială s-a dezlănțuit asupra lui, a dat drumul strigătului sălbatic de victorie al maimuțelor printre care a crescut.

În sfârșit, satisfăcut că atinsese scopul de a-și goni inamicul din culcuș, a adunat un braț de frunze late și s-a urcat în platforma din copac.

Acolo, a așternut o parte din frunze ca să se culce pe ele, iar cu restul s-a acoperit cum a putut mai bine ca să se apere de ploaie. După aceea a adormit imediat, cu toate tunetele și cu tot geamătul vântului.

CAPITOLUL II

Peștera leului

Ploaia a ținut douăzecișipatru de ore în șir, plouând torențial mai tot timpul, astfel că, după ce a încetat, urmele după care s-a luat Tarzan s-au șters cu totul; iar el, supărat peste măsură de această întorsătură a planurilor sale, precum și de frigul pe care îl simțea, a pornit vijelios înainte prin pădurea umedă și încălțită. Sus, în copacii încă uzi, mica maimuță Manu clănțănind din dinți a fugit să se ascundă când a simțit apropierea lui Tarzan. Chiar leii și panterele l-au lăsat să treacă fără să îl supere.

Dar a doua zi de dimineață, soarele a început din nou să strălucească și Tarzan, ajungând într-o câmpie întinsă care

începea de la marginea junglei, s-a încălzit la razele puternice ale lui Kudu, revenindu-i buna dispoziție. A rămas numai cu încruntarea de la început, produsă de gândurile asupra scopului propus.

În această stare a mers în direcție sudică în speranța că va putea regăsi mai departe urme lăsate de germanii pe care îi urmărea.

Se găsea acum în Africa germană de răsărit și a luat hotărârea să treacă pe lângă munții din apusul Kilimanjarului, apoi spre înspre răsărit, pe marginea de sud a dealurilor, până la calea ferată care duce la Tanga, pentru că, din experiențele pe care le-a avut printre oameni, deducea, cu o oarecare precizie, că trupele germane vor căuta să se unească unele cu altele la punctul acesta.

Două zile mai târziu, pe când se găsea pe dealurile de la sud de Kilimanjaro, a auzit un bubuit de tunuri departe de tot, spre răsărit. Era după-amiază și o vreme închisă, noroasă; când Tarzan a trecut printr-un defileu îngust, a simțit câteva picături de ploaie căzând pe umerii lui goi.

A scuturat din cap și a mârâit supărat, iar după aceea s-a uitat prin împrejurimi după un adăpost, sătul de atâta pibegie în umezeală și frig dorind, în același timp, să-și continue drumul în direcția de unde s-a auzit bubuitul de tun, în siguranța că acolo trebuie să fie nemții în luptă cu englezii.

La gândul că și el este englez pieptul i s-a umflat de mândrie, dar numai pentru o clipă, deoarece imediat după aceea a clătinat din cap murmurând:

— Nu! Tarzan nu-i englez, pentru că englezii sunt oameni, iar Tarzan e "Tarmangani".

Totuși, nici durerea cea mare din sufletul lui, nici ura împotriva neamului omenesc în general nu-l puteau împiedica să simtă o satisfacție destul de mare că adversarii nemților sunt englezii. Atât numai, regreta că englezii sunt ființe omenești și nu "maimuțe mari albe", după cum se considera el.

— Măine, și-a zis, voi merge acolo și îi voi găsi pe nemți.

Satisfăcut pentru un moment în această privință, a început să caute un loc unde se poate adăposti în timpul furtunii. După puțin, a descoperit intrarea joasă și îngustă a ceea ce părea a fi o peșteră la baza stâncilor din partea de nord a trecătorii.

Și-a tras cuțitul și s-a apropiat cu atenție, știind că, dacă este cumva o peșteră acolo, trebuie să fie, fără îndoială, vizuina unei fiare. În fața intrării erau împrăștiate în jur o mulțime de bucăți de piatră de diferite mărimi, ca și acelea căzute la poalele stâncilor.

Când le-a văzut, și-a propus ca, în cazul în care va găsi peștera neocupată, să baricadeze intrarea cu ele, asigurându-și, astfel, o noapte liniștită de odihnă în interiorul adăpostului. Va fi în siguranță chiar dacă va bate vântul, va tuna sau va fulgera. Tarzan va sta înăuntru, în liniște și fără să fie udat, până când elementele naturii se vor liniști.

Din interiorul peșterii curgea în afară un pâraiaș, mai mult un firicel de apă, dar apă rece și limpede ca cristalul.

Ajungând lângă peșteră, Tarzan s-a lăsat în genunchi și a mirosit în dreapta și în stânga. Un mârâit surd i-a ieșit din piept imediat după această operație, în timp ce buza de sus i s-a rânjit lăsând să i se vadă colții.

– Numa! a murmurat el.

Această descoperire nu l-a oprit. Poate că Numa nu era acasă... Trebuia însă să se asigure de aceasta, făcând mai întâi o cercetare.

Intrarea era atât de joasă, încât Tarzan a fost nevoit să se întindă pe jos pentru a putea să-și introducă doar capul prin deschizătură; dar mai înainte de a face aceasta, a privit, a mirosit în toate direcțiile, mai ales în urma sa, nefiindu-i deloc plăcut să fie luat prin surprindere din partea aceea.

La prima privire pe care a aruncat-o în peșteră, a descoperit un tunel îngust; la capătul opus se zărea o lumină. Interiorul tunelului nu era atât de întunecos încât Tarzan să nu poată observa cu ușurință că în acel moment nu este ocupat.

Înaintând cu mare atenție, s-a târât spre extremitatea cealaltă, intuind ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi intrat pe

neasteptate în tunel, apărând în fața lui. Numa însă nu a apărut, astfel că Tarzan a ajuns cu bine în partea cealaltă, ridicându-se numaidecât în picioare.

Se afla într-o deschizătură stâncoasă, ai cărei pereți prăpăstioși se ridicau aproape perpendicular de toate părțile. Tunelul din defileu străbătând stânca, forma un fel de trecătoare dinspre lumea din afară la un tip de înfundătură sau prăpastie închisă din toate părțile de maluri înalte de stânca.

În afară de acel tunel îngust, nu mai era nici o intrare în fundătură, aceasta având vreo patruzeci de metri lungime și vreo douăzecișicinci lățime, și lăsând impresia că ar fi fost roasă din malul stâncos de căderea și scurgerea apelor, în timp de secole întregi.

Un fir de apă, din vârful veșnic acoperit de zăpadă a muntelui Kilimanjaro, se prelingea în jos pe marginea stâncoasă a peretelui opus tunelului, formând la baza stâncii un lac mic de câțiva metri pătrați din care izvora pârâiașul îngust ce trecea mai departe prin tunel.

Aproape în centrul deschizăturii a crescut un copac cu crengi groase, iar în unele locuri, printre stâncile și pietrișul de pe fundul peșteri, au răsărit câteva tufișuri și o iarbă bătoasă.

Împrăștiate de jur-împrejurul părții interioare a tunelului, se vedea o mulțime de oase de animale mai mari și mai mici, precum și câteva cranii de om. Tarzan a ridicat din sprâncene.

— Hm, a murmurat el, un mâncător de oameni și, după cum se vede, domnește de multă vreme pe aici. Astă seară însă, Tarzan va dormi pe locul mâncătorului de oameni, iar Numa poate să răcnească și să urle afară oricât de mult.

În timpul acesta, tot cercetând, a înaintat în interiorul înfundăturii până aproape de copac și fiind mulțumit că tunelul îi va fi un adăpost uscat și liniștit peste noapte, a pornit să se reîntoarcă spre intrarea din exteriorul acestuia, ca să o poată baricada cu bolovani de piatră și, în modul acela, să oprească intrarea lui Numa.

De la prima sa mișcare, însă, a auzit un zgomot ușor,

care l-a făcut să rămână nemișcat ca o statuie și cu ochii ațintiți pe intrarea tunelului.

O clipă după aceea, a apărut în deschizătură capul unui leu enorm, încadrat într-o coamă neagră și stufoasă. Ochii galbeni-verzui, rotunzi și fără să clipească, îl priveau fix pe acest Tarmangani ce a îndrăznit să intre în ținuturile sale. Un mârâit surd a răsunat din pieptul puternic al fiarei, în timp ce buzele i s-au zbârcit într-un rânjel urât dezgolindu-i un rând de colți feroși.

— Frate cu Dango! a strigat Tarzan infuriat că întoarcerea lui Numa s-a produs astfel, încât să îl frusteze de noaptea confortabilă pe care și-a imaginat-o. Nu știi că eu sunt Tarzan? a continuat el plin de furie. Pleacă acum, pentru că la noapte eu dorm aici, nu tu! Numa însă nu a plecat, ci a scos un răcnet amenințator, făcând câțiva pași în direcția lui Tarzan. Acesta s-a aplecat, a luat o piatră mai mare de jos și a azvârlit-o drept în nasul fiarei.

Când trebuie să te confrunți cu lei, nu poți să știi niciodată ce se poate întâmpla la un moment dat. Acesta putea foarte bine să se întoarcă și să fugă la prima amenințare; Tarzan a mai intimidat mulți lei în trecut, dar de data aceasta nu a reușit.

Piatra l-a izbit pe Numa exact în bot, partea cea mai sensibilă din anatomia unei feline, dar, în loc să îl provoace la fugă, l-a transformat într-o mașină de ură și distrugere.

Coadă i s-a înțepenit în sus și scoțând o serie de răcnete îngrozitoare, s-a repezit asupra lui Tarzan cu viteza unui tren expres.

Tarzan abia a avut timp să ajungă la copac și să se agațe de una din crengile lui mai joase, de pe care a aruncat tot felul de insulte regelui animalelor. În timp ce acesta ocolea de mai multe ori copacul, mârâind și urlând de furie.

Acum a început să plouă intens, mărindu-se lipsa de confort și supărarea lui Tarzan. Și într-adevăr era infuriat: dar, deoarece nu a intrat niciodată în luptă cu vreun leu numai împins de cea mai aprigă necesitate și, știind că, dacă ar face aceasta acum, nu s-ar bizui decât pe agerimea lui și pe noroc. Nu s-a gândit nici măcar pentru o secundă să

înceapă un duel împotriva unor mușchi atât de puternici și a unor colți și ghiare atât de teribile, un duel atât de inegal și de inutil, numai pentru simpla recompensă a unui loc confortabil.

A rămas, deci, acolo sus, în copacul în care s-a urcat în timp ce ploaia curgea neconținut, iar leul stătea lângă copac aruncându-i priviri îngrozitoare la fiecare doi-trei pași pe care îi făcea.

Tarzan a privit în jur cercetând amănunțit pereții prăpastiei, în speranța că va găsi o șansă de scăpare. Erau atât de drepti, încât oricare muritor ar fi renunțat imediat la ideea de a-i urca, dar cum Tarzan era obișnuit cu urcușurile, a văzut mai multe locuri unde considera că piciorul ar putea găsi un sprijin, nesigur fără îndoială, dar destul ca să-l asigure pe el până la un punct oarecare, că ar putea scăpa de Numa, numai să poată ajunge o clipă de partea cealaltă a fundăturii.

Numa, însă, cu toată ploaia mărunță, nu dădea nici un semn că ar avea intenția să-și părăsească postul, așa că Tarzan a început să gândească serios dacă nu ar fi mai bine să riște o luptă cu leul decât să mai stea înfrigurat, ud și umilit, în copac.

Dar, tocmai în timp ce cântărea în minte aceste probabilități, Numa a pornit deodată, vertiginos, spre tunel, fără să mai arunce nici o privire înapoi.

În momentul când leul a dispărut, Tarzan a coborât pe partea cealaltă a copacului și a fugit din toate puterile spre peretele stâncos al prăpastiei.

Dar abia a reușit leul să intre în tunel că imediat a și ieșit înapoi, s-a răsucit ca o sârlează și a pornit într-un adevărat atac asupra lui Tarzan, care a zburat în fuga lui. Tarzan a înaintat foarte mult și nu dorea decât să poată găsi un sprijin unde să pună piciorul sau mâna pentru a fi fost în siguranță; dar dacă se întâmpla să alunece de pe stâncile ude, soarta i-ar fi fost pecetluită, deoarece ar fi căzut direct în ghearele lui Numa, unde, până și marele Tarmangani ar fi fost fără speranță de scăpare.

Cu agilitatea unei pisici, Tarzan a alergat în sus pe mal

vreo zece înainte de a se opri, și acolo a găsit un loc sigur unde să își pună piciorul; s-a oprit și a privit în jos spre Numa care acum, ajuns la baza stâncii, sărea mereu în sus într-o încercare, atât de sălbatică, dar atât de zadarnică, de a se urca pe malul stâncos al prăpastiei.

Ajungea el până la cinci-șase și chiar șapte metri de la pământ în sus, dar cădea înapoi învins și descurajat.

După ce l-a privit disprețuitor câteva clipe, Tarzan a început să urce încet și cu multă grijă spre muchia dealului. De mai multe ori abia reușea să găsească câte un punct de sprijin, dar în cele din urmă s-a tras ușor pe muchie, s-a ridicat în picioare și, luând de jos un pietroi, l-a aruncat în Numa, iar apoi a pornit la drum.

A găsit, după câteva minute, un loc pe unde putea să coboare destul de ușor până în defileul prin care a trecut munții, și era pregătit să-și reia drumul în direcția de unde se azeau bubuiturile de tun când, deodată, s-a oprit și a început să zâmbească la ideea care îi trecuse prin cap.

S-a întors și a mers repede până la intrarea din afară a tunelului. Aici a ascultat un moment, apoi a început să adune repede pietre și bolovani pe care i-a îngrămădit în gura tunelului.

Aproape a închis cu totul deschizătura, când leul a apărut de partea cealaltă, foarte supărat și feroce, străduindu-se cu labele și cu colții să îndepărteze bolovanii de piatră și scoțând răcnete puternice.

Răcnetele de leu nu-l speriau însă pe Tarzan care, încă de când era copil și adormea la pieptul păros al Kalei, maimuța mare, s-a obișnuit cu corul sălbatic al răcnitelor de leu; și, cum aproape toată viața și-a petrecut-o în junglă, cu greu se întâmpla să treacă vreo zi sau vreo noapte în care să nu audă răcnete de lei flămânzi, înfuriați sau în căutare de leoaice.

Sunetele de felul acesta aveau asupra lui Tarzan aceeași influență ca și goarna unui automobil asupra noastră, când ne atenționează să ne ferim din fața lui, iar dacă nu suntem în fața lui, nu îi acordăm nici o atenție. Astfel, în momentul de față, ca să folosim o figură de stil, Tarzan nu se afla în

fața automobilului. Știa că Numa nu-l putea ajunge, așa că a executat în liniște baricadarea intrării în tunel, până când nu i-a mai rămas leului nici o posibilitate de ieșire.

După ce a terminat, a schițat un gest strâmb leului închis după pietroaie și a pornit spre răsărit.

—Iată, un mâncător de oameni, și-a zis Tarzan, care nu va mai mânca alți oameni!

În noaptea aceea, Tarzan s-a odihnit sub o scobitură a stâncii, iar a doua zi de dimineață și-a reluat drumul, oprindu-se numai când avea nevoie să prindă vreun animal pentru a își potoli foamea.

Celelalte animale sălbatice dorm de obicei după ce mănâncă, dar Tarzan nu permitea stomacului să se amestece în planurile sale. Aceasta era una dintre deosebirile esențiale dintre Tarzan și restul fiarelor din junglă.

Canonada de care el se apropia se întetea uneori, iar alteori mai slăbea în timpul zilei. A observat că imediat după apus, precum și în zori de zi, era mai puternică, iar noaptea înceta aproape cu totul.

Cam după-amiază, în ziua a doua, a observat câteva trupe mergând spre front. Din faptul că trupa conducea un grup de indigeni încărcăți cu grâne și hrană și că aveau cu ei o mulțime de capre și vaci, a dedus că erau trupe însărcinate cu rechiziția, și că au fost în interior.

A mai observat că indigenii cărauși erau legați de gât cu lanțuri, iar trupele se compuneau mai mult din soldați indigeni în uniforme germane. Ofițerii erau oameni albi.

Nimeni, însă, nu l-a văzut pe Tarzan, cu toate că a fost când într-o parte, când în alta, pe lângă ei și printre ei, mai mult de două ore. Le-a examinat semnele de pe uniforme și, văzând că nu semănau cu acelea pe care le-a luat de la soldații îngropați la moșia lui, a trecut înaintea lor prin tufișurile dese, fără să fie văzut sau simțit.

După cum vedem, i-a găsit pe nemți, dar nu a omorât nici unul dintre ei, pentru că Tarzan considera că uciderea lor în masă nu era motivul principal al existenței sale. Acum nu dorea decât să îl descopere pe acela care i-a omorât soția.

După ce se va răzbuna pe acesta se va ocupa și de mica afacere de a-i ucide pe toți nemții cu care se va întâlni. Intenționa, de altfel, să întâlnească cât mai mulți.

Pe când se apropia de liniile de front, trupele deveneau tot mai numeroase. Se vedeau autocamioane, care cu boi și tot ce ar aparține unei armate mici; iar răniții, fie că mergeau singuri, fie transportați, erau mereu în spatele său.

A traversat linia ferată, la o oarecare distanță mai în urmă, și a dedus că răniții erau duși în direcția aceea pentru a fi transportați la spitalul central. sau poate, chiar până la Tanga, pe coasta mării.

Era pe înserat când a ajuns într-o tabără mare, ascunsă între dealurile munților Para; iar, cum el venea din spatele taberei, a văzut că aceasta era foarte slab păzită în direcția aceea, iar puținele santinele impuse de stricta rânduială nu erau atât de vigilente, cum ar fi fost în partea opusă. După ce s-a înnoptat, Tarzan a intrat în tabără fără nici o dificultate. A început să umble dintr-o parte în alta, ascultând în spatele corurilor și căutând neâncetat să găsească vreun indiciu care să-l pună pe urmele ucigașului soției sale.

La un moment dat, s-a oprit lângă un cort în ușa căruia sedeau mai mulți indigeni, și a auzit câteva cuvinte, în limba lor natală, care i-au atras atenția imediat.

— Wazirii s-au luptat cu niște demoni, dar noi fiind războinici mai buni, i-am ucis pe toți. După ce am executat ordinele, a intrat și căpitanul ce a ucis femeia. Până atunci el a stat afară, strigând din răsuperi să îi ucidem pe toți. Locotenentul Von Goss este mai viteaz. El a intrat cu noi și a stat lângă ușă, dându-ne el ordine răstite și spunându-ne să răstignim pe zid pe unul din Waziri care era numai rănit. După aceea, a răs în hohote, pentru că cel răstignit se zvârcolea în chinuri. A fost atât de hazliu, încât nu ne-am abținut să nu râdem cu toți.

Tarzan, tăcut și teribil, stătea ca o fiară de pradă, pitit alături de cort.

Ce gânduri treceau oare prin creierul lui sălbatic? Cine ar fi putut spune?

Expresia frumoasei sale figuri nu arăta nici un semn de

violentă; ochii săi căprui, reci ca oțelul, nu denotau decât o atenție deosebit de încordată.

În cele din urmă, soldatul, pe care Tarzan l-a auzit mai întâi, s-a ridicat și spunându-le celorlalți "noapte bună", s-a îndepărtat în întuneric, trecând la o distanță mică de locul unde se afla Tarzan și îndreptându-se spre spatele taberei.

Tarzan l-a urmărit și l-a ajuns tocmai când soldatul trecea prin umbra unui copac.

Nu s-a auzit nici un zgomot, nimic, când Tarzan a sărit exact în spatele victimei sale, trântind-o la pământ. În aceeași clipă, degetele lui de oțel s-au strâns de beregata soldatului, înăbușindu-i orice strigăt și, astfel, ținându-l de gât l-a târât într-un loc ascuns de un tufiș.

– Să nu strigi! a șoptit el în ureche pe limba negrului, desfăcându-și în același timp degetele de pe gâtul lui.

Soldatul a răsuflat adânc, încordându-și privirile în sus, ca să vadă ce fel de ființă era aceea în ale cărei gheare a căzut. Din cauza întunericului însă, nu a văzut decât corpul unui om bronzat de arșița soarelui, aplecat asupra lui; dar nu a uitat teribila forță a mușchilor puternici care i s-au încleștat de beregată și l-au târât în tufiș ca pe un copilăș. Și, dacă i-a trecut prin cap gândul de a opune rezistență, desigur că l-a înlăturat imediat, căci nu a mai făcut nici o mișcare.

– Cum îl cheamă pe ofițerul care a ucis femeia de la ferma unde v-ați luptat cu Wizirii? a întrebat Tarzan.

– Hauptmann Schneider, a răspuns negrul îndată ce și-a putut regăsi vocea.

– Unde se află acum? a mai întrebat Tarzan.

– Aici. Poate pe la comandament. Mai toți ofițerii se duc seara acolo să primească ordine.

– Du-mă și pe mine acolo, a poruncit Tarzan; iar, dacă sunt descoperit, să știi că te ucid pe loc. Ridică-te!

Negrul s-a ridicat și l-a condus prin tabără, ocolind multe locuri. De câteva ori au fost nevoiți să se ascundă de soldații care treceau. În cele din urmă, ajungând lângă o câpiță mare de fân, negrul s-a oprit și arătându-i, undeva la distanță, o clădire cu două etaje, i-a zis:

– Acolo este comandamentul. Mai departe nu putem merge fără să nu fim văzuți. Circulația soldaților este prea mare.

Tarzan și-a dat și el seama că nu ar mai putea să înainteze însoțit de soldat. A întors capul și l-a privit un moment, ca și când ar fi reflectat cum să dispună de el.

– Ai participat la uciderea lui Wasimbu, Wazirul cel mare, așa-i? l-a acuzat el, vorbindu-i cu voce joasă, dar destul de teribilă.

Negrul a început să tremure din toate încheieturile, înmuindu-i-se genunchii.

– Așa am primit ordin! s-a apărât el.

– Cine v-a dat ordinul?

– Locotenentul Van Goss, a răspuns soldatul. Este și el aici.

– Îl voi găsi cu siguranță. Dar și tu te distrai când el s-a zvârcolit în chinuri și suferințe.

Soldatul a încremenit. Din cuvintele de acuzare pe care le-a auzit, a înțeles că i s-a rostit sentința la moarte.

Fără să mai spună ceva, Tarzan l-a prins din nou de gât ca și înainte, fără ca negrul să mai poată scoate un sunet.

Mușchii uriași s-au încordat. Brațele i s-au ridicat cu energie și împreună cu ele trupul negrului, descriind un cerc prin aer... o dată, de două ori, de trei ori, ca apoi să fie aruncat în lături, în timp ce Tarzan a pornit în direcția comandamentului generalului Kraut.

Numai o singură santinelă, în spatele clădirii, i-a împiedicat drumul. Tarzan s-a târât pe pământ, pitindu-se cu aceeași facilități și succes cu care numai fiarele din junglă pot să o facă.

Când privirile santinelei erau îndreptate în direcția lui, Tarzan se lăța la pământ, rămânând nemișcat ca o piatră; iar când sentinela privea în altă parte, înainta spre ea în mare viteză.

A ajuns, în sfârșit, la distanța potrivită de atac, și a așteptat până când sentinela s-a întors încă o dată cu spatele, s-a ridicat și s-a năpustit asupra ei fără să producă nici un zgomot.

Ca și mai înainte, afacerea s-a încheiat în deplină liniște, și Tarzan și-a transportat noua victimă până lângă zid, unde a lăsat-o moartă în umbra clădirii.

Etajul de jos era luminat, iar cel de sus era cufundat în întuneric. Tarzan a privit prin fereastră și a văzut o cameră mare pe care a considerat-o principală, și a zărit una mai mică alături de ea. În încăperea principală erau mai mulți ofițeri, dintre care unii stăteau pe la mese, scriind, iar alții umblau, vorbind între ei.

Cum ferestrele erau deschise, Tarzan a reușit să deslușească o mare parte din convorbire, dar nu era nimic care să îi trezească interesul. Ofițerii discutau mai mult despre succesele nemților în Africa, făcând, în același timp, presupuneri asupra datei când vor intra trupele lor din Europa în Paris. Unii spuneau că împăratul se și afla acolo, și blestemau Belgia care le-a pus atâtea piedici.

În încăperea cea mică de alături, ședea la o masă un om mare, spătos, cu fața roșcată, iar în spatele lui, pe scaune, alți câțiva ofițeri, iar alți doi dintre ei stăteau drept în fața generalului care le punea întrebări.

În timpul când vorbea, generalul se juca cu o lampă elegantă de petrol, din mijlocul mesei. După puțin, s-a auzit o bătaie la ușă și a intrat un aghiotant care, după ce a salutat, a adus următorul raport scurt:

— A sosit domnișoara Kircher, să trăiți, domnule general!

— Să poștească! a comandat generalul.

Apoi, a făcut semn celor doi ofițeri din fața lui că discuția lor s-a încheiat.

Ofițerii au ieșit, tocmai când domnișara a intrat, iar ceilalți ofițeri din cameră s-au ridicat și au salutat-o. D-ra Kircher a răspuns cu o înclinare și un zâmbet ușor.

Era o fată foarte drăguță, amănunt care reieșea bine, cu tot costumul de călărie prăfuit și cu tot praful de pe față. Pe lângă aceasta, era și foarte tânără: nu se putea să fi avut nici douăzeci de ani.

Ea a înaintat până la masa la care ședea generalul, a scos dintr-un buzunar din interiorul taiorului o hârtie îndoită

în patru, și i-a întins-o comandantului.

— Ședeți, vă rog, d-ră! a invitat-o acesta.

Un alt ofițer i-a oferit numaidecât un scaun. Nici unul nu a vorbit în timpul cât generalul a citit hârtia adusă de d-ra Kircher.

Tarzan a observat cu atenție diferitele persoane din cameră. Se întreba care dintre ei ar fi Hauptmann Schneider, deoarece trei ofițeri erau căpitani. Despre fată și-a făcut impresia că trebuie să fie de la serviciul de informații: o spioană, cu alte cuvinte.

Frumusețea ei nu l-a atras deloc: i-ar fi sucit gâtul acela frumos, fără nici o ezitare. Nu era decât o nemțoaică, nimic mai mult, dar acum avea de făcut altceva mai important. Îl vroia pe căpitanul Schneider.

În sfârșit, generalul a terminat de citit.

— Bun, a zis el fetei.

Apoi adresându-se către ofițer, a ordonat;

— Trimite după maiorul Schneider.

La aceste cuvinte Tarzan a simțit că i se zburlește părul pe ceafă.

Mayorul Schneider! a gândit el. Deci l-au și avansat la gradul de maior pe monstrul care i-a ucis soția... și se prea poate să fi fost avansat în mod special pentru această crimă!

Ofițerul trimis a ieșit din cameră, iar între ceilalți a început o discuție generală, din care Tarzan a înțeles numaidecât că forțele germane din Africa de răsărit erau în superioritate numerică față de cele engleze, iar acestea din urmă au suferit înfrângeri grele.

Stând acum într-un tufiș, putea să observe tot ce se petrecea în odaie, fără să fie văzut de cei din interior. Ascunzătoarea lui îl ferea, de asemenea, de oricine ar fi trecut, din întâmplare, pe lângă postul santinelei ucise.

Se mai aștepta ca, din moment în moment, să apară o patrulă sau schimbul acesteia și să descopere lipsa santinelei. Știa că, atunci, se va face imediat o cercetare minuțioasă.

A așteptat, deci, cu răbdare sosirea omului pe care îl căuta și așteptarea i-a fost răsplătită prin înapoierea ofițerului trimis de general, împreună cu un alt ofițer de talie mijlocie,

cu mustața răsucită în sus.

Noul sosit a înaintat până la masa generalului și a salutat, făcând raportul obișnuit. Generalul a răspuns salutului și s-a întors spre față.

— D-ră Kircher, a zis el, vă recomand pe maiorul Schneider.

Atât i-a trebuit lui Tarzan să audă. Punând o palmă pe pragul ferestrei, a sărit în cameră, în mijlocul încremeniților ofițeri ai Kaizerului.

Din doi pași a ajuns la masă și cu o izbitură a mâinii a răsturnat lampa drept în burta mare a generalului care, într-o mișcare nebună să nu ia foc, a căzut pe spate pe podea.

Doi ofițeri au sărit să-l oprească pe Tarzan, dar acesta l-a smucit pe primul și l-a azvârlit peste al doilea, rostogolindu-se amândoi la pământ, în timp ce ofițerii ceilalți strigau să vină garda, iar fata, sărind de pe scaun, s-a lipit de zid.

Tarzan, însă, nu a avut ochi decât pentru o singură persoană. În clipa în care a scăpat de atacul celor doi ofițeri, l-a smucit pe maiorul Schneider, l-a aruncat peste umăr și a sărit afară pe fereastră atât de repede, încât restul ofițerilor abia au putut remarca ceea ce s-a întâmplat.

De la prima privire în jurul său, Tarzan a văzut că postul santinelei ucise era încă liber, așa că, după câteva clipe, s-a pierdut în umbra grămezii de fân de lângă comandament.

În tot timpul acesta, maiorul Schneider nu a scos nici un cuvânt, nici un strigăt, din simplul motiv că beregata îi era strânsă ca într-un clește. Acum, Tarzan și-a descleștat puțin mâinile doar pentru ca să îi dea voie omului să răsuflă.

— Dacă scoți vreun sunet, să știi că te strâng din nou de gât! l-a amenințat el. Acum, mișcă!

Cu multă grijă și cu răbdare nesfârșită, Tarzan a reușit să treacă și de ultimul post. Forțându-și prizonierul să meargă înainte, a mers spre apus până când, târziu după miezul nopții, a traversat din nou calea ferată și abia atunci s-a simțit oarecum în siguranță.

Neamțul înjura, mormăia, amenința și puneă tot timpul

întrebări; dar singurul răspuns pe care-l primea era o înțepătură cu sulița ascuțită a lui Tarzan care, îl împingea ca pe un porc, cu singura deosebire că, pentru acesta din urmă, ar fi avut, desigur, mai multă considerație.

Până acum nu s-a gândit aproape deloc la amănuntele răzbunării sale. Acum stătea și întreba ce formă să dea pedepsei ce o va aplica neamțului.

Numai de un singur lucru era sigur: că pedeapsa trebuia să ia sfârșit prin moartea prizonierului.

Ca toți oamenii demni, era firesc ca Tarzan să fie foarte puțin înclinat spre tortură. Dar, de data aceasta, era un caz cu un caracter unic în felul său. Un simț inerent justiției ar fi cerut ochi pentru ochi, iar jurământul său recent cerea și mai mult decât atât.

Da, acest om trebuia să sufere după cum și el a făcut-o pe Jane Clayton să sufere. Totuși, Tarzan nu credea că va putea să îi pricinuiască o suferință identică cu cea din sufletul lui, pentru că suferințele fizice nu pot să fie nicio-dată atât de rafinate ca tortura sufletească.

Toată noaptea aceea, l-a grăbit la drum pe neamț care, pe lângă faptul că era aproape sfârșit de oboseală, a ajuns să fie dominat și de o spaimă neîțarmurită. Ceea ce-l exaspera mai mult era tăcerea aceea cumplită a persoanei în mâinile căreia se afla.

— Doamne, dacă ar vorbi măcar! a gândit cu disperare maiorul Schneider.

A încercat, de nenumărate ori, să îl silcască sau să îl înduplece să scoată doar un cuvânt. Dar rezultatul era întodeauna același: tăcere neîntreruptă și o împunsătură dureroasă cu vârful suliței.

Schneider sângera și rănilor îl dureau. Era atât de obosit, încât se clătina la fiecare pas și chiar a căzut de câteva ori, dar tot de atâtea ori a trebuit să se ridice în urma înțepăturilor îngrozitoare și fără milă ale suliței.

Abia după ce s-a făcut ziuă a ajuns și Tarzan la o hotărâre care i-a venit ca o inspirație de sus. Un zâmbet ușor i-a apărut pe buze, și imediat a căutat un loc potrivit pentru odihnă, dorind ca prizonierul său să fie destul de voinic

pentru ceea ce i-a pregătit.

Undeva mai departe curgea un pârâiaș pe care l-a trecut Tarzan cu o zi înainte; acolo a văzut un vad ce servea și ca loc de adăpost al animalelor, și unde, desigur, s-ar fi putut vâna ceva.

Făcând neamțului semn ca să păstreze liniște deplină, s-au apropiat amândoi încet de pârâiaș și au văzut în jos, pe cărare, un cerb pregătit să plece după ce s-a adăpat.

Tarzan, l-a împins atunci pe Schneider într-un tufiș din marginea cărării, și ghemuindu-se alături de el, a așteptat cerbul. În timp ce neamțul îl privea tăcut și speriat pe uriașul de lângă el.

Abia acum, după ce s-a luminat de ziuă, a putut și el să-l privească mai atent pe acela care l-a prins, dar, dacă în timpul nopții a fost destul de speriat și nu a știut lângă cine se află, emoțiile acelea nu erau nimic în comparație cu ceea ce simțea acum.

Cine sau ce putea fi acel sălbatic uriaș fără îmbrăcăminte pe el?

Nu l-a auzit vorbind decât o singură dată: atunci când i-a poruncit să nu strige; dar i-a vorbit într-o nemțească excelentă și cu intonația corectă a omului inteligent.

Îl privea acum ca o broască hipnotizată privind șarpele care o va devora. A văzut formele grațioase și corpul simetric nemișcat ca o statuie, pitit în ascunzișul frunzelor dese ale stufigului. A văzut cerbul venind încet și nebănuitor de-a lungul cărării. Un cerb bătrân, urmat de unul tânăr și gras, la câțiva pași mai în urmă; iar, când acesta a ajuns în dreptul uriașului din tufiș, ochii lui Schneider s-au dilatat deodată, și un strigăt aproape ieșit din piept. Omul ager de lângă el a sărit spre gâtul cerbului, scoțând, în același timp, un răcnet fioros ca și fiarele din junglă.

Dar agilitatea lui Tarzan a procurat carne proaspătă atât pentru Schneider, cât pentru el însuși. El a preferat să o mănânce crudă, iar neamțului i-a dat voie să facă foc și să frigă carnea.

Amândoi au rămas acolo să se odihnească până târziu după-amiază, când au pornit din nou la drum; un drum

dintre cele mai îngrozitoare pentru Schneider, necunoscând destinația, și de mai multe ori căzând în genunchi în fața lui Tarzan, rugându-l să se înduplece și să-i lămurească situația.

Acesta însă tăcea, mergând înainte: în locul oricărui răspuns îl împunea cu sulița pe bietul neamț.

În sfârșit, a treia zi, pe la amiază, au ajuns și la destinație. După ce au urcat o colină înaltă, stâncoasă, au mers aproximativ o sută de metri și s-au oprit la marginea unei prăpăstii adânci, în adâncimea căreia Schneider a văzut numai un copac singuratic, un pârâiaș îngust și puțină iarbă care creștea printre bolovanii presărați în toate părțile.

Tarzan i-a făcut semn să coboare, dar neamțul a făcut un pas înapoi, îngrozit. Tarzan l-a prins de guler și l-a împins cu asprime spre marginea prăpastiei.

– Coboră! i-a poruncit el.

Era a doua oară că-i vorbea, în timpul celor trei zile, și probabil că numai această tăcere a vârat în sufletul neamțului o spaimă mai cumplită chiar decât aceea pe care i-o insufla vârful suliței gata de acțiune în fiecare moment.

Schneider a privit cu groază peste marginea adâncimii și era pregătit să înceapă să coboare când Tarzan l-a oprit cu un gest.

– Sunt lordul de Greytoke, i-a spus el. Soția mea a fost aceea pe care ai omorât-o în ținuturile Wazirilor. Înțelegeți, cred, pentru ce am venit după tine. Coboră acum!

Neamțul a căzut în genunchi.

– Nu ți-am ucis soția! a strigat el. Fie-ți milă! Nu ți-am ucis soția și nu știu nimic despre...

– Coboră! s-a răstit Tarzan, ridicând amenințător vârful suliței, în credința că acest om mințea și, nefiind surprins de aceasta.

Un om care ucide ar minți oricând, fără jenă.

Schneider tot mai ezita și se ruga. Tarzan l-a izbit cu sulița, iar neamțul a început să coboare încet și cu frică însoțit și ajutat de Tarzan pe unde era mai dificil, până au ajuns numai la câțiva metri de fundătura prăpastiei.

– Fără zgomot acum! l-a avertizat Tarzan.

Și, arătându-i deschizătura pe unde se intra în tunel,

tocmai de partea cealaltă a fundăturii, a adăugat:

— Acolo, înăuntru, este un leu flămând. Dacă poți să ajungi de aici până la copac înainte să te simtă, mai ai câteva zile în care să te bucuri de viață; pe urmă, când vei fi prea slab ca să te mai poți ține de crengile copacului, Numa își va astâmpăra și el foamea pentru ultima oară. Șterge-o acum! a sfârșit Tarzan, împingându-l pe neamț, în jos, de unde i s-au sprijinit călcâiele.

Neamțul, tremurând de frică, a pornit spre copacul la care aproape a ajuns când, din urma lui, la intrarea tunelului, a izbucnit un răcnet îngrozitor și în aceeași clipă, a apărut un leu mare, înnebunit de foame.

Schneider nu mai avea decât vreo doi metri de făcut, dar și leul zbură, nu altceva, ca să îl ajungă înainte de a se urca în copac, în timp ce Tarzan urmărea zâmbitor această întrecere.

Cursa a câștigat-o neamțul cu o diferență de câțiva pași.

Tarzan a început atunci să urce muchia prăpăstioasă, iar de jos, ajungeau până la urechile sale mârâiturile leului înșelat, precum și vibrarea unei voci omeneste, mai înfiorătoare decât a fiarei.

Ajungând înapoi pe culme, Tarzan s-a oprit să privească jos în prăpastie. Sus, aproape de vârful copacului, stătea agățat neamțul, ținându-se de o creangă cu amândouă brațele. Jos, la tulpina copacului aștepta Numa.

Tarzan și-a întors fața spre Kudu, soarele, iar din pieptul său puternic s-a ridicat strigătul de victorie al maimuțoiului, când își ucide dușmanul.

CAPITOLUL III

În tabără

Tarzan nu se simțea pe deplin răzbunat. Au mai rămas încă milioane de nemți în viață, destui ca să-i dea o ocupație pe tot restul vieții; dar nu ar fi fost niciodată suficient, chiar dacă i-ar fi ucis pe toți, ca să compenseze pierderea sufe-

rită... Chiar moartea atâtor milioane de germani nu i-ar fi putut-o reda pe mult iubita lui soție.

Pe când era în tabăra germană de pe dealurile munților Pare, așezați la răsăritul trotuarului dintre Africa germană de răsărit și cea engleză, a auzit destule lucruri care să-l convingă că englezii erau aproape înfrânți în luptele din Africa împotriva nemților.

La început, nu a acordat mare importanță acestor știri, deoarece, după moartea soției sale singura sa legătură cu civilizația, a renunțat la orice amestec cu omenirea, fără să se mai considere om, ci maimuță.

După ce i-a pregătit sfârșitul lui Schneider, așa cum s-a priceput mai bine, a pornit să înconjoare Kilimanjaro și să vâneze pe colinele de la nordul acestor munți puternici, deoarece a descoperit că în apropierea armatelor nu era nimic de vânat.

Din când în când, își amintea de neamțul pe care l-a lăsat în copacul singuratic din prăpastia înfundată unde era închis leul flămând și își imagina scena care se petrecea, zâmbind cu satisfacție. Pe de altă parte, gândindu-se la durerile sufletești prin care trecea victima sa, slăbit de foame și înnebunit de sete, dorea să cadă cât mai curând în ghearele lui Numa.

Se întreba: ce s-ar întâmpla dacă Schneider ar vrea să coboare până la râuleț după apă, tocmai când leul ar intra în tunel? Își închipuia atunci goana nebună până la copac, când leul s-ar repezi să-și înhațe prada: fapt care, mai târziu, cu siguranță că va reuși s-o facă, neamțul neîndemânatic neputând să coboare până la râuleț, fără să nu fi făcut nici măcar un zgomot, oricât de mic, care să atragă atenția lui Numa.

Cu timpul, însă, plăcerea care deriva din aceste închipuiri a început să nu mai aibă nici un farmec și Tarzan s-a trezit de mai multe ori gândindu-se la soldații englezi care luptau cu atâtea greutate și, mai ales, la faptul că germanii îi secerau pe toate cărările.

Gândul acesta l-a făcut să lase capul în jos și să mârâie strașnic, fiindu-i ciudă, într-un fel, că nu poate să uite ușor

că este englez, tocmai atunci când nu dorea să fie decât o maimuță.

A sosit, în cele din urmă, timpul când nu a mai putut să îndure gândul că nemții ucid englezi, în timp ce el vânează liniștit și la adăpost, deși nu tocmai departe de ei.

S-a hotărât să pomească în direcția taberelor germane, neavând nici un plan format dinainte dar cu ideea generală că, odată lângă câmpul lor de operații va găsi și prilejul să provoace destule greutăți comandamentului german.

Drumul ales de el ducea prin trecătoarea lângă care se găsea prăpastia din fundătură unde l-a lăsat pe Schneider și lăsându-se cuprins de o curiozitate destul de firească, a mers până la marginea de sus a prăpastiei.

Copacul era gol și nu se vedea nici o urmă de leu. Apucând un bolovan mare de piatră, l-a azvârlit în prăpastie, bolovan care s-a rostogolit până la ieșirea din tunel.

Nu a trecut decât o clipă și capul enorm al leului s-a încadrat în deschizătură. Dar câtă deosebire era între leul acesta și cel pe care Tarzan l-a închis acolo cu două săptămâni înainte! Acum era slab și amărât, iar când umbla, se clătina pe picioare.

— Unde-i neamțul? a strigat Tarzan. A fost o masă consistentă sau doar un rând de ciolane goale când a căzut din pom?

Numa a scos o mârâituă puternică.

— Ești flămând, Numa, a continuat Tarzan, trebuie să-ți fi fost grozav de foame, dacă ai mâncat până și iarba de pe jos și scoarța copacului până unde ai putut ajunge. Nu ai vrea să-ți mai aduc un neamț? a adăugat el zâmbind și plecând de acolo.

Ceva mai târziu, a găsit pe neașteptate urmele lui Bara, cerbul, adormit sub un copac și, cum era flămând, l-a ucis numaidecât și, așezându-se pe genunchi acolo, la umbra copacului, a început să mănânce cu poftă.

În timp ce rodea o ultimă bucățică de carne de pe os, a auzit zgomotul făcut de pașii unui animal care se furișa spre el, și-a întors capul și l-a văzut pe Dango care se apropia pe nesimțite. Apucând o creangă care a căzut, Tarzan, mârâind

amenințător, a aruncat-o asupra fiarei.

– Pleacă de-aici, mâncător de stârvuri! a strigat el.

Dar Dango era flămând și, fiind mare și puternic, a început să mârâie și el dând, în același timp, târcoale ca și cum ar fi pândit prilejul să poată ataca.

Tarzan îl cunoștea pe Dango mai bine decât acesta se cunoștea el însuși. Știa că bestia, sălbatică de foame, și-a adunat curajul ca să atace și că, probabil, era obișnuită cu oamenii, așa că nu prea îi era teamă de el.

Și-a desfăcut sulița grea de pe umăr și a pus-o lângă el la îndemână, continuând să mănânce, urmărind orice mișcare a hienei.

Nu îi era frică, pentru că era de mult obișnuit cu primejdiile junglei, ba încă le privea ca simple întâmplări din viața zilnică, așa după cum am ajuns noi să privim primejdiile tot atât de reale ale vieții de fermă sau ale vieții de oraș de pe străzile cu multă circulație.

A fost născut și crescut în junglă și era gata să-și apere prada de oricine ar fi râvnit la ea, bineînțeles în marginile posibile ale îngrijirii de sine.

În condiții favorabile l-ar fi înfruntat chiar și pe Numa; iar dacă ar fi fost silit să scape cu fuga, ar fi făcut-o fără cea mai mică rușine.

În aceste ținuturi sălbatice, nu exista nici o ființă mai curajoasă decât el dar, în același timp, nu exista nici una mai înțeleaptă, și acești factori au fost aceia care i-au îngăduit să poată rezista și să supraviețuiască diferitelor greutăți.

Dango ar fi atacat mult mai curând, dar în fața mârâiturilor lui Tarzan, stătea la îndoială, fiindu-i teamă. Această hienă a mai atacat femei și copii în ținuturile lor. I-a speriat până și pe bărbați în jurul focurilor lor de noapte; dar nu a mai văzut până acum o ființă umană care să scoată asemenea sunete, care semănau mai mult cu ale lui Numa când era înfuriat, decât cu ale unui om speriat.

Terminând de mâncat, Tarzan era pregătit să arunce hienii osul care îl avea în mână, lăsându-i și restul cerbului; dar, venindu-i o idee nouă, s-a aplecat, a ridicat hoitul cerbului pe umăr și a pornit în direcția tunelului în care a

închis leul.

Dango, după ce l-a urmat câțiva pași, și-a dat seama că este frustat și că nu va avea parte nici măcar să guste dintr-o carne atât de apetisantă.

Pierzându-și răbdarea, s-a repezit să-l atace pe Tarzan. Dar, ca și cum natura i-ar fi pus și în ceafă o pereche de ochi, Tarzan a simțit într-o clipă primejdia și lăsând jos corpul lui Bara, s-a răsucit în călcăie, cu sulița ridicată.

Și-a lăsat mai întâi mâna dreaptă pe spate, apoi a repezit-o cu o viteză fulgerătoare și cu toată forța mușchilor săi uriași.

Sulița, fiind aruncată la momentul potrivit, a zburat exact spre Dango, nimerindu-l între gât și șoldul din față, astfel că i-a trecut prin corp până în partea cealaltă.

După ce și-a scos arma din cadavrul hienei, Tarzan a luat în spate amândouă hoiturile, pornind din nou la drum spre prăpastia unde se afla leul.

Acolo, l-a văzut pe Numa jos la umbra copacului. La strigătul lui Tarzan s-a ridicat clătinându-se pe picioare, dar cu toată slăbiciunea lui, a mârâit cu destulă sălbăticie, încercând chiar să răcnească în momentul în care și-a văzut dușmanul.

Tarzan a lăsat cadavrele să se rostogolească în jos spre leu, strigându-i:

— Mănâncă, Numa, și întărește-te! Poate că o să mai am nevoie de tine.

A observat că leul, însuflețit numai când a văzut carnea, s-a și repezit la trupul inert al cerbului și a început să smulgă bucăți mari. Atunci a zâmbit mulțumit și a pornit din nou pe drumul pe care a venit.

A doua zi, înainte de amiază a ajuns în apropierea trupelor germane. De pe o ruptură de deal din marginea unei păduri, putea observa tot flancul stâng al inamicului, iar undeva mai departe, trupele engleze.

Din înălțimea unde se găsea, avea avantajul să vadă câmpul de luptă, aproape așa cum l-ar fi văzut dintr-un aeroplan: astfel a putut să observe, cu privirea lui ageră, o mulțime de amănunte care ar fi scăpat cu ușurință altui om

ale cărui simțuri nu ar fi avut deprinderea perfectă a simțurilor cu care era înzestrat Tarzan.

A observat, în unele locuri, posturi de mașini-pușcă, foarte bine ascunse de ochii englezilor, precum și posturi telefonice departe de tot, spre liniile engleze.

Mutându-și privirile dintr-o parte în alta, de la un punct interesant la altul, a auzit din partea de jos a colinei pe care se afla el, pocnetul rar al unei singure arme, zgomot deosebit de bubuiturile tunurilor și împușcăturile trupelor.

Toată atenția i-a fost imediat concentrată asupra acestui punct, unde era sigur că se află ascuns un țintaș. A așteptat cu răbdare să audă o nouă împușcătură, care îi va indica și mai precis locul unde este ascunzătoarea, iar, după ce a auzit-o, a plecat în partea aceea coborând repede dealul, dar pe furiș și fără zgomot ca și o panteră.

După toate aparențele nici nu se uita unde calcă; totuși, nici o pietricică nu se rostogolea de pe locul unde călca și nici o crenguță nu trozneala sub pașii lui; era ca și cum ar fi văzut cu picioarele.

După puțin, trecând printre tufișuri, a ajuns la marginea unei râpe joase și, la câțiva metri mai jos de el, sub răpă, a văzut un soldat întins în spatele unui mic parapet construit din pietre adunate din împrejurimi, în care a înfipt mai multe crengi cu verdeață, așa că era ascuns în întregime de vizorul trupelor engleze.

Trebuie să fi fost un ochitor excelent, pentru că era destul de departe în spatele liniilor germane, trăgând pe deasupra capetelor camarazilor săi.

Arma pe care o întrebuința era echipată cu un telescop pentru ochit; soldatul mai avea și un binoclu cu care, în mometul când l-a desoperit pe Tarzan, a examinat terenul să vadă, probabil, efectul împușcăturii sau poate ca să descopere o nouă țintă.

Tarzan a privit spre locul pe care îl cerceta soldatul cu binoclul și, cu ochii lui ageri, a descoperit multe ținte bune pentru un trăgător așezat atât de sus deasupra tranșelor.

Evident că neamțul a fost satisfăcut de observațiile sale căci, luând pușca din nou, a așezat-o cu patul în umăr și-a

început să țintească cu atenție; tot în clipa aceea un corp bronzat de arșița soarelui, a sărit asupra lui de pe malul de mai sus de el.

Nu s-a auzit nici un zgomot și probabil că nici neamțul nu a mai avut cum să știe ce fel de viețuitoare a fost aceea care i-a sărit în spate, pentru că, în clipa ciocnirii, degetele ca oțelul ale lui Tarzan s-au încheștat în gâtul păros al neamțului care, după un moment de împotrivire zadarnică, a trecut în rândul celor care nu mai simt nimic...

Întinzându-se la pământ în dosul parapetului improvizat de neamț, Tarzan a examinat cu minuțiozitate taberele și tranșeele germane care se găseau în apropierea lui.

A văzut destui ofițeri și soldați umblând prin tranșee. La câteva sute de metri în fața lui, a observat o mașină-pușcă, foarte bine ascunsă, care bătea în cruciș peste terenul neutru din fața trupelor engleze, secerând inamicul dintr-o astfel de direcție, încât englezilor le era deosebit de dificil să o descopere.

Tarzan privea toate acestea, jucându-se alene cu pușca neamțului pe care l-a ucis. După puțin timp a început să cerceteze mecanismul armei. A privit după aceea din nou, spre tranșeele germane și a schimbat poziția înălțătorului, apoi a dus pușca la umăr și a oșit cu atenție.

Era un țințaș excelent. A vânat de multe ori animale mari, împreună cu prietenii lui din lumea civilizată, folosindu-se de armele lor și, cu toate că nu a ucis niciodată decât pentru hrană sau pentru a se apăra, s-a distrat foarte mult, trăgând în ținte mobile neânsufletește, perfecționându-se în folosirea armelor de foc, fără ca el să realizeze aceasta.

De astă dată, într-adevăr, va vâna o pradă dintre cele mai mari. Un zâmbet ușor i-a fluturat pe buze, în timp ce își apăsa degetul pe trăgaci. Împușcătura a pornit și un neamț, din grupul celor care se aflau în jurul mașinii-puști, s-a prăbușit la pământ.

În trei minute, Tarzan a curățat întreaga echipă a acelei mașini-puști. După aceea, a văzut un ofițer ieșind dintr-un "dugaut" și l-a pocnit și pe el împreună cu cei trei soldați care l-au urmat în șanț. Avea grijă să nu rămână rămână în

viață vreunul, care ar putea cerceta și afla cum se poate ca germanii să fie împușcați chiar în tranșeele lor când sunt feriți cu totul de inamic.

Așezând înălțătorul pentru o distanță mai mare, Tarzan, a ochit spre echipa unei alte mașini-puști care era așezată ceva mai departe spre dreapta sa și i-a curățat pe toți, unul după altul. Cu asta, a secerat două echipe. A mai văzut și oameni umblând prin tranșee și a împușcat câțiva dintre ei.

Acum, nemții au început să-și dea seama că ceva nu este în regulă. Aveau impresia că cineva se află într-un loc potrivit de unde să vadă bine sectorul acela al tranșeeilor.

La început, au căutat să îi descopere locul în spațiul dintre trupe, în fața frontului, dar când un ofițer, care privea cu periscopul peste parapet, a fost izbit în ceafă de un glonte și s-a prăbușit în șanț, au înțeles că trebuie să caute dincolo de parados și nu dincolo de parapet.

Un soldat a luat de jos glonte care ieșise prin fruntea ofițerului ucis și examinându-l, a descoperit că este de proveniență germană. Agitația lor a crescut peste măsură și s-au lipit cu spatele de parados, iar câțiva dintre ei s-au furișat să ducă vestea în partea de sus și de jos a tranșeeilor.

Nu a trecut mult timp și mai multe periscoape și-au făcut apariția deasupra șanțurilor, căutând să descopere locul unde se află trădătorul, pe care probabil că l-au și găsit numaidecât, deoarece, Tarzan i-a văzut pe nemți îndreptând o mașină-pușcă spre el.

Dar, până ce mașina să poată intra în acțiune, soldații din echipa care trebuia s-o mănuiască, zăceau morți lângă arma care le-a fost încredințată.

Mai erau însă destui soldați care să ocupe locul acesta, involuntar, probabil, dar, siliți de ofițerii lor, trebuiau să intre în acțiune. În afară de aceasta, încă alte două mașini-pușcă erau acum îndreptate spre Tarzan, gata să fie puse în funcțiune.

Dându-și seama că afacerea s-a încheiat, Tarzan a mai tras o împușcătură de adio și apoi, lăsând pușca la o parte, a dispărut printre stâncile din spatele său. Câteva minute după aceea, a auzit pocniturile repezi ale armelor al căror

foc era concentrat pe locul abia părăsit de el și a început să zâmbească, gândindu-se la risipa de muniție nemțească.

– Au plătit scump pentru Wasimbu, Wazirul meu, pe care l-au răstignit, și pentru cei pe care mi i-au ucis, a murmurat el. Dar pentru Jane nu vor fi în stare să plătească niciodată, chiar dacă i-aș uide pe toți.

În aceeași zi, pe înserat, a ocolit flancurile ambelor armate și trecând pe lângă posturile de pază ale englezilor, a pătruns adânc în interiorul taberei acestora. Nimeni nu l-a văzut venind și nimeni nu știa că el este acolo.

Comandamentul regimentului al doilea din Rhodesia se găsea așezat într-un loc adăpostit, cu mult în spatele frontului, așa că era ferit de ochiul inamicului; lămpile aprinse nu erau interzise.

Colonelul Capell ședea în fața unei mese de campanie, pe care era întinsă o hartă militară și vorbea cu mulți ofițeri.

Masa era așezată sub crengile stufoase și lungi ale unui copac mare, o lampă lumina fețele celor din jurul mesei iar mai încolo ardea un foculeț.

Inamicul nu avea aeroplanе, și nici un alt observator din partea lui nu ar fi putut descoperi lumina lămpii și a focului atât de departe unde se găseau liniile germanilor.

Ofițerii discutau avantajul numeric al inamicului și neputința englezilor de a face mai mult decât să mențină poziția pe care o ocupau acum. Au avut destule pierderi grele în timpul din urmă și la fiecare atac au fost împinși înapoi, copleșiți de forțele mai numeroase ale nemților.

Se mai găseau, discutau ei, și mașini-puști ascunse bine: fapt de care colonelul era foarte necăjit, ceea ce dovedea că revenea întruna asupra lor, în timpul convorbirii.

– Azi după-amiază s-a întâmplat ceva care i-a liniștit o vreme, a luat cuvântul un ofițer mai tânăr. Făceam observații în timpul acela și nu am putut să aflu precis cauza. Totuși, am văzut că s-au ciocnit de un mare necaz într-un sector de tranșee, în stânga lor. La un moment dat, am avut impresia hotărâtă că erau atacați pe la spate, deoarece, au început să tragă în muchia dealului din spatele lor. Am văzut zburând praful din locul acela dar nu aș putea spune care a fost

pricina.

S-a auzit atunci un foșnet ușor în copac, printre crengile de deasupra lor și în același timp a apărut, căzând de sus în mijlocul lor, un om aproape gol, cu corpul bronzat de arșița soarelui.

Ofițerii au dus repede mâna la revolvere. Aceasta a fost însă, singura lor mișcare. Mai întâi, l-au privit uimiți pe uriașul din fața lor, i-au observat îmbrăcămintea tot atât de primitivă ca și armele pe care le purta; după aceea toate privirile lor s-au îndreptat spre colonel.

– Dar d-ta de unde naiba ai răsarit și cine ești? Spune! se răsti colonelul.

– Sunt Tarzan, a răspuns noul sosit.

– A! Greystoke? a strigat un maior, pășind înainte cu mâna întinsă.

– Preswick! a exclamat Tarzan, strângând mâna care i-a fost întinsă.

– Nu te-am recunoscut la început, s-a scuzat maiorul. Ultima dată când ne-am văzut, erai la Londra, îmbrăcat în frac. E o mare diferență, pe onoarea mea! Este o discrepanță pe care cred că o recunoști și d-ta.

Tarzan a zâmbit și apoi s-a adresat colonelului.

– Am auzit aproape toată convorbirea dv. Abia am sosit din spatele frontului german. Am posibilitatea să vă ajut.

Colonelul l-a privit întrebător pe maiorul Preswick care a înțeles imediat și a făcut repede prezentările cuvenite, recomandându-l pe Tarzan comandantului său și celorlalți ofițeri prezenți. Tarzan le-a povestit pe scurt motivul care l-a determinat să pornească împotriva nemților.

– Și-acum, veniți să vă înrolați cu noi? a întrebat colonelul.

Tarzan a dat din cap negativ.

– Nu în mod regulat, a răspuns el. Trebuie să mă răzbum după sistemul meu; totuși, vă pot ajuta și pe dv. Pot să intru în tabăra nemților oricând aș vrea.

Capell a zâmbit clătinând din cap.

– Nu e tocmai atât de ușor după cum îți închipui, a zis el. Săptămâna trecută am pierdut doi ofițeri care au încercat

acest lucru. Amândoi erau oameni cu experiență în biroul informații.

– Este mai dificil decât a intra în lagărul englez? a întrebat Tarzan.

Colonelul era gata să răspundă, când i-a trecut prin minte o idee nouă și l-a privit curios pe Tarzan.

– Dar pe d-ta cine te-a adus aici? a întrebat el. Cine te-a trecut prin posturile exterioare?

– Am venit singur, trecând printre liniile germane și engleze și am intrat în tabăra dv. Dacă nu mă credeți trimiteți pe cineva să cerceteze și vă veți convinge.

– Dar cine te-a însoțit? a insistat Capell.

– Nimeni, a răspuns Tarzan.

Apoi, stând drept cât era de înalt, a spus cu mândrie:

– Voi, cei din lumea civilizată, când ajungeți în junglă, vă pierdeți cu totul. Până și maimuțele cele mai mici sunt mai deștepțe în această privință. Eu mă mir cum de mai existați; numai numărul mare, numai armele pe care le aveți și numai puterea de judecată ce o posedați vă scapă cu viață.

Văzând privirile mirate ale ofițerilor din jurul său, Tarzan a continuat:

– Dacă aș avea numai câteva sute de maimuțe din acelea mari... dotate cu judecata pe care o aveți dv., aș putea să-i resping pe nemți până la ocean, tot atât de repede pe cât ar putea să-i ducă picioarele pe aceia care ar mai fi în viață. Din nefericire, pentru dv, biete maimuțe nu pot să planuiască împreună. Altminteri, în Africa, nu ar mai exista picior de om. Dar să lăsăm aceasta. Vreți să vă ajut? Nu v-ar plăcea să știți locul unde sunt acuma câteva mașini-pușcă ale nemților?

Colonelul l-a asigurat că le-ar fi de mare folos să știe aceasta. Atunci, Tarzan s-a apropiat de harta din fața colonelului și i-a arătat locul unde se aflau trei mașini-pușcă, care provocau multe încurcături englezilor.

– Uite, aici, a zis el punând degetul pe hartă, este un loc mai slab apărat de negri dar mașinile-pușcă din fața frontului sunt coordonate de albi. Dacă... un moment, vă rog! Am un plan bun prin care puteți să umpleți tranșeul acesta cu

oamenii dv. și apoi să trageți în tranșeele din dreapta lui cu propriile lor mașini-puști.

Colonelul Capell a zâmbit și a clătinat ușor din cap:

– Vi se pare un lucru simplu, d-le!

– Pentru mine este ușor, a răspuns Tarzan. Pot să golesc porțiunea aceasta de tranșee fără să trag o singură împușcătură. Eu am fost crescut în junglă, cunosc ființele din junglă, pe Gomangani, tot atât de bine ca și pe celelalte. Așteptați aici poimăine seară, a spus el, întorcându-se să plece.

– Așteaptă! a zis colonelul. Stai, să-ți dau un ofițer să te conducă printre posturi.

Tarzan a zâmbit și a plecat. Când s-a îndepărtat de grupul ofițerilor a trecut pe lângă unul de statură mărunță, cu gulerul de la manta ridicat și viziera chipiului trasă în jos pe ochi. În momentul acela, flacăra focului luminează o clipă fața ofițerului, care i s-a părut oarecum cunoscută lui Tarzan. Acesta, însă, și-a închipuit că putea să fie un tânăr pe care l-a cunoscut la Londra, așa că nu s-a mai gândit la acest amănunt și a plecat mai departe, printre liniile engleze, fără să fie simțit de nimeni.

Toată noaptea aceea a mers înainte, traversând dealurile sudice ale munților Kilimanjaro, urmând instinctiv o cale nouă, necunoscută, dându-și seama că ceea ce căuta nu putea să se găsească decât undeva, pe vreo coastă împădurită și mai înaltă decât acela peste care a trecut în ultimele sale drumuri prin aceste ținuturi încă necunoscute lui.

Cu trei ceasuri mai înainte de răsăritul zorilor, nările lui simțitoare l-au avertizat că undeva, în vecinătate, va găsi ceea ce căuta și, atunci, s-a urcat într-un copac înalt unde s-a așezat, cum a putut mai bine, ca să guste câteva ore de somn.

CAPITOLUL IV

Golirea tranșelor

Kudu, soarele, era de trei sulițe pe cer când s-a trezit Tarzan. Mai târziu și-a întins mâinile și picioarele uriașe, și-a trecut degetele prin părul negru și des, iar după aceea a sărit ușor la pământ.

A pornit apoi, numaidecât, în căutarea celui pentru care a venit și a mers, luându-se după miros, în partea de jos a unei râpe adânci.

După puțin timp nările l-au înștiințat că vânatul este în apropiere, așa că a mers și el cu mai multă atenție. La un moment dat, s-a oprit în spatele unui tufiș de măcieș, iar la câțiva metri mai încolo l-a văzut pe Horta, mistrețul, împreună cu o mulțime din semenii săi.

Desfăcându-și arcul de pe umăr, a ales o săgeată din tolă și a ochit cu grijă în cel mai mare dintre porcii mistreți.

Mai ținea în gură vreo trei-patru săgeți, astfel că abia a pornit cea dintâi cu iuțeala fulgerului, că a doua i-a luat locul și a pornit după ea.

Imediat s-a ivit o învălmășeală mare printre mistreți, neștiind de unde îi amenință primejdia. La început au stat o clipă în loc ca și tâmpiți; apoi au început să se învârtască, pisând pământul, până când șase din ei au fost morți sau răniți.

Neștiind ce să facă, au guițat cu toții în cor și au pornit speriați în goană, așa că, după câteva clipe, au dispărut în tufișurile dese care cresc pe sub copacii mari ai junglei.

Tarzan a ieșit din ascunzătoare, i-a ucis pe aceia care nu muriseră încă și a început să-i jupoarie de piele.

Pe când lucra repede și cu multă îndemânare nu îngâna vreun cântec, nici nu fluiera, cum fac mulți lucrători din lumea civilizată.

În lucruri mici ca acestea, dar foarte multe din ele, Tarzan se deosebea de ceilalți oameni, dar probabil că totul se datora copilăriei petrecute în junglă.

Fiarele din junglă, printre care a crescut, aveau dispoziția de a se juca numai până la maturitate și foarte rar după aceea. Maimuțele lui, mai ales cele de partea bărbătească, deveneau niște indivizi feroși și arțăgoși, cu cât înaintau în vârstă.

Pentru ei viața era o chestiune foarte serioasă, mai ales în anotimpurile slabe... Trebuia să te bați cu alții ca să-ți asiguri partea ta de hrană; obiceiul, odată format, devenea o a doua natură.

A vâna pentru hrană era munca de toate zilele, de care depindea viața celor născuți în junglă, iar munca este un fapt care nu trebuie privit cu ușurință și nici îndeplinit fără foarte multă atenție.

De aceea, la orice acțiune Tarzan era serios, cu toate că a reținut ceea ce pierde alte fiare din junglă odată cu vârsta: umorul, căruia îi dădea curs atunci când îi venea la socoteală. Era un umor cam trist și, uneori, destul de feros, dar pe el îl satisfăcea.

De asemenea, dacă cineva ar începe să fredoneze sau să fluiera în timp ce lucrează, i-ar fi imposibil să se concentreze asupra lucrului său; Tarzan era în stare să-și concentreze fiecare din cele cinci simțuri asupra unui subiect diferit.

Acum lucra la jupuitul celor șase mistreți, așa că degetele și ochii îi erau ocupați cu această activitate, ca și cum nu ar fi existat nimic altceva pe lume; totuși, urechile lui și nasul erau complet ocupate cu altceva: primele să prindă orice zgomot, cât de mic, din orice parte a pădurii, iar nasul simțea orice adiere de vânt, oricât de ușoară ar fi fost.

Astfel, cu ajutorul nasului a descoperit apropierea lui Sabor, leoaica, în momentul când vântul și-a schimbat pentru o clipă adierea.

Tot atât de lămurit ca și cum ar fi văzut-o cu ochii, Tarzan a știut că leoaica a dat peste mirosul de carne proaspătă și că a pornit imediat spre locul unde se afla

vănatul.

Mai știa, după tăria mirosului și a vântului, distanța exactă la care se afla fiara, precum și faptul că venea din spatele lui. Tocmai a isprăvit de jupuit ultimul porc, așa că nu se grăbea. Avea la îndemână celelalte cinci piei, a avut grijă să le așeze grămadă lângă el, iar pe deasupra capului său se întindeau crengile groase ale unui copac mare.

Nici măcar capul nu și l-a întors, știind că leoaica este încă departe; dar și-a încordat atenția ca să prindă cel mai mic zgomot care ar arăta să s-a apropiat.

Cum a isprăvit și cu ultima piele, s-a ridicat. Acum a auzit-o pe Sabor, în tufișul vecin, dar nu tocmai așa de aproape. Fără să se grăbească, a luat de jos pieile și unul din ciolanele de mistreți și s-a aruncat pe crengile de sus, tocmai în momentul când leoaica a apărut la câțiva metri.

Urcat acolo, a atârnat pieile întinse pe o creangă și s-a așezat liniștit cu spatele către trunchiul copacului, mâncând cu poftă din pulpa pe care a luat-o cu el. Sabor a ieșit mârâind, din tufiș, s-a uitat câteva clipe în sus la Tarzan, apoi a început să mănânce din mistrețul de lângă copac.

Tarzan a privit-o și a zâmbit, amintindu-și de o discuție pe care a avut-o odată cu un vânător faimos și care a susținut că leul, regele mândru al animalelor, nu mănâncă decât ceea ce își ucide singur. Tarzan știa însă, mai bine rosturile, pentru că i-a văzut pe Numa și pe Sabor mâncând chiar stârvuri.

După ce a mâncat, Tarzan a început să lucreze pieile: toate șase erau mari și solide. Mai întâi a tăiat din ele fâșii lungi și înguste cam de un centimetru, atât cât a crezut că este suficient. După aceea, a cusut două piei la un loc, iar pe marginea lor, de jur împrejur, a făcut găuri la patru-cinci centimetri, prin care a trecut o fâșie lungă de piele, formând astfel, o pungă mare cu curele. Tot în felul acesta a mai croit încă patru pungi, puțin mai mici însă, având grijă să îi mai rămână câteva fâșii înguste.

După ce a terminat și această lucrare, a cules un fruct

mare și zemos cu care a aruncat în Sabor și în zgomotul mârâiturilor acesteia, a pornit printre copaci din creangă în creangă, spre sud-est ducând cu el cele cinci pungi pe care le-a confecționat.

Direcția în care s-a îndreptat era peștera unde a închis leul și nu a trecut mult până să ajungă la muchia de sus a prăpastiei, de care s-a apropiat cu multă atenție și a privit în jos. Numa nu era nicăieri.

Tarzan a mirosit aerul și a ascultat. Nu a putut să audă nimic și totuși, știa că Numa trebuie să fie undeva în tunel. Avea speranța că poate dormea, deoarece aproape tot planul său depindea de faptul ca Numa să nu îl descopere. S-a lăsat ușor și cu prudență peste marginea prăpastiei și a început să coboare, fără să facă nici un zgomot. Adeseori se oprea, privind spre intrarea tunelului, la vreo patruzeci de metri de partea cealaltă a prăpastiei.

Cu cât înainta și se apropia de fund, cu atât creștea și primejdia. Dacă ar fi putut să ajungă jos și să meargă măcar până la jumătatea distanței care separa malul de copacul din centru, ar fi fost oarecum în siguranță, pentru că atunci, chiar dacă leul ar fi ieșit din tunel, Tarzan ar fi mers înainte sau înapoi, spre mal sau spre copac.

Pentru a urca primii zece metri din mal și încă destul de repede ca să scape de fiara care ar fi sărit după el, trebuia să fie un loc de cel puțin șapte-opt metri, deoarece aproape de fundul prăpastiei malul era foarte neted și nu avea loc să poată să-și sprijine nici mâna și nici piciorul. Data trecută, când a scăpat de Numa, a trebuit să urce în fugă primii opt-zece metri, așa cum ar urca o veveriță în copac.

Nu dorea sub nici o formă să mai încerce operația aceasta din nou, decât dacă și condițiile ar fi fost cel puțin tot atât de favorabile, pentru că prima dată a scăpat de ghearele tăioase ale lui Numa doar la o distanță de câțiva centimetri.

În sfârșit, a ajuns jos de tot și a început să se apropie de copac, tăcut ca o fantomă.

A ajuns acum la jumătatea distanței și Numa tot nu dădea semne de viață.

A ajuns lângă copacul cu scoarța jupuită de leul înebunit de foame și totuși, acesta nu se înfățișa.

După ce Tarzan s-a cățarat pe una din crengile copacului a început să se întrebe dacă fiara se mai afla totuși în peșteră. Nu cumva a reușit să forțeze bariera de pietroaie cu care Tarzan a înfundat tunelul și a scăpat în acest fel?

Dar dacă Numa este mort?

Totuși, se îndoia de această posibilitate, deoarece nu au trecut decât câteva zile de când i-a adus un cerb întreg și o hienă... deci, nu a putut să moară de foame într-un timp atât de scurt, mai ales că firul de apă ce se scurgea din prăpastie, prin tunel afară, era suficientă ca să-i potolească setea.

Era gata să coboare din copac pentru a cerceta terenul, când i-a trecut prin minte că ar putea să-l determine mai bine pe Numa să iasă decât să meargă el în cavernă.

Și-a transformat imediat gândul în acțiune și a fost răsplătit numaidecât prin zgomotul care s-a auzit din interiorul tunelului, iar după o clipă-două leul, cu privirile sălbatice, a ieșit fioros, prăgătit să îl mănânce și pe dracu, dacă acesta ar fi fost bun de mâncare.

Când l-a văzut pe Tarzan gras și rotunjour, sus în copac, a devenit imediat întruchiparea celei mai aprige furii.

Atât nasul cât și ochii l-au încredințat că aceasta este ființa care l-a adus în starea în care se afla, dar tot nasul și ochii îi spuneau și altceva: că făptura din fața lui era comestibilă.

A încercat frenetic să se cațere pe trunchiul copacului dar nu a reușit. A sărit de două ori, atât de sus, încât s-a agățat de una dintre crengile de mai jos ale copacului. În ambele rânduri însă, nu s-a putut menține și a căzut cu spatele la pământ; iar de fiecare dată devenea din ce în ce mai fioros.

Mârâiturile, scrâșniturile și răcnetele lui se auzeau neâncetat, iar Tarzan îl ațâța tot mai mult, jignindu-l cu

vocabularul junglei și bătându-și joc de el pentru neputința de a ajunge sus. Pe de altă parte, se bucura că Numa își sleia puterile și ultimele forțe care i-au mai rămas.

În sfârșit, Tarzan s-a ridicat în picioare și și-a desprins arcul de pe umeri. A aranjat funia, cu grijă, colac în mâna stângă și ochiul în mâna dreaptă; după aceea, s-a așezat cu un picior pe o creangă și cu celălalt pe altă creangă și cu spatele bine sprijinit de trunchiul copacului.

Văzând că Numa nu sare imediat în sus, a început să mârâie; drept rezultat, fiara s-a ridicat în două picioare și, în aceeași clipă, lațul a căzut ca fulgerul de gâtul ei. Cu o smucitură, Tarzan a strâns lațul și Numa a rămas spânzurat, abia atingând pământul cu labele din spate.

Înaintând încet spre vârful celor două crengi pe care stătea cu picioarele, Tarzan l-a tras și pe Numa acolo, așa ca să nu mai ajungă cu ghearele la trunchiul copacului. A legat bine funia, după ce l-a ridicat pe leu de la pământ și aruncând jos cele cinci săculețe de piele de mistreț, a sărit și el din copac.

Numa lovea din toate puterile cu labele din față în funia de iarbă a lui Tarzan, iar acesta s-a gândit că trebuie să lucreze repede, dacă nu dorea ca leul să i-o rupă din moment în moment.

Mai întâi, a pus peste capul leului punga cea mare și a legat-o bine de gâtul acestuia cu curelele ei; apoi, a reușit, deși cu mare dificultate, abia scăpând, de câteva ori, să nu fie sfâșiat de ghearele fiarei, să-l împiedice pe Numa, legându-i la un loc toate picioarele cu fâșiile de piele pe care le mai avea.

Între timp, smuciturile leului au încetat aproape cu totul: evident că strâns de gât cum era, se sufoca cu încetul, fapt ce nu i-a convenit însă lui Tarzan, așa că s-a aruncat din nou în copac, a dezlegat funia și l-a lăsat pe Numa jos la pământ, coborând după el și scățându-i lațul de la gât.

După aceea, a luat cuțitul de vânătoare și a tăiat două găuri în dreptul ochilor leului cu scopul de a-i lăsa loc pe

unde să intre aer și loc pe unde să poată vedea.

Sfârșindu-și opera, s-a ocupat cu încălțarea leului, adică să îi pună fiecare labă în câte una din celelalte pungi. Pe cele de la picioarele din spate nu numai că le-a legat strângând curelele pungilor, dar a învârtit curelele de câteva ori pe de-asupra genunchilor cât a putut de strâns, făcând aceeași operație și la picioarele din spate.

După ce a terminat, a stat o clipă și și-a privit opera zâmbind, deoarece Numa, leul, era acum tot atât de inofensiv ca și Bara, cerbul cel plâpând.

În sfârșit, Numa a început să dea semne de viață. A râsuflet adânc și s-a zbatut, dar curelele de piele de mistreț cu care i-au fost legate picioarele erau prea multe și prea tari ca să le poată rupe.

Tarzan era aproape sigur că legăturile vor rezista; totuși, mușchii leului erau puternici și se putea, din întâmplare, ca vreo legătură să alunece și fiara să reușească astfel, să se dezlege. Totul depindea de tăria curelelor pungilor și de felul cum le-a legat Tarzan.

După ce Numa a fost în stare să râsufle din nou ca și mai înainte, a început să scoată o serie de răcnete puternice, iar smuciturile au luat proporții titanice.

Cum, însă, rezistența unui leu nu este nicidecum în proporție cu mărimea și puterea lui, s-a mai zbatut puțin, a mai mârâit și a mai răcnit câteodată, dar în definitiv era ca și învins, deoarece a fost silit unei noi înjosiri. Tarzan l-a legat de gât cu funia, dar nu cu un ochi de laț ca să se strângă și să-l sugrume ca înainte, ci cu un nod solid, care nu mai aluneca atunci când trăgea de funie.

Celălalt capăt al funiei l-a legat bine de trunchiul copacului iar după aceea a tăiat repede curelele cu care l-a legat pe leu de picioare și s-a ferit repede, în clipa în care fiara a sărit în picioare dintr-o singură mișcare.

Leul a stat un moment locului, cu picioarele desfăcute, apoi a ridicat o labă, pe urmă alta și alta, scuturându-le pe rând cu putere, căutând în felul acesta să desfacă încălțămin-

tea ciudată pe care i-a pus-o Tarzan.

În cele din urmă, a început să îndepărteze cu labele punga care o avea pe cap, în timp ce Tarzan îl privea cu sulița ridicată, pregătit de atac.

Vor ține legăturile? Va fi oare toată munca în zadar?

Văzând că ceea ce avea pe cap și în picioare a rezistat tuturor încercărilor sale de ale scoate, Numa și-a dezlănțuit atunci toată sălbăticia de care era capabil. S-a rostogolit pe pământ, izbindu-se în toate părțile, zbătându-se, mușcând, zgâriind și urlând; s-a ridicat în picioare și a sărit în aer; s-a repezit să-l atace pe Tarzan, dar a fost oprit pe loc de funia cu care era legat de copac.

Atunci, Tarzan a intervenit și l-a lovit peste cap cu coada suliței. Leul s-a ridicat pe labele din spate și a izbit în aer spre Tarzan, dar în schimb a primit un pumn în ureche azvârlindu-l cât colo.

Repezindu-se să atace din nou, a mai primit o lovitură zdravănă, rostogolindu-l. Abia la a patra încercare, s-a făcut lumină în creierul regelui animalelor, dându-și seama că și-a subapreciat adversarul.

Atunci și-a aplecat smerit capul, și-a luat coada între picioare, iar, când Tarzan s-a apropiat de el, s-a retras încet și mârâind, dar fără să se gândească să atace.

Lăsându-l pe Numa legat de copac, Tarzan a intrat în tunel și a îndepărtat bariera de la ieșire, după care s-a întors în prăpastie, mergând direct spre copac.

Numa i s-a pus în drum, mârâind amenințător, dar Tarzan l-a lovit de două ori, l-a îndepărtat și a dezlegat funia de la copac. Ceea ce a urmat a fost o luptă de o jumătate de oră cu îndărătnicia leului, care nu a acceptat sub nici o formă să fie împins din spate. În cele din urmă, după ce a folosit fără milă vârful suliței, a reușit să-l determine să pornească înaintea lui și după o altă încercare, să intre în tunel.

Odată aici, problema s-a simplificat, Tarzan, înțepându-l mereu de la spate cu vârful suliței: cel mai bun mijloc ca

să-l pună în mișcare.

Dacă Numa ezita să înalteze, era înțepat, iar dacă se retrăgea, rezultatul era din cele mai dureroase.

De aceea, fiind un leu înțelept, care se adapta repede, s-a hotărât să meargă tot înainte, până a ajuns la capătul tunelului.

Ieșind la aer, a simțit că e liber și ridicând capul, și-a adus coada pe spate și a început să fugă.

Tarzan era încă în spatele lui urmând și el să iasă din tunel când, luat pe neașteptate, a fost târât vreo sută de metri peste terenul presărat cu pietre, până când Numa s-a oprit de bună voie.

Când s-a ridicat, avea destule zgârieturi și era destul de supărat, dar, cum el rareori se lăsa condus de necaz fără să nu judece mai întâi, a renunțat la ideea încolțită în primul moment: de a-l pedepsi pe Numa pentru ceea ce i-a făcut.

Acum, după ce l-a învățat să accepte să fie condus din spate, a pornit să facă una dintre cele mai ciudate călătorii pe care ar conține-o istoria nescrisă a junglei.

Leul, care la început s-a răzvrătit împotriva lui Tarzan, care trecuse prin diferite încercări de rezistență înăpățanată și de ascultare în silă, a ajuns acum la o perfectă supunere.

Când s-a lăsat noaptea, leul era cât se poate de obosit, flămând și însetat, dar nici în seara aceea, nici a doua zi, Tarzan nu i-a dat nimic să mănânce, neândrăznind să-i scoată punga de pe cap.

A mai tăiat o gaură în săculețul de pe capul leului, ca să-și poată potoli setea. După aceea, l-a legat de un copac și s-a întins sus, între crengile copacului, să poată dormi câteva ore.

A doua zi, dis-de-dimineață, au pornit din nou la drum trecând peste dealurile mărunte ale munților din spatele lui și înaintând spre răsărit.

Toate fiarele din junglă fugeau în momentul în care îi zăreau. O privire era suficientă ca să le inspire teamă îngrozitoare.

Desigur, numai mirosul lui Numa ar fi fost suficient să alunge animalele mai mici, dar și această apariție stranie, care mirosea a leu, avea un aspect nemaivăzut; pe lângă aceasta leul era condus prin junglă de un Tarmangani uriaș; era chiar prea mult pentru locuitorii cei mai formidabili ai junglei.

Sabor, leoaica, recunoscând de la distanță mirosul stăpânului său amestecat cu acela al unui Tarmangani și cu mirosul de piele de mistreț, a pornit la trap printre tufișurile junglei ca să cerceteze.

Tarzan și Numa au auzit-o venind, pentru că ea scotea miorlăituri întrebătoare, deoarece amestecul de mirosuri i-a stârnit atât curiozitatea cât și teama, (leii, oricât de teribili ar părea, suferă adeseori de o timiditate excesivă), dar la Sobor, fiind de sex slab, era firesc ca să predominie curiozitatea.

Tarzan și-a luat sulita de pe spinare, știind că se putea foarte bine să fie nevoit să lupte pentru păstrarea animalului. Numa s-a oprit în loc, întorcându-și capul, așa împodobit cum era cu punga de piele de porc de mistreț, să privească în direcția de unde se apropia femela, scoțând și un mârâit ușor, care semăna mai mult cu un tors de pisică.

Tarzan era pregătit să îl întâmpine cu vârful sulitei, când leoaica a apărut dintr-un tufiș, iar în spatele ei era ceva care l-a făcut să se oprească în loc: patru lei în floarea vârstei o urmau pe leoaică.

Acum, dacă l-ar fi silit pe Numa să pornească la drum și acesta ar fi rezistat, rezultatul, mai mult ca sigur, ar fi fost că întreaga ceată ar fi năvălit asupra lui. Era deci mai bine să aștepte, să vadă mai întâi care era atitudinea lor.

Nu se gândea de altfel, să elibereze leul fără a se lupta pentru el; dar, cunoscând bine leii, știa că nu poate preciza nimic din ceea ce urma să facă noii sosiți.

Leoaica s-a oprit la vreo treizeci de metri de Tarzan, iar leii au trecut pe lângă ea, oprindu-se cu un metru-doi mai aproape decât ea, ținându-și urechile drept în sus și privind cu multă curiozitate.

Pentru nimic în lume Tarzan nu ar fi putut ghici care le-ar fi fost mișcarea următoare. Leul de lângă el era întors cu totul spre noii veniți, privindu-i tăcut și în așteptare ca și stăpânul său.

Deodată, leoaica, a scos un țipăt ușor; când l-a auzit, leul lui Tarzan a răcnit odată puternic și a sărit drept spre leul cu coama neagră.

Imaginea acestei săpturi înspăimântătoare a fost prea mult pentru leul asupra căruia s-a avântat, trăgându-l și pe Tarzan după el; leul, mârâind, a întors spatele și a fugit, iar după el s-au luat și ceilalți trei, împreună cu leoaica.

Numa a încercat să îi urmeze, dar a fost reținut de funia cu care l-a legat Tarzan. Furios, s-a întors asupra lui să se răzbune, dar a primit o lovitură puternică peste cap, cu coada sulitei.

Scuturând din cap și mârâind, leul a pornit, în cele din urmă, din nou în direcția inițială.

Era foarte flămând, pe jumătate mort de foame și prin urmare, îi era teamă de Tarzan, mergând alături de stăpânul său ca un câine credincios.

S-a întunecat bine când a ajuns lângă flancul drept al taberelo engleze, după ce au trebuit să facă un ocol pentru a evita o patrulă germană.

La o mică distanță de primele posturi de santinelă, Tarzan l-a legat pe Numa de un copac, apoi a continuat drumul singur. A scăpat de prima santinelă, a scăpat de a doua și, ocolind mereu, ascunzându-se cum putea când era nevoie, a ajuns până la comandamentul colonelului Capell, unde a apărut înaintea ofițerilor adunați acolo ca un spirit materializat din aer curat.

Au zâmbit cu toții când l-au văzut pe Tarzan, recunoscându-l dar surprinzându-i modul în care acesta a sosit.

— Ar trebui să împușc vreo doi-trei pentru o asemenea neglijență, a zis el. La ce bun să mai țin posturile mărginașe, când un om poate să se strecoare printre ele când vrea și când îi place?

Tarzan a zâmbit și a răspuns;

– Nu e vina lor, domnule colonel. Eu nu sunt om, ci un Tarmangani. Credeți-mă că orice Mangani poate, dacă vrea, să intre oricând în tabăra dv., dar dacă ar fi ei santinele, absolut nimeni nu ar putea să treacă fără ca ei să nu știe.

– Cine sunt Manganii? a întrebat colonelul. Am putea să înrolăm vreo câțiva dintre ei.

Tarzan a înclinat din cap în semn negativ.

– Mangani sunt maimuțele mari, a explicat el: este poporul peste care domnesc eu, dar nu îi putem întrebuința, pentru că nu se pot concentra timp suficient asupra unei singure idei. Dacă le-aș spune despre acestea, vor fi foarte interesați un timp oarecare, poate chiar destul de lung până să ajung cu ei aici și să explic atribuțiile fiecăruia. Dar după aceea, vor pierde orice interes asupra celor ce le-am spus, iar când vei avea nevoie de ei, îi vei găsi prin pădure, căutând gândaci și omizi, în loc să fie la posturile lor. Mintea lor esta ca și a copiilor, de aceea au rămas ceea ce sunt astăzi.

– Văd că lor le zici "Mangani", iar ție îți spui "Tarmangani". Care este diferența? a întrebat colonelul.

– "Tar" înseamnă alb, a răspuns Tarzan, iar "Mangani" înseamnă maimuțe mari. Numele meu, nume care mi s-a dat în tribul lui Ciuk, înseamnă piele albă. Probabil, așa cred, că pielea mea, când eram copil mic, arăta foarte albă față de blana neagră a mamei mele adoptive Kala, așa că mi-au zis Tarzan și Tarmangani. Și d-tale ți-ar zice tot Tarmangani, a încheiat el zâmbind.

Colonelul Capell a zâmbit la rândul său.

– Nu e nimic jignitor în toate acestea, Greystoke, ba chiar ar fi demn de apreciat. Dar, te rog, expune-mi planul pe care l-ai hotărât. Tot mai crezi că poți goli tranșeul din fața sectorului nostru?

– De cine este ocupat tot de Gomangani?

– Cine sunt Gomanganii? a întrebat colonelul. Este ocupat tot de trupele indigene, dacă de aceștia întrebi.

– Da, Gomanganii sunt maimuțele mari negre: oamenii

negri, cum s-ar zice.

– Bine! Ce ai de gând să faci și ce ajutor dorești să îți dăm?

Tarzan s-a apropiat de masă și a pus un deget pe hartă.

– Aici este un post de ascultare, a zis el. Au și o mașină-pușcă acolo. Postul este legat printr-un tunel cu tranșeul de aici.

– În timp ce vorbea și explica, degetul său se mișca pe hartă dintr-un loc în altul.

– Dați-mi o bombă, a continuat el și când o veți auzi izbucnind în postul de ascultare să dați drumul oamenilor dv. să pornească încet până acolo. După puțin timp, vor auzi o comoție mare în tranșeul inamic, dar nu trebuie să se grăbească. Să le mai spuneți, vă rog, că și eu voi fi în tranșeu și că nu aș vrea nici să fiu împușcat, nici să fiu găurit cu baioneta.

Colonelul Capell, după ce a ordonat unui ofițer să îi aducă o grenadă de mână lui Tarzan, a întrebat:

– Asta este tot? Vei goli tranșeul d-ta singur?

– Nu tocmai singur, a răspuns Tarzan zâmbind, dar îl voi goli. Încă ceva: oamenii vor putea trece chiar prin tranșeu dacă vor dori. Într-o jumătate de oră, totul este gata, a mai adăugat el.

Și a plecat.

Trecând prin tabără, a apărut deodată pe ecranul amintirilor sale reprodușă, fără îndoială, de vreo coincidență cu vizita sa de mai înainte la comandament, imaginea ofițerului pe lângă care a trecut când a plecat data trecută și simultan cu aceasta, a recunoscut și fața pe care lumina focului i-a arătat-o.

A scuturat din cap cu îndoială. Nu, nu se putea aceasta și totuși, trăsăturile tânărului ofițer erau identice cu ale d-rei Kircher, spioana nemțoaică, pe care a văzut-o la comandamentul german în noaptea când l-a luat cu el pe maiorul Schneider de sub nasul generalului neamț și al statului său major.

Trecând de ultima linie de santinele, a pornit repede în direcția în care l-a lăsat pe Numa. Fiara s-a întins jos lângă copac; dar la sosirea lui Tarzan, s-a sculat în ridicat în picioare și un răcnet ușor i-a scăpat de pe buze.

Auzindu-l, Tarzan a zâmbit, recunoscând în vocea leului o notă aproape de rugă: semăna mai mult cu plânsetul unui câine când își cerșește hrana, decât cu vocea mândrului rege al animalelor.

– Vei ucide în curând și vei avea ocazia să mănânci foarte mult, a murmurat Tarzan în limba marilor maimuțe.

Cu multă atenție, amândouă fiarele au pornit spre postul de ascultare al nemților. Tarzan ținea într-o mână bomba dată de englezi, iar în celalaltă ținea colac funia de care era legat leul.

În sfârșit, a ajuns la un loc de unde putea să vadă că locul pe care îl căuta era la numai câțiva metri mai încolo. Ochii lui ageri au distins capul și umerii santinelei de gardă.

Atunci, a prins bine bomba în mâna dreaptă, a măsurat distanța din ochi și a strâns picioarele sub el. Apoi, dintr-o singură mișcare, ca și cum ar fi fost pe arcuri, s-a ridicat și a aruncat bomba. Imediat după aceea s-a lipit de pământ.

După cinci secunde s-a auzit o detunătură îngrozitoare chiar în mijlocul postului de ascultare. Numa a tresărit nervos și a încercat să fugă; dar Tarzan l-a ținut și, sărind în picioare, a alergat înainte trăgând leul după el.

Ajungând la marginea postului, a privit în jos și a găsit prea puține dovezi că poziția ar fi fost ocupată de cineva, deoarece nu au mai rămas decât câteva fragmente de carne ruptă și sfâșiată. Singurul lucru care nu a fost distrus era mașina-pușcă, deoarece a fost apărată de saci cu nisip.

Nu avea însă, nici un moment de pierdut. În fiecare clipă putea să sosească, prin tunelul de comunicație, vreo patrulă inamică, deoarece pentru santinelele din tranșeele nemțești era clar că postul de ascultare a fost distrus.

Numa ezita să-l urmeze pe Tarzan în șanțul postului, dar acesta nu mai avea timp de gândit și l-a smucit de funie,

asfel încât acesta a sărit în groapă.

Înainte lor se vedea gaura neagră a tunelului care ducea spre tranșeele germane. Tarzan l-a împins pe Numa înainte, până ce capul acestuia a fost aproape tot în tunel; dar, aducându-și aminte de ceva, s-a întors repede și a tras mașina-pușcă de pe parapet, să îi fie la îndemână.

După aceea, s-a întors spre leu, tăindu-i repede legăturile de la pungile picioarelor din față și mai înainte ca leul să-și dea seama că această parte a corpului este liberă din nou, Tarzan a dezlegat funia de la gâtul leului și a tăiat curelele care țineau punga pe capul lui Numa. Apoi, l-a prins pe acesta de spate și l-a împins aproape jumătate în tunel.

Numa a încercat să se retragă, dar a nimerit în vârful ascuțit al cuțitului lui Tarzan, care l-a înțepat dureros în soldurile din spate.

Silindu-l mereu, omul junglei a reușit să-l împingă destul de mult ca să nu mai aibă cum să scape, decât ori să pornească înainte, ori să se înfingă de bună voie în cuțitul ascuțit din spatele său.

Tarzan a mai tăiat și legăturile de la picioarele din spate și punând umărul și vârful cuțitului în dosul leului, și-a înfipt călcâiele în pământul surpat de explozia bombei și a împins cu putere.

Centimetru cu centimetru, Numa înainta prin tunel. Mârâia acum puternic și, după puțin timp, a început să răcnească. Deodată, după o clipă de ezitare, a sărit înapoi și atunci, Tarzan a știut că a simțit miros de carne de om.

Trăgând mașina-pușcă după el, Tarzan a alergat în urma leului, ale cărui răcnete le auzea foarte bine, amestecat cu tipete de oameni înspăimântați.

Încă odată un zâmbet rece și nemilos a apărut pe buzele lui.

– Mi-au ucis Wazirii, a murmurat el. L-au răstignit pe Wasimbu, fiul lui Muviro. Așa le trebuie!

Reușind să treacă prin tunel și apărând în tranșeu, nu a

văzut nici o urmă de om în despărțitura aceea, nici în cea următoare, nici chiar în a treia despărțitură prin care a trecut, în fuga lui spre centrul german.

Abia în a patra despărțitură a văzut vreo zece-cincisprezece oameni îngrămădiți în colțul unei traverse de la capăt, în timp ce Numa, întruchiparea feroce a foamei și a furiei, sărea asupra lor, sfâșiindu-i cu ghearele și cu colții.

În sfârșit, ceea ce îi împiedica pe oameni în fuga lor a slăbit și s-a rupt și atunci, a început o luptă nebună între ei, pentru a scăpa mai întâi de făptura îngrozitoare de care au învățat să le fie teamă aproape de când erau în fașă.

Au reușit, deci, să fugă din nou, unii dintre ei sărind afară din tranșeu peste parados, alții ieșind peste parapet, preferând să înfrunte mai bine inamicul decât primejdia din spate.

Englezii, care înaintau încet către tranșeele germane, au întâlnit mai întâi, rând pe rând, o sumedenie de negri îngroziți, care alergau înspre ei, predându-se de bună voie.

Faptul că s-a declanșat o grozăvie în tranșeele nemțești, era destul de clar soldaților englezi nu numai după înfățișarea dezertorilor, dar și după strigătele și blestemele oamenilor din tranșee, care ajungeau până la urechile lor. Dar mai era un sunet pe care nu îl puteau recepționa prea bine și care nu semăna cu nimic altceva decât cu mârâiturile unui leu infuriat.

Iar, când au ajuns, în cele din urmă, la tranșee, cei din față, dinspre stânga, au văzut un leu enorm, sărind peste paradosul tranșeului nemțesc și ducând, în fălcile lui puternice, un soldat german, care țipa cât îl ținea gura.

În același timp, Tarzan, așezat pe o traversă, în stânga lor, mânuia o mașină-pușcă cu care mătura tranșeele germane în toată lungimea lor.

Dar rhodesienii aflați mai în față au mai văzut ceva: un ofițer german, de statură enormă, ieșind dintr-un tufiș chiar la spatele lui Tarzan. L-au văzut punând mâna pe o armă cu baioneta pusă, armă lăsată de vreun soldat în fuga lui și s-a

furișat spre Tarzan; acesta părea străin de primejdia care îl amenința.

Englezii au fugit în partea aceea, strigând din răsuputeri, ca să îi poată atrage atenția lui Tarzan, dar strigătele lor nu au ajuns până la el...; strigătele nu au reușit să iasă prin iadul de zgomot care s-a dezlănțuit în tranșeul german.

Neamțul a urcat parapetul la spatele lui Tarzan: cu mâinile lui groase și grase, a ridicat patul armei, gata să repeadă baioneta pentru a străpunge dușmanul pe la spate, dintr-o parte în alta, dar mișcarea lui Tarzan a fost tot atât de rapidă ca și cea a lui Ara, fulgerul.

Nu a fost om acela care a sărit în spatele ofițerului german, izbind la o parte baioneta ascuțită ca pe un bețisor în mâna unui copil, ci a fost o fiară sălbatică, de pe ale cărei buze a izbucnit un răcnet ca al unei fiare.

Accasta pentru că Tarzan, înștiințat de simțul ce îl posedă la fel cu celelalte fapte din junglă, din întinsele sale domenii sălbatice..., înștiințat de primejdia din spate, s-a răsucit să întâmpine atacul, și a văzut în același timp, insigna companiei și a regimentului de pe bluza inamicului. Erau aceleași pe care le-au avut ucigașii soției lui și ai oamenilor pe care i-a lăsat s-o apere, era insigna acelora care i-au jefuit casa și i-au distrus fericirea.

Da, s-a repezit ca o fiară, înfingându-și dinții în umărul neamțului... și, ca o fiară, a cuprins cu ghearele gâtul gros al victimei.

Atunci soldații regimentului al doilea din Rhodesia au văzut ceea ce le va rămâne pentru totdeauna întipărit în memorie.

L-au văzut pe uriașul lor prieten ridicându-l de jos pe neamț și scuturându-l după cum scutură bulldogul un șoarece..., sau cum Sabor, leoaica, își scutură, uneori, prada.

Au văzut ochii neamțului ieșind de groază, din orbite, izbind zadarnic cu mâinile peste capul și umerii masivi ai aceluia pe care, cu un moment mai înainte, a vrut să-l ucidă mișelește, pe la spate.

L-au mai văzut pe Tarzan, răsucind deodată, în loc pe neamț, punându-i un genunchi în spate, un braț pe după gât și apoi, începând să-l îndoia încet pe spate. Picioarele neamțului s-au înmuiat și el s-a lăsat pe genunchi; dar acea forță irezistibilă îl îndoia mai departe. În agonia durerii, neamțul a răcnit o dată... dar atunci s-a rupt ceva, iar Tarzan a aruncat la o parte corpul moleșit și fără viață al nemțului.

Soldații regimentului de Rhodesia au pornit înainte cu un "ura" pe buzele lor... un "ura" care nu a fost pronunțat niciodată, un "ura" ce le-a înghețat pe buze deoarece, în momentul acela Tarzan a pus un picior peste corpul celui pe care l-a ucis și ridicând fața spre cer, a dat drumul strigătului îngrozitor de victorie obișnuit de maimuțoi printre care a crescut.

Sublocotenentul Von Goss era și el mort.

Și fără a mai arunca o privire înapoi către soldații englezi uluiți de ce au văzut, Tarzan a sărit din tranșee, dispărând în negura nopții.

CAPITOLUL V

Medalionul de aur

Mica armată engleză din Africa de răsărit, după ce a suferit destule înfrângeri de la forțele inamice cu mult superioare lor din punct de vedere numeric, și-au revenit într-un fel în timpul din urmă.

Ofensiva germană a fost zdrobită, iar nemții se retrăgeau acum încet, rezistând cu încăpățănare, în lungul căii ferate Tanga.

Ruperea liniilor germane a urmat imediat după capturarea sectorului stâng de tranșee, când soldații indigeni au fost izgoniți de Tarzan cu Numa, în noaptea neuitată de englezi când omul junglei a asmuțit un leu flămând asupra superstițioșilor negri încremeniți de groază.

Al doilea regiment de arhodesia a intrat imediat în posesia tranșeului și din această poziție, măturând secțiunile vecine ale liniilor germane și făcând posibil un atac de noapte al restului trupelor engleze.

De atunci au trecut câteva săptămâni. Nemții disputau englezilor fiecare kilometru din terenul acela fără apă și acoperit de mărăcini, căutând cu disperare să își mențină pozițiile în lungul căii ferate.

Ofițerii englezi nu au mai auzit nimic despre Tarzan, încă de pe când l-a ucis pe sublocotenentul Van Goss și a dispărut, luând o direcție spre centrul taberei germane. Unii dintre ofițeri considerau că putea să fie omorât în timp ce încerca să treacă printre liniile lor.

– Posibil să-l fi omorât, a zis colonelul Capell, dar nu mi-aș putea închipui că l-ar fi putut prinde viu.

Într-adevăr, nemții nu l-au prins pe Tarzan și nici nu l-au omorât. El a petrecut aceste două săptămâni în mod plăcut și cu destul profit, adunând un bagaj de cunoștințe destul de mare asupra situației și rezistenței trupelor germane, a metodelor lor de război și diferitelor căi prin care un singur Tarmangani poate să hărțuiască o armată și să-i slăbească moralul.

În momentul de față, dorea să-și ducă la îndeplinire o dorință deosebită.

Era vorba de o oarecare spioană nemțoaică, pe care dorea să o prindă și să o predea vie, englezilor.

Când s-a dus prima dată la comandamentul german a văzut-o pe tânăra aceea predând generalului o hârtie, iar ceva mai târziu a văzut-o în tabăra englezilor, deghizată în uniforma unui ofițer englez. Concluzia era destul de limpede: acea femeie era spioană.

Astfel, Tarzan a umblat tot pe lângă comandamentul nemților, noapte de noapte, cu speranța că o va vedea din nou sau va putea da peste vreun indiciu cu ajutorul căruia să-i găsească urma. În același timp, se îndeletnicea cu o mulțime de activități bizare care ar fi putut incita groaza în

inimile germanilor.

Dovada că reușea o avea din crâmpielele de convorbiri pe care putea să le audă când se furișă prin tabăra nemților.

Într-o seară, când era ascuns într-un tufiș apropiat de comandament, a ascultat convorbirea mai multor ofițeri.

Unul a adus vorba despre cele ce povesteau soldații indigeni în legătură cu gonirea lor prin tranșeu de către un leu - cu câteva săptămâni în urmă - și apariția simultană a unui om alb, de statură uriașă, fără hainc pe el, despre care erau convinși că trebuie să fie un demon din junglă.

- Trebuie să fie același individ care a sărit pe fereastră în biroul generalului și a luat cu el pe maiorul Schneider, a spus hotărât altul dintre ei.

- Eu mă mir, a început al treilea, cum de l-a ales dintre toți pe maior. Se zice că l-ar fi interesat numai Schneider. A pus mai întâi mâna pe von Kelter și ar fi putut să-l ia chiar pe general, dar nu căuta pe nimeni altcineva decât pe Schneider. Pe el l-a urmărit prin cameră și pe el l-a smucit și l-a dus. Dumnezeu singur știe care i-a fost soarta.

- Căpitanul Fritz Schneider are și el o teorie proprie, a intervenit altul. Mi-a spus acum vreo zece zile că el ar ști pentru ce a fost luat fratele lui și că a fost un caz de greșeală a identității.

- Da, a început altul, mi-a spus și mie că nu a fost sigur depre aceasta până nu a fost ucis și Von Goss, după toate aparanțele, de aceeași făptură, în noaptea când leul a intrat în tranșee. Von Goss făcea parte din compania lui Schneider. De asemenea, în noaptea când a fost luat maiorul, s-a găsit un soldat de-al lui Schneider cu gâtul rupt și căpitanul crede că dracul se ține de el și de compania lui... că în noaptea aceea a venit după el și l-a luat pe fratele lui din greșeală. Kraut i-a spus că nu a pronunțat bine numele maiorului când l-a recomandat domnișoarei Kircher și sălbaticul a sărit pe fereastră, repezindu-se la maior.

Deodată micul grup de ofițeri a înțepenit în loc, ascultând.

– Ce a fost asta? a izbucnit unul, privind spre tufișul din care s-au auzit sunete de groază.

Nu erau alte sunete decât mârâiturile scoase de Tarzan, aflând că, din greșcala lui, a rămas în viață acela care a comis crima oribilă de la moșia sa, că ucigașul soției sale se plimba nepedepsit.

Un minut întreg, care li s-a părut o veșnicie, ofițerii au stat atenți, cu nervii încordați și cu ochii ațintiți asupra tufișului de unde a ieșit acel sunet înfricoșător.

Fiecare și-a amintit de recente dispariții misterioase atât din inima taberei, cât și de pe la margine. Fiecare s-a gândit la cei pe care i-a văzut uciși, aproape în văzul și în auzul camarazilor lor, de către o făptură nevăzută.

S-au mai gândit și la semnele pe care le-au găsit pe gâtul victimelor, semne care păreau a fi făcute de gheare sau de degete enorme, dar nu puteau spune exact care, precum și la semnele de pe umăr sau de la beregată, mușcături adânci făcute de dinți puternici.

Așteptau, deci, atenți cu revolverele pregătite.

La un moment dat, tufișul s-a mișcat aproape imperceptibil, iar în clipa următoare, un ofițer a tras, deodată, în tufiș; Tarzan, însă, nu mai era acolo.

În intervalul care a trecut de la mișcarea tufișului până la descărcarea revolverului, Tarzan s-a topit în întunericul nopții. După vreo zece minute, a ajuns în partea aceea a taberei unde era cortul soldaților negri din compania indigenă comandată de Hauptmann Fritz Schneider.

Oamenii erau întinși pe pământul gol, fără corturi; s-au ridicat doar câteva pentru ofițeri și el a început să se furișeze în partea aceea.

Era, într-adevăr, o lucrare migăloasă și primejdioasă, pentru că acum nemții erau foarte atenți, în scopul de a descoperi dușmanul înverșunat care s-a furișat până în taberele lor, noaptea, pentru a se răzbuna. Totuși, Tarzan a trecut neobservat pe lângă santinelele lor, precum și pe lângă

pazniciei din interior, ajungând în cele din urmă, la spatele liniei ofițerilor.

Aici s-a lipit de pământ, alături de cel mai apropiat cort și a ascultat. Din interior se auzea răsuflarea regulată a unui om care dormea. Tarzan a fost mulțumit.

A scos cuțitul, a tăiat sforile pânzei din spate și a intrat.

Nu a făcut nici un zgomot. Nici umbra unei frunze, căzând ușor la pământ într-o zi liniștită, nu ar fi făcut mai puțin zgomot. S-a târât încet până lângă cel care dormea și s-a aplecat deasupra lui.

Nu avea cum să știe, dacă era Schneider sau altul, pentru că pe acesta nu-l văzuse niciodată; avea, însă, intenția să afle atât acest lucru, cât și altele.

L-a scuturat binișor de umeri pe neamț iar acesta s-a mișcat cu greu mormăind sunete neînțelese.

– Tăcere! i-a poruncit Tarzan în șoaptă. Tăcere...altfel,ucid.

Neamțul a deschis ochii. În semiobscuritatea din cort a văzut un om uriaș aplecat asupra lui. În același moment, o mână puternică i s-a înfipt în umăr, în timp ce alta i-a înconjurat ușor gâtul.

– Să nu strigi! Răspunde în șoaptă la întrebările mele. Cum te cheamă?

– Luberg, a răspuns ofițerul. Ce dorești?

Bietul om tremura. Prezența fantastică a acestui uriaș, fără haine pe el, i-a dat o senzație de răcoare. Ca și alții, și-a amintit și el de oamenii asasiinați atât de misterios în tăcerea nopții din tabără.

– Unde este căpitanul Schneider? În care cort? a întrebat Tarzan.

– Nu este aici, a răspuns Luberg; a fost trimis de ieri la Wilhelmstal.

– Pe tine nu te voi ucide...acum, a zis Tarzan. Mai întâi merg să aflu dacă m-ai mințit sau nu; iar dacă m-ai mințit, moartea îți va fi cumplită. Știi cum a murit maiorul Schneider?

Neamțul a dat din cap.

— Eu însă știu, a continuat Tarzan, și crede-mă că nu a fost o moarte tocmai ușoară...nici chiar pentru un blestemat de neamț ca el. Acum, întoarce-te cu fața în jos și închide ochii. Să nu strigi și să nu faci zgomot.

Neamțul a făcut după cum i s-a poruncit; iar în clipa când a pus mâna la ochi, Tarzan s-a furișat din cort.

Nu i-a trebuit mult ca să iasă din tabăra germană. La o oră după ce l-a lăsat pe german încremenit în cort, era pe drum spre orașelul de munte Wilhelmstal, reședința de vară a guvernatorului Africii germane de est.

D-ra Bertha Kircher s-a rătăcit, cauză pentru care s-a simțit tot atât de umilită pe cât era de supărată, mai ales că nu i-ar fi plăcut să admită, că tocmai ea, care s-a lăudat că știe bine rosturile pădurilor, a pierdut acum drumul cu desăvârșire, într-un petic de pământ destul de cunoscut: fâșia care se întindea între râul Pangani și linia ferată Tanga.

Știa ea bine că Wilhelmstal era la vreo optzeci-nouăzeci de kilometri înspre sud-est, dar, printr-o îmbinare de împrejurări contrarii, nu mai era acum în stare să spună în ce direcție ar fi sud-estul.

Când a pornit de la comandamentul german, a mers pe un drum bine cunoscut, întrebuințat și de trupe și a avut tot dreptul să își închipuie că nu se va abate din drum până nu va ajunge la Wilhelmstal.

Mai târziu, însă, fiind avertizată că o patrulă puternică engleză, care a venit pe malul stâng al râului Pangani, a trecut pe la sud de ea și înainta acum pe linia ferată spre Tonda, a fost și ea nevoită să se abată din drum. Intenționa ca, după ce va merge o bucată bună de drum spre vest, să se îndrepte spre sud și să treacă, fără nici o piedică prin spatele patrulei engleze.

Totuși, după ce a părăsit drumul principal, s-a pomenit într-o pădure deasă și, cum cerul era foarte înnorat, a trebuit să recurgă la ajutorul busolei ca să se poată orienta. A avut

însă o nouă dezamăgire, descoperind că nu luase busola cu ea.

Simțindu-se, însă, foarte sigură pe cunoștințele ei despre pădure, și-a continuat drumul fără grijă, în direcția pe care a considerat-o că ducea spre vest și nu a avut nici cea mai mică bănuială că ar fi pierdut drumul. Numai dacă într-un târziu, când, potrivit calculelor ei, a tăiat pădurea spre est, departe de tot, la sud de patrula engleză.

A trecut multă vreme de la amiază, fiind acum aproape de înserat, iar ea ar fi trebuit să dea de mult peste drumul principal ceva mai la sud de Tonda... dar drumul parcă a intrat în pământ și fata a început să se cam îngrijoreze.

A călărit calul toată ziua, fără să-i fi dat să mănânce sau să-l adape. Acum, noaptea s-a apropiat, iar ea și-a dat bine seama că s-a rătăcit cu siguranță într-un ținut sălbatic de neumblat, dar destul de reputat pentru musca Tsetse (o muscă mult mai veninoasă decât musca columbacă din România) și mulțimea fiarelor.

Era o situație la care numai gândindu-te, îți venea să înnebunești: să te știi rătăcit și fără cea mai mică noțiune despre direcția în care călătorești, fiind cu puțință să înaintezi chiar în direcție contrară, depărtându-te neconținut de ținta călătoriei și afundându-te tot mai adânc în junglă. Cu toate acestea, era imposibil să se oprească: trebuia să meargă tot înainte.

Bertha Kircher nu era o lașă. Oricâte alte defecte i-ar fi putut găsi lumea, pe acesta nu îl avea. Totuși, odată cu apropierea nopții nu și-a putut scoate din minte grozăviile orelor atât de lungi pe care va trebui să le petreacă până când soarele va împrăștia întunericul de nepătruns al junglei: noaptea îngrozitoare fără lună, care invita toate fiarele pădurii să iasă în căutarea hranei.

Cu câteva momente mai înainte de a se întuneca cu totul, a găsit o poieniță, în mijlocul căreia creșteau vreo trei arbuști și s-a hotărât să rămână acolo peste noapte.

Iarba era înaltă și deasă, astfel că se putea hrăni calul

iar ea putea să-și facă un așternut destul de moale. Pe lângă aceasta mai erau atâtea crengi și crenguțe uscate și căzute, că ar fi suficiente pentru a putea să facă un foc destul de mare, pe care să îl întrețină toată noaptea.

Luând de pe cal șaua și scoțându-i frâul, le-a așezat jos, lângă un arbust de care a legat calul, dându-i destulă funie pentru ca animalul să poată mânca în voie. După aceea a început să adune uscături, iar când s-a întunecat de tot avea un foc mare și suficiente lemne ca să-i ajungă toată noaptea.

Și-a luat mâncarea rece pe care o avea iar din bidonașul de apă a luat o înghițitură. Atât îndrăzneala să bea: numai o înghițitură, neștiind cât timp va trece până va mai găsi apă.

Îi părea rău că pe cal trebuia să îl lase fără apă. Chiar și spionii germani au inimă, iar acest spion era foarte tânăr și, mai mult decât atât, era femeie.

Acum în toată jungla domnea un întuneric profund. Era o noapte fără lună și fără stele, iar focul făcut de d-ra Kircher nu făcea altceva decât să accentueze întunericul din jur.

Atât reușea ea să vadă: iarba din jurul ei și trunchiul copacilor, al căror relief se vedea puternic pe fondul de nepătruns al junglei..., iar mai departe de flăcările focului nu mai exista nimic.

Pădurea părea că a amuțit. Era o tăcere înfiorătoare. Atât mai auzea ea, de la o depărtare mare: ecoul slab al unor bubuituri de tun, dar nu ar fi putut spune din care direcție veneau. Și-a încordat auzul și toți nervii astfel încât tensiunea lor i-a devenit insuportabilă; totuși, direcția de unde se auzeau bubuiturile de tun, a rămas pentru ea un mister: un mister care o dezola, neștiind în acest fel în ce direcție să meargă în dirimineața următoare.

Dimineața următoare! Va mai fi oare ea în viață când va răsări soarele?

Și-a îndreptat umerii și s-a scuturat pentru a înlătura gândurile care o deprimau. Ca să-și facă puțin curaj, a început să fredoneze o melodie militară, aducându-și șaua

lângă foc și smulgând mai multă iarbă pentru a avea un așternut mai moale. Peste cal a întins pătura de sub șă și, pentru că s-a făcut destul de frig, ea s-a îmbrăcat cu o manta soldățească.

Așezându-se în așa fel încât să poată sta rezemată de șă, se pregătea să petreacă o noapte de veghe: o noapte fără nici un pic de somn.

Mai mult de o oră, tăcerea nu a fost întreruptă decât de bubuiturile din ce în ce mai rare, care se auzeau din depărtare și de zgomotul făcut de cal, rupând și ronțâind iarbă din poiană, când, deodată, a izbucnit la doi-trei kilometri distanță, sunetul detunător al răcnetului unui leu.

Fata a tresărit puternic și a pus mâna imediat pe carabina de lângă ea. Un fior ușor a străbătut întreaga ei făptură delicată, pe când corpul i se făcea ca pielea de gâscă.

Răcnetul s-a repetat îngrozitor, de mai multe ori; de fiecare dată i se părea că se aude din ce în ce mai aproape. Dacă de direcția bubuiturii tunurilor nu era sigură, de sensul din care se apropia leul era ferm convinsă: era mult mai aproape decât trupele. Leul se afla în partea de sus a adierii vântului, deci nu i-a simțit mirosul, deși, după toate probabilitățile, se apropia să cerceteze lumina focului, care desigur se putea vedea de la o distanță mare.

A mai trecut o oră: oră plină de groază, în timpul căreia fata a stat cu ochii și urechile încordate spre golul întunecos de dincolo de sălașul ei luminos.

În timpul acestei ore, leul nu a mai răcnit, dar ea avea senzația, de care nu se mai putea scutura, că fiara se furișează asupra ei. Din când în când, tresărea puternic, întorcând capul și căutând să străbată cu privirea întunericul din spate, din dreapta sau din stânga, partea de unde i se părea că aude zgomotul labelor moi ale carnivorului.

Agitată peste măsură, cu nervii la ultima limită de încordare, își ținea carabina cu cocoșul ridicat pe genunchi.

Calul a ridicat deodată capul și a nechezat. Fata a scos un mic strigăt de groază și a sărit în picioare. Animalul a

venit repede spre ea, până ce a fost oprit de funia cu care era prionit, apoi s-a întors la loc și, cu toate simțurile încordate la maxim, studia întunericul nopții. Fata nu vedea și nu auzea nimic.

În felul acesta a mai trecut o oră de groază, în timpul căreia calul ridica, adeseori, capul să privească lung și cercetător în întuneric. Fata reâmprospăta focul din când în când. După un timp, a simțit cum somnul îi apăsa pleoapele făcându-le să cadă ca plumbul peste ochi, dar nu îndrăznea să doarmă.

Temându-se ca nu cumva să o cuprindă somnul de care se simțea din ce în ce mai copleșită, s-a ridicat și a început să se plimbe, dintr-o parte în alta, prin fața focului, unde mai arunca din când în când câteva vreascuri. La un moment dat s-a oprit în fața calului și l-a mângâiat pe ochi și pe frunte. După aceea s-a întors din nou la așternutul ei.

Rezemându-se de șa, a început să se preocupe de planuri și calcule pentru a doua zi, dar probabil că, după un timp, a ațipit.

S-a trezit tresărind puternic și sărind în picioare. Era ziuă; iar noaptea hidoasă, cu grozăviile ei de nedescris, era acum un amănunt al trecutului ce nu se mai întoarce.

Abia a putut să își revină. Trebuie să fi dormit ceasuri întregi; s-a stins în intervalul acesta, dar ea, împreună cu calul, erau vii și nevătămați și nu era nici un semn de fiare sălbatice în jur.

Ceea ce o bucura însă cel mai mult, era soarele care strălucea cu putere spre răsărit, arătându-i direcția ca și cum s-ar fi deschis o șosea dreaptă înaintea ei.

Fără să mai întârzie mănâncând din proviziile pe care le-a păstrat cu atâta grijă, a pus șaua pe cal, a încălecat și a pornit la drum, satisfăcută ca și cum ar fi ajuns la Wilhemstal.

Fără îndoială că și-ar fi schimbat părerile, dacă ar fi putut vedea cele două perechi de ochi ce îi pârldeau cu

atenție toate mișcările, din două puncte deosebite, dintre copacii care mărgineau poiana.

Satisfăcută, deci, și fără nici o bănuială, ea a traversat poiana ca să se afunde în pădure, în timp ce, în drumul ei, doi ochi galbeni-verzui o priveau fix, o coadă lungă se zbătea nervos și două labe mari se strângeau sub pânțele, pregătite pentru o săritură puternică.

Calul a ajuns la doi pași de linia copacilor când Numa, leul, s-a azvârlit prin aer din marginea tufișului. S-a izbit de umărul drept al animalului care, îngrozit, s-a ridicat cu picioarele înainte pentru a se răsuși, în loc să fugă.

Forța izbiturii l-a trântit la pământ cu atât energie, încât fata nu a mai putut să sară într-o parte, ci a căzut jos odată cu calul iar un picior i-a rămas sub cal.

Aproape paralizată de spaimă, l-a văzut pe regele animalelor deschizându-și fălcile puternice și smucind de ceafă calul, care necheza jalnic.

Fălcile mari ale leului s-au închis: a urmat un momet de luptă zadarnică, în timp ce Numa își scutura prada. Fata a auzit troznind vertebrele credinciosului ei animal sub strânsoarea colților puternici ai fiarei și, în același timp, a simțit mușchii animalului muribund relaxându-se, odată cu ultima lui suflare.

Numa stătea întins pe prada lui. Ohii lui îngrozitori s-au întors acum asupra fetei... îi simțea pe obraz suflarea caldă, al cărei miros puturos a amețit-o.

Au rămas astfel, privindu-se reciproc, un timp care fetei i s-a părut o veșnicie, după care leul a scos un mârâit amenințător.

Bertha Kircher nu a mai fost atât de îngrozită niciodată. Niciodată, până atunci, nu a mai avut un asemenea motiv de groază. Purta la șold un revolver: o armă formidabilă cu care să întâmpine un om, dar un obiect neînsemnat pentru a o apăra de o fiară ca cea din fața ei. Știa că rezultatul cel mai bun pe care îl poate obține, trăgând în fiară cu revolverul era acela de a reuși să o înfurie; și, cu toate acestea, era hotărâtă

să-și vândă scump viața, dacă tot trebuia să moară.

Nici un ajutor omenesc nu putea să îi fie de folos acum, chiar dacă s-ar fi ivit vreunul în clipa aceea. Și-a smuls privirea, în sfârșit, de la priveliștea amenințătoare a acelei fețe îngrozitoare, ca să poată rosti, în gând, o scurtă și ultimă rugăciune către Atotputernicul. Nu a cerut însă ajutor... ci numai ca sfârșitul să vină mai repede și cu cât mai puțină durere.

Nimeni nu poate să prezică ce anume va face un leu în anumite împrejurări. Acesta a privit furios mârâind câteva clipe în fața fetei, iar după aceea a început să mănânce din calul ucis.

Domnișoara Kircher a rămas uimită o clipă-două, după care a încercat să-și tragă ușor piciorul de sub cal; a văzut numaidecât că nu-l poate mișca deloc. A mărit, atunci, puțin forța, ceea ce l-a determinat pe Numa să ridice capul de pe pradă și să mârâie prevenitor. A fost nevoită, deci, să renunțe la orice încercare în acest sens.

Spera acum că, după ce leul se va sătura, se va da la o parte să se odihnească; totuși, nu îi venea să creadă că o va lăsa în viață. Fără îndoială că va târâ rămășițele prăzii într-un tufiș din apropiere, ca să le păstreze pentru mai târziu; desigur, o considera și pe ea ca o parte din acea pradă, urmând să o ucidă și să aibă și ea aceeași soartă.

Numa se hrănea liniștit. Nervii fetei erau atât de încordați, încât ar fi pleznit dintr-o clipă în alta. Se mira cum de nu a leșinat de atâta spaimă.

Și-a amintit că de mai multe ori a dorit să poată vedea cât mai aproape un leu ce ucide și își mănâncă prada. Oh, Doamne! Câtă realitate în împlinirea dorinței sale!

A început să se gândească din nou la revolverul de la sold. În cădere, tocul a alunecat în jurul cingătoarei, așa că arma se afla acum sub ea. Încet de tot, pe cât a putut mai încet, a întins mâna să îl prindă, dar a fost nevoită să își ridice puțin corpul de la pământ.

Accastă mișcare a stârnit și mișcarea fulgerătoare a

leului, care a întins o labă peste corpul inert al calului, cu care a ținut-o la pământ, scrâșnind și mârâind. Furia încarnată nu ar fi fost mai îngrozitoare la vedere decât figura acelei fiare.

O clipă s-au privit reciproc, fără să facă vreo mișcare. Și, tocmai când fata a crezut că este pierdută, a auzit la spate o voce omenească scoțând sunete bestiale, de neânțeles.

Numa a ridicat imediat privirea de pe figura fetei, uitându-se spre cel care îl tulbura. Mârâiturile lui s-au transformat în răcnete, dar s-a retras și cu această mișcare a sfâșiat de sus până jos bluza fetei, lăsând să se vadă pieptul ei alb ca laptele scăpat neatins de ghearle ascuțite ale fiarei, ca printr-o minune.

Tarzan, a fost martor ocular la tot ceea ce s-a întâmplat din momentul în care Numa a sărit asupra prăzii sale. A pândit-o și el pe fată, câțva timp, mai înainte de aceasta, iar după ce o atacase leul, a avut intenția să-l lase pe Numa să facă cu ea ce dorea.

Pentru că, în definitiv, ce era ea mai mult decât o nemțoaică urâcioasă și o spioană? A văzut-o la comandamentul generalului Kraut, sfătuindu-se cu ofițerii germani de stat major, iar după aceea a mai văzut-o în tabăra englezilor, travestită în ofițer englez.

Numai gândul acesta din urmă l-a făcut să intervină. Fără îndoială că generalul Jan Smuts va fi foarte bucuros să o aibă în mână și să o poată cerceta. Există chiar probabilitatea ca sub presiune, înainte de a fi împușcată, să divulge secrete de mare importanță comandantului englez.

Tarzan nu a recunoscut-o numai pe fată, ci și pe leu. Pentru noi, muritorii de rând, toți leii au aceeași înfățișare, dar nu este același lucru și cu conlocuitorii lui din junglă.

Fiecare leu are caracteristicile lui personale, atât ca figură, cât și ca formă și ca mers, tot atât de deosebite ca cele ale indivizilor din marca familie umană.

Pe lângă toate acestea, oricare dintre ființele din junglă mai are un mijloc de recunoaștere: mirosul. Orice ființă din lume, fie om, fie fiară, emană un miros particular, după care fiarele din junglă, înzestrate cu puteri miraculoase în domeniul simțului olfactiv, se recunosc unele pe altele.

Accasta este dovada finală. Ați văzut-o, cred, demonstrată de mai multe ori: un câine vă recunoaște vocea și vă privește. Vă știe figura și înfățișarea și nu are nici o îndoială în minte că sunteți dv. cu adevărat. Totuși, nu este satisfăcut... nu, domnule, până când nu vine și miroase, pentru că toate celelalte simțuri ale lui se pot înșela, dar simțul mirosului nu se înșală niciodată, ci face dovada pozitivă că, într-adevăr, sunteți persoana care îi este stăpână.

Tot astfel Tarzan l-a recunoscut pe Numa pe leul căruia i-a pus botniță din pielea lui Horta, mistrețul..., leul pe care l-a târât cu funia de gât două zile în șir, până când l-a împins printre soldații negri care păzeau tranșeele nemților.

Mai știa că Numa l-a recunoscut... și că își amintea de sulita ascuțită cu care l-a silit să se spună și să îl asculte. Tarzan spera că leul nu a uitat încă lecția primită, așa că a înaintat încet spre Numa, vorbindu-i în limba marilor maimuțe, dându-i ordin să se îndepărteze de fată. E cert că se naște întrebarea dacă Numa, leul, îl înțelegea sau nu. Însă cu siguranță înțelegea amenințarea sulitei grele pe care acest Tarmangani o ținea pregătită în mână dreaptă.

Numai astfel se explică de ce leul a început să se retragă, cu toate că mârâia puternic și scutura din cap, ca și cum ar fi căutat să-și limpezească în creier hotărârea de a fugi sau de a ataca.

Și, în timp ce Numa se tot retrăgea, ca împins de o forță nevăzută, Tarzan înainta fără a se opri, exact spre leu.

— Pleacă de acolo, Numa, i-a strigat el, dacă nu vrei ca Tarzan să te lege din nou și să te ducă flămând prin junglă. O vezi pe Arad, sulita mea? Adu-ți aminte cum te împungeam cu vârful ei și cum te plezneam peste bot cu coada ei.

Pleacă odată, Numa! Nu vezi că eu sunt Tarzan, omul junglei?

Numa a mârâit, a răcnit, a scrâșnit și a mârâit din nou, zbârcindu-și fața în atâtea cute încât nu i se mai vedeau ochii; iar când vârful suliței a ajuns în cele din urmă, până aproape de el, a izbit în ea furios, cu laba lui enormă...dar a făcut un pas-doi înapoi..., pași cărora le-au urmat alții. În acest timp Tarzan înainta după el, pășind pe deasupra calului mort, iar fata, care a rămas întinsă în urmă, privea cu ochii dilatați de uimire această figură măreață care își impunea voința, gonind un leu furios de lângă prada din care se hrănea.

După ce s-a retras câțiva metri, Tarzan i-a strigat fetei într-o nemțească perfectă:

– Ești rănită rău?

– Nu, a răspuns fata, dar nu îmi pot scoate piciorul de sub cal.

– Încearcă din nou! i-a poruncit el. Nu știu câtă vreme îl voi putea ține pe Numa astfel.

Fata a încercat din toate puterile să-și tragă piciorul; dar, în cele din urmă, s-a lăsat ostenită într-un cot.

– Îmi este imposibil să-l mișc, i-a spus ea.

Atunci Tarzan a pășit încet înapoi, până a ajuns din nou lângă cal. S-a aplecat puțin, a întins mâna în jos și a prins puternic de chinga care a rămas intactă și a ridicat de jos rămășița calului. Fata și-a tras piciorul numaidecât.

– Poți să umbli? a întrebat Tarzan.

– Da, a zis ea. Piciorul mi-a amorțit, dar nu vād să fi suferit și altceva.

– Bun! a hotărât Tarzan. Rămâi în spatele meu... Să nu faci nici o mișcare bruscă. Cred că nu ne va ataca.

Cu cea mai mare chibzuință, amândoi au pășit înapoi spre marginea poienii. Numa a stat locului un moment, a mârâit, apoi a înaintat după ei, încet, pas cu pas.

Tarzan și-a pus întrebarea dacă leul, ajuns odată lângă prada lui, se va opri acolo sau va trece înainte. Dacă i-ar

urma dincolo de cal, s-ar fi putut aştepta la un atac. În acest caz se putea întâmpla ca unul din ei, el sau fata, să cadă victimă fiarei întăritate.

Cum a ajuns leul lângă oasele calului, Tarzan s-a oprit şi Numa a făcut la fel, ceea ce şi Tarzan a bănuţ că va face, aşa că acum aştepta să vadă ce va urma.

Leul i-a privit pe amândoi câteva clipe, mărâind îngrozitor; după aceea a privit în jos spre vânatul care îl atrăgea. După puţin, s-a aşezat pe şolduri şi a început să ronţăie cu multă poftă carnea de cal.

Fata a scos un suspin adânc de uşurare continuând să se retragă încet împreună cu Tarzan; leul, le-a aruncat doar câte o privire din când în când, până când aceştia au ajuns la copacii din marginea poienii, în al căror desiş s-au pierdut.

Atunci fata a simţit, pe neaşteptate, o ameţeală puternică şi ar fi căzut, dacă Tarzan nu ar fi sprijinit-o la timp. Numai o clipă a durat ameţeala, revenindu-şi numaidecât în fire.

— Nu m-am putut stăpâni, a zis ea, ca şi cum s-ar fi scuzat. Am fost atât de aproape de moarte - şi ce moarte îngrozitoare! - încât mi-am pierdut toţi nervii o clipă, dar acum mă simt bine din nou. Şi, a continuat ea, văzându-l pe Tarzan că o priveşte tăcut, nu sunt în stare să îţi mulţumesc. Ai fost atât de minunat: ţie nu şi-a fost frică absolut deloc de fiara aceea îngrozitoare; dimpotrivă, ei i-a fost frică de tine. Cine eşti tu?

— Mă cunoaşte, a răspuns Tarzan apăsător şi întunecat la faţă; de aceea îi era frică de mine.

Stătea acum drept în faţa fetei, privind-o de sus până jos şi era pentru prima dată când avea prilejul să o vadă atât de aproape. Era frumoasă cu adevărat..., nu încăpea îndoială asupra acestui punct; dar Tarzan îi aprecia frumuseţea doar aşa, obiectiv.

Această însuşire a ei era superficială... nu îi putea înălţa sufletul, care trebuia să fi fost negru ca păcatul. Nu era decât o nemţoaică..., o spioană a nemţilor. O ura şi nu dorea decât să o distrugă; dar pentru aceasta se gândea să aleagă

modalitatea prin care să poată să aducă inamicului cât mai mult rău.

Privind-o atent, i-a văzut sânii goi de pe care Numa a sfâșiat bluza ce-i acoperea și-a mai văzut pe pielea ei albă și moale un obiect care l-a făcut să scoată o exclamație de surpriză și furie totodată: medalionul de aur, încrustat cu diamante, pe care el le-a avut în tinerețe, simbolul iubirii dăruit soției sale, de la al cărei piept a fost furat de Schneider, neamțul.

Fata a văzut grimasa de furie de pe fața lui Tarzan, dar nu a avut cum să știe adevărata cauză și s-a speriat destul de tare, căci Tarzan a prins-o de braț cu brutalitate.

– De unde ai asta? a întrebat el, smucindu-i giuvaerul de la gât.

Fata s-a înălțat atunci în fața lui, indignată.

– Ia-ți mâna de pe mine, i-a spus cu ton aproape poruncitor.

Dar Tarzan, fără să ia seama la vorbele ei, a strâns-o și mai tare de braț.

– Răspunde-mi la întrebare! a izbucnit el cu o voce care suna ca pleznitura unui bici. De unde ai asta?

– De ce te interesează? a temporizat ea.

– Este al meu, a răspuns el. Spune-mi cine ți l-a dat, dacă nu vrei să te arunc înapoi pradă leului.

– Ai face asta?

– De ce nu? Nu ești decât o spioană, iar spionii trebuie să moară când sunt prinși.

– Aveai deci intenția să mă ucizi?

– Aveam intenția să te duc la comandament. Acolo aveau ei grijă de tine, dar și Numa poate să o facă tot atât de bine. Pe care din cele două variante o preferi?

– Hauptmann Fritz Schneider mi l-a dat, a zis ea.

– Atunci mergem la comandament, răspunse Tarzan. Haide!

Și fata a pornit prin junglă, alături de el, în timp ce creierul ei lucra cu iuțeală. Mergeau spre răsărit, ceca ce îi

convenea și, atâta timp cât continuau să meargă în direcția aceea, era mulțumită să fie sub scutul acestui sălbatic atât de mare și de puternic.

Se mai gândea mult și la faptul că încă mai avea atârnat la sold revolverul ei. Omul acesta trebuia să fie nebun să fi lăsat o asemenea armă în posesia ei.

— Ce te face să crezi că aș fi spioană? a rupt ea tăcerea după un timp.

— Te-am văzut la comandamentul german, iar după aceea în tabăra englezilor.

Nu, se gândea ea, nu putea să-l lase să o ducă acolo, pentru că trebuia să ajungă fără întârziere la Wilhelmstal, fapt ce era hotărâtă să îl facă, chiar dacă ar trebui să recurgă la revolver.

A aruncat o privire la dreapta, spre uriașul de lângă ea. Ce ființă magnifică! Totuși, nu era decât o brută care ar fi ucis-o sau ar fi pus să o ucidă, dacă nu se grăbea să o facă ea înainte.

Dar medalionul? Trebuia neapărat să aibă medalionul! Fără el nu avea ce căuta la Wilhelmstal.

Tarzan era acum la un pas-doi înaintea ei, cărarea fiind foarte îngustă. Fata a scos încet revolverul din toc. Ar fi fost suficient un singur glonț, mai ales că el era atât de aproape, încât nu se putea să nu îl nimerească.

În timp ce își făcea aceste planuri, privirile ei erau îndreptate pe pielea lui arsă de razele soarelui, la mușchii lui puternici, la picioarele și mâinile lui perfect proporționate și la ținuta lui măreață, pe care și un rege din vechime ar fi invidiat-o.

I s-a făcut rău numai la gândul că trebuia să-l ucidă. Nu, asta nu o putea face! Totuși, trebuia să intre în posesia medalionului. Atunci, aproape orbește, a ridicat mâna și cu patul revolverului l-a izbit pe Tarzan chiar în moalele capului; iar el, fără nici cel mai mic sunet, s-a prăbușit greu, la pământ.

CAPITOLUL VI

Milă și răzbunare

O oră mai târziu după ce spioana nemților l-a lăsat pe Tarzan întins ca mort în praful de pe cărarea singuratică din junglă, Șita, pantera, fiind plecată la vânătoare, a privit din întâmplare în sus, spre albastrul cerului.

Ceea ce a văzut acolo a făcut-o să se oprească în loc, privind foarte atentă, cu ochii ei galbeni-verzui, mai bine de un minut, până ce s-a convins că realitatea concorda cu prima ei impresie.

Atenția i-a fost atrasă de Ska, vulturul, care zbura în cercuri deasupra unui tufiș cu copaci mărunți, cam la doi kilometri depărtare, în partea de jos a vântului; iar Șita a dedus din acest fapt ceea ce nici un muritor de rând nu și-ar fi putut închipui.

A considerat, deci, că jos pe pământ, în dreptul evoluțiilor făcute de Ska, trebuie să fi fost o ființă în carne și oase..., ori vreo fiară care se hrănea din prada ce a făcut-o, sau vreun animal în agonie, pe care Ska nu îndrăznește să îl atace încă.

În orice caz, se putea prea bine ca Șita să găsească acolo de mâncare, așa că a pornit pe furie să facă un ocol mare, călcând ușor cu labele ei moi care nu făceau nici un zgomot, până când, atât vulturul, cât și prada lui în perspectivă se găseau în partea de sus a adierii vântului.

După aceea Șita, pantera, a înaintat cu multă atenție, adulmecând fiecare adiere de vânt, iar după puțin, fără a fi parcurs cine știe ce distanță mare, toată osteneala ei de până atunci a fost răsplătită de mirosul care a ajuns la nările sale; miros de om, mirosul unui Tarmangani.

S-a oprit în loc. Nu era încă obișnuită cu carnea de om pentru că nu a avut ocazia până atunci să vâneze vreun om. Era tânără, în floarea vârstei... dar până în prezent a evitat orice împrejurare care i-ar fi adus omul în cale.

Într-adevăr că, în timpul din urmă, s-a obișnuit mult cu prezența omului, din cauza nenumăraților soldați care străbăteau neconținut terenurile pe unde s-a învățat ea să vâneze. Și cum aceștia au speriat o mare parte din vânatul care îi plăcea ei, a trecut prin zile negre de lipsuri și acum era flămândă.

Zborul ciudat al vulturului îi indica precis că acest Tarmangani este neputincios și în pragul morții, altfel Ska, nu s-ar fi interesat de el și era, deci, o pradă ușoară pentru Șita.

Sub impulsul acestui gând, fiara și-a reluat mersul ei furișat și după puțin, a pătruns printr-un tufiș des și privirile ei posticioase s-au oprit asupra unui Tarmangani, aproape gol, care zăcea cu fața în jos, în praful de pe cărarea îngustă a junglei.

După ce Numa s-a săturat mâncând din carnea calului Berthei Kircher, s-a ridicat de pe bucata de ciolan care a mai rămas din el și apucând-o între fălcile sale puternice, a târât-o într-un tufiș din apropiere, după care a pornit spre răsărit, către locul unde și-a lăsat partenera de viață.

Deoarece a mâncat prea mult, mai mult decât i-ar fi fost deajuns, se simțea somnoros și nicidecum înclinat spre această luptă. Călca încet, alene și majestuos, fără să caute să se ascundă: regele animalelor nu se temea să treacă prin junglă.

Aruncând din când în când câte o privire regală în dreapta sau în stânga, înainta de-a lungul unei cărări bătătorită de animale, până când la o cotitură a ei s-a oprit brusc, având înaintea priveliște neașteptată: Șita, pantera, apropiindu-se pe furiș de corpul aproape gol al unui Tarmangani care zăcea cu fața în jos în praful de pe cărare.

Numa a privit un moment cu atenție trupul nemișcat al omului din praf și l-a recunoscut. Era Tarmangani "al lui"! Atunci un mârâit surd de prevenire a ieșit din pieptul său puternic, iar Șita, care și-a pus o labă pe spatele lui Tarzan,

s-a oprit, întorcându-se impetuos să privească cine oare o tulbura.

Ce se petrecea oare în creierul ei sălbatic? Nimeni nu ar putea să spună. Avea, însă, aerul că dezbate în mintea ei dacă este înțelept sau să își apere sau nu hrana pe care a găsit-o, deoarece mârâia îngrozitor, ca și cum l-ar fi prevenit pe Numa să plece de acolo.

Dar Numa? Erau oare gândurile sale dominate de ideea dreptului de proprietate sau nu? Era acest Tarmangani al lui sau el era al acestui Tarmangani de care a fost înfrânt și stăpânit și care, pe deasupra l-a hrănit?

Și-a amintit de teama pe care a simțit-o față de acest om și de sulita lui nemiloasă, dar în creierul fiarelor frica sădește mai curând respect decât ură, așa că Numa a desoperit că respectă această ființă care l-a subjugat și l-a stăpânit. Si iată că acum Șita, animalul pe care l-a disprețuit întotdeauna, îndrăznește să îl supere pe stăpânul unui leu!

Numai singure gelozia și lăcomia ar fi fost suficiente ca să o determine pe Numa să o gonească pe Șita de acolo, chiar acum când leul nu mai era flămând ca să devoreze carnea pe care o smulse de la vârul ei mai mic... dar, pe lângă aceasta, mai exista în creierul mic din acel cap masiv un simț de loialitate și probabil că aceasta a fost și cauza care l-a făcut să se repeadă ca fulgerul mărâind spre panteră.

Aceasta s-a gândit un moment să reziste și a rămas locului, cu spatele încovoiat, scrâșnind și scuipând, arătând astfel ca un motan enorm încolțit de vreun câine.

Numa nu a fost deloc dispus să se lupte, dar când a văzut atitudinea îndrăzneată și provocatoare a Șitei, care încerca să îi conteste drepturile de rege al animalelor, o furie cumplită s-a dezlănțuit în creierul lui feroce. Din ochii rotunzi și galbeni-verzui au izbucnit fulgere; a pleznit din coadă, întinzând-o drept ca un băț, scoțând un răcnet puternic și s-a aruncat asupra presupusului său vasal. Atacul a fost atât de violent și de la o distanță atât de mică, încât Șita nu a mai avut timp să întoarcă spatele și să fugă, așa că a

întâmpinat atacul cu armele cu care o dotase natura: gheare puternice și colți mari, ascuțiți; dar împrejurările erau împotriva ei.

Pe lângă colții mai mari și fălcile mult mai puternice ale adversarului ei, mai erau și ghearele lui grozav de lungi, precum și greutatea covârșitoare.

De la prima ciocnire, Șita a fost zdrobită și cu toate că s-a lăsat pe spate intenționat, trăgându-și în sus labelle din spate, sub Numa, ca să îi poată sfâșia pânțelele dintr-o singură împinsătură, leul a fost mai energic, înfingându-i teribilii colți în beregată.

Totul s-a sfârșit în câteva clipe. Leul s-a ridicat în picioare, s-a scuturat și a pus o labă deasupra corpului sfâșiat și mutilat al dușmanului. Avea și el destule zgârieturi din care curgea sânge și care, deși ușoare, erau destul de dureroase ca să îl provoace. A privit o clipă în jos spre pantera moartă și într-un ceas de furie, a prins-o în fălci, a scuturat-o puternic, apoi i-a dat drumul, ridicând sfidător capul, a scos un răcnet puternic și s-a întors spre Tarzan.

Apropiindu-se de corpul nemișcat al acestuia, l-a mirosit întâi de la cap la picioare, apoi a pus o labă dedesubt și l-a întors cu fața în sus.

A început, apoi, să-l miroasă din nou pesc tot, până ce a ajuns la fața lui, pe care a început să o lingă cu limba lui aspră. Tarzan a deschis ochii.

Deasupra lui se afla un leu enorm, a cărui respirație caldă o simțea pe față și a cărui limbă aspră, o simțea pe obraz. A văzut de multe ori moartea cu ochii, dar niciodată nu a fost atât de aproape ca acum, când era convins că moartea nu este decât o chestiune de câteva secunde cel mult.

Creierul îi mai era încă amorțit de efectul loviturii primite și în urma căreia a căzut amețit, așa că nu a putut să realizeze în primul moment că leul care stătea peste el era același cu care s-a întâlnit acum câteva ore.

După puțin timp însă, și-a dat seama de aceasta, și, fapt

uimitor, Numa nu părea înclinat să îl devoreze... cel puțin nu în clipa aceea.

Situația lui Tarzan era dintre cele mai delicate. Leul stătea călare pe el, cu labele din față una în dreapta și alta în stânga. Prin urmare, nu se putea ridica până când nu îl împingea pe leu la o parte... dar nu putea să știe dacă Numa va permite să fie împins la o parte sau nu.

De asemenea, se putea prea bine ca fiara să-l fi considerat mort, altfel cea mai mică mișcare care i-ar fi indicat contrariul nu ar fi avut nici un rezultat decât, după toate probabilitățile, să îi stârnească instinctul de ucidere.

Tarzan s-a plictisit curând de această situație. Nu era deloc dispus să stea acolo cât lumea, mai ales când se gândea că spioana care a încercat să îi spargă capul era acum pe drum, căutând să scape cât mai repede din locurile acelea.

În clipa aceea, Numa l-a privit în ochi. Era clar că leul știa acum că omul trăiește. După câțva timp, leul și-a aplecat puțin capul și a scos un răcnet ușor.

Tarzan cunoștea fondul acestui scâncet, pe care nici furia, nici foamea nu l-a produs, așa că s-a hotărât să riște totul, încurajat de acel scâncet.

— Dă-te la o parte, Numa! i-a ordonat el, punând o palmă pe umărul fiarei și împingându-l în lături.

Apoi, s-a ridicat de jos și ținând în mână cuțitul de vânătoare a așteptat să vadă ce va urma.

Abia atunci a avut prilejul să o vadă pe Șita moartă, sfâșiată. Privind de la pisica moartă la cea vie, a zărit urmele încăierării care s-a desfășurat și a înțeles numaidecât ce s-a întâmplat acolo: Numa îi salvase viața din ghearele crude ale panterei.

Părea un fapt de necrezut și totuși, dovezile confirmau realitatea. Atunci s-a apropiat fără nici o teamă de leu și îngenunchind lângă el, i-a examinat rănilor, în timp ce Numa își freca o ureche de umărul stăpânului său.

Constatând că rănilor sunt ușoare, superficiale, Tarzan a

mângâiat capul enorm al fiarei, s-a ridicat, și-a luat sulita de unde a căzut și a început să caute urmele fetei. Le-a găsit curând și a pornit după ele spre răsărit, dar în aceeași clipă s-a pipăit instinctiv, să vadă dacă mai are medalionul.

Nu îl mai avea!

Pe figura lui nu a apărut nici un semn de furie; atâta doar că a încheștat puțin din fălci. A dus gânditor mâna la ceafă, simțind o durere în locul unde l-a izbit fata cu revolverul.

Un început de zâmbet îi flutura pe buze. El nu putea să nu admită că fata l-a înșelat cum nu se poate mai bine și că, pe lângă aceasta, a avut nevoie de foarte mult curaj ca să facă ceea ce a făcut, mai ales că a plecat să traverseze atâta spațiu al junglei, neumblat de nimeni până atunci, înarmată doar cu un revolver, pentru a ajunge la Wilhemstal.

Tarzan i-a admirat curajul. Era destul de mare astfel încât să-l recunoască și să-l admire chiar descoperit la o spioană germană.

Mai constata și altceva: curajul fetei, mărinind resursele ei, o făcea și mai primejdioasă și prin urmare, necesitatea de a o înlătura devenea acum supremă.

Sperând că va putea să o ajungă înainte ca ea să fi ajuns la Wilhelmstal, a pornit în urmărirea ei, mergând cu pași mărunți, ritm pe care îl putea menține câteva ore în șir, fără întrerupere și fără aparența oboselii.

După toate probabilitățile, fata știa bine că nu va putea ajunge pe jos în oraș în mai puțin de două zile, distanța până acolo fiind de peste șaiszeci de kilometri și o bună parte parcurgând dealuri și văi.

Dar, pe când Tarzan dezbătea în gând această posibilitate, a auzit dinspre răsărit fluieratul unei locomotive.

Dacă trenul acesta mergea spre sud, sigur fata ar da un semnal de oprire, în cazul în care ar fi ajuns la timp până la linia ferată. Tarzan a auzit scârțâitul frânelor pe roate și după câteva clipe, a auzit și semnalul de slăbire al frânelor. Prin urmare trenul s-a oprit și a pornit din nou, iar acum, după ce

și-a mărit viteza și s-a mai îndepărtat, Tarzan a reușit să distingă, după sunet și direcția în care mergea trenul.. adică spre sud.

Și-a grăbit și el pasul după urma lăsată de spioană, iar când a ajuns în partea de apus a liniei ferate, urma se termina brusc, arătând că fata s-a urcat în tren, după cum a presupus.

Acum nu îi mai rămânea de făcut decât să își continue drumul până la Wilhelmstal, unde spera să-l găsească atât pe căpitanul Fritz Schneider, cât și pe fată ca să își recupereze medalionul bătut în diamante.

Când a ajuns în apropierea micului oraș de munte, a început să se întunece. A pierdut puțină vreme încercând să se orienteze și gândindu-se cum ar putea un alb, aproape gol, să exploreze orașelul fără să trezească bănuielile cuiva.

Soldații mișunau în toate părțile, iar orașelul era transformat în garnizoană, fapt dovedit de santinela care se plimba dintr-o parte în alta prin fața postului ei, abia la vreo sută de metri de Tarzan.

Nu i-ar fi fost foarte greu să treacă pe lângă santinelă; dar ca să intre în orașel și să îl întoarcă pe dos era, desigur, o noțiune identică cu imposibilul, mai ales "îmbrăcat", ori mai bine zis "dezbrăcat", cum era el.

Dar nici să renunțe fără să încerce, nu concepea. A pornit, deci, încet, târându-se mai mult pe burtă și folosindu-se până și de cel mai mic adăpost care l-ar fi putut feri, rămânând de atâtea ori întins și nemișcat de câte ori santinela era cu fața întoarsă spre el. În sfârșit, a ajuns la umbra unei case... cea mai în margine, dar, totuși, în interiorul liniilor de pază.

De aici a pornit înainte, furișându-se de la o clădire la alta, până când a fost descoperit de un câine mare, în spatele unei vile pe lângă care a trecut.

Animalul venea încet spre el, mârâind. Tarzan s-a oprit și stătea nemișcat lângă un copac. privea spre vilă, prin ale cărei ferestre se vedeau oameni în uniformă trecând dintr-o

parte în alta. Ar fi fost de dorit, gândea Tarzan, să nu latre câinele.

Într-adevăr, câinele nu a lătrat, dar mârâia din ce în ce mai sălbatic; iar după un moment-două un om, deschizând ușa din spatele vilei și ieșind un om, câinele a atacat.

Era un câine mare, tot atât de mare ca și Dango, hiena; iar atacul l-a executat cu furia și viteza lui Numa, leul.

La apropierea lui, Tarzan s-a lăsat pe genunchi și câinele a sărit prin aer chiar la gâtul omului, dar acum nu mai avea în față un muritor de rând, deoarece viteza sa a fost întrecută de a lui Tarzan.

Dinții câinelui nu au atins carnea moale a omului, pentru că degetele puternice, tari ca oțelul, l-au prinsînățat de gât în zbor, iar bietul câine nu a mai reușit decât să scoată un schelălăit înăbușit și să bată aerul, zadarnic, cu labele.

Odată cu încheștarea degetelor în jurul gâtului câinelui, Tarzan s-a ridicat de jos, a smucit o dată în sus și a aruncat la o parte corpul inert al animalului, tocmai când, din ușa deschisă a vilei, s-a auzit o voce de bărbat strigând:

– Simba! (aceasta în dialectul negrilor de acolo înseamnă "leu", deci omul din ușa a strigat numele câinelui: "Leu!")

Nu a primit nici un răspuns.

Strigând din nou, omul din ușa a coborât scările și a înaintat spre copac.

În lumina din ușa, Tarzan a văzut că omul era înalt, cu umerii largi și purta uniformă de ofițer german. S-a retras din umbra proiectată de trunchiului copacului.

Ofițerul german s-a apropiat din ce în ce mai mult de copac, strigând mereu numele câinelui... fără să observe fiara care îl aștepta pitită în umbră.

Când a ajuns la vreo trei metri de Tarmangani, acesta a sărit asupra lui cu aceeași furie cu care sare Sabor asupra prăzii sale.

Viteza și greutatea corpului său l-a trântit pe neamț la

pământ: iar ca să nu strige, gâtul i-a fost încheștat de zece degete puternice. Neamțul s-a zbatut încercând să se lupte, dar zadarnic, căci, după câteva clipe, zăcea mort, alături de cadavrul câinelui său.

Tarzan a stat o clipă să privească spre amândouă victimele sale... cu un singur regret: că nu putea risca să emită strigătul lui de victorie.

Uniforma cu care era îmbrăcat ofițerul german i-a arătat și mijlocul prin care ar fi putut să meargă prin târg, fără să fie observat și descoperit decât cu multă dificultate.

După zece minute, un ofițer înalt, cu umeri largi și puternici, a ieșit din curtea vilei, lăsând în urma lui două cadavre: al unui câine și al unui om fără haine pe el.

A mers pe stradă cu mult curaj, iar cei pe care îi întâlnea în drum nu ar fi putut să își închipuie că sub uniforma imperială germană se afla o inimă care bătea sălbatic, o inimă plină de ură neâmpăcată împotriva a tot ceea ce era german.

Prima grijă a lui Tarzan a fost să afle unde este hotelul orașelului, închipuindu-și că numai acolo ar putea să o găsească pe fată; iar unde se afla fata trebuia să fie și Schneider... fie în calitate de confederent sau ca iubit al ei, fie chiar amândouă și bineînțeles că la ea se afla și medaliul.

În sfârșit, a găsit hotelul: o clădire joasă, cu două etaje și o terasă aproape de jur-împrejur. O mare parte din camere, atât la etajul de sus, cât și la cel de jos, erau luminate și puteai să vezi în interior.

În primul moment Tarzan s-a gândit să intre în hotel și să întrebe despre cei pe care îi căuta; dar, judecând mai bine, s-a hotărât că ar fi mai bine ca să facă mai întâi o recunoaștere.

În scopul acesta, a trecut de la fereastră la fereastră, în jurul etajului întâi, uitându-se în toate camerele care erau luminate; dar, nevăzând pe nici unul dintre ei, s-a aruncat ușor pe acoperișul terasei și a continuat cercetările, privind

și pe ferestrele etajului al doilea.

La un colț al hotelului, într-o odaie a găsit jaluzelele trase, dar din interior se auzeau voci, iar la un moment dat i s-a părut că vede silueta unei femei proiectându-se pe jaluzea, cu toate că a dispărut atât de repede încât nu ar fi putut preciza.

S-a lipit de fereastră încercând să deslușească ce se vorbea. Da, în cameră se aflau un bărbat și o femeie... le auzea foarte bine vocile, deși nu putea să distingă și cuvintele pe care aceștia le rosteau. Probabil că vorbesc în șoaptă, s-a gândit el.

Camera de alături era cufundată în întuneric. A încercat fereastra acesteia și a descoperit că era închisă, dar fără a fi prinsă în cârlige. Din interior nu se auzea nici un zgomot și nici o mișcare. A împins-o ușor și a deschis-o... tot tăcere!

Punând un picior peste pervazul ferestrei, a sărit ușurel înăuntru și a aruncat o privire repede în jurul camerei. Era goală. A străbătut-o până la ușă. A deschis-o și s-a uitat în sală. Nici aici nu era nimeni. A ieșit atunci, din odaie și s-a apropiat de ușa celeilalte de alături, unde se aflau bărbatul și femeia.

Lipindu-se de ușă, a ascultat cu atenție. Acum putea, într-adevăr, să distingă cuvintele pe care aceștia le rosteau, deoarece amândoi au ridicat puțin tonul vocii ca și cum ar fi vorbit ceva cu înflăcărare.

Mai întâi a auzit vocea femeii:

– Am adus medalionul, zicea ea, după cum a fost înțelegerea între tine și generalul Kraut, ca să îmi dovezească identificarea. Alte dovezi nu mai am. Atâta trebuie să fie suficient. Acum nu mai ai altceva de făcut, decât să îmi dai hârtiile ca să pot pleca.

Bărbatul a răspuns cu o voce atât de joasă încât Tarzan nu a putut să recepționeze cuvintele, dar a auzit vocea femeii cu puțin dispreț și chiar cu puțină teamă.

– Nu cred că vei îndrăzni, Hauptmann Schneider, a zis ea.

Apoi a adăugat supărată:

– Nu mă atinge! Ia-ți mâinile de pe mine!

În clipa aceea, Tarzan a deschis ușa.

Un ofițer german, gras, înalt, puternic, a apucat cu un braț, de după mijloc, pe d-ra Bertha Kircher, pe când cu cealaltă îi împingea capul pe spate, căutând să o sărute pe buze.

Fata se zbătea, luptându-se cu bruta de ofițer, dar eforturile ei erau zadarnice. Buzele individului se apropiau încet-încet de ale ei și tot așa, pas cu pas, tot veneau înapoi, spre patul din cameră.

Schneider a auzit zgomotul ușii, deschizându-se și a întors capul. Văzându-l pe ofițerul străin, a eliberat fata, și-a îndreptat statura, a privit o clipă epoleții celuiilalt și a întrebat răstindu-se:

– Ce înseamnă aceasta, locotenente, să intri neanunțat? Ieși imediat afară!

Tarzan nu i-a dat dat nici un răspuns inteligibil; tot ce au auzit ceilalți doi din cameră a fost un mârâit surd, un mârâit care a făcut să treacă un fior prin corpul fetei, iar figura roșie a neamțului să devină palidă.

În aceeași clipă, neamțul a dus mâna la șold să scoată revolverul, dar abia a apucat să-l scoată din toc că i-a și fost smucit din mână și aruncat departe, pe fereastră.

Apoi Tarzan a făcut doi pași înapoi spre ușă și a dezbrăcat tunică uniformei pe care o purta.

– D-ta ești căpitanul Fritz Schneider? a întrebat el în nemțește.

– Și ce este cu asta? s-a răstit celălalt.

– Eu sunt Tarzan, omul junglei, a răspuns lordul. Acum cred că știi de ce am venit neanunțat.

Atât fata cât și Schneider au văzut că e gol după ce și-a scos tunică pe care a aruncat-o jos. Acum îl vedeau că își scoate și pantalonii, rămânând în fața lor numai cu tunicuța lui de peste șolduri.

În sfârșit, fata l-a recunoscut și ea.

– Ia-ți mâna de acolo! i-a strigat Tarzan, văzând-o că vrea să scoată revolverul.

Fata a lăsat mâna în jos, pe lângă corp.

– Acum vino aici! a adăugat Tarzan.

Fata s-a apropiat, el i-a luat pistolul și l-a aruncat în curte lângă celălalt.

Tarzan a observat paloarea care s-a răspândit pe fața neamțului când a auzit numele lui. În sfârșit, l-a găsit pe adevăratul vinovat. Soția sa va fi răzbunată în sfârșit... parțial numai, deoarece nu va fi răzbunată niciodată pe deplin. Firul vieții era prea scurt, față de mulțimea nemților din lume.

– Și ce vrei de la mine? a întrebat Schneider.

– Să plătești pentru crima pe care ai comis-o la ferma mea din țara Wazirilor, a răspuns prompt Tarzan.

Când a auzit această acuzare, aroganța neamțului a dispărut și el a început să se roage:

– Am soție și copii acasă... Nu am făcut nimic. Eu...

– Văd că vrei să mori cum obișnuiește neamul tău: cu mâinile pline de sânge și cu minciuna pe buze, a zis Tarzan.

În acel moment a pornit să străbată încăperea spre Schneider; acesta la rândul lui era și el robust, puternic, de aceeași înălțime cu a lui Tarzan și cu mult mai greu decât acesta.

Văzând că nici amenințările și nici rugămințile nu îi folosesc, s-a pregătit de luptă, cum un șobolan încolțit se luptă să-și salveze viața, cu o furie de maniac, cu șiretenia și ferocitatea pe care cea dintâi lege a naturii o dăruiește animalelor, fiarelor mici și mari.

Aplecându-și în jos capul mare ca de bivol, s-a repezit la Tarzan și, amândoi s-au încăierat în mijlocul camerei. Au stat un moment înlănțuiți, până când Tarzan și-a forțat adversarul pe spate, peste o masă care s-a prăbușit la pământ, în bucăți, sub greutatea celor două trupuri.

Fata a rămas cu privirile ațintite, privind cu ochi dilatați lupta care se desfășura între viață și moarte.

I-a văzut pe cei doi rostogolindu-se dintr-o parte în alta a podelei. A auzit cu groază mârâiturile surde care ieșeau de pe buzele uriașului alb.

Schneider a încercat acum să ajungă cu degetele la gâtul dușmanului său, în timp ce Bertha Kircher vedea grozăvia grozăviilor: celălalt încerca să-și înfingă dinții în beregata neamțului.

Probabil că și Schneider își dădea seama de aceasta, pentru că și-a îndoit forțele ca să scape și în cele din urmă, a reușit să ajungă deasupra lui Tarzan și să se desprindă de el.

Sărind în picioare, a alergat spre fereastră, dar Tarzan a fost prea energic pentru el, deoarece l-a prins înainte ca acesta să ajungă unde și-a propus.

Punând-i o mână grea pe umăr, l-a smucit înapoi și l-a azvârlit până în perete, de cealaltă parte a camerei. A sărit după el și s-au încăierat din nou, dându-și unul altuia lovituri groaznice, până când neamțul a țipat din adâncul sufletului:

– *Kamerad! Kamerad!*

Atunci Tarzan l-a prins de gât cu o mână, iar cu cealaltă a scos din teacă cuțitul de vânătoare.

Schneider stătea rezemat cu spatele de zid, dar genunchii îi tremurau atât de tare, încât Tarzan a trebuit să îl sprijine cu mâna cu care îl ținea de gât. Apoi, a aplicat vârful cuțitului jos, în abdomenul neamțului.

– Așa mi-ai ucis soția, a scrâșnit el cu o voce teribilă; așa vei muri și tu!

Clătinându-se, fata a făcut doi pași spre spre el, strigând:

– Oh, Dumnezeule, nu! Numai asta nu! Ești un om prea brav ca să fii și o astfel de fiară!

Tarzan a întors capul spre ea și a privit-o.

– Ai dreptate, a zis. Nu pot să fac una ca asta. Eu nu sunt neamț.

Ridicând cuțitul, l-a înfipt adânc în pieptul neamțului,

punând capăt vieții acestuia ca și frazelor lui incoerente:

– Nu eu am făcut aceasta! Ea nu este... au fost ultimele cuvinte ale lui Schneider.

După aceea, Tarzan s-a întors către fată și a întins mâna.

– Dă-mi medalionul! a cerut el.

– Este la el, a răspuns ea, arătând spre mort.

Tarzan l-a scotocit pe neamț și a luat giuvaerul.

– Acum dă-mi și hârtiile, a mai spus el fetei care, fără să spună un cuvânt, i-a întins un document îndoit în patru.

El a privit-o un timp, apoi a vorbit:

– Te căutam și pe tine. Cum mi-ar fi fost dificil să te aduc aici, aveam intenția să te omor, după cum am jurat să îi ucid pe toți din același neam cu tine. Dar ai avut dreptate când ai spus că nu pot să fiu fiară ca și acest ucigaș de femei. Nu l-am putut ucide în felul în care mi-a ucis el soția, și nici pe tine nu te pot ucide, fiind femeie.

După câteva clipe a dispărut pe fereastră, iar d-ra Bertha Kircher s-a apropiat repede de cadavru, i-a scotocit hainele și a luat un pachet de hârtii.

Apoi s-a dus la fereastră și a strigat după ajutor.

CAPITOLUL VII

Aventurile din pustiu

Tarzan era dezgustat. A avut-o în mână pe spioana germană Bertha Kircher și totuși, a lăsat-o neatinsă.

E adevărat că l-a ucis pe căpitanul Schneider, că sublocotenentul Van Goss și-a găsit moartea în mâinile sale și că aproape a distrus compania de negri, soldați germani din Africa, soldați care erau cu ofițeri albi, când aceștia au ordonat jaful și măcelul de la reședința lui Tarzan din țara Wazirilor.

A mai rămas un ofițer căruia nu i-a rostit încă sentința, dar pe acela nu îl putea găsi. Era sublocotenentul Obergatz,

pe care l-a mai căutat în zadar, pentru că, în cele din urmă, a aflat că acesta a fost trimis într-o misiune specială, dar informatorul lui Tarzan nu a fost în stare să îi spună dacă misiunea era tot în Africa sau era în Europa.

Îl rodea faptul că a dat voie sentimentelor să-i oprească mâna când i-a fost ușor, în noaptea aceea, la hotelul din Wilhelmstal, să pună capăt zilelor Berthei Kircher.

Îi era rușine de slăbiciune sa și cu toate că înmânase colonelului Capell documentul luat de la spioană, ceea ce i-a ajutat pe englezi să îi poată frustra pe nemți de efectele unui atac de flanc, totuși, era mulțumit de el însuși.

Probabil că, sub nemulțumirea aceasta, se afla și faptul că își dădea perfect seama de un adevăr; chiar dacă i s-ar oferi din nou prilejul, tot nu ar putea ucide o femeie, după cum nu a putut să facă acest lucru nici atunci, la Wilhelmstal.

Această slăbiciune o atribuia, după o oarecare reflexie, numai izvorului de împlânzire a firii, pe care lumea civilizată a exercitat-o asupra lui.

Era și firesc să creadă aceasta, pentru că, în adâncul inimii sale sălbatice, a avut întotdeauna un mare dispreț atât pentru ceea ce numim noi civilizație, cât și pentru reprezentanții ei, adică bărbații și femeile din țările civilizate.

Obişnuia adeseori să compare slăbiciunile acestora: modulațiile glasului lor, ipocriziile, precum și micile lor vanități, cu felul deschis și primitiv de a fi al fiarelor din junglă, totdeauna în defavoarea celor dintâi. În pieptul său se dădea o luptă mare între aceste forțe și altele mai puternice, adică dragostea și loialitatea sa față de prietenii pe care îi are în lumea civilizată.

Deoarece a fost crescut de către și printre fiare sălbatice, își făcea prieteni cu mare dificultate. Avea multe cunoștințe, dar prieteni foarte puțini.

Pentru prietenii săi, oricât de puțini ar fi fost, și-ar fi jertfit bucuros viața, după cum, fără îndoială și ei și-ar fi jertfit-o pe a lor pentru el, dar nici unul dintre ei nu era cu

armata engleză din Africa-de-Est.

Așa că și el, plictisit și dezgustat de acest război crunt și inuman, s-a hotărât să asculte de neîncetata chemare a junglei sale din copilărie, atât de departe de el acum, mai ales că germanii au fost alungați și războiul din Africa-de-Est era pe sfârșite, nemaifiind nevoie de serviciile sale.

Pentru că nu a fost înrolat după toate regulile în serviciul regelui și patriei, nu avea nici o obligație să mai rămână, acum când obligația morală nu mai exista. Deci a dispărut din tabăra englezilor tot atât de misterios cum a apărut cu câteva luni înainte.

A revenit la viața primitivă de mai multe ori, dar întotdeauna s-a întors la civilizație numai datorită marii iubiri pe care o nutrea pentru soția sa. De data aceasta, însă, pentru că ea nu mai exista, simțea că este timpul să părăsească pentru totdeauna locurile umblate de oameni și să-și reia viața din copilărie, trăind peste fiarele junglei și murind acolo unde s-a născut.

Între locul în care se afla acum și destinația pe care și-a pus-o în gând, intervenea un ținut de o întindere nemărginită, fără drumuri și de o sălbăticie primitivă. Probabil în unele părți nu a mai călcat niciodată piciorul unui alt om decât al lui.

Amănuntul acesta nu îl descuraja pe Tarzan, era pentru el mai degrabă un impuls și o atracție, deoarece în vinele sale curgea din sângele acela nobil care a făcut cea mai mare parte a lumii să poată fi locuită de ființa omenească.

De asemenea, nici chestiunea apei și a hranei, care în mintea oricărui alt om, ar fi ocupat locul de frunte, nu îl îngrijora deloc.

Ținuturile sălbatice erau locurile lui obișnuite, iar traiul de pădure și cunoștințele pe care le avea despre acest sistem de viață îi erau tot atât de inerente ca și răsufarea.

Ca și oricare dintre animalele din junglă, el putea să miroasă apa de la o distanță mare și acolo unde alt om ar fi pierit de sete, Tarzan ar fi ales exact, fără cea mai mică

greșeală, locul unde trebuia sape pentru a găsi apă.

A pornit la drum, străbătând mai întâi, câteva zile în șir un ținut foarte bogat în vânaturi și în apă. Înainta încet, când vânând, când pescuind... uneori fraternizând cu unii dintre locuitorii junglei, sau certându-se cu alții mai sălbatici.

Uite, de exemplu, Manu, mica maimuță, îndată ce îl vedea se urca în vârful copacului și începea să îl dojenească de acolo de sus, iar în mijlocul dojenelor se întrerupea, pentru a-l înștiința că ceva mai în față, pe cărare, se află colac Histah, șarpele cel mare.

Tot pe Manu îl întreba dacă știe ceva despre maimuțele mari, Manganii, iar mica maimuță îi răspundea că foarte puține locuiau prin părțile acelea ale codrului, iar acum acestea vânau departe de tot, spre nord.

– Poți să îl găsești însă, pe Bolgani, a adăugat Manu. Nu vrei să îl vezi pe Bolgani?

În vocea lui Manu se simțea puțină batjocură datorită, Tarzan știa aceasta, faptului că toate ființele se temeau de Bolgani, gorila.

Tarzan și-a umflat puternicul său piept și izbindu-se cu pumnul, a început:

– Eu sunt Tarzan care, de când era copil încă, a ucis un Bolgani. Tarzan îi caută pe Mangani, frații lui și nu pe Bolgani, care ar fi bine să nu îi stea în drum.

Manu, maimuțica din vârful copacilor, a rămas foarte impresionată de cuvintele lui Tarzan, deoarece în junglă așa este regula: ca unele din laudele de sine ale unuia din ei să fie crezute, așa că s-a decis să îl creadă pe Tarzan și să îi dea și alte lămuriri despre Mangani.

– Ei merg pe aici, pe acolo și pe dincolo, a zis el, făcând cu mâna un cerc mare spre nord, apoi spre vest și la urmă spre sud. Pentru că acolo, a continuat el arătând spre vest, se găsește mult vânat. Dar până acolo se află un ținut uscat, unde nu există nici apă și nici vânat, așa că trebuie să meargă întâi pe acolo, a sfârșit Manu, indicând cu mâna ocolul mare pe care trebuia să îl facă maimuțoii pe la nord

ca să ajungă în ținuturile de apus.

Acest ocol se potrivea de minune cu firea leneșă a Manganilor, cărora nu le păsa dacă merg repede sau încet; dar lui Tarzan nu i-ar fi surâs decât un drum drept, fără ocol.

Va străbate deci ținutul cel uscat și va ajunge în cel abundent în a treia parte de timp cât i-ar fi luat să facă ocolul cel mare, pe la nord. Și-a continuat, deci, drumul spre vest și după ce a trecut un șir de munți nu tocmai înalți, a ajuns în marginea unui platou întins, format numai de stânci și fără urme de vegetație.

Departe, se vedea alt șir de munți, în spatele cărora era sigur că trebuie să fie și locurile bogate de vânat pe care le cutreierau Manganii.

Ajungând acolo, ar fi putut să se unească cu ei și să stea acolo un timp oarecare, mai înainte de a-și continua drumul spre coastă, până la cabana clădită de tatăl său lângă golful de la marginea junglei.

Tarzan și-a făcut o mulțime de planuri.

Mai întâi, se gândea el, va reface și va mări cabana în care s-a născut. După aceea, va construi magazii și le va învăța pe maimuțe să își pună prada acolo la păstrare, ca să aibă ce să mănânce în perioadele de lipsă; lucru pe care maimuțoi nu au visat niciodată să-l facă.

În felul acesta, tribul va rămâne aproape totdeauna în aceeași localitate, iar el va domni din nou peste ei ca și în trecut.

De asemenea el va încerca să îi învețe lucruri folositoare, pe care și el le-a învățat de la oameni; totuși, se temea ca ostenele sale să nu fie zadarnice, întrucât cunoștea bine mintea nestatornică a antropoizilor.

S-a gândit că platoul pe care vroia să îl traverseze era unul dintre cele mai părăginite ținuturi peste care a dat el vreodată. Era întretăiat de numeroase văi adânci și abrupte a căror trecere necesita ore întregi de efort.

Vegetația aproape că nu exista și puținele plante care au

răsărit acolo, dintre stânci, erau gălbejite de arșița soarelui, dând priveliștii un aspect și mai trist.

În toate părțile, atât cât se putea vedea cu ochii, era presărat cu bolovani enormi, înfipți parcă intenționat într-un praf fin, care se ridica în nori în jurul lui, la fiecare pas.

Și tot timpul acesta, razele nemiloase ale soarelui cădeau perpendicular, dintr-un cer fără nori.

O zi întreagă a mers Tarzan în felul acesta, iar când soarele a asfințit, a constatat că munții îndepărtați dinspre apus, păreau a fi tot atât de departe ca și dimineața.

În tot acest timp nu a văzut nici o urmă de vietate, decât acele ale lui Ska, această pasăre prevestitoare de rău, care l-a urmat fără să obosească, de când a pășit în pustiul acesta uscat.

Pe înserat s-a oprit, întinzându-se pe piatra arsă de soare ca să se odihnească, era și flămând și însetat, pentru că în tot drumul nu a găsit nici măcar o rămă sau vreun gândac ca să își astâmpere foamea.

Și cum noaptea era răcoare, s-a hotărât să își continue drumul, dându-și seama că și rezistența lui avea unele limite; unde nu se găsește nimic de mâncat, nimeni nu poate să mănânce și unde nu este apă deloc, nu putea să o găsească.

Era o experiență cu totul nouă pentru Tarzan, să găsească un ținut atât de gol și atât de uscat, în iubita lui Africă. Până și pustiul Saharei își avea oazele sale, dar această parte îngrozitoare a lumii nu dădea nici cel mai mic indiciu că ar conține un metru pătrat ospitalier.

Cu toate acestea, nu se îngrijora mult, fiind sigur că va putea să străbată până și ținuturile minunate despre care i-a povestit Manu, deși, pentru a ajunge acolo, va trebui să rămână numai cu oasele și pielea pe el.

A mers tot timpul înainte, până dimineața, când a simțit din nou nevoia să se odihnească.

A ajuns acum la marginea unei văi abrupte, a opta, pe care trebuia să o treacă acum și ale cărei maluri prăpăstioase ar fi necesitat până la ultima picătură toată rezistența unui

om odihnit, a unui om întărit de hrană și băutură.

Atunci, pentru prima dată, când s-a uitat la abisul care se deschidea la picioarele sale și a privit spre malul opus pe care trebuia să-l urce, s-a simțit cuprins de o oarecare îngrijorare.

De moarte nu îi era frică... mai ales de când a murit soția sa, adeseori aproape că a căutat moartea; cu toate acestea, instinctul de conservare era încă puternic în el... acea forță a vieții care îl ținea în luptă constantă cu secera morții, până când, nemaiputând să lupte, ar fi fost copleșit de o forță superioară.

Umbra a trecut încet pe pământ alături de el. Privind în sus, l-a văzut pe Ska, vulturul, sus de tot, zburând într-un cerc larg pe deasupra capului său.

Persistența acestei păsări îngrozitoare a trezit în el o nouă hotărâre. S-a ridicat și întorcându-se cu fața spre pasărea de pradă, care îi dădea ocol, a răcnit în pustiu strigătul de provocare al maimuțoiului antropoid:

— Eu sunt Tarzan, omul junglei. Tarzan nu este pentru Ska, mâncător de stârvuri. Du-te la locul lui Dango și te satură din ce rămâne de la hiene, pentru că Tarzan nu-și va lăsa oasele în acest pustiu ca să le ciugulească Ska.

A început apoi să coboare; dar mai înainte de a ajunge în fundătură, a fost nevoit să conceapă că puterea lui cea mare era deja pe sfârșite, iar când a ajuns jos, sfârșit de oboseală și privind malul opus pe care trebuia să îl urce, a rânjit arătându-și colții și mârâind ca o fiară, de furie.

A rămas astfel întins la umbra răcoroasă a stâncilor din fundul văii mai bine de o oră. Peste tot în jurul lui, domnea o tăcere adâncă... tăcere ca într-un mormânt.

Nici fâlfâit de aripi de păsări, nici bâzâit de insecte, nici hârșăit de șopârle, nimic nu întrerupea tăcerea completă de acolo.

Într-adevăr că aici era valea morții!

Simțind-se copleșit de influența deprimată a acestui loc oribil, s-a ridicat clătinându-se, în picioare, scuturându-se,

cum se scutură un leu puternic... căci oare nu era el Tarzan, puternicul om al junglei?

— Da, și tot Tarzan cel puternic va rămâne până la ultima bătaie a inimii sale sălbatice.

În timp ce traversa fundul prăpastiei a văzut, aproape de malul opus de care s-a apropiat, ceva care era peste așteptările sale care, totuși, părea să fie în armonie cu decorul sobru din jurul său.

Dar pentru ca impresia să fie și mai puternică, razele nemiloase ale strălucitorului Kudu, soarele, au trecut peste muchia de răsărit a văii și au luminat, ca un reflector puternic, tocmai locul acela, scoțând și mai în relief ceea ce a văzut Tarzan.

Ajungând mai aproape, a văzut țeasta și oasele înălbite ale unei ființe omenești, în jurul cărora mai existau încă rămășițele de îmbrăcăminte și de echipament ale acesteia; când le-a examinat, a fost cuprins de o curiozitate atât de mare încât a uitat de situația lui precară, gândindu-se la remarcabila istorie sugerată de aceste dovezi mute ale unei tragedii petrecute în timpuri îndepărtate.

Oasele erau într-o stare bună de conservare și din împrejurarea că nici unul din ele nu era sfărâmat și nici deplasat, se vedea că vulturii au ciugulit carnea de pe ele... însă, rămășițele de echipament, arătau aproape limpede, cât de mult timp trebuie să fi trecut de când zăcea acolo.

În acest loc, protejat de intemperii, unde nu erau înghețuri și probabil că plouă foarte rar, oasele ar fi putut să rămână veacuri întregi, fără să se descompună, pentru că alte forțe nu existau care să le poată împrăști de la locul lor.

Alături de schelet se afla o cască de bronz bătut cu ciocanul și o zale ruginită de oțel; iar mai la o parte era o sabie lungă și dreaptă în teaca ei, lângă o muschetă.

Oasele erau ale unui om mare... un om de o putere minunată și vitalitate aproape nesfârșită, s-a gândit Tarzan, ca să poată să pătrundă atât de departe prin primejdiile Africii, încărcat cu un armament atât de greu și atât de

nefolositor.

O admirație adâncă s-a ivit în sufletul lui pentru acest aventurier fără nume ale unor zile pierdute în veacuri. Ce om trebuie să fi fost și acesta la timpul său! Ce povestiri glorioase de bătlîi și de peripeții diverse trebuie să fi zăcut în creierul care a fost în țeasta aceea!

Tarzan s-a aplecat să examineze obiectele care mai erau pe lângă oase. Fiecare bucățică de piele sau curea a dispărut, mîncată, fără îndoială, de Ska. Nici cizmele nu mai erau, dacă cumva a purtat cizme. Însă se vedea... în unele locuri căte o cataramă care arăta că o mare parte din echipament a fost susținut de curele.

Tarzan a mai descoperit ceva. Lângă oasele unei mîini, a văzut un cilindru de vreo douăzeci de centimetri lungime și vreo cinci centimetri în diametru.

Pe acest obiect a fost aplicat un lac gros care a rezistat ravagiilor vremii atît de bine încît era acum într-o stare aproape tot atît de bună ca și atunci cînd posesorul lui l-a scăpat jos cu căteva secole în urmă, în momentul adormirii sale pe veci.

Examinându-l mai de aproape, Tarzan a descoperit că era închis la un capăt cu un capac pe care, după puțin efort, l-a desfăcut și a găsit înăuntru un rulou de pergament.

A scos ruloul din cilindru și desfăcându-l, a descoperit căteva foi îngălbenite de vreme și scrise mărunt și des într-o limbă care, bănuia el, era spaniola.

Pe ultima pagină era schițată o mapă rudimentară, cu explicații numeroase asupra unor puncte înemnate pe ea... totul de ncânțeles pentru Tarzan care, după o scurtă examinare a foilor de pergament, le-a pus la loc în cutia lor cilindrică de metal.

În momentul în care era gata să arunce cutia jos de unde a ridicat-o, o urmă de curiozitate nesatisfăcută l-a oprit, determinându-l să pună cilindrul în tolba lui de săgeți, iar pe figura lui s-a zugrăvit un zâmbet trist, la gîndul că se putea prea bine ca, după alte căteva secole, să găsească cineva

cilindrul lângă oasele sale albite de vremuri.

După aceea, aruncând o privire de adio vechiului schelet, a început să urce malul de apus al văii prăpăstioase.

Încet de tot și cu multe opriri să poată să se odihnească, își trăgea în sus corpul slăbit. De multe ori a alunecat înapoi pentru că nu era în stare să se sprijine și doar norocul l-a ajutat să nu cadă în fundul prăpastiei.

Cât timp i-a trebuit să urce versantul îngrozitor nu ar fi putut să spună; iar când, în cele din urmă a ajuns, sus pe culme, a rămas nemișcat și suflând greu, nemaifiind în stare să se ridice de jos sau să se miște măcar o palmă de la marginea prăpastiei.

În sfârșit, s-a ridicat foarte încet și cu multă greutate, mai întâi în genunchi și apoi, clătinându-se, pe picioare; totuși, voința lui s-a arătat neânfrântă, reușind astfel să-și îndrepte umerii și să scuture din cap cu energie.

A pornit înainte ca un om beat, cu picioarele nesigure, reluându-și lupta curajoasă pentru a supraviețui împrejurărilor.

S-a oprit o clipă să cerceteze terenul cu privirea ca nu cumva să mai fie o altă vale în drum; ar fi însemnat pentru el un sfârșit inevitabil.

Munții de la răsărit se ridicau acum cu mult mai aproape, deși nu păreau să fie reali, aceștia dansând în lumina soarelui ca și cum și-ar fi bătut joc de el cu apropierea lor tocmai în momentul când, sfârșit de oboseală, nu ar mai fi putut să ajungă acolo.

Știa că dincolo de munți trebuie să fie terenurile fertile despre care i-a vorbit Manu.

Chiar dacă până acolo nu ar mai fi dat de nici o vale, tot nu credea că ar fi fost în stare să treacă peste dealurile de lângă pustiul, dacă ar putea să ajungă până acolo. Însă dacă mai întâlnea o vale, era pierdut.

Pe deasupra capului său, Ska, dădea întruna târcoale și i se părea acum că această pasăre prevestitoare venea din ce în ce mai aproape, ca și cum ar fi dedus, după mersul lui

nesigur, că se apropie de sfârșit... Tarzan a scos printre buzele sale pleznite de sete, un mârâit surd de sfidare.

A parcurs, astfel, încet kilometru după kilometru, împins numai de forța voinței sale de fier, în timp ce un alt om s-ar fi întins pe jos să moară, spre a-și odihni, în felul acesta, pentru totdeauna, mușchii obosiți, a căror mișcare, oricât de mică, era o adevărată agonie. Dar mai la urmă, înaintarea sa a devenit cu totul mecanică... mergea clătinându-se, cu mintea zăpăcită, care reacționa în amortire, numai la o singură idee: înainte, înainte, înainte!

Dealurile i se păreau obiecte nelămurite, vagi, departe... Uneori uita că sunt dealuri, iar după aceea se mira, neștiind pentru ce trebuia să meargă meru înainte ca să ajungă la ele, la acele dealuri iluzorii care zburau din fața lui.

După un timp, a început să le urască și atunci, în creierul său, pe jumătate în delir, a avut halucinația că sunt dealuri nemțești și că a ucis pe cineva care i-a fost atât de drag, de care nu își mai putea aminti. dar că aleargă după ele ca să le ucidă.

Această idee, luând proporții, părea că îi dă putere, era un scop nou care îl întâlnea. așa că, un timp oarecare nu se mai clătina în mers, ci înainta întruna, cu capul drept.

La un moment dat s-a împiedicat și a căzut, iar când a încercat să se ridice, a văzut că nu mai poate să o facă. A simțit că forțele îi sunt atât de sfârșite încât nu mai putea decât să se târască pe brânci câțiva metri, pentru ca apoi să se întindă jos, pentru a se odihni.

În timpul uneia dintre aceste perioade dese de sfârșeală extremă, a auzit bătaia lugubră a unor aripi foarte aproape, chiar deasupra lui.

Cu ultima rămășiță de putere care i-a mai rămas, s-a întors pe spate, numai ca să îl vadă pe Ska zburând repede în sus. Odată cu această mișcare și datorită priveliștii pe care a văzut-o, mintea i s-a luminat pentru puțin timp.

— Să fie oare sfârșitul atât de aproape? s-a gândit el. Știe Ska, oare, că sunt atât de istovit încât îndrăznește să

coboare chiar peste mine?

Și atunci, a apărut pe buzele lui un zâmbet întunecat, iar în creierul lui sălbatic a răsărit o idee neașteptată... istețimea fiarei sălbatice încolțite.

Închizând ochii, a aruncat un braț deasupra lor, acoperindu-i ca să poată să se apere de ciocul puternic al lui Ska; iar după aceea, a rămas nemișcat cu totul, așteptând.

Era dulce și înviorător să stea astfel, mai ales că soarele era acum acoperit de nori, iar Tarzan era foarte obosit.

Se temea ca nu cumva să adoarmă. Era ceva care îi soptea, încredințându-l că dacă va adormi, nu se va mai trezi niciodată, așa că toată voința care i-a mai rămas a concentrat-o asupra unui singur gând: să rămână treaz.

Nu i se mișca nici un mușchi... iar vulturul, care dădea ocol deasupra lui, s-a convins că i-a sosit sfârșitul... că va fi, în cele din urmă, răsplătit și el pentru lunga sa stare de veghe.

Zbura acum în cercuri din ce în ce mai mici și tot mai aproape de omul muribund culcat la pământ.

De ce nu se mișca oare Tarzan?

L-a copleșit oare somnul istovirii sau Ska avea dreptate: moartea a pus stăpânire și pe acest corp puternic?

Să fi fost adevărat că inima aceea sălbatică nu mai bătea deloc?

Era de necrezut.

Ska, plin de bănuială, dădea ocol cu multă atenție. De două ori, aproape că a aterizat cu ghiarele sale, pe pieptul acela mare și gol, dar a zburat ca fulgerul, din nou, în sus. A treia oară însă, ghiarele sale au atins pielea arsă de soare a omului de jos.

A fost întocmai ca și cum contactul acesta ar fi făcut legătura unui circuit electric, care a dat instantaneu viață acelei grămezi de carne care a stat nemișcată atâta timp.

O mână brună a zburat ca fulgerul de pe frunte și mai înainte ca Ska să poată mișca o aripă, să zboare, s-a trezit el singur în ghiarele aceluia pe care și-a propus să îl transforme

într-o victimă.

Ska s-a zbatut, s-a luptat puternic, dar nu își putea măsura puterile cu cele ale unui Tarzan muribund, așa că, după câteva clipe, dinții acestuia s-au înfipt în carnea mâncătorului de stârvuri.

Era tare carnea lui Ska: ațoasă, fără gust și cu un miros neplăcut; dar totuși, era hrană, iar sângele lui a fost pentru Tarzan băutura cu care și-a alinat setea... Tarzan, în clipele acelea, nu mai era decât un maimuțoi mort de foame și de sete.

Oricât de slăbit ar fi fost Tarzan, era destul de stăpân pe poftele sale, așa că nu a mâncat din carnea lui Ska decât cu economic, păstrând restul pentru mai târziu.

După aceea, știind că poate să doarmă fără grijă, s-a întors pe o parte și a adormit adânc.

S-a trezit la un moment dat, simțind pe față și pe corp picăturile mari și reci ale unei ploii torențiale.

S-a ridicat pe șolduri, și-a unit palmele și a sorbit cu sete lichidul prețios pe care îl putea strânge în acest fel. numai câte puțin putea să strângă, dar era oricum, mai mult decât nimic.

Cele câteva bucăți pe care le-a mâncat din Ska și sângele pe care l-a băut, împreună cu apa de ploaie și somnul, l-au refăcut îndecajuns, punând forțe noi în mușchii lui obosiți.

Acum, putea să distingă mai bine dealurile, ce erau destul de aproape, mai aproape decât și-a închipuit, așa că, deși soarele era acoperit de nori, lumea i s-a părut veselă și luminoasă. Tarzan știa acum că este salvat.

Pasărea care a încercat, aproape reușind, să îl devoreze, precum și ploaia providențială, l-au salvat în ultimul moment, atunci când moartea începea să i se pară inevitabilă.

Liniștit așadar, a stat să mai mănânce puțin din carnea fără gust a lui Ska, apoi s-a ridicat și a pomit, îmbărbătat, la drum, spre dealurile fâgăduinței, care se ridicau atrăgătoare în fața lui.

Întinericul s-a lăsat înainte ca el să ajungă până acolo, dar nu s-a oprit, ci a mers mai departe, până când a simțit panta în urcare a terenului de sub picioarele sale, ceea ce însemna că a ajuns la poalele munților.

Aici s-a culcat așteptând sosirea dimineții, odată cu care credea că va găsi un loc mai ușor de trecut.

În acest fel a reușit să treacă munții, ieșind din valea morții și intrând într-un ținut frumos ca o grădină și cu vânat din belșug.

Înaintea ochilor lui se întindea o luncă mare, prin mijlocul căreia trecea un râu, al cărui curs întortocheat se vedea bine după vegetația bogată care a crescut pe malurile sale.

Dincolo de acest râu și pe o întindere de kilometri întregi, era o pădure primitivă, care se vedea în zare, până sus pe piepturile unor alți munți înalți ale căror piscuri erau albe de zăpadă.

Prin aceste locuri Tarzan nu a mai fost niciodată și deci, nu le cunoștea, nici nu a auzit vorbindu-se despre ele. Probabil că nici piciorul vreunui alt om alb nu a mai călcat pe acolo, decât numai dacă, acum câteva secole, nu ar fi trecut pe acolo aventurierul ale cărui oase înălbeau nisipul de pe fundul prăpastiei din pustiu.

CAPITOLUL VIII

Tarzan și antropoizii

Tarzan a stat acolo trei zile în șir, timp în care s-a odihnit și și-a revenit fizic, hrănindu-se cu fructe, nuci și mici animale, pe care le vâna cu multă ușurință.

În a patra zi a pomic la drum, să exploreze lunca și pădurea, dominat în același timp de dorința de a găsi maimuțele mari.

Pentru el, timpul era un factor neglijabil în ecuația vieții:

îi era indiferent dacă ajungea la coasta de apus a Africii într-o lună, într-un an sau în trei ani. Avea la dispoziție tot timpul și Africa întreagă.

Mai avea acum și libertate absolută. Ultima legătură care l-a mai ținut legat de civilizație și obiceiurile ei era ruptă acum. Era singur și cu toate acestea, nu se simțea izolat: nu se plictisea sub nici o formă.

Cea mai mare parte din viață și-a petrecut-o în acest mod și cu toate că nu mai era nimeni pe acolo din semenii săi, era totuși înconjurat de numeroasele animale din junglă, față de care, deși nu le cunoștea bine, nu avea în sufletul lui nici o urmă de dispreț.

Îl interesa până și cel mai mic dintre ele; cu unele împrietenindu-se ușor, iar altele, rămânând dușmanii lui ereditari. Prezența acestora mai dădea un oarecare gust vieții lui care, de altfel, ar fi devenit prea monotonă cu timpul.

Așadar, Tarzan a plecat în a patra zi, să exploreze lunca și să-și caute antropoizii cu care a crescut din copilărie.

A pornit mai întâi spre sud... după cum a crezut el că este mai bine; după ce a mers o bucată bună de drum, a simțit deodată, un miros puternic de om... de Gomangani, omul negru. Erau mulți, chiar foarte mulți... și amestecat cu mirosul lor, era și acela al unei Tarmangane.

Luându-se prin copaci, s-a apropiat de cei de la care proveneau aceste mirosuri tulburătoare.

Se îndrepta încet, cu multă atenție; nu dădea nici o importanță vântului, știind că simțurile tocite ale omului nu ar fi putut să perceapă sosirea lui decât numai cu ajutorul ochilor și al urechilor, și aceasta numai când s-ar fi apropiat foarte mult.

Dacă l-ar fi urmărit pe Numa sau pe Șita, ar fi ocolit mult până când să ajungă în partea de sus a adierii vântului și luându-și toate măsurile să nu fie simțit, până când nu ar fi ajuns la o distanță de la care să poată fi văzut sau auzit..

În urmărirea omului însă nu ținea cont de toate acestea, așa că toată jungla știa că el trece pe acolo numai oamenii

pe care îi urmărea nu știau și nu bănuiau nimic.

Le-a ieșit înaintea și îi observa cum trec: o grămadă de negri zdrențuroși, unii îmbrăcați în uniforma trupelor indigene din Africa de răsărit, alții purtând numai câte o singură bucată de uniformă, pe când cea mai mare parte dintre ei au revenit la costumul național, adică erau aproape goi.

Erau cu toții înarmați cu puști germane și echipați cu cartușiere și muniții tot germane.

Mai erau însoțiți de mai multe femei de rasa lor, care râdeau și glumeau între ele, tot mergând la pas cu bărbații.

Între două dintre femeile negre mergea o fată albă. Era fără pălărie, cu îmbrăcămintea sfâșiată în dezordine, haine care păreau că mai înaintea ar fi fost un costum de călărie. Nu mai avea nici jachetă; iar bluza îi era aproape ruptă în întregime de pe corp.

Din când în când și fără nici o provocare aparentă, când una, când cealaltă negresă, o lovea și o împingea înainte cu asprime.

Tarzan privea această scenă cu ochii pe jumătate închiși. Primul său impuls a fost să se repeadă printre ei și să scape fata din ghearele lor. Dar a recunoscut-o imediat și stătea acum să se gândească asupra deciziei pe care urma să o ia.

De ce să îi pese lui de soarta spioanei germane?

El nu a putut să o ucidă din cauza acelei slăbiciuni inerente care nu îi permitea să se atingă de nici o femeie... acestea toate nu aveau însă, nici o legătură cu ceea ce puteau să îi facă alții.

Era un lucru sigur că soarta ei va fi mult mai cumplită decât moartea ușoară și rapidă pe care i-ar fi oferit-o Tarzan, dar pe el nu îl interesa decât faptul că nemțoaica își va primi pedeapsa meritată.

I-a lăsat deci, pe negri să treacă înaintea, ducând-o în mijlocul lor pe d-ra Bertha Kircher... dar numai până când a trecut și cel din urmă războinic răslețit.

Când l-a văzut pe acesta, i-a trecut prin minte să își bată

puțin joc de negri: distracție în care a prins multă îndemnare, încă de mult timp, din vremea când Long, fiul lui Mong, a avut nenorocirea să arunce sulița în Kala, mama adoptivă a lui Tarzan.

Ultimul negru, care trebuia să se fi oprit, pentru un scop oarecare, a rămas cam la trei sute de metri în spatele celorlalți.

Alerga să-i ajungă, când a fost zărit de Tarzan; iar, când a trecut pe sub copacul din marginea cărării, în care acesta s-a urcat, un laț a căzut fără zgomot pe gâtul lui.

La strigătele lui de groază, camarazii lui și-au întors capul și i-a văzut corpul ridicându-se în aer ca și cum ar fi fost vrăjit și dispărând în frunzișul de deasupra.

Au rămas un moment împietriți de uimire și de spaimă, dar, după puțin timp, Usanga, un negru uriaș, care le era sergent și îi conducea, a pornit înapoi în fugă pe cărare, strigând celorlalți să îl urmeze.

Încercându-și armele, negrii au alergat în ajutorul colegului lor, iar la comanda lui Usanga, s-au împrăștiat în tiraliori, înconjurând copacul în care le-a dispărut camaradul.

Usanga l-a strigat pe nume, dar neprimind nici un răspuns, s-a apropiat încet, pregătit să tragă cu arma și a privit în copac.

Nu se vedea nimeni, nu se vedea nimic.

Cercul tiraliorilor s-a strâns până când vreo cincizeci de negri s-au adunat sub copac, privind în sus, printre crengile lui.

Ce s-a întâmplat oare cu colegul lor?

Au văzut bine când acesta s-a ridicat în copac și de atunci, toate privirile lor au fost îndreptate către acel punct. El nu era acolo.

Unul, mai curajos decât ceilalți, a avut ideea să se urce în copac, să cerceteze, dar nu a stat acolo nici două minute, deoarece a coborât imediat, jurându-se pe toate neamurile că nu era nimeni în copac.

Foarte încurcați și uluiți, au părăsit locul acela, îndepăr-

tându-se și aruncând mereu priviri speriate în urma lor.

Și-au continuat călătoria, dar fără veselia pe care au avut-o înainte de întâmplarea aceea ciudată.

După ce au mers vreo doi kilometri, cei din capul coloanei l-au văzut pe camaradul lor dispărut, privindu-i de după un copac, puțin mai înaite, pe cărare.

În strigăte de bucurie că l-au găsit, i-au înștiințat și pe cei din urmă, care au alergat spre locul indicat.

Însă, aceia care au ajuns mai întâi la copac s-au oprit, dându-se speriați înapoi și privind cu ochii holbați, când în dreapta, când în stânga, ca și cum ar fi așteptat să sară asupra lor cine știe ce dihanie fără nume.

Groaza lor era destul de mare și de justificată, pentru că, înfipt într-o cracă ruptă, capul colegului lor era proptit de copac în așa fel încât acesta părea că se uită la ei de partea cealaltă a trunchiului.

Cea mai mare parte dintre ei nu au mai vrut atunci să meargă mai departe, în credința că au supărat vreun zeu al pădurii, trecând pe acolo fără voia lui.

Usanga, nu dorea să îi asculte, explicându-le în termeni înfricoșători, chinurile și moartea care le erau pregătite de foștii lor stăpâni, nemții.

În cele din urmă, sfaturile sale au reușit să-i calmeze și au pornit din nou îngrămădiți ca o turmă de oi, fără să mai rămână vreunul prea mult în spate.

Rasa neagră are o caracteristică fericită: la fel ca și copiii mici, aceștia nu rămân multă vreme deprimați dacă dispare cauza imediată a deprimării; așa că, abia a trecut o jumătate de oră și negri au început să se relaxeze și să râdă între ei ca și mai înainte.

Spaima lor a dispărut; deodată, la o cotitură a cărării, s-au ciocnit brusc de corpul decapitat al camaradului lor întins drept în mijlocul cărării; și de data aceasta, spaima lor nu a mai cunoscut margini.

Atât de inexplicabilă și atât de ciudată a fost toată întâmplarea, încât le-a pierit tot curajul de a mai înainta în

jungla aceea întunecoasă și fioroasă. Ceea ce s-a întâmplat unuia dintre ei se putea prea bine să i se întâmple oricui. Și dacă, în timpul zilei, se puteau întâmpla lucruri de acest gen, cine știe la ce se puteau aștepta în timpul nopții! Numai gândindu-se la aceasta era suficient să tremure din toate încheieturile.

Nici fata albă, care era cu ei, nu era mai puțin buimăcită decât ei de ceea ce avăzut; totuși, era cu mult mai nepăsătoare de tot ce ar mai fi putut să se întâmple. O moarte bruscă era tot ce mai aștepta de la mila soartei.

Adevărat este că până în acel moment nu a fost expusă la nimic mai rău decât la cruzimile trecătoare ale femeilor, dar pe de altă parte, numai prezența acestor femei au scăpat-o de un tratament mai josnic din partea bărbaților... mai ales din partea brutalului sergent Usanga.

Printre negrese se afla și propria lui soție, o adevărată uriașă, o furie de clasa întâi; ea era, probabil, singurul lucru pe lume de care știa de frică chiar și Usanga.

Deși această femeie a fost cu deosebire crudă cu tânăra albă, fata era sigură că negresa era singurul scut pe care îl avea față de degeneratul tiran negru.

Cu puțin înainte de a se însera, grupul negrilor a ajuns la marginea unui sat întărit cu garduri înalte și rezistente, ale cărui colibe acoperite cu stuf, se aflau într-o poiană mai mărișoară din junglă, lângă apa liniștită a unui râu.

La apropierea lor, sătenii au ieșit înarmați la porțile satului. Dar Usanga s-a apropiat însoțit numai de doi războinici dintre ai lui, pentru a negocia cu șeful.

Întâmplările din cursul zilei au zguduit atât de mult nervii sergentului negru, încât era gata, acum, să intre în tratative cu acești străini, în loc să ia satul cu forța armelor, cum ar fi preferat să o facă în alte împrejurări.

Acum era influențat de o convingere vagă că părțile acestea ale junglei erau păzite de un demon înzestrat cu puterea miraculoasă de a îi pedepsi pe accia care îl jigneau.

Usanga dorea să afle mai întâi situația acestor săteni față

de zeul sălbatic din junglă și dacă descoperea că ei se bucură de bunăvoința lui, avea intenția să îi trateze cu respect.

În cursul discuțiilor cu șeful, se relevă faptul că acesta avea hrană, capre și păsări pe care le-ar fi dat bucuros în schimbul unei plăți oarecare... Dar cum această plată ar fi însemnat ca oamenii să se priveze de armele și munițiile lor prețioase sau chiar de o parte din îmbrăcăminte, Usanga a început să se gândească dacă nu ar fi fost mai bine, la urma urmei, să înceapă război pentru a obține hrană.

Unul din oamenii săi a avut însă o idee fericită, care a rezolvat întreaga afacere; a doua zi soldații să meargă să vâneze pentru săteni și să le dea carne proaspătă în schimbul ospitalității.

La aceasta s-a învoit și șeful, hotărând ce fel de vânat și în ce cantitate să primească în schimbul făinii, caprelor, păsărilor și al celor câteva colibe care trebuiau predate oaspeților.

Deoarece aranjarea amănuntelor acestui târg a mai răpit mai mult de o oră de tocmeală, s-a înserat bine când noii sosiți au intrat în sat și au fost consemnați în colibe lor.

Bertha Kircher era singură într-o colibă mică, aproape lipită de gardul satului, tocmai la capătul din spate al străzii principale.

Cu toate că nu era nici legată, nici păzită, Usanga a avut grijă să o avertizeze că nu putea să fugă din sat fără să dea de o moarte sigură în jungla unde, așa cum l-au asigurat sătenii, mișunau lei de o mărime și de o ferocitate rară.

— Dacă vei fi drăguță cu Usanga, a încheiat el, nu ți se va întâmpla nici un rău. E mai bine să fim prieteni!

Când această brută s-a îndepărtat de ea, un fior convulsiv a cutremurat întreaga ei făptură, căzând îngrozită pe podeaua de lut a colibe și îngropându-și fața în mâini.

Abia acum își dădea seama de ce femeile nu au mai fost lăsate să o păzească. Nu era decât manopera viclenici lui Usanga.

Dar soția lui nu va bănuî, oare, nimic despre intențiile pe care el le avea?

Proastă nu era; iar pe de altă parte suferea și de o gelozie nebună, care o făcea să caute întotdeauna nod în purpură soțului ei, pe această temă.

Bertha Kircher era sigură că numai ea ar fi putut să o salveze, dacă ar fi reușit să o anunțe.

Dar cum să facă?

Lăsată singură și departe de privirile celor care au prins-o cu câteva zile în urmă, a profitat imediat de acest prilej ca să se asigure dacă hârtiile pe care le-a luat din haina lui Hauptmann Fritz Schneider mai erau în siguranță, cusute bine în interiorul combinezonului.

Oh, Doamne! Ce valoare mai aveau aceste hârtii acum pentru iubita ei țară?

Dar obiceiul și loialitatea erau atât de tari în sufletul ei, încât tot mai păstra o rază de speranță că poate va avea vreodată prilejul să predea pachetul șefului ei.

Indigenii păreau că au uitat de existența ei... nici unul nu a venit pe lângă colibă, nici măcar să îi aducă ceva de mâncare. Îi auzea râzând și strigând, tocmai de partea cealaltă a satului: probabil că petreceau, mâncând și bând, căci aveau bere indigenă la dispoziție.

Însă ideea că negrii fac chef îi mărea teama. Nu este puțin lucru să fii prizonieră într-un sat de sălbatici din inima unui ținut neexplorat încă, din Africa centrală și totodată, să fii singura femeie albă într-un grup de negri îmbățați. Numai la gândul acesta o apuca groaza.

Și totuși, faptul că nu au supărat-o până acum, îi influența speranța că poate au uitat-o cu adevărat și că nu va mai trece mult până când negri vor fi atât de beți, încât să nu se mai gândească la ea.

A trecut mult până când s-a întunecat și tot nu venea nimeni. Fata se întreba dacă ar fi bine să plece acum în căutarea lui Naratu, soția lui Usanga, deoarece se putea întâmpla ca acesta să nu uite că i-a comunicat că se va

întoarce.

Ieșind din colibă și nevăzând pe nimeni prin apropiere, a pornit spre partea acea a satului, unde se aflau negri care petreceau în jurul unui foc mare.

Ajungând mai aproape de ei, i-a văzut, atât pe săteni cât și pe oaspeții lor, stând turcește în jurul flăcărilor, iar în fața lor, vreo șase războinici dansau un dans grotesc, sărind în sus, îndoindu-se de mijloc și bătând pământul cu picioarele goale.

Publicul ce privea acest spectacol era tratat neconținut cu mâncare servită în oale și cu vase de bere care treceau din mână în mână în jurul focului.

Mâini murdare se înfingeau energic în oalele cu mâncare, iar bucățile de carne extrase astfel erau devorate cu o lăcomie excesivă, încât părea că până atunci mesenii au fost pe cale să moară de foame.

Vasele de bere le țineau la gură până când berea începea să curgă pe alături, pe obraji și pe gât sau până când vasul le era smucit de la gură de altul mai lacom.

Băutura a început acum să aibă un efect clar asupra multora, cu rezultatul că o parte dintre ei au început să recurgă la un desfrâu fără margini.

Când fata a ajuns ceva mai aproape, ținându-se tot de umbra colibelor și căutând-o din priviri pe Naratu, a fost zărită pe neașteptate de una din femeile care se găseau mai în marginea mulțimii: o negresă uriașă, care s-a ridicat și a venit spre ea.

După atitudinea pe care o avea negresa, fata se aștepta ca femeia aceea să o sfășie în bucăți. Cu atâta lașitate a fost făcut atacul și atât de lipsit de orice provocare, încât fata a fost surprinsă fără să se mai poată apăra, nici măcar să fugă. Nu se știe ce s-ar mai fi întâmplat, dacă nu intervenea la timp un războinic din apropiere...

Usanga, văzând incidentul care a întrerupt petrecerea, a venit, clătinându-se, la fața locului, ca să iscodească fata.

— Ce vrei, mâncare și băutură? Haide cu mine să îți dau,

i-a zis el, strângând-o cu brațul de mijloc și trăgând-o spre cercul de oameni de lângă foc.

– Lasă-mă! a strigat ea, o caut pe Naratu! Unde este Naratu?

Aceste vorbe l-au dezmeticit puțin pe negru, care se părea că a uitat vremelnice de jumătatea lui oficială.

Speriat s-a uitat repede în jurul său și convins probabil că Naratu nu a observat nimic, a poruncit războinicului, care abia o mai ținea în frâu pe negresa înfuriată, ca să o conducă pe fată la coliba ei și să rămână acolo de pază.

Luând apoi un vas plin cu bere, ca să îl aibă în timpul postului de santinelă, negrul i-a făcut semn fetei să meargă înainte și păzită în felul acesta, s-a întors la colibă, unde negrul s-a așezat ocupat acum, pentru puțină vreme, cu berea.

Bertha Kircher s-a dus să se așeze jos în capătul colibei, așteptându-și soarta.

Îi era imposibil să adoarmă, atât de preocupată de planuri de evadare, pe care le înlătura, unul după altul, ca inutile.

După aproape o jumătate de oră de la întoarcere în colibă, războinicul care o păzea s-a ridicat și a intrat, încercând să închege o convorbire cu ea.

Dibuindu-și drumul în interior, și-a rezemat sulita cu mânerul scurt și s-a așezat jos lângă ea și în timp ce vorbea se apropia din ce în ce mai mult de ea, până când a putut să o ajungă cu mâna.

Fata s-a ferit repede și s-a tras la o parte.

– Să nu te atingi de mine! a strigat ea. Te spun lui Usanga și știi foarte bine că îți va face dacă nu mă lași în pace.

Negrul, însă, a început să râdă prosteste ca omul beat și întinzând mâna repede, a prins-o de braț, începând să o tragă spre el. Fata s-a zbatut din toate puterile, strigându-l pe Usanga, iar în clipa aceea a apărut în deschizătura colibei

silueta unui bărbat.

— Ce este asta? a strigat noul sosit cu o voce groasă, pe care fata a recunoscut-o imediat că este a sergentului negru.

Așadar a venit, dar soarta ei va fi oare, acum mai bună? Știa foarte bine că nu, dacă nu putea să îl oprească cu spaima acestuia față de soția lui.

Când a văzut ce s-a petrecut, Usanga a dat vreo doi pumni războinicului și împingându-l din colibă, l-a gonit de acolo; după ce acela a dispărut, sergentul a început să se apropie de fată.

Era atât de beat, încât fata a fost de câteva ori în stare să-l ocolească, iar de două ori a reușit să-l îmbrâncească atât de tare, încât negrul și-a pierdut echilibrul și a căzut.

În cele din urmă, el s-a infuriat, a dat năvală asupra fetei, pe care a prins-o în brațele lui lungi ca ale unui urangutan.

Fata a încercat să se apere și să se desprindă, izbindu-l în obraz, cu pumnii încheștați.

Apoi l-a amenințat că îl va spune lui Naratu, a cărei furie Usanga o cunoștea destul de bine.

Când a auzit această amenințare, negrul a schimbat tactica și a început să pledeze cauza; iar în timp ce el se ruga, promițându-i ocrotire și o probabilă libertate, războinicul gonit din colibă a pornit pe două cărări să o găsească pe Naratu.

Usanga, văzând că rugămințile și făgăduielile au tot atât de puțin efect asupra fetei ca și amenințările, și-a pierdut și răbdarea și capul, a smucit-o pe fată cu grosolănie, dar în aceeași clipă a pătruns în colibă demonul infuriat al geloziei.

Sosise Naratu.

Strigând, izbind, zgâriind și mușcând, l-a pus numai-decât pe fugă pe îngrozitorul Usanga..., dar atât de obsedată a fost ideea pedepsirii necredinciosului soț, încât a uitat cu totul de fată.

Bertha Kircher a auzit-o îndepărtându-se țipând după Usanga și s-a cutremurat la gândul celor care o așteptau și

pe ea, de la acești doi sălbatici știind bine că, cel mai târziu a doua zi, Naratu își va răcori asupra ei tot năduful geloziei, după trecerea primei furii, ale cărei efecte le-a înfruntat Usanga.

Dar nu au trecut nici câteva minute de la plecarea grăbită a fericitei perechi, când războinicul de santinelă s-a întors. S-a uitat în colibă și a intrat.

— Nimăni nu va putea să mă oprească acum, albo! a mormăit el, apropiindu-se repede de ea.

Tarzan al maimuțelor, după ce a mâncat dintr-o pulpă suculentă de cerb, a simțit în mod vag o oarecare neliniște.

Ar fi trebuit să fie împăcat atât cu el însuși, cât și cu restul lumii, fiind acum, în propriul element, cu vânat din belșug și sătul.

Era, însă, obsedat de un tablou reprezentând o fată albă, delicată, pe care câteva negrese o împingeau înainte, brutalizând-o, iar în imaginația lui și-o închipuia trăind în lagărul improvizat într-un ținut atât de sălbatic ca prizonieră a unor negri degenerați.

Pentru ce îi era atât de greu să-și amintească de faptul că ea nu era decât o spioană nemțoaică? De ce faptul că era femeie albă prepondera asupra gândurilor sale?

Știa bine că o urăște, după cum îi ura pe cei din același neam cu ea, că soarta pe care o va avea nu era mai teribilă decât o merita oricare altul din neamul ei, și totuși...

A făcut un efort și a înlăturat gândurile acestea, pentru a medita la alte lucruri. Tabloul cu fata, însă, persista..., nu dorea să piară, ci revenea cu toate amănuntele lui, mărimdu-i amărăciunea.

A început să întrebe ce aveau de gând negri să îi facă fetei și unde o duceau: întrebări la care, desigur, nu putea să răspundă.

L-a apucat, în același timp, o mare rușine de el însuși, tot așa cum s-a rușinat în urma slăbiciunii pe care a avut-o la Wilhelmstal, când a lăsat-o în viață. Cum? Are intenția să

Ţie încă o dată tot atât de slab? Nu se poate!

Când s-a înnoptat, s-a aşezat comod în furca unui copac mare, ca să se odihnească până dimineaţa; dar nu a fost în stare să adoarmă.

Înainte ochilor săi, în întuneric, apărea tabloul viu şi nemişcat cu fata maltrată de negrese, apoi decorul se schimba, ducându-l în altă parte, în capătul acelei jungle întunecoase, cu fata la discreţia războinicilor negri.

Mărâind de supărare şi aproape dispreţuindu-se, s-a ridicat, s-a scuturat fioros ca un leu şi a pornit, din creangă în creangă, pe urmele lăsate de trupa lui Usanga, cu câteva ore în urmă.

Urmărirea negrilor a fost uşoară, fiindcă au mers pe un drum bătătorit. Astfel, pe la miezul nopţii a simţit mirosul puturos emanat de un sat indigen şi numaidecât a înţeles că s-a apropiat de ţintă şi că, după puţin timp, va găsi ceea ce căuta.

Strecurându-se tiptil, aşa cum se strecoară Numa, leul, când urmăreşte o pradă greu de acaparat, a mers fără zgomot în jurul întăriturii satului, ascultând şi mirosind.

În partea de răsărit a satului a dat peste un copac mare, ale cărui crengi se întindeau în interior, peste gard. Nu i-au trebuit decât două minute ca să urce în copac şi să coboare uşor de partea cealaltă, în sat.

După aceea a pornit din colibă în colibă, căutând să descopere, atât cu ajutorul urechilor, cât şi al nărilor, vreo dovadă care să îl încredinţeze despre prezenţa fetei. Slab şi copleşit aproape de mirosul de Gomangani a găsit, în sfârşit, dovada în jurul unei colibe mici: mirosul subtil al fetei, ca o dâră uşoară de aburi.

Satul s-a liniştit acum, căci negrii, după ce au terminat mâncarea şi băutura, s-au dus aproape morţi de beţi în colibe lor, unde au adormit. Cu toate acestea, Tarzan nu făcea nici atâtă zgomot cât ar fi putut să audă un om treaz care ar fi vegheat.

Ocolind pe după colibă, s-a oprit la intrarea acesteia,

ascultând.

Din interior nu se auzea nici un zgomot, nici măcar respirația ușoară a cuiva care nu ar dormi, dar era sigur că fata a fost acolo și posibil să mai fie. A intrat deci și el în colibă, ușurel ca o fantomă.

Nu a făcut decât doi pași înăuntru, când s-a oprit nemișcat ca o statuie, ascultând cu atenție. Acum era absolut sigur că acolo nu era nimeni. Totuși, a simțit ceva care l-a făcut să mai cerceteze.

Cu cât ochii lui se obișnuiau mai mult cu întunericul din interiorul colibei, cu atât putea să distingă mai bine obiectele din jurul lui, așa că, după puțin timp, a văzut un corp omenesc întins jos pe podea.

S-a apropiat, aplecându-se deasupra, ca să îl cerceteze: era corpul unui războinic mort, cu pieptul străpuns de o suliță scurtă.

După aceea a cercetat cu atenție fiecare palmă de loc din restul podelei, întorcându-se, în cele din urmă, tot la mortul peste care s-a aplecat, mirosind mânerul armei cu care a fost ucis.

Un zâmbet ușor i-a fluturat pe buze... precum și o mișcare ușoară din cap, care arăta că a înțeles totul.

După ce a căutat repede prin tot restul satului, s-a încredințat că fata a scăpat și s-a simțit cuprins de o mare ușurare că nu i s-a întâmplat nici un rău.

Faptul că viața ei ar fi fost tot atât de mult în primejdie și în jungla sălbatică în care a găsit un refugiu nu făcea asupra lui aceeași impresie cum o făcea asupra altcuiva, deoarece pentru el jungla nu era un loc primejdios... el se considera în mai multă siguranță acolo decât noaptea în Paris sau în Londra.

A sărit din nou din copacul de lângă gardul satului, continuându-și acum drumul prin copaci, în căutarea unui loc potrivit de odihnă, când a auzit din depărtare un sunet foarte slab dar foarte cunoscut.

Legănându-se cu ușurință pe o crenagă mare care se

clătina sub greutatea lui, nemișcat ca statuia unui zeu al pădurii, a ascultat cu încordare, să se mai repete o dată sunetul auzit înainte.

Probabil că a mai auzit ceva, căci, după un minut-două, i-a izbucnit de pe buze strigătul lung și înfiorător prin care antropoidul își cheamă semenii.

Ecoul acestui strigăt nu s-a stins încă în depărtare, când Tarzan a pornit în direcția de unde a auzit bătaia tobelor de pământ ale marilor maimuțe. Dar în urma sa a rămas un sat întreg de negri îngroziți, pe care strigătul lui i-a trezit din beție și care, a doua zi s-au gândit că neapărat trebuie să fi fost o legătură între acel strigăt îngrozitor, dispariția fetei albe și uciderea camaradului lor negru.

Bertha Kircher mergea grăbită prin junglă, de-a lungul unei cărări de animale, cu singurul gând de a pune cât mai multă distanță între ea și sat înainte de a se lumina de ziuă, când negri ar fi putut să o urmărească. Nu știa nici măcar unde mergea, nici nu îi mai păsa acum de aceasta, sigură fiind că tot va ajunge moartea mai curând sau mai târziu.

Norocul a favorizat-o foarte mult până atunci, deoarece a trecut neatinasă printr-un ținut în care leii mișunau mai mult decât în oricare altă parte a Africii.

Era un adevărat parc natural de vânătoare, pe care omul alb n-l descoperise încă, unde existau în număr mare antilope, zebre, girafe, elefanți, rinoceri și alte animale ierbivore din Africa centrală, trăind nesupărate de nimeni, decât de inamicii lor firești din rasa felină care, atrași aici de pradă ușoară și de lipsa gloanțelor de carabină ale vânătorilor, s-au înmulțit în toată voia.

Fata a alergat înainte pe cărare, când a simțit, deodată, zgomotul produs de animalele mari când trec prin codru: mormăieli și mârâituri surde.

Fiind convinsă că a străbătut o distanță destul de mare pentru ca a doua zi dimineața negrii nu o vor ajunge numai-decât și temându-se, în același timp, de animalele al căror

zgomot l-a auzit în apropiere, s-a urcat într-un copac mare, cu intenția să petreacă restul nopții acolo.

Dar abia a ajuns sus pe o creangă mai mare, când a descoperit că acest copac se găsea la marginea a ceea ce putea observa de tufișurile dese de jos.

În același timp, a descoperit și identitatea zgomotelor auzite cu puțin înainte.

În centrul luminișului, aproape sub ea și foarte vizibil în lumina strălucitoare a lunii, a văzut vreo douăzeci de maimuțe antropoide enorme: indivizi mari și păroși, care mergeau pe picioarele din spate, ajutându-se doar puțin de pumnii labelor din față.

Lumina lunii bătea în blățile lor linse, făcând ca numeroasele fire de păr din vârf să răsfângă o astfel de strălucire încât, aceste creaturi urâte păreau să aibă o înfățișare aproape frumoasă.

Abia a reușit fata să le privească vreo două minute, când, lângă ceata din poiană s-au mai adăugat și alții, venind câte unul sau câte doi odată, până când s-au strâns mai mult de cincizeci de inși în acea poiană luminată de o lună tropicală.

Printre ei se aflau și unii mai tineri, precum și alți câțiva mici de tot, care se țineau strâns agățați de umerii păroși ai mamelor lor.

După puțin, întreaga ceată s-a strâns într-un cerc în jurul unui mușuroi de pământ cu vârful lătit din mijlocul luminișului.

Jos, alături de acest mușuroi, stăteau două femele înarmate cu câte un baston scurt, dar greu, cu care izbeau în suprafața lătită a mușuroiului, din care ieșea o bubuitură surdă.

Imediat după ce femelele au început să bată în această tobă de pământ, au început și maimuțoii să se miște dintr-o parte în alta, fără rost, unindu-se unii cu alții, când în exteriorul, când în interiorul cercului.

La început, bătaia tobei urma într-o cadență înceată și

greoaie, dar după puțin s-a transformat într-un ritm hotărât, căruia maimuțele îi țineau tactul cu pași măsurați și prin legănarea corpurilor.

După un timp, ceata s-a desfăcut, formând două cercuri, cel din afară compus din femele și din pui, care s-a așezat pe brânci, fiecare rămânând la locul său; cercul din interior, compus din maimuțoi mai în vârstă, tot mai continua dansul, în bătaia tobei de pământ.

Atunci a ajuns la urechile fetei un sunet slab din depărtare, dinspre satul din care ea a fugit nu cu mult timp în urmă: era un strigăt ciudat și strident.

Efectul pe care acesta l-a avut asupra maimuțelor a fost ca un curent electric: s-au oprit din dans, rămânând un moment într-o atitudine dintre cele mai atente, în așteptare.

Apoi, un maimuțoi mai înalt și mai mare decât colegii săi, și-a întors fața către cer și cu o voce care a făcut să treacă prin corpul fetei un fior de spaimă, a răspuns strigătului auzit din depărtare.

După aceea, au început din nou bătăile în tobă, maimuțoi continuându-și încet dansul.

Această ceremonie sălbatică avea ceva fascinant pentru fată și, după toate aparențele, nefiind în primejdie de a fi descoperită, a hotărât că ar putea să rămână până dimineața în acel copac, ca apoi să-și reia fuga, în siguranța oferită de lumina zilei.

Încredințându-se că pachetul cu documente este la adăpost, a încercat să se așeze cât mai comod printre crengi, după care a continuat să privească spre ciudățeniile care se petreceau sub ea, în luminiș.

A mai trecut astfel o jumătate de oră; cadența bătăilor în toba de pământ era din ce în ce mai repezită.

Maimuțoiul cel mare, care a răspuns strigătului auzit din depărtare, a început să danseze singur în mijlocul dansatorilor, sărind, pitindu-se și sărind din nou, acompaniindu-și ritmul dansului cu mârâituri și cu strigăte; iar din când în când se oprea, ca să ridice fața spre Goro, luna, și să se bată

cu pumnii încheștați în pieptul său păros, scoțând apoi un răcnet dintre cele mai înfiorătoare: răcnetul de sfidare și provocare al maimușoilor din tribul său.

După ce a răcnit acel sunet neînchipuit, a rămas câțva timp nemișcat, în plina lumină a lunii, formând, împreună cu celelalte maimuțe care se învârtteau în jurul lui, un tablou al sălbăticiei și forței primitive...; un Hercule atotputernic din primele zile ale lumii.

În urma unui răcnet de acest gen, pe când fata se uita ca fermecată la priveliștea dinaintea ochilor ei, s-a auzit nu departe, un alt răcnet ca răspuns; iar după câteva clipe a văzut un om alb, aproape gol, sărind în poiană, de sus de pe creanga unui copac mare.

Subit, ca și cum ar fi fost atinse de un curent electric, maimușele s-au transformat într-o ceată de fiare înfuriate, mârâind și scrâșnind din dinți.

Bertha Kircher a încremenit cu totul.

Ce fel de maniac trebuie să fi fost și acesta care îndrăznește să se apropie de atâtea creaturi înfiorătoare în propriul lor domeniu... el singur contra a cincizeci?

L-a văzut acum, cu pielea lui brună de arșița soarelui scăldată de lumina lunii, mergând drept către maimușele care mârâiau neâncetat.

A mai observat simetria și frumusețea acelui corp perfect, forța, mlădicerea și minunata lui proporție. L-a recunoscut.

Era aceeași ființă pe care a văzut-o când a fost răpit Schneider, chiar de la comandamentul generalului Kraut...; era același om care a salvat-o de Numa, leul, același pe care ea l-a doborât cu o lovitură a revolverului, scăpând atunci când el intenționa să o ducă înapoi la dușmanii ei, același care l-a ucis pe căpitanul Fritz Schneider în noaptea memorabilă de la Wilhelmstal, dar care pe ea a lăsat-o în viață.

Cuprinsă de spaimă și fascinată în același timp de ceea ce vedea, îl privea cum se apropia de maimuțe.

A mai auzit ieșind din gura lui un fel de sunete, sunete

identice cu acelea pe care le-au scos maimuțele, dar cu toate că abia putea să creadă dovezile care se înfățișau în proprii ei ochi, știa totuși, că acea făptură dumnezeiască vorbea cu fiarele în limba lor.

Tarzan s-a oprit lângă cercul format de femele și de pui.

— Sunt Tarzan! a strigat el. Nu mă cunoașteți, pentru că sunt din alt trib, dar eu vin ori în pace, ori să lupt...; care din două doriți? Tarzan va vorbi cu regele vostru, a continuat el după o clipă.

Și zicând acestea, s-a înfipt drept printre femele și pui, care s-au dat la o parte, lăsând o cărare îngustă ca el să poată să treacă până la cercul din interior.

Aici a fost întâmpinat de colți puternici rânjind la el și de figurile hidos contractate în mârâituri puternice ale maimuțelor.

— Eu sunt Tarzan, a repetat el. Tarzan vine să danseze dum-dumul cu frații săi. Unde este regele vostru?

Din nou și-a făcut loc printre maimuțoi, iar fata din copac s-a izbit cu palmele peste față, privindu-l cu ochii dilatați pe nebunul care se ducea la o moarte cumplită.

Acum, desigur, vor sări toți asupra lui, sfâșiindu-l în bucăți; totuși, cercul s-a desfăcut din nou și, cu toate că maimuțoi mârâiau amenințător, nu l-au atacat; în cele din urmă, el s-a pomenit în mijlocul tuturor, lângă toba de pământ, în fața regelui tribului.

Atunci a vorbit din nou:

— Eu sunt Tarzan al maimuțelor... Am venit să trăiesc împreună cu frații mei. Am venit în pace, dar la nevoie voi uide, pentru că, dacă am venit, am de gând să rămân, oricare din două ar fi... Poate Tarzan să danseze în pace cu frații săi, ori trebuie să ucidă mai întâi?

— Și eu sunt Go-lat, regele maimuțelor! a răcnit deodată maimuțoiul cel mare. Eu ucid! Ucid! Ucid! a mai adăugat el.

Și scoțând un răcnet puternic, l-a atacat cu furie pe Tarmangani.

Fetei i s-a părut că Tarzan a fost luat pe neașteptate,

nefiind nicidecum pregătit pentru un asemenea atac furios, așa că s-a așteptat să îl vadă trântit la pământ și ucis de prima năvală a maimuțoiului.

Într-adevăr, maimuțoiul aproape a ajuns cu labelle lui enorme întinse ca să-l înhațe, mai înainte ca Tarzan să fi făcut vreo mișcare de apărare, dar și când acesta a făcut mișcarea, a executat-o cu o viteză de care, până și *Ara*, fulgerul, ar fi fost mândru.

Mai mult decât fulgerătoare a fost mișcarea mâinii stângi a lui Tarzan când a repezit-o înainte, înhățând-o pe cea stângă a adversarului, de la încheietură.

A urmat o răsucire vertiginoasă și brațul drept al maimuțoiului a fost încheștat sub brațul drept al dușmanului, într-o stânsoare de Jiu-Jitsu, pe care Tarzan a învățat-o printre oamenii civilizați... o strânsoare cu care ar fi rupt oasele mari ale fiarei, o strânsoare care îl făcea pe maimuțoi neputincios.

– Sunt Tarzan al maimuțelor, a strigat el. Va dansa Tarzan în pace sau va trebui să ucidă?

– Eu ucid! Ucid! Ucid! a strigat Go-lat, în loc de răspuns.

Cu iuțeala unei pisici, Tarzan l-a azvârlit pe maimuțoiul rege peste un șold și l-a răsturnat pe iarba din poiană, rostogolindu-l.

– Sunt Tarzan, rege al tuturor maimuțelor. Vrei să trăim în pace?

Go-lat, înfuriat, a sărit în picioare și a atacat din nou, strigând întruna:

– Eu ucid! Ucid! Ucid!

Tarzan l-a întâmpinat din nou cu aceeași mișcare energetică și neașteptată pe care maimuțoiul stupid, necunoscând-o, nu a avut cum să o ocolească... o strânsoare și o aruncătură care le-a făcut pe maimuțele-spectatori să scoată un strigăt de plăcere, făcând-o pe fată să se îndoiască de nebunia albului, care era în destulă siguranță printre mai-

muțe, văzându-l că l-a aruncat pe Go-lat în spatele său și de acolo l-a azvârlit prin aer, peste umăr. Maimuțoiul-rege a căzut în cap, rămânând nemișcat.

– Sunt Tarzan al maimuțelor, a strigat noul sosit, și am venit să dansez dum-dumul cu frații mei.

Făcând după aceea un semn toboșărițelor, acestea au luat cadența bățăilor în tobă de acolo de unde s-au întrerupt ca să-l privească pe regele lor ucigându-l pe nebunul de Tarmangani.

Atunci, Go-lat a ridicat puțin capul, încercând să se ridice în picioare. Tarzan s-a apropiat repede de el.

– Sunt Tarzan al maimuțelor, a repetat el. Vrei ca Tarzan să danseze cu frații săi sau să ucidă mai întâi?

Go-lat și-a întors fața și a privit în ochii lui Tarzan.

– Kagoda, a strigat el, Tarzan al maimuțelor va dansa dum-dumul cu frații săi și Go-lat va dansa cu el.

Atunci fata din copac l-a văzut pe albul sălbatic sărind, pitindu-se și bătând pământul ca maimuțele, celebrând ritualurile stranii ale acestor fiare.

Răcnete și mârâiturile sale erau cu mult mai bestiale decât ale celorlalte animale. Frumoasa lui față era schimonosită de o ferocitate sălbatică. Se lovea cu pumnul în pieptul lui mare și scotea strigătul de sfidare, frecându-și, totodată, corpul cel brun și neted de blănurile păroase ale camarazilor săi.

Era ceva fantastic, ceva ieșit din comun de minunat și în sălbăcia ei primitivă, s-ar putea zice chiar frumos... această scenă pe care probabil nici o altă ființă omenească nu a mai văzut-o și care, era atât de oribilă.

În timp ce privea, concentrată la maximum, o mișcare ușoară în spatele ei, a determinat-o să privească în acel loc; a zărit doi ochi mari, galbeni-verzui, în care se reflecta lumina lunii. Era Șita, pantera.

Fiara era atât de aproape încât ar fi putut să o înhațe, întinzând numai laba cea mare cu ghearele ascuțite și puternice.

Fata nu a avut timp să se gândească, nu a mai avut timp să-și cântărească șansele și să aleagă alternativele. Nu mai era călăuzită decât de impulsul groazei care a pus-o în fața unui fapt împlinit, scoțând un țipăt ascutit, a sărit din copac exact în poiană.

Maimuțele înnebunite acum de efectul dansului și de lumina lunii, au privit țință spre locul unde așteptau să vadă cauza întreruperii, dar nu au văzut decât o Tarmangană singură și neputincioasă și s-au repezit la ea.

Șita, pantera, știind că nici chiar Numa, leul, poate doar dacă ar fi fost înnebunit de foame, nu ar fi îndrăznit să le atace pe aceste maimuțe mari în timpul dansului, a dispărut fără zgomot în întunericul nopții, căutându-și o pradă în altă parte.

Tarzan, privind și el odată cu ceilalți ca să vadă cauza întreruperii ceremoniei, a recunoscut-o pe fată și și-a dat seama de primejdia în care aceasta se afla.

Iat-o din nou, în situația de a fi ucisă. Tarzan știa prea bine că o va ajuta și de data aceasta, cu toate că gândul acesta l-a determinat să îi fie rușine de el și de slăbiciunile lui.

Femelele din fruntea cetei erau aproape pregătite să o prindă pe fată, când Tarzan s-a repezit printre ele, împrăștiindu-le cu lovituri puternice în dreapta și în stânga.

Atunci maimuțoi s-au apropiat să participe și ei la uciderea pe care credeau că o va săvârși noul sosit și cu gândul ca nu cumva acesta să fure toată carnea pentru el; dar l-au găsit întâmpinându-i cu un braț trecut pe după mijlocul albei ca și cum ar fi apărat-o.

– Este femela lui Tarzan, a zis el. Să nu vă atingeți de ea.

Era singurul motiv prin care ar fi reușit să îi determine pe maimuțoi să înțeleagă că nu trebuia să o omoare și îi părea bine-că ea nu îi putea înțelege cuvintele. A fost destul de umilitor pentru el ca să facă maimuțelor o asemenea declarație despre dușmanca țării sale.

Astfel, încă o dată, Tarzan al maimuțelor a fost nevoit să apere un neamț. Mârâind de supărare, a mormăit o scuză:
— E femeie, iar eu nu sunt neamț, deci nu putea fi altfel.

CAPITOLUL IX

Căzut din ceruri

Locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick, din serviciul aviației, a plecat în recunoaștere. La comandamentul englez din Africa germană de răsărit a sosit un vapor sau, mai bine zis, s-a zvonit că inamicul a debarcat cu forțe mari pe coasta de apus și că acum traversa continentul negru pentru a reântări trupele coloniale.

De fapt, se presupunea că noua armată a ajuns atât de aproape, încât nu se afla acum decât la o distanță de câteva zile de marș forțat, venind dinspre apus.

Desigur, era ridicol... de necrezut..., dar în război se întâmpla adeseori astfel de lucruri de necrezut. De asemenea, nu se putea ca un general bun să lase necercetat cel mai mic zvon despre activitatea inamicului.

Prin urmare, locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick zbura înspre apus, păstrând o înălțime mică și cercetând, cu ochii pătrunzători, să găsească un semn al armatei nemțești.

Dedesubtul său, pe pământ, se desfășurau păduri nescfârșite, în care s-ar fi putut ascunde corpuri întregi de armată germană, atât de des era frunzișul marilor copaci ai codrului.

Munți, lunci și lacuri se perindau, formând o priveliște variată și drăguță; dar tânărul locotenent nu a văzut nici o urmă de soldat inamic.

Gândindu-se și sperând că poate va descoperi vreun semn lăsat în trecerea lor, vreo căruță stricată și părăsită sau o rămășiță de-a ei sau chiar locul unei tabere temporare,

locotenentul continua să zboare tot mai departe în sus, până când se afla deasupra unei câmpii cu copaci și prin mijlocul căreia curgea un râu întortocheat, s-a hotărât să se înapoieze în tabăra englezilor.

Dar ca să ajungă până acolo înainte de a se întuneca, ar fi trebuit să zboare în linie dreaptă și cu toată viteza, dar pentru că avea destulă benzină și o mașină bună, nu se îndoia nicidecum că nu și-ar putea atinge ținta.

Tocmai atunci a avut o pană la motor.

Deoarece zbura prea jos, nu ar fi putut face altceva decât să aterizeze și asta cât mai repede posibil, cât timp se mai găseau locuri deschise, pentru că, în drumul său spre răsărit, se întindea, pe cât putea să vadă, o pădure.

Dacă ar fi ajuns deasupra acestei păduri înainte de a ateriza cu motorul în pană s-ar prăbușit, așa că a aterizat într-o poiană, la marginea râului, începând imediat să cerceteze motorul.

În timp ce lucra fredona o melodie lăsând impresia că lucrează în siguranță, la un aerodrom englez, înconjurat de camarazii săi și nu în inima unui ținut sălbatic și neexplorat din Africa.

Era un semn caracteristic acestui tânăr, ca să fie absolut indiferent față de tot ce îl înconjura, deși, după înfățișare, nu ai fi crezut că este prea curajos.

Locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick era blond, cu ochii albaștri și delicat la făptură. Avea o față rumenă, mai mult de copil... față care s-a modelat probabil în urma unui trai ușor și îmbelșugat și nu din cauza solicitărilor unei vieți grele.

Dar tânărul locotenent nu era, numai în aparență fără grijă de ceea ce îl înconjura sau de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla din moment în moment, ci era așa în realitate. Nu se sinchisea deloc de faptul că tot ținutul acela poate mișuna tot felul de dușmani.

Era cât se poate de ocupat și lucra să ajusteze un mic aparat, care a făcut ca motorul să se oprească, fără să fi

aruncat nici măcar o privire din curiozitate în jurul său.

Pădurea dinspre răsărit, precum și jungla mai îndepărtată pe lângă care curgea râul, ar fi putut conține o armată întreagă de sălbatici setoși de sânge, dar nici unul nu ar fi putut să atragă din partea locotenentului nici măcar o urmă de interes trecător.

Dar chiar dacă el s-ar fi uitat în partea aceea, tot nu ar fi putut să vadă grupul de vreo douăzeci de inși pitiți după adăpostul oferit de tufișurile din marginea pădurii.

Există ființe înzestrate cu ceea ce numim, uneori, al șaselea simț, un fel de intuiție care ne avertizează despre prezența unei primejdii oarecare.

La asemenea persoane, privirea concentrată a unei alte ființe, pe care nu o văd, provoacă o senzație prevenitoare de neliniște nervoasă; cu toate că acum, douăzeci de perechi de ochi sălbatici îl priveau țintă pe locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick, faptul acesta nu a stârnit în pieptul său liniștit nici o senzație care să îl atenționeze de primejdia care îl amenința.

Locotenentul fredona liniștit și îndată ce a terminat ajustarea necesară, a încercat motorul un minut-două, l-a oprit și a coborât la pământ, cu intenția de a își dezmoți picioarele, fumând o țigară, înainte de a-și fi reluat zborul înapoi spre tabără.

Pentru prima dată a privit în jurul său și a rămas foarte impresionat de sălbăticia și frumusețea priveliștii din fața lui.

Din anumite puncte de vedere, lunca aceea colorată de copaci îi amintea de un parc frumos de vânătoare din Anglia, așa că numai la fiare și la animale sălbatice nu se gândea el acum.

A văzut astfel, de la o distanță oarecare de mașină, un arbust înflorit, ale cărui flori i-au atras atenția și a pornit spre acel loc fumându-și țigara, cu gândul de a examina aceste flori mai de aproape.

Probabil că se afla acum la vreo sută de metri depărtare de acroplan; iar în clipa când s-a aplecat asupra florilor, a

fost și momentul ales de Numabo, șeful satului Wamabo, ca să iasă din ascunzișul său și să își conducă războinicii la o năvală neașteptată asupra albului din poiană.

Primul semn de primejdie a englezului a fost un cor de strigăte sălbatice ieșind în junglă, din spatele său. Întorcându-și capul spre acel loc, a văzut un grup de vreo douăzeci de războinici negri și goi înaintând cu viteză spre el.

Veneau în masă compactă și pe măsură ce se apropiau de el, viteza lor se micșora văzând cu ochii.

Locotenentul Smith-Oldwick și-a dat seama dintr-o singură privire, că direcția din care veneau, precum și apropierea la care se găseau acum i-au tăiat toate posibilitățile de a se retrage la timp până la aeroplan, observându-le atitudinea războinică și amenințătoare.

A observat că sunt înarmați cu sulite, arcuri și săgeți și s-a convins că, deși el era înarmat cu un revolver, ci îl pot doborî la primul asalt.

Ceea ce nu știa, însă, era tactica lor de război; nu știa că față de cea mai mică mișcare de împotrivire, ar fi fugit înapoi și că numai după numeroase înaintări și retrageri, în timpul cărora își vor aduna destul curaj și se vor incita destul cu strigăte și sărituri, vor ajunge la acel grad de voinicie ca să dea un atac în regulă.

Numabo pășea în fruntea negrilor și fiind cu mult mai înalt și mai gras decât ceilalți și mai amenințător în aparență, era, deci, indicat ca ținta cea mai sigură în care englezul să descarce primul foc de revolver.

Odată cu uciderea șefului, ceilalți desigur, se vor împrăstia fără să se mai întoarcă, gândea tânărul englez.

Glonțul a trecut pe lângă Numabo, înfingându-se în pieptul unui războinic din spatele lui, iar cum a căzut negrul scoțând un țipăt în agonie, ceilalți s-au răsucit pe călcâie și s-au retras.

Însă, în ciuda locotenentului, negrii au alergat în direcția aeroplanului, în loc să pornească înapoi spre pădure, așa că

nici acum nu avea posibilitate de a ajunge la mașină.

După câteva clipe, negrii s-au oprit din fugă, întorcându-se din nou cu fața spre el.

Vorbeau între ei cu voce tare, gesticulând puternic; după un moment-două, unul a sărit în aer, scuturând și învărtind sulita deasupra capului și scoțând strigăte sălbatice de război.

Aceste strigăte și-au făcut numaidecât efectul dorit asupra camarazilor care, după puțin timp, au participat cu toții la acest act de sălbăticie, care le va da curajul necesar să poată porni un atac nou.

Al doilea asalt, i-a adus și mai aproape de englez și cu toate că el a mai trântit unul la pământ cu un glonț de revolver, nu le-a luat mult după aceea până să dea o nouă năvală; iar aceasta a fost și mai ordonată decât celelalte două, pentru că s-au împărțit în trei grupe, aproape înconjurându-l și venind asupra lui simultan din trei părți, astfel că el, deși și-a descărcat revolverul cu succes la fiecare împușcătură, tot a fost ajuns în cele din urmă.

Sălbăticiii se comportau ca și când ar fi știut că el și-a epuizat munițiile; astfel îl înconjurau la câțiva pași numai, cu intenția clară de a-l prinde. Puteau foarte ușor și fără nici o teamă să îl străpungă cu sulitele lor ascuțite.

După ce s-au mai învărtit de câteva ori în jurul lui, negrii, la un semn al lui Numabo, s-au repezit deodată asupra lui. Deși tânărul locotenent a izbit în dreapta și în stânga, a fost copleșit repede și lovit puternic cu cozile sulitelor.

Negri l-au smucit cu brutalitate de picioare, i-au legat mâinile la spate și l-au împins să meargă spre junglă.

În timp ce paznicul din urma lui îl îmțepa cu coada sulitei să meargă mai repede, locotenentul Smith-Oldwick încerca să descopere misterul motivului care i-a determinat pe negri să îl prindă viu.

Știa bine că este prea departe în interiorul pădurilor ca uniforma lui să fi trezit interesul acestui trib până la care, probabil, vestea războiului mondial încă nu a ajuns. Astfel

nu putea decât să își închipuie că întâmplarea l-a făcut să cadă în mâinile războinicilor unui mare domnitor al negrilor și că soarta lui va atârna de capriciul aceluia.

Au mers astfel poate vreo jumătate de oră, când englezul a văzut înaintea lor un luminiș pe malul râului, un sat cu colibe acoperite cu stuf și după puțin timp a fost condus pe poarta satului în strada principală, de fapt, unica lui stradă.

Imediat a fost înconjurat de un grup de copii, femei și războinici, devenind centrul atenției într-o mulțime aprinsă, a cărei intenție părea că nu e alta decât să îl termine cât mai repede.

Femeile erau mai veninoase decât bărbații, izbindu-l și zgâriindu-l ori de câte ori puteau să îl ajungă, până când, în cele din urmă, Numabo, șeful, a fost nevoit să intervină ca să îl scoată din ghearele lor, păstrându-l, bineînțeles, pentru un alt scop.

În timp ce războinicii încercau să împrăstie mulțimea, pentru a croi un drum până la o colibă, Smith-Oldwick a văzut venind spre el, din partea opusă a satului, un număr de negri care purtau părți de uniformă germană.

A rămas destul de surprins și primul gând care l-a avut a fost acela că tocmai a intrat în contact cu o parte din armata despre care auzea că ar înainta dinspre coasta de apus și în căutarea căreia a pornit el cu aeroplanul.

Un zâmbet trist i-a fluturat pe buze, gândindu-se la împrejurările nefericite în care a făcut această descoperire, pentru că, deși nu și-a pierdut cu totul speranța, își dădea seama că numai printr-o minune ar fi putut scăpa de acești oameni.

Printre negri îmbrăcați numai cu o parte a uniformei germane era și un individ înalt, într-o tunică cu galoane de sergent; dar cum l-a zărit pe ofițerul englez un strigăt de triumf i-a izbucnit de pe buze și imediat după aceea, semenii lui au repetat strigătul, apropiindu-se de prizonier.

— Unde l-ați prins pe englez? a întrebat Usanga,

sergentul cel negru, pe șeful Numabo. Mai erau și alții cu el?

– A coborât din cer, a răspuns șeful, într-un obiect ciudat care zboară ca o pasăre și care la început ne-a provocat teama; dar am stat și l-am studiat mai mult timp și am văzut că nu era viu. După ce albul acesta a coborât din el, a continuat să explice șeful, noi l-am atacat și l-a prins cu toate că mai întâi mi-a ucis câțiva războinici; dar și noi suntem oameni curajoși și mai războinici.

– A zburat prin cer până aici? a întrebat Usanga, cu ochii holbați de mirare.

– Da, după cum ți-am spus, într-un obiect mai mare care seamăna cu o pasăre. Obiectul acela a rămas acolo unde a coborât, știi, după cotitura a doua a râului. Noi l-am lăsat acolo, neștiind ce este și fiindu-ne frică să ne atingem de el. Poate că este tot acolo, dacă nu o fi zburat până acum.

– Nu poate să zboare acum, a zis Usanga, dacă nu este și omul acesta înăuntru.

– Dar ce este aceea?

– Este un lucru teribil, care ne-a îngrozit soldații, pentru că zbura noaptea spre taberele noastre și arunca cu bombe în noi. Bine că l-ați prins, deoarece v-ar fi făcut și vouă la fel, ucigându-vă pe toți. Englezii aceștia sunt niște oameni foarte răi.

– De acum nu o să mai zboare, a zis Numabo. Nu este dat oamenilor să zboare prin aer. Numai dracii fac lucruri de acest fel.

Cu acestea, șeful satului l-a împins cu brutalitate pe tânărul ofițer spre o colibă din mijlocul celorlalte, unde l-a lăsat în paza a doi războinici puternici.

A trecut mai mult de o oră, timp în care prizonierul a rămas singur cu propriile lui proiecte, care nu erau decât încercări neobosite dar și zadarnice, ca să desfacă legăturile cu care a fost legat de încheieturile mâinilor.

Mai târziu, încercările i-au fost întrerupte de sosirea sergentului negru Usanga, care a intrat în colibă și s-a

apropiat de el.

– Ce au intenția să facă cu mine? a întrebat englezul.

Apoi a continuat cu puțină speranță în glas:

– Țara mea nu este în război cu acest trib. Văd că d-ta ști limba lor. Spune-le că nu le sunt dușman, că poporul meu este prietenul negrilor și să mă lase să plec în pace.

Usanga a răs batjocoritor:

– Ei nu pot să facă vreo deosebire între un englez și un german, a răspuns el. Lor le este indiferent din ce neam ești. Ei atâta știu: că ești alb și prin urmare le ești dușman.

– Atunci de ce m-au prins viu și nu m-au omorât? a întrebat locotenentul.

– Vino aici! l-a poftit Usanga, conducându-l până la ușa colibei. Privește acolo, a adăugat el, arătându-i cu degetul marginea satului unde a fost lăsat un spațiu mai mare între colibe, ca un fel de piață.

Locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick a văzut acolo un număr mare de negrese, unele ocupate să adune uscături și lemne în jurul unui stâlp, iar altele pregătind focuri dedesubtul unor oale de gătit așezate pe câteva pietroaie.

Ceea ce indica această priveliște sinistră era destul de lămurit pentru englez.

Usanga îl privea, în timpul acesta, cu multă atenție, dar dacă se aștepta să fie răsplătit cu gesturi care să îi trădeze teama, se înșela amarnic, căci tânărul locotenent nu a făcut decât să ridice din umeri și să îi spună calm:

– Așadar, doriți cu orice preț să mă mâncați?

– Eu nu, și nici oamenii mei, a răspuns Usanga. Noi nu mâncăm carne de om. Sătenii sunt aceia care te vor mânca, dar și noi îi vom ajuta, când te vor ucide, englezule.

Locotenentul s-a oprit în ușa colibei, ca spectator interesat al organizărilor pentru teroarea ce avea să urmeze și care să pună capăt existenței sale pământești într-un mod îngrozitor.

Cu greu și-ar fi putut imagina cineva că un sentiment de teamă l-a scuturat din temelie, teamă care, chiar dacă ar fi

avut-o, o ascundea foarte bine sub o mască de indiferență imperturbabilă.

Până și brutalul Usanga a fost impresionat de curajul victimei sale; deși a venit cu intenția să-și bată joc și să-l tortureze pe prizonier, nu a făcut nici una nici alta. S-a mulțumit doar să vorbească despre rasa albă cu cea mai mare răutate, în special despre englezi, pentru groaza pe care aviatorii acestora au insuflat-o în trupele indigene germane din Africa de răsărit.

– De acum, a încheiat el, nu vei mai zbura cu pasărea aceea mare, aruncând cu bombe asupra noastră din cer... voi avea eu grijă de aceasta.

Apoi s-a apropiat de un grup format din soldații lui care s-au adunat lângă un stâlp, unde glumeau și râdeau cu femeile.

După câteva minute, englezul i-a văzut ieșind pe poarta satului și gândurile sale s-au îndreptat din nou către planurile de evadare care îl obsedau.

La o distanță de câțiva kilometri mai la nord de sat, pe o mică ridicătură de pământ și foarte aproape de malul râului, acolo unde jungla, oprindu-se la poalele unei movile, a lăsat liber câteva părți de teren, un bărbat și o fată erau foarte ocupați cu construcția unei mici căsuțe în centrul căreia au clădit, cu un timp înainte, o colibă de stuf, lipită cu lut.

Lucrau amândoi aproape fără să schimbe vreun cuvânt, cerându-și doar câte o explicație, sau punându-și câte o întrebare ocazională.

Bărbatul, era aproape gol; avea doar o tunică aruncată ca un șal peste umeri. Avea pielea nctedă, bronzată de arșița soarelui. Mișcările sale aveau o grație deosebită, iar când ridica un obiect greu, părea că nu face mai mult efort decât dacă ar fi ridicat mâinile goale.

El o privea destul de rar; fata însă îl privea mai insistent pe bărbatul de lângă ea, zugrăvind-i-se pe chip o expresie

de nedumerire, ca și cum el ar fi fost o enigmă pe care ea nu o putea rezolva.

Adevărul este că, în ceea ce simțea ea față de el, era și o nuanță de respect, deoarece, în timpul scurt cât au fost împreună, a descoperit la acest om de statură uriașă și cu o înfățișare aproape dumnezeiască, multe calități de supraom, amestecate cu apucături de fiară. La început, nu a simțit decât groaza inconștientă a femeii pe care i-o inspira situația în care se afla.

Era groaznic numai faptul că se afla singură în mijlocul unei jungle necunoscute și neexplorate din Africa centrală, cu un om sălbatic; dar să mai știe și că acest om este un dușman care o ura pe ea și pe toți cei care făceau parte din neamul ei, însemna să nu îi mai rămână nici o urmă de speranță că i-ar fi acordat cea mai mică atenție de considerație.

L-a văzut pentru prima oară acum câteva luni, când el a intrat în localul înaltului comandament german din Africa-de-Est și l-a răpit pe nefericitul maior Schneider, despre a cărui soartă nu s-a mai putut afla nimic.

L-a mai văzut încă o dată când a salvat-o din ghearele leului și după ce i-a mărturisit că a recunoscut-o în tabăra englezilor, a luat-o ca prizonieră.

Ea însă, profitând de un moment de neatenție din partea lui, l-a doborât cu o lovitură de revolver în moalele capului, reușind astfel să se elibereze. Vedeă însă bine că el nici acum nu căuta să se răzbune personal pentru gestul ei necugetat, după cum acesta a dovedit-o și în noaptea aceea la Wilhelmstal, când l-a ucis pe căpitanul Fritz Schneider iar pe ea a lăsat-o în viață.

Nu, nu era în stare să îl pătrundă. O ura, dar în același timp o proteja. Iar acest lucru era cert. O dovadă mult mai recentă a fost momentul când a oprit maimuțele înainte să o sfâșie în bucăți, după ce ea a reușit să fugă din satul Wamabo în care Usanga, sergentul negru, a adus-o ca prizonieră.

Dar care era motivul pentru care el o salva tot timpul când era în primejdie?

Cu ce scop sinistru o proteja acest inamic sălbatic din primejdia celorlalți locuitori din această junglă furioasă?

Căuta să înlăture gândul la probabila soartă care o aștepta, dar tocmai acest gând persista deasupra celorlalte gânduri ale ei, cu toate că trebuia să admită că în comportamentul acestui om față de ea, nu exista nimic care să îi arate că teama ei era justificată.

Probabil că și ea făcea greșeala să-l judece după criteriul celorlalți oameni și fiindcă îl considera ca pe o ființă sălbatică.

Credea, de asemenea, că nu se putea aștepta la mai mult cavalerism de la el decât ar fi găsit la ceilalți oameni civilizați pe care i-a cunoscut.

Domnișoara Bertha Kircher era din principiu o bună și veselă camaradă. Nu se lăsa niciodată copleșită cu ușurință de gânduri negre și mai mult ca toate, îi plăcea să meargă lume, unde avea prilejul să schimbe idei, să converseze, ceea ce însemna adevărata deosebire dintre om și alte animale.

Pe de altă parte, Tarzan se mulțumea cu el singur.

Anii mulți pe care i-a petrecut în semisingurătate, printre ființe a căror putere de expresie orală era extrem de limitată, l-au obișnuit să nu fie sclavul convorbirii altora.

Mintea lui activă nu era niciodată în repaus, dar pentru că ceilalți camarazi din junglă nu puteau să urmeze ideile lui și nici să priceapă imaginile vii pe care mintea lui de om le expunea, a învățat de mult timp să le păstreze doar pentru el, așa că nici acum nu a simțit nevoia să se împărtășească altora.

Acest fapt, pe lângă antipatia pe care o nutrea pentru fată, era suficient să-i pecetluiească buzele dincolo de dialogul strict necesar. Din acest motiv lucrau amândoi, aproape fără să își vorbească.

Bertha Kircher nu putea să-și dezmință firea ei de femeie, așa că a descoperit destul de repede cât este de

plictisitor să ai lângă tine pe cineva căruia să îi poți vorbi, dar care să nu aibă nici un chef să țină pasul unui dialog.

Teama de acest om a dispărut încet-încet și acum era cuprinsă de nenumărate curiozități nesatisfăcute, fie la planurile lui de viitor în ceea ce o privea pe ea, fie relativ la chestiuni mai personale în ceea ce îl privea pe el însuși.

Era chiar firesc ca ea să se întrebe cu uimire și interes, care au fost antecedentele vieții lui singuratice și atât de ciudate în junglă și cum a ajuns să lege o prietenie cu antropoizii care nu îi inspirau nici o infimă de teamă.

Odată cu dispariția fricii care a stăpânit-o un timp destul de îndelungat, fata a devenit atât de îndrăzneată încât a reușit să îi mai adreseze câte o întrebare.

– Ce ai de gând să faci după ce coliba și gardul vor fi terminate?

– Mă voi duce pe coasta de apus, unde m-am născut, a răspuns Tarzan.

Dar văzând nedumerirea din ochii fetei, a adăugat:

– Nu știi când voi porni. Am timp toată viața să o fac și nu văd nici un motiv să mă grăbesc. Noi nu alergăm tot timpul dintr-un loc în altul cât mai repede posibil cum faceți voi, în lumea civilizată. După ce voi sta destul aici, voi pleca spre apus, dar voi avea mai întâi grijă să îți las un loc unde să poți dormi în siguranță și să înveți cum să te aprovizionezi cu cele necesare pentru a putea să trăiești. Oare va fi necesar mult timp pentru aceasta?

– Cum? Vrei să pleci și să mă lași singură aici? a exclamat fata, cu o voce care îi trăda groaza insuflată de o asemenea perspectivă.

Și văzând că el nu răspunde, a continuat:

– Vrei să mă lași singură în jungla asta înfiorătoare, pradă fiarelor și oamenilor sălbatici, la sute de kilometri distanță de orice așezare a albilor, într-un ținut în care știi bine că nu a călcat încă nici un picior de om civilizat?

– De ce nu? a obiectat Tarzan flegmatic. În primul rând că nu eu te-am adus aici și în al doilea rând, crezi că ar

proceda oare altfel bărbații din rasa ta cu o femeie care aparține inamicului?

— Da! a exclamat fata. Bineînțeles. Nici un bărbat din țara mea nu ar părăsi o femeie albă știind că rămâne singură în aceste locuri oribile, pline de groază.

Tarzan a ridicat, plictisit, din umeri. Toată discuția i se părea fără nici un rost și, în altă ordine de idei, îi era dezagreabilă pentru că vorbea nemțește; era o limbă pe care o detesta de mult ca și poporul care o folosea.

Ar fi dorit ca și fata să știe engleza, dar chiar o dată cu acest gând și-a amintit că a văzut-o o dată travestită în ofițer în tabăra englezilor, unde continua să spioneze în favoarea nemților... deci, probabil, știa și această limbă.

— Știi limba engleză? a întrebat-o el.

— Desigur că știu, a răspuns, dar nu aș fi crezut că o ști și tu.

Tarzan a privit-o aproape uimit când fata a remarcat aceasta, dar nu a scos nici un cuvânt. S-a întrebat numai care era motivul pentru care fata se îndoia de facultatea unui englez de a își vorbi limba.

Și-a dat imediat seama că ea l-a considerat o fiară din junglă care a învățat întâmplător limba germană, umblând des prin ținuturile colonizate de nemți.

Și, într-adevăr, că numai prin acele locuri a avut ocazia să îl vadă, așa că nu avea de unde să știe că el era englez și că și locuința sa era într-un ținut de sub dominația engleză.

— E bine și așa, a realizat el, ca fata să știe cât mai puțin despre mine, deoarece cu atât pot eu mai mult să aflu despre activitatea ei în folosul germanilor, precum și despre sistemul de spionaj german, al cărui reprezentant este ea.

S-a gândit, deci, să îi lase părerea care și-a făcut-o despre el, adică să creadă tot ce îi arătau aparențele: un locuitor sălbatic al junglei, care nu avea nici rasă și nici țară și care îi ura pe toți albi.

În această privință nu se înșela pentru că, într-adevăr, tocmai aceste lucruri și le închipuia fata despre el, ceea ce

de fapt nu era decât o explicație plauzibilă a atacurilor asupra maiorului Schneider și a fratelui acestuia, căpitanul Fritz.

Au lucrat, deci, și în tăcere la căsuță și la împrejmuirea care acum era aproape sfârșită, fata ajutându-l cum putea mai bine.

El nu putea să observe acest fapt decât cu oarecare ciudă, deși în sufletul său aproba impulsul pe care ea îl manifesta atât de des oferindu-i o mână de ajutor în munca destul de anevoioasă a culesului și aranjatului tufișelor ghimpoase care ar fi constituit apărarea lor provizorie împotriva nenumăratelor carnivore de acolo.

Măinile și brațele ei însângerate erau dovezi clare ale numeroaselor vârfuri ascuțite ale ghimpilor în care s-a înțepat și s-a zgâriat, așa că, deși o considera o dușmancă, totuși, se simțea jenat să o lase să facă o astfel de muncă, așa că i-a spus răspicat să înceteze.

– De ce? a întrebat ea. Nu mă doare mai mult decât te doare pe tine și pe de altă parte, împrejmuirea o faci mai mult pentru mine, pentru apărarea mea, așa că nu văd motivul pentru care nu aș lucra și eu.

– Tu ești femeie, a răspuns Tarzan, și acest gen de muncă nu este pentru femei. Dacă ții neapărat să faci ceva atunci ia vasele acelea și mergi să le umpli cu apă din râu. S-ar putea să ai nevoie de apă când eu nu voi fi aci.

– Când nu vei fi aici? a repetat ea. Chiar ai de gând să pleci atât de curând?

– Imediat ce am terminat căsuța, merg să vânez ceva ca să putem mânca, a răspuns el, iar mâine, merg din nou și o să te iau cu mine ca să îți arăt cum poți vâna singură, după ce voi pleca definitiv.

Fata, fără să mai spună un cuvânt, a luat vasele pe care Tarzan a avut grijă să le aducă și a pornit cu ele spre râu.

În timp ce le umplea cu apă, nu putea să nu se gândească cu multă îngrijorare la viitor, știind acum că Tarzan, după cele ce i-a spus, nu a făcut altceva decât să îi pronunțe

sentința de moarte.

Da, pentru că din momentul când avea el de gând să plece, moartea ei era mai mult ca sigură, nemaiputând fi atunci, decât o chestiune de timp foarte scurt, până când jungla o va privi ca pe o pradă.

Și ca să dea o și mai mare convingere cugetului său și-a pus întrebarea: cum ar putea o femeie singură să spere că ar fi capabilă să combată forțele sălbatice de distrugere, forțe care constituiau cea mai mare parte a existenței din junglă.

Era atât de preocupată de problemele acestea încât nu mai vedea și nici nu mai auzea nimic din ceea ce se petrecea în jurul ei.

A umplut vasele cu apă cu un gest mecanic și luându-le de jos s-a întors încet spre căsuță, dar a scos imediat un țipăt înăbușit și a făcut un pas în spate, deoarece în fața ei se înălța ca un munte, tăindu-i calea spre colibă, o figură amenințătoare.

Go-lat, regele tribului de maimuțe, fiind la vânatoare, s-a îndepărtat puțin de tribul său și a văzut-o când mergea spre râu, iar acum stătea, oprind-o din drum.

Go-lat nu era o ființă frumoasă, dacă l-am fi judecat după criteriile omenirii civilizate. Toate femelele din tribul său însă și chiar Go-lat însuși, susțineau că blana lui neagră ca lutrul și cu fire argintii, brațele lui enorme atârnând până la genunchi, capul lui ca o ghiulea înfiptă între umeri, erau semne de o rară frumusețe.

Dar nici nu putea să creadă altfel, când ochii lui fioroși și injectați de sânge, gura lui enormă și colții puternici, nu făceau decât să mărească adorarea din partea tuturor femelelor pentru acest Adonis al junglei.

Fără îndoială că în minusculul său creier sălbatic s-a născut convingerea că și această femelă străină, care aparținea lui Tarmangani, trebuia să privească cu aceeași admirație această creatură atât de frumoasă ca el; căci cine s-ar fi putut îndoi de faptul că frumusețea lui o întrecea pe cea a maimuței albe care nici măcar nu avea păr pe corp.

Bertha Kircher nu a văzut în el decât o fiară urâtă, o caricatură de om, îngrozitoare și teribilă.

Dacă ar fi știut Go-lat ce îi trecea ei prin minte, s-ar fi întristat și cu siguranță ar fi atribuit această calificare unei lipse complete de discernământ estetic din partea ei.

Tarzan a auzit însă strigătul fetei și uitându-se spre acel loc a văzut imediat cauza care a îngrozit-o.

Sărind dintr-o mișcare, a alergat spre ea, în timp ce Go-lat s-a apropiat de fată, arătându-i sentimentele prin sunete surde care, deși nu erau în realitate decât vorbe amicale, fetei i se părea că sunt mârâiturile unei bestii furioase.

Când Tarzan a ajuns mai aproape de ei, a strigat ceva maimuțoiului și fata a auzit atunci, de pe buzele lui ome-nești, sunete identice cu cele care ieșeau de pe buzele antropoidului.

– Nu îi fac nici un rău, a răspuns Go-lat.

– Știu asta, dar ea nu știe. Ea este ca și Numa sau Șita, care nu pricep limbajul nostru. Crede că ai venit să îi faci vreun rău.

În timpul acesta, Tarzan a ajuns lângă fată.

– Nu îți face nimic, a zis el. Să nu îți fie frică. Maimu-țoiul acesta s-a săturat de lecția pe care i-am dat-o. Știe acum cine este Tarzan. Nu se va atinge de ceea ce este a lui Tarzan.

Fata a aruncat repede o privire spre fața lui și a observat că fraza pe care a rostit-o nu însemna nimic pentru el și că dreptul de proprietate pe care și l-a asumat asupra ei era ca și asupra căsuței, de exemplu: un nou mijloc de a o ocroti.

– Dar îmi este tare frică de el, a articulat fata.

– Să nu îți trădezi frica. Vei fi de multe ori înconjurată de maimuțe. Să știi că în mometele acelea ești mai în siguranță decât oricând.

Și văzând uimirea din ochii ei, a continuat să îi explice ceea ce credea el că ar fi necesar în această privință.

– Înainte să plec, îți voi da mijloacele cu care să te poți

apăra dacă vreunul din ei ar vrea să încerce să fie împotriva ta. Dacă aş fi în locul tău, aş încerca să fiu cât mai mult în preajma lor. În junglă există puține animale care ar îndrăzni să atace aceste maimuțe, mai ales când sunt mai multe împreună. Dacă le dai ocazia să vadă că îți este frică de ele, nu va trece mult și vor căuta să profite de această slăbiciune a ta, iar viața îți va fi atunci amenințată neconținut. În primul rând femelele te vor ataca. Eu le voi spune că poți să te aperi și că ești capabilă să le ucizi. Îți voi arăta cum să faci asta la momentul potrivit și atunci te vor respecta și se vor teme de tine.

– Voi încerca, a zis fata cu resemnare, dar mă tem că va fi ceva foarte dificil; iar acest animal este cea mai îngrozitoare creatură pe care am întâlnit-o vreodată.

Tarzan a zâmbit și îi spuse un mare adevăr:

– Fără îndoială că și el crede același lucru despre tine.

În acest timp au venit și celelalte animale în lumină, așa că Tarzan și fata erau acum în centrul unui grup destul de mare de maimuței cu femelele lor bătrâne și tinere și cu puii, unii de gâtul mamelor, alții jucându-se pe lângă picioarele lor.

Cu toate că au văzut-o pe fată în noaptea dansului, când Șita a provocat-o să sară din ascunzișul ei în arena în care maimuțele dansau, totuși, mai arătau o mare curiozitate, acum după ce au revăzut-o.

Unele dintre femele s-au apropiat foarte mult și prinzând hainele ei între degete, făceau o mișcare ca și cum ar smulge fire de păr comentând în această privință una cu alta, în limba lor ciudată. Fata, făcând un efort a întregii sale voințe de care era capabilă, a reușit să treacă prin această încercare fără să arate nici o urmă de frică și nici dezgustul de care era cuprinsă.

Tarzan o privea cu un zâmbet oarecum batjocoritor.

El nu s-a îndepărtat atât de mult de contactul pe care l-a avut cu lumea civilizată încât să nu realizeze tortura pe care fata o suferea, dar nu îi era deloc milă de această femeie

din neamul dușmanilor cruzi și care, fără îndoială, merita suferințe cât mai năprasnice.

Dar cu toate aceste sentimente pe care le avea pentru ea, era nevoit să admire minunata ei desfășurare de curaj.

La un momet dat, s-a întors spre maimuțe spunându-le:

– Tarzan merge să vâneze pentru el și pentru femela lui.

Ea va rămâne singură aici, în colibă. Aveți grijă ca nici unul din trib să nu îi facă vreun rău. Ați înțeles?

Maimuțele au dat afirmativ din cap.

– Nimeni nu se va atinge de ea, a zis Go-lat.

– Desigur că nu, a zis Tarzan. Pentru că altfel Tarzan vă va ucide.

După aceea s-a adresat fetei:

– Eu mă duc la vânătoare. Tu să stai în colibă. Maimuțele mi-au promis că nu se vor atinge de tine. Îți las, totuși, sulita mea. Este cea mai bună armă pe care o poți folosi când e nevoie să te aperi, dar nu cred că vei fi în primejdie, în scurtul timp cât voi lipsi.

A condus-o până la căsuța pe care au construit-o și după ce fata a intrat, a închis dechizătura cu crengi ghimpate și a pornit spre pădure.

Fata l-a privit cum traversează poiana, observând mișcările lui elegante, care se armonizau atât de bine cu perfecțiunea corpului său.

La marginea pădurii, el s-a aruncat ușor într-un copac și a dispărut din ochii ei iar ea, nefiind decât femeie, a intrat în colibă și trântindu-se jos, a izbucnit în plânsete.

CAPITOLUL X

Prins de sălbatici

Tarzan îl căuta pe Bara, cerbul sau pe Horta, mistrețul, pentru că din toate animalele din junglă carnea acestor două i s-ar fi părut mai gustoasă femeii pentru care a plecat să

vâneze.

Dar cu toate că nările lui sensibile erau concentrate în căutarea acestui vânat și cu toate că a mers o distanță destul de mare, nu a fost răsplătit nici cu cea mai mică urmă de miros a unuia dintre aceste animale.

Mergând tot pe lângă râu, unde spera să îl găsească mai ușor pe Bara sau pe Horta, a simțit la un moment dat un miros puternic care emana din satul Wamabo.

Cum Tarzan era întotdeauna pregătit să facă o vizită nepoftită inamicilor lui ereditari, Gomanganii, a făcut un ocol și a ajuns în partea din spatele satului.

Aici, dintr-un copac ale cărui crengi atârnau peste gard, a început să observe ceea ce se petrecea în sat și a văzut pregătirile care se făceau. După experiența sa, a recunoscut imediat că acestea erau destinate uneia dintre acele petreceri îngrozitoare, în care predomina consumul de carne de om.

Una dintre distracțiile lui principale era aceea de a juca negrilor farse diverse, simțind astfel o plăcere nebună și o distracție deosebită de cea pe care i-ar fi oferit-o jungla. Se amuza necăjindu-i și îngrozindu-i pe săteni.

Și acum chiar, dacă ar fi putut să îi frusteze de obiectul petrecerii lor, ar fi gustat o bucurie excesivă. Astfel, a cercetat satul din priviri ca să găsească vreun indiciu despre locul unde se afla prizonierul. Imaginea sa era însă împiedicată de frunzișul des al copacului în care stătea, așa că, pentru a obține o vedere mai bună, s-a strecurat ușor spre vârful crengii.

Cunoștințele lui despre pădure atingeau perfecțiunea, dar cu toată minunăția simțurilor sale nu ar fi putut să fie infailibil.

Creanga pe care înainta acum, îndepărtându-se de trunchiul copacului, nu era mai subțire decât altele care i-au susținut greutatea de nenumărate ori.

În ansamblu părea destul de sănătoasă; era înfrunzită de la un capăt la celălalt, iar Tarzan nici măcar nu a bănuț că la cotorul acestei crengi un gândac a reușit să găurească

lemnul, mâncând aproape jumătate din partea solidă a acestuia pe dedesubtul cojii.

Astfel, ajungând mai aproape de vârf, creanga a pleznit dintr-o dată de lângă trunchi, fără ca el să fi fost cât de cât prevenit.

Mai jos de această creangă nu mai era nici una de care ar fi putut să se agățe, iar când a pornit să cadă, piciorul i s-a împiedicat de o plantă parazită care l-a făcut să se rostogolească peste cap și să cadă lat pe spate în mijlocul străzii satului.

Negrii speriați de troznetul crengii când aceasta s-a rupt și de zgomotul produs de trecerea corpului său printre crengi, au ieșit în fugă din colibe pentru a se înarma; iar când cei mai curajoși dintre ei au ieșit, au văzut un corp omenesc, alb și aproape gol, zăcând întins și nemișcat acolo unde a căzut.

Împinși de faptul că nu se mișca, s-au apropiat și nemai-văzând pe altcineva care să îl fi însoțit, vreo doisprezece dintre ei au venit în fugă și l-au înconjurat cu sulițele pregătite să îl străpungă, la orice semn de împotrivire.

La început, a crezut că a murit din cauza căzăturii, dar după ce l-au examinat mai de aproape, au descoperit că nu este decât amețit.

Un războinic a propus să îi pună capăt zilelor printr-o împunsătură de suliță, dar Numabo a intervenit, oprindu-i.

— Legați-l! a poruncit el. În seara aceasta ne vom hrăni cu toții din belșug.

L-au legat deci de mâini și de picioare cu curele tari, transportându-l în coliba în care locotenentul Smith-Oldwick își aștepta sfârșitul.

Englezul a fost și el legat, cu puțin timp înainte, de mâini și de picioare, de teamă ca nu cumva să scape în ultimul moment și astfel să fie frustrați de petrecerea lor.

Între timp, o mulțime de negri s-a strâns în jurul colibei ca să poată să îl vadă și ei pe noul prizonier, dar Numabo a dublat numărul paznicilor de la intrarea în colibă,

temându-se ca nu cumva vreun sătean, amețit de bucurie să o ia înaintea celorlalți și astfel, să fie lipsiți de plăcerile dansului morții, care preceda uciderea victimelor.

Tânărul englez a auzit și el zgomotul când Tarzan a căzut printre crengile copacului, precum și învălmășeala din sat care a urmat imediat după aceea. Așa cum stătea cu spatele rezemat de peretele colibei, îl privea pe colegul lui de închisoare, adus de negri. Pe fața lui se observa clar un sentiment de surprindere și milă.

A observat imediat că nu a mai întâlnit niciodată un specimen mai perfect din rasa umană decât acela care zăcea fără cunoștință în fața lui și se întreba căror împrejurări nefericite se datora căderea lui în mâinile negrilor.

Evident, după toate aparențele, noul prizonier era și el tot atât de sălbatic ca și cei care l-au prins, dacă îmbrăcăminte și armele ar fi fost un criteriu just după care să poți judeca.

Dar tot atât de clar era și faptul că, după forma bine făcută a capului și a trăsăturilor sale regulate, nu părea să fie nicidecum unul dintre acei tâmpiți care revin la sălbăcie chiar în mijlocul satelor sau orașelor civilizate.

A mai observat după un timp, că pleoapele noului venit se mișcau. Încet-încet, fluturând din când în când din pleoape, străinul a deschis ochii, privind nedumerit în jurul său.

Dar odată cu revenirea sa, privirile lui și-au reluat expresia unei inteligențe vii și după câteva clipe, făcând un efort, s-a întors pe o parte, ridicându-se de la șolduri.

Acum stătea în fața englezului și văzându-i mâinile și picioarele strâns legate, a zâmbit cu amărăciune.

– Își vor umple bine burțile în seara aceasta, a zis el.

Englezul a zâmbit și el la rândul lui.

– După gălăgia pe care o fac, trebuie să fie grozav de flămânzi. Vroiau să mă mănânce viu de când m-au adus aici. Dar pe tine cum te-au prins?

Tarzan a dat descurajat din umeri:

– Din greșeala mea, a răspuns el. Merit să fiu mâncat. M-am întins prea mult la vârful unei crengi care nu mă putea susține, iar când s-a rupt, în loc să cad în picioare, m-am împiedicat și am căzut în cap. Altfel nu m-ar fi prins de viu.

– Nu este nici o șansă de evadare? a întrebat englezul.

– Am mai scăpat o dată, a zis Tarzan și i-am văzut și pe alții care au reușit să fugă. Am văzut un om luat chiar de lângă par, după ce i-a fost străpuns corpul de vreo zece sulite și s-a aprins chiar focul de la picioarele sale.

Locotenentul Smith-Oldwick s-a cutremurat din cap până în picioare.

– Dumnezeu! a exclamat el. Sper să nu fiu supus acestei torturi. Pot rezista la orice, numai de foc îmi este frică. Și m-aș disprețui pe mine însumi dacă ar fi să cedez măcar o clipă, în ultimul moment, în fața acestor demoni.

– Nu te îngrijora, a zis Tarzan. Nu durează mult. Nu este nici pe jumătate atât de rău pe cât se pare. Ai numai un moment-două, de durere înainte să îți pierzi cunoștința. La urma urmei, a continuat el după o clipă de gândire, este o moarte ca oricare alta. Tot o să murim o dată. Ce deosebire este dacă va fi deseară sau peste un an, atâta timp cât am trăit deja o bună parte din viață! Și crede-mă că am trăit!

– Cred că filosofia ta este foarte bună, prietene, dar nu pot să spun că este și satisfăcătoare.

Tarzan a râs cu poftă.

– Mai bine rostogolește-te până aici ca să pot să ajung cu dinții până la legăturile tale.

Englezul a făcut după cum i-a spus Tarzan și acesta a început să îi roadă curelele.

Le simțea cum se desfăceau sub efortul său. Încă puține clipe și se vor desface și atunci, va fi mai simplu pentru englez ca să îl dezlege și pe el.

Dar tocmai în momentul acela a intrat în colibă o santinelă care, văzând ceea ce făcea noul prizonier, l-a lovit puternic în cap cu coada sulitei.

După aceea a chemat și celelalte santinele și au năvălit pe nenorociții de prizonieri, bătându-i fără milă și legându-i mai zdravăn decât au fost, câte unul de fiecare perete al colibei, față în față.

La plecarea lor, Tarzan l-a privit, dând din cap, pe colegul său de suferință.

— Cât mai avem viață trebuie să avem și speranță, a zis el, dar fără curajul cu care pronunța altădată vechea lui deviză.

Locotentul Harold Percy Smith-Oldwick a zâmbit cu tristețe.

— Văd însă că ni s-a scuturat de tot și una și alta, a zis el. Îmi pare rău că nu mai este mult până la cină.

Zu-tag vâna singur undeva mai departe de restul maimuțelor lui Go-lat. Zu-tag era un maimuțoi tânăr, ajuns de foarte scurt timp la maturitate.

Era mare, puternic și feroce, iar în același timp era cu mult mai inteligent decât restul semenilor, fapt pe care și fruntea lui mai plină și mai puțin lăsată pe spate îl marcau.

Go-lat vedea de pe acum în acest maimuțoi tânăr un pretendent posibil la laurii domniei sale, așa că îl privea cu gelozie și răutate.

Probabil că, pentru același motiv ca și pentru oricare altul, Zu-tag prefera să vâneze adeseori singur. Iar faptul că se îndepărta mai mult decât ar fi trebuit de ocrotirea maimuțelor, demonstra lipsa lui totală de teamă în fața unor primejdii care puteau să îl întâmpine.

Unul din rezultatele acestui obicei a fost și acela că putea să depindă de el însuși mai mult decât camarazii săi și că inteligența îi creștea neconținut, împletindu-se cu spiritul de observație.

Azi a fost la vânătoare spre sud și se întorcea de-a lungul râului, pe o cărare pe care mergea de multe ori; folosea acest drum deoarece, îndeletnicirile ciudate, maimuțarești chiar și obiceiurile de trai ale Gomanganilor, i-au

stâmit atât curiozitatea cât și interesul.

Astfel, după cum a făcut de nenumărate ori, s-a așezat într-un copac de la marginea satului, de unde putea să vadă mai bine în interior și a început să îi observe pe negri, care erau ocupați cu diverse treburile de-ale lor.

Dar nu a reușit bine să se așeze în copac, când odată cu negri, a fost și el speriat de căderea corpului lui Tarzan printre crengile altui copac uriaș al junglei.

I-a văzut atunci pe negri adunându-se în jurul corpului nemișcat din stradă și după puțin timp, ducându-l într-o colibă.

În aceeași clipă, Zu-tag s-a ridicat în toată înălțimea lui pe creanga copacului pe care a stat. Și-a îndreptat apoi fața spre cer ca să răcnească protestul său sălbatic, deoarece a recunoscut în omul legat pe străinul Tarmangani, care a venit ca prieten în mijlocul lor cu o noapte-două în urmă; era același om care a demonstrat cu câtă ușurință poate el să îl învingă pe cel mai puternic dintre ei câștigând, în acest fel, respectul și admirația maimuțoilor tineri.

Dar ferocitate lui Zu-tag a fost imediat temperată de un vicleșug înăscut.

Înainte de a da drumul vocii s-a și născut în mintea lui gândul că ar fi bine să o poată elibera pe această maimuță albă atât de minunată, din mâinile inamicului lor comun: Gomangani.

Nu a scos deci nici un răcnet, convingându-se de înțelepciunea ideii că mult mai mult se poate îndeplini în secret și pe furiș decât cu forța mușchilor și a colților.

Bineînțeles că la început s-a gândit să intre singur în sat și să îl răpească pe Tarmangani, dar când a văzut cât de numeroși erau războinicii din sat și mai ales că foarte mulți păzeau chiar intrarea în colibă, a realizat că aici nu putea să facă față singur. Atunci, tot atât de tăcut precum a venit, s-a îndepărtat prin frunzele copacilor, mergând spre nord.

Tribul își pierde vremea prin poiana în care se afla

coliba construită de Tarzan și de Bertha Kircher. Unele maimuțe căutau alene hrană printre copacii de la marginea pădurii, iar alții s-au întins pe jos la umbra copacilor răzleți din poiană.

Fata, după ce a depășit starea de nervi și și-a șters lacrimile, a ieșit din colibă și a privit îngrijorată spre junglă, în partea de sud, pe unde a dispărut Tarzan.

Din când în când, arunca priviri bănuitoare în direcția enormilor și păroșilor antropoizi din jurul ei.

Cât de ușor, se gândea ea, i-ar fi oricăreia dintre aceste fiare să intre în colibă și să o ucidă.

Își dădea foarte bine seama cât de neputincioasă era ea, chiar înarmată cu sulița care i-a lăsat-o Tarzan, observând poate, pentru a mia oară, umerii lor masivi, gâturile lor ca de taur și mușchii lor puternici alunecând atât de ușor sub blana care lucea pe ei.

Era sigură că niciodată nu a mai văzut până atunci o personificare atât de perfectă a forței brute ca la acești maimuței îngrozitori.

Cu labele lor puternice i-ar smuci și i-ar rupe sulița din mână cu aceeași ușurință cu care ar rupe ea un băț de chibrit, iar una din loviturile lor cele mai ușoare ar fi fost suficientă să o doboare și să o zdrobească și poate chiar să o ucidă.

Și tocmai pe când era copleșită de aceste gânduri care o deprimau, s-a întâmplat să sară în poiană, pe neașteptate, din copacii de la sud, un maimuțoi tânăr, dar enorm de mare.

Până atunci toate maimuțele aveau același aspect și înfățișare pentru Bertha Kircher și abia cu mult mai târziu a fost în stare să își dea seama că fiecare se deosebea de ceilalți prin câteva caracteristici, așa cum se deosebesc și persoanele din rasa umană.

Și totuși, chiar în timp ce fiara se apropia, fata nu a putut să nu observe forța și agilitatea ei și să îi admire blana de lutru.

Era clar că noul sosit era deosebit de agitat astfel încât cu greu se putea stăpâni. Purtarea și atitudinea lui trădau din depărtare acest lucru.

Dar nu era numai fata care să observe aceasta ci și întregul trib, deoarece mai multe maimuțe s-au ridicat să iasă înainte cu coama zbârlită și mârâind de îndată ce l-au văzut venind spre ei.

Go-lat a fost printre primii, apropiindu-se de el, țeapăn pe picioare, scoțând mârâituri surde și rânjindu-i colții cei puternici, în timp ce părul de pe ceafă și de pe gât stătea ridicat, nici unul dintre ei nu aveau cum să știe dacă Zu-tag vine liniștit sau speriat.

Bătrânul rege a mai văzut el în zilele sale și alți maimuțoi tineri venind în felul acesta, cuprinși de o hotărâre neașteptată ca să îi smulgă domnia.

A mai văzut chiar și alți maimuțoi pe punctul de a înnebuni, venind în acest fel din junglă și năvălind printre membrii tribului. Așadar, el nu dorea să fie luat prin surprindere.

Dacă Zu-tag s-ar fi apropiat pașnic, căutând în drumul său câte ceva de mâncare, ar fi putut ajunge în mijlocul tribului fără să stârnească nici o bănuială și poate chiar fără ca cineva să îl simtă.

Când cineva vine însă așa, deodată, manifestând toate dovezile unei emoții neobișnuite, maimuțele trebuie să fie foarte atente!

S-a întâmplat însă și acum ca și în alte nenumărate rânduri să se manifeste în mod ciudat, ocolindu-se reciproc, țepeni pe picioare, cu coama zbârlită, timp în care mârâiturile lor cumplite să nu lipsească, până să se fle că nici unii și nici alții nu au intenția să înceapă un atac.

Zu-tag i-a povestit lui Go-lat ceea ce a văzut acolo unde se afla satul Gomanganilor.

Go-lat și-a arătat dezgustul său printr-o mârâitură și s-a îndepărtat, trădându-și indiferența prin cuvintele:

– Maimuța albă să își poarte singură de grijă.

– Este o maimuță mare, a zis Zu-tag, care a venit să trăiască în pace cu tribul Go-lat. Haide mai bine să îl eliberăm din mâinile Gomanganilor.!

Go-lat a mârâit din nou și a continuat să se îndepărteze.

– Atunci Zu-tag se va duce singur să îl ia de acolo, a stigat maimuțoiul tânăr, dacă lui Go-lat îi este frică de Gomangani.

Regele tribului s-a răsucit în călcâie, mârâind de furie și bătându-se cu pumnul în piept:

– Lui Go-lat nu îi este frică, dar nu vrea să meargă, pentru că maimuța albă nu face parte din tribul său. Du-te tu și ia pe femela lui Tarmangani cu tine, dacă vrei atât de mult să îl scapi de acolo.

– Da, a strigat celălalt. Zu-tag va merge, luând cu el pe Tarmangană și pe toți maimuțoi lui Go-lat care nu sunt lași.

Și zicând acestea și-a aruncat întrebător privirile de jur-împrejur spre ceilalți maimuțoi.

– Cine vrea să meargă cu Zu-tag ca să îi bată pe Gomangani și să îl salveze pe fratele nostru? a întrebat el.

La propunerea lui au pășit în față și i s-au alăturat opt maimuțoi mai tineri, toți în floarea vârstei și a puterilor, pe când maimuțoi mai bătrâni, pe care anii i-au făcut mai conservatori și mai circumspecți, au clătinat din cap și l-au urmat pe Go-lat.

– Bun, a mai strigat Zu-tag. Nu ne trebuie femele bătrâne să meargă la luptă cu Gomangani, pentru că aceasta este o afacere ce îi privește doar pe adevărații lupătători ai tribului.

Maimuțoi bătrâni nu au acordat nici o atenție acestor cuvinte de laudă, dar cei opt care s-au oferit de bună voie ca să îl însoțească erau atât de plini de mândrie încât, stând în jurul lui Zu-tag, se loveau cu pumnii în piept, mârâind și scoțând de mai multe ori răcnete de provocare, făcând întreaga junglă să răsunе de ecoul acestor sunete cumplite.

În tot acest timp, Berta Kircher a fost o spectatoare încremenită a ceea ce ea credea că nu poate lua sfârșit decât

printr-o luptă teribilă între aceste fiare îngrozitoare.

Dar, când Zu-tag și cei care s-au oferit să îl urmeze au început să răcnească provocările lor, biata fată a început să tremure de groază, pentru că dintre toate sunetele din junglă, nu exista nici unul care să înfricoșeze mai mult decât răcnetele maimuțelor celor mari, mai ales acelea de provocare la luptă.

Dar, dacă până atunci a fost numai îngrozită, acum a rămas paralizată de spaimă, văzându-l pe Zu-tag și pe cei opt maimuțoi pornind spre căsuță și apropiindu-se de ea.

Zu-tag a sărit deasupra gardului protector cu agilitatea unei pisici și s-a oprit în fața ei.

Fata, cu un curaj nemaîmpomenit ținea sulita întinsă înaintea ei, cu vârful spre pieptul fiarei.

Maimuțoiul a început să bolborosească și să gesticuleze, iar fata, deși nu știa nimic despre apucăturile maimuțelor, a înțeles că nu era amenințată, pentru că nici nu mârâia, nici nu scrâșnea din dinți; întreaga lui atitudine și expresie arătau numai că dorește să explice o problemă grea.

În cele din urmă și-a pierdut, probabil, răbdarea, căci, cu o singură lovitură a labei sale enorme, i-a azvârlit sulita din mână și venind mai aproape, a prins-o de un braț, fără brutalitate.

Ea s-a ferit de el, dându-se îngrozită la o parte și totuși, parcă îi spunea cu o voce internă că nu era nici o primejdie din partea acelei fiare.

Zu-tag bolborosea și mai tare acum, arătând întruna cu mâna spre junglă, pornind spre acel loc, trăgând-o și pe ea după el; părea aproape disperat în efortul pe care îl făcea să îi explice ceva.

Arăta mai întâi spre căsuță, apoi către ea, pe urmă spre pădure; în cele din urmă, ca sub o inspirație subită, s-a aplecat, a luat sulita de jos și arătând-o mereu cu degetul arătător, a arătat din nou spre sud.

Deodată, ca și cum i s-a luminat în fața ochilor, fata a înțeles că maimuțoiul încearcă să îi spună ceva desprea albul

a cărui proprietate credeau ei că este ea.

Probabil că protectorul ei atât de ciudat a dat peste un necaz mare. La acest gând, care a prins imediat rădăcini în mintea ei, nu s-a mai ferit de maimuțoi, ci a pornit imediat, exprimându-și cu aceasta intenția că vrea să îl însoțească.

Ajungând lângă casuță, acolo unde Tarzan a blocat intrarea, a început să tragă la o parte mărăcinii pentru a face loc de ieșire.

Văzând ce face fata, Zu-tag a început să o ajute, așa că după un minut-două, a avut o deschizătură suficientă pe unde să poată să iasă și el și ea.

Imediat după aceea, Zu-tag și cei opt maimuțoi au pornit repede spre junglă..., atât de repede, încât Bertha a trebuit să alerge cât o țineau picioarele să țină pasul cu ei.

Dar, după câteva clipe, s-a convins că nu este în stare să o facă și a fost silită să rămână în urmă, în ciuda lui Zu-tag care se înapoia mereu insistând ca ea să vină mai repede.

La un moment dat, a prins-o de braț, provocând-o să alerge alături de el. Toate protestele ei nu au dat nici un rezultat, deoarece nici fiara nu avea cum să știe că ea protestează. Așa că nu i-a dat drumul, până când ea nu s-a împiedicat de un smoc de iarbă mai tare, căzând la pământ.

Atunci Zu-tag s-a înfuriat și a început să mârâie.

Între timp, maimuțoii săi, ajunși la marginea junglei îl așteptau acolo ca să îi conducă mai departe.

Cu toată supărarea lui, Zu-tag a reușit să înțeleagă în cele din urmă, că femela aceasta era prea slabă ca să țină pasul cu ei; iar, dacă ei și-ar fi încetinit puțin pasul și ar fi continuat să meargă tot atât de încet ca și ea, ar ajunge poate prea târziu ca ajutorul lor să mai fie util pentru Tarmangani.

Astfel, uriașul antropoid, a smucit-o pe Bertha Kircher și a urcat-o ca pe o pană în spatele său. Cum brațele ei erau pe după gâtul lui, a prins-o de mâini într-una din labelle sale și a pornit repede să-i ajungă pe camarazii săi.

Îmbrăcată cum era în costum de călărie, fetei nu i-a fost

dificil să se prindă de gâtul puternicului maimuțoi, iar când, după un timp, acesta a pornit printre copaci, printre crengile de mai jos ale acestora, ea a închis ochii, încolăcindu-și brațele și mai strâns de gâtul maimuțoiului, de teama ca nu cumva să cadă la pământ.

Călătoria aceasta prin copacii unei păduri primitive, împreună cu cele două maimuțe, va dăinui în amintirea Berthei Kircher pentru tot restul vieții sale..., tot atât de limpede și de vie ca și momentul când s-a petrecut.

După ce a trecut primul val de teamă copleșitoare, deschis și ea ochii, privind cu un mare interes ceea ce era în jurul ei.

Nu a trecut mult și senzația de groază a fost înlocuită cu altele: mai întâi, o siguranță aproape completă când a văzut cu câtă ușurință și siguranță înaintau aceste fiare printre copaci; iar, mai târziu, nu s-a putut abține să nu îl admire pe acest maimuțoi, care, deși încărcat cu o greutate în plus, mergea tot atât de repede ca și camarazii săi, fără a arăta vreun semn de oboseală.

Nici măcar o singură dată nu s-a oprit Zu-tag, până a ajuns între crengile unui copac uriaș la o mică distanță de sat.

De acolo se putea auzi mai bine zgomotul vieții din interiorul curții, râsul și strigătele negrilor, precum și lătratul câinilor... și cu tot frunzișul des al copacului fata a reușit să privească și să recunoască satul din care atât de recent a fugit și ea.

S-a cutremurat la gândul eventualității de a fi nevoită să se înapoieze acolo. Se întreba cu ce scop a adus-o Zu-tag până aici.

Maimuțele înaintau acum foarte încet și cu mare atenție, nefăcând nici măcar atâta zgomot, cât ar fi făcut o veveriță, până au ajuns la un punct de unde puteau să vadă mai bine în sat toată lungimea străzii.

Zu-tag s-a așezat pe o creangă mare, lângă trunchiul copacului și eliberând brațele fetei, i-a arătat că trebuie să

găsească un loc unde să-și pună piciorul; iar, după ce ea a făcut cum i s-a indicat, maimuțoiul s-a întors spre ea, arătându-i cu mâna ușa deschisă a unei colibe, de partea cealaltă a străzii.

Prin gesturile lui repetate, părea că încearcă să-i explice ceva, și nu a trecut mult fiindcă fata a prins firul ideii care îl stăpânea: albul, bărbatul ei, era prizonier în acea colibă.

Ea a mai văzut că sub crengile copacului în care se aflau, era o colibă pe al cărei acoperiș ar fi putut să sară cu ușurință..., dar ce urma să facă după ce va intra în sat, era mai presus de puterea și de închipuirea sa.

A început să se întunece. Negresele au aprins focul de sub oalele lor de gătit.

Fata a văzut stâlpul ridicat în mijlocul străzii satului și a ghicit, cuprinsă de groază, ce însemnau aceste pregătiri odioase ale negrilor.

— Vai! a suspinat ea fără voie.

Dacă ar avea măcar o armă oarecare cu ea, armă care să îi dea o speranță cât de slabă că ar putea cumva să îi intimideze pe negrii!...

Nu ar fi stat nici un momet la îndoială să intre în sat, încercând să îl salveze pe omul care, la rândul lui, a salvat-o de trei ori.

Știa bine că o ura și cu toate acestea, în pieptul ei ardea cu tărie simțul datoriei pe care îl avea față de el.

Nu se simțea în stare să îl pătrundă. În toată viața ei nu a văzut încă un bărbat atât de paradoxal în comportament și de care să depindă atât de mult.

În multe apucături ale lui era mai sălbatic chiar decât fiarele cu care s-a asociat și pe de altă parte era tot atât de cavalier, ca și cavalerii din vechime.

A locuit cu el câteva zile în șir, pierdută în junglă și absolut la discreția lui și în ciuda acestora a ajuns să creadă cu desăvârșire în onoarea lui; și orice teamă pe care o simțea față de el dispărea repede.

Pe de altă parte, el putea să fie și de o cruzime fără

marginii, iar dovada era faptul că intenționa să o lase singură în mijlocul atâtor primejdii îngrozitoare de care era amenințată și ziua și noaptea.

Acum Zu-tag, probabil că aștepta să se întunece înainte de a pune în aplicare planurile care existau în mintea lui sălbatică, deoarece ședea liniștit în copac, împreună cu ceilalți, privind pregătirile negrilor.

După puțin timp, între negri a început o ceartă oarecare, pentru că mai mult de douăzeci de inși s-au adunat în jurul unuia care, se părea, era șeful lor și vorbeau cu toții, gesticulând înflăcărați.

Discuția dintre ei a durat cam cinci-zece minute, când deodată, grupul de negri s-a desfăcut și doi războinici au alergat de partea cealaltă a satului, de unde s-au întors numaidecât cu un par lung și gros, îngropându-l cu un capăt în pământ, alături de celălalt.

Fata s-a întrebat mirată care ar fi fost scopul celui al doilea par, dar nu a trecut mult pentru a primi și explicația cuvenită.

Între timp s-a întunecat bine, iar satul era luminat de flăcările a numeroase focuri mai mici. Fata a văzut un număr de războinici intrând în coliba pe care o avea Zu-tag sub observație.

O clipă mai târziu, a ieșit de acolo, târând în mijlocul lor doi prizonieri, dintre care unul a fost imediat recunoscut de fată ca fiind protectorul ei; iar despre celălalt fata și-a spus că ar fi un englez în uniformă de aviație.

Acesta era așadar secretul celui de-al doilea stâlp...

Ridicându-se repede în picioare, a pus o mână pe umărul lui Zu-tag și arătându-i cu cealaltă spre sat, i-a zis:
– Haide!

Aceasta, ca și cum s-ar fi adresat unuia din propria ei rasă...; îndată ce i-a ieșit cuvântul din gură, a sărit ușor pe acoperișul colibeii de jos.

De aici până la pământ nu era decât o distanță foarte mică, pe care a parcurs-o cu ușurință. A mers, ocolind după

colibă, în partea pe unde era mai departe de focurile negreselor și orientându-se pe unde era umbra mai mare, ca să nu poată fi descoperită cu ușurință.

O dată numai, a întors capul să vadă dacă Zu-tag venea după ea și l-a văzut chiar în urma ei; în spatele acestuia se mai vedea unul din cei opt antroipoizi.

Fără îndoială că au urmat-o cu toții și gândul acesta o făcea să se simtă mai în siguranță și să spere mult mai mult decât a făcut-o până acum.

Trecând prin spatele unei colibe de la marginea străzii, a scos puțin capul, privind cu mare atenție după colțul construcției.

La câteva palme de ea, se afla ușa deschisă a colibe; negrii erau mai departe, spre partea de jos a străzii satului și s-au strâns cu toții în jurul prizonierilor legați de stâlpi.

Privirile tuturor, erau ațintite asupra victimelor, așa că numai printr-un mare noroc ar fi putut să fie descoperiți, atât ea cât și însoțitorii ei, înainte să ajungă aproape de negri.

Dorea din tot sufletul să fi avut asupra ei vreo armă oarecare, cu care să poată conduce atacul, neavând de unde să știe sigur dacă maimuțele o vor urma sau nu mai departe.

Sperând că va găsi ceva în interiorul colibe, s-a strecurat repede pe ușa din interior, iar după ea a intrat, unul după altul și cei nouă maimuțoi.

Căutând la repezeală prin interior, a dat în cele din urmă, peste o suliță mare și înarmată cu aceasta, a intenționat să iasă, dar s-a oprit la un moment dat la ușa construcției.

Tarzan și locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick erau strâns legați, fiecare de parul lui. Nici unul din ei nu a rostit un cuvânt de mult timp.

Englezul a întors capul, astfel încât să-l poată vedea pe colegul său de suferință.

Tarzan stătea drept ca și parul de care era legat. Figura lui era lipsită de orice expresie de teamă sau de furie.

Atitudinea lui arăta indiferența plictiselii, cu toate că amândoi bărbații știau că după câteva clipe, va începe tortura.

– Adio, prietene! a șoptit tânărul locotenent.

Tarzan a întors capul în direcția celuiilalt și a zâmbit.

– Adio! a răspuns el. Dacă vrei să scapi rapid, inhalează fumul și flăcările cât poți mai repede.

– Mulțumesc, a zis aviatorul.

A făcut apoi o strâmbătură, s-a ridicat pe lângă par, îndreptându-și umerii.

Femeile și copiii s-au așezat în cerc larg în jurul victimelor, în timp ce războinicii, cu fețele oribil zugrăvite, se adunau încet ca să înceapă dansul morții.

Tarzan s-a întors din nou către englez.

– Dacă vrei să le strici cheful, l-a sfătuit el, să nu te manifesti în nici un fel, oricât de mult ai suferi. Dacă poți să o duci până la sfârșit, fără să îți schimbi expresia feței și să scoți doar un singur geamăt, să știi că îi privezi de toată plăcerea acestei părți a petrecerii lor. Adio și noroc!

Tânărul englez nu a răspuns, dar era clar, după felul cum și-a încheștat fălcile, că negrii vor găsi prea puțină plăcere de la el, prin tortura la care îl vor supune.

Războinicii ocoleau victimele de la stâlp.

După puțin, Numabo avea să facă să curgă primele picături de sânge cu vârful ascuțit al suliței sale, care va fi semnalul începerii torturii și aprinderea vreascurilor de la picioarele victimelor.

Mai aproape și tot mai aproape de ei, dansa îngrozitorul șef al satului, ai cărui dinți galbeni și ascuțiți cu pila se vedeau rânjiți la lumina focurilor, între cele două buze carnoase ale lui.

Când se îndoaia de mijloc, când bătea furios cu tălpile în pământ, când sărea în aer: acesta era dansul lui, într-un cerc care se tot restrângea, până când ar fi ajuns atât de aproape ca să poată atinge cu sulița pe unul din cei doi legați de stâlp.

Iar când, în cele din urmă, sulița a fost repezită, l-a atins în piept pe Tarzan, după care a început să curgă pe pielea lui netedă și bronzată de arșița soarelui, un fir îngust de sânge.

Aproape simultan a izbucnit, la oarecare distanță, aproape de periferia satului, strigătul unei femei, care părea a fi semnalul unei serii de țipete îngrozitoare, de mârâituri puternice, de lătrături și a unei mari mișcări și dezordini din exteriorul cercului războinicilor.

Victimele de la stâlp nu puteau să descopere cauza acestei tulburări, dar Tarzan, fără să vadă, a recunoscut vocile maimuțelor provocatoare de dezordine.

Se mira numai ce anume i-a adus aici și care era scopul atacului lor, mintea lui refuzând să creadă că au venit să-l salveze pe el.

Numabo și războinicii săi au întrerupt imediat dansul și au văzut-o pătrunzând, printre rândurile sătenilor înspăimântați, chiar pe fata care a scăpat din sat cu câteva seri înainte; iar în urma ei era un grup de ființe enorme, păroase, din junglă, pe care întotdeauna le-au privit cu spaimă.

Izbind în dreapta și în stânga cu pumnii lui puternici și sfâșiind cu colții mari, venea Zu-tag, iar, pas la pas după el, stimulați de exemplul acestuia, restul trupei de maimuțe.

Acum, trecuți dincolo de bătrâni, femei și copii, erau conduși de fată, exact spre Numabo și războinicii săi.

Abia atunci au putut să fie văzuți de Tarzan, care cu greu și-a putut stăpâni marea surprindere, văzând-o pe aceea aceea care a adus maimuțele să-l salveze.

Acesta i-a strigat numaidecât lui Zu-tag:

— Săriți pe Gomangani până când ea mă dezleagă pe mine!

Iar Berthei Kircher i-a spus:

— Repede! Taie-mi legăturile! Maimuțele vor avea grijă de negri.

Fata a alergat numaidecât spre el. Nu avea cuțit și legăturile erau strânse foarte tare, dar ea a început să le dezlege cu degetele, lucrând foarte repede și cu sânge rece,

asa că, până să se încaiere Zu-tag cu războinicii, a reușit să desfacă legăturile lui Tarzan suficient ca el să-și elibereze mâinile și după o jumătate de minut, să fie dezlegat cu totul.

– Acum dezleagă-l și pe englez! a strigat el.

S-a repezit înainte să îi dea ajutor lui Zu-tag și semenilor acestuia în crunta bătălie împotriva negrilor.

Între timp, Numabo cu războinicii lui, dându-și seama de numărul relativ mic al maimuțelor de care au fost atacați, s-au oprit, hotărâți să îi distrugă cu sulile și cu celelalte arme pe năvălitori.

Trei maimuțe au căzut ucise, când Tarzan și-a dat seama că rezultatul nu putea fi altfel decât în defavoarea maimuțelor, dacă nu găsea repede un mijloc de a distruge moralul negrilor. Atunci a privit în jur, căutând ceva cu care să își poată îndeplini scopul.

Privirile sale s-au oprit asupra unui număr de arme, cu care știa bine că va putea ajunge la rezultatul scontat.

Pe buzele sale a fluturat un zâmbet sinistru, când a smucit o căldare de apă clocotită de deasupra unuia din focuri și a azvârlit-o exact în fața negrilor, opărindu-i.

Urlând de groază și de durere, aceștia s-au retras, cu toate insistențele lui Numabo de a-i împinge la atac.

Dar abia a vărsat asupra negrilor căldarea cu apă fiartă, când Tarzan a aruncat-o și pe a doua; nu a mai fost nevoie să o folosească și pe a treia, căci negrii s-au îndepărtat în toate direcțiile țipând și urlând.

În timpul acesta, fata l-a dezlegat și pe englez, iar Tarzan regăsindu-și armele, le-a făcut semn să plece toți trei, urmați de cele șase maimuțe care au mai rămas, spre porțile satului. Aviatorul s-a înarmat și el cu o sulică aruncată de unul dintre războinici în fugă și astfel, au dispărut în întuneric.

Numabo nu a mai reușit să își readune la timp războinicii și să le alunge spaima care a intrat în sufletele lor. Nu a putut nici să le aline durerile pricinuite de apa care i-a opărit, astfel că cei eliberați au reușit să se îndepărteze, fără

să mai fie împiedicați de cineva.

Tarzan păsea în tăcere prin junglă.

În urma lui mergea Zu-tag, maimuțoiul și după ei antropeizii care au supraviețuit luptei, urmați de Bertha și de locotenentul Smith-Oldwick; acesta din urmă era complet uimit și mistificat.

În toată viața lui, Tarzan a fost nevoit să se simtă obligat altora de prea puține ori.

El și-a croit drumul vieții într-o lume sălbatică, prin forța mușchilor săi, prin agerimea celor cinci simțuri ale sale și prin puterea de judecată, darul de la Dumnezeu.

Dar acum cea mai mare obligație din lume i-a fost pusă pe umeri: viața i-a fost salvată de altcineva!

A scuturat furios din cap și a mârâit ca fiarele, pentru că a fost scos din ghearele morții chiar de aceea pe care o ura mai mult ca pe oricare altul.

CAPITOLUL XI

Fuga și aeroplanul

Tarzan al maimuțelor, întorcându-se de la o vânătoare cu succes, de unde aducea pe umerii săi puternici un cerb întreg, s-a oprit printre crengile unui copac mare de la marginea poienii și a privit cu tristețe spre cele două persoane care mergeau spre râu, către coliba împrejmuită din interiorul colibei de mărăcini, aflată la o mică distanță mai încolo.

Tarzan și-a scuturat pletele și a oftat, îndreptându-și privirile spre apus și lăsând gândurile să îi rătăcească la cabana îndepărtată de lângă golfulețul oceanului, ale cărui valuri mângâiau nisipul plajei unde care se afla locuința copilăriei sale. Se gândea la cabana tatălui său mort de atâta vreme, cabană spre care îl atrăgeau amintirile și comorile unei copilării fericite.

De când și-a pierdut soția, era stăpânit de dorul nemărginit de a se întoarce la locurile acelea, în jungla sălbatică și neumblată unde a trăit viața pe care o iubea, cu mult timp înainte ca omul să îi fi invadat terenul străbătut de el.

Spera ca, reluându-și viața de mai înainte, în aceleași condiții, să poată simți o ușurare sufletească a unei inimi nemângâiate și dacă ar fi fost cu putință, să găsească într-o oarecare măsură și uitarea.

Dar cabana și golfulețul erau departe, trebuind să facă marșuri multe și obositoare până acolo și pe deasupra mai era și împiedicat de datoria pe care simțea că o are față de cele două persoane care mergeau prin poiană în fața ochilor săi.

Una dintre ele era într-o uniformă zdrențuită a forțelor aeriene engleze..., cealaltă, o tânără îmbrăcată și mai zdrențuros, în ceea ce a mai rămas din costumul ei elegant de călărie.

Un capriciu ciudat al destinului omenesc a aruncat împreună aceste trei ființe atât de deosebite una de alta: una sălbatică, aproape o fiară, a doua, un ofițer din armata engleză, iar cea de-a treia o femeie, o nemțoaică spioană, pe care el o ura atât de mult.

Tarzan nu putea să își facă nici un plan ca lumea pentru a scăpa de ei... numai dacă nu i-ar fi însoțit tot drumul nemărginit de lung până înapoi la coasta de răsărit a Africii: un drum care l-ar fi silit din nou la acea cale lungă și obositoare pe care a parcurs-o până acum spre ținta lui.

Dar ce mai putea să facă în afară de aceasta?

Nici una dintre cele două persoane nu putea și nu avea nici forțele necesare, nici puterea de rezistență și nici nu cunoșteau suficient pădurea ca să îl poată însoți prin ținuturi cu totul necunoscute până la coasta de apus; dar nici nu dorea să-i aibă cu el.

Poate că pe bărbat l-ar fi tolerat într-o oarecare măsură, dar în ceea ce privește posibila prezență a acelei femei în

cabana lui care, prin amintiri, îi devenise un lucru sacru, nu putea să se gândească la aceasta fără ca o mârâitură de furie să nu îi iasă de pe buze.

Dar, pentru că nu putea nici să îi lase acolo în voie, nu îi rămânea decât o singură soluție.

Se credea nevoit să se înapoieze în marșuri scurte și obositoare, pe drumul pe care l-a mai făcut o dată, spre coasta de răsărit sau până va da de primele așezăminte de albi în direcția aceea.

E adevărat că la început a avut intenția să o lase pe fată în grija soartei, dar aceasta a fost mai înainte ca ea să fi fost actorul principal în eliberarea lui din mâinile sătenilor negri.

Obligația spre care l-a îndreptat episodul îl supăra, dar nu putea nici să nu recunoască acest fapt; așa că, în timp ce îi privea, s-a zugrăvit pe fața lui acea expresie de tristețe, luminată puțin de unul dintre zâmbetele sale, la ideea neputinței în care se aflau cei doi.

Cât de mic era, într-adevăr, omul!

Cât de prost echipat era să poată combate forțele naturii!

Chiar și puii mici din tribul Go-lat aveau mai multe perspective de suportat greutatea vieții decât aceștia, pentru că puiul acela putea cel puțin să scape din primejdia numeroaselor fiare care îi amenințau viața.

Da! Nici una dintre vietăți nu umbla atât de încet ca sărmanul om, slab și neputincios; poate doar Kata, broasca țestoasă, să îl fi putut întrece în încetineala mișcărilor.

Fără Tarzan, cei doi ar fi putut foarte bine să moară de foame și de sete în mijlocul unui ținut dintre cele mai stranii dacă, prin cine știe ce minune, a scăpa de celelalte forțe de distrugere de care erau amenințați neconștient.

În dimineața aceea Tarzan le-a adus fructe, nuci și banane, iar acum le aducea carnea vânatului ucis, în timp ce ei nu puteau face altceva mai bun decât să aducă apă de la râu.

Nici acum, când traversau poiana spre colibă, nu

simțeau prezența lui Tarzan prin apropiere.

Nu știau că sunt urmăriți de ochii lui ageri, dar prietenoși, după cum nu știau că altă pereche de ochi, mai puțin prietenoși, îi priveau insistent dintr-un tufiș de răchită, din apropierea intrării în colibă.

Nu știau nimic din toate acestea; dar Tarzan știa.

Deși, la fel ca și ei, nu putea să vadă ființa care era ascunsă de frunzele dese ale tufișului, știa, totuși, că este acolo, ba chiar și ce anume era, după cum îi știa cu precizie și intențiile, ca și cum nu ar fi fost acoperită cu absolut nimic, aflându-se în imaginea tuturor.

O mișcare ușoară a frunzelor din vârful unei singure tulpine a fost suficientă să îl înștiințeze de prezența fiarei acolo. Era convins de aceasta, deoarece mișcarea provenea din presiunea făcută la rădăcina tulpinei, iar frunzele scoteau alt sunet când mișcarea lor era provocată de vânt. Oricine ar fi trăit o viață înreagă în junglă ar fi făcut această diferență subtilă.

A trecut totuși și o boare de vânt, care a adus până la nările sale delicate și dovada indiscutabilă a faptului că Șita, pantera aștepta, ascunsă acolo, cele două ființe care se întorceau acum de la râu.

Ei au reușit să meargă cam jumate din distanța de la râu până la intrarea în căsuță, când Tarzan le-a strigat să se oprească.

Privind mirați în direcția de unde s-a auzit strigătul lui, l-au văzut sărind cu ușurință din copac la pământ și înaintând spre ei.

– Veniți încet spre mine! a strigat el. Să nu alergați pentru că dacă o veți face, Șita o să vă atace îndată.

Au făcut așa cum li s-a spus, mergând spre el, cu uimirea zugrăvită pe fețele lor...

– Ce vrei să zici? Și cine este Șita? a întrebat englezul.

Dar în locul oricărui răspuns, Tarzan a aruncat la pământ trupul lui Bara, cerbul, și a pornit în fugă spre ei, cu privirile ațintite spre ceva ce se afla în spatele lor.

Atunci au întors și ei capul, convingându-se de identitatea Șitei, pentru că din spatele lor venea în viteză pantera, cu fața încruntată și întruchipând parcă furia, repezindu-se să atace.

Bănuiala și furia panterei s-au stâmit în momentul în care l-a văzut pe Tarzan sărind din copac și apropiindu-se de aceia pe care ea îi pândise.

Experiența, desprinsă din viață, sprijinită de instinctul ei, i-a spus că Tarmangani este pregătit să o frusteze de prada ei și fiind flămândă, nu era deloc dispusă să renunțe la carnea pe care o considera a ei.

Fata și-a stăpânit un strigăt involuntar văzând cât de aproape se află fiara cu colți și gheare, care a năvălit asupra lor.

S-a lipit de bărbatul de lângă ea, agățându-se de el; iar englezul neânarmat și fără nici un fel de apărare, nu a ezitat nici un moment să o împingă la spate și acoperind-o cu corpul său, s-a oprit să întâmpine atacul panterei.

Tarzan, oricât de obișnuit era cu acte de curaj, nu a putut să nu simtă trecându-i un fior prin vine, când a văzut scena de curaj zadarnic și fără nici o aparență a englezului.

Pantera, în atacul ei, înainta cu viteză și nici distanța, dintre tufișul în care a fost ascunsă și victimele către care aspira, nu era prea mare.

În intervalul necesar unei persoane oarecare să citească inteligent o duzină de cuvinte, pisica aceasta enormă și agilă ar fi putut parcurge toată distanța și să ucidă prada atacată.

Dar, dacă Șita era energică, Tarzan era și mai dinamic.

Locotenentul englez l-a văzut pe Tarzan trecând ca o săgeată pe lângă el. A văzut pantera oprindu-se din atacul ei ca și cum ar fi intențioant să facă loc sălbaticului ce năvălise asupra ei...

Locotenentul Smith-Oldwick a văzut cu uimire, pe lângă toate acestea, că și Tarzan face o mișcare într-o parte și în același timp, o săritură asupra fiarei, ca un jucător asupra celui în mâinile căruia se află mingea.

Tot atunci două brațe puternice au înlănțuit corpul carnivorului: brațul stâng pe dinaintea umărului stâng al fiarei și brațul drept pe sub piciorul drept din față; iar odată cu ciocnirea, amândoi s-au rostogolit de câteva ori pe iarba poienii.

Englezul a mai auzit și scrâșniturile, amestecate cu mârâituri, ale timpul luptei cumplite, dar groaza pe care o simțea nu i s-a atenuat când și-a dat seama că sunetele care ieșeau din gâtul acestui om abia se deosebeau de cele ale fiarei.

Trecându-le spaima din primul moment, fata s-a desprins de brațul englezului spunându-i:

– Nu putem să facem și noi ceva? Să îl ajutăm până nu îl ucide fiara!

Englezul s-a uitat prin jur după un pietroi sau o creangă groasă cu care să atace pantera. Fata, însă, a scos o exclamație și a început să alerge spre colibă.

– Așteaptă-mă aici! i-a strigat ea din fugă, peste umăr. Voi aduce sulita pe care mi-a lăsat-o.

Smith-Oldwik a văzut pantera încercând să ajungă cu ghearele ei ascuțite la carnea lui Tarzan și pe acesta l-a văzut încordându-și fiecare mușchi, întrebuițând toate mijloacele pe care le avea la îndemână ca să își țină corpul departe de ghearele ei.

Mușchii brațelor sale păreau niște otgoane groase, înnodate sub pielea brună. Vinele i s-au umflat pe gât și pe frunte, odată cu forța care creștea neâncetat și cu care se străduia să zdrobească pantera.

Dinții lui erau înfiți în ceafa fiarei și acum a reușit să înlănțuie trupul cu picioarele pe care le-a încrucișat pe sub burta ei.

Șita, sărind în sus, a încercat să se desprindă din strânsoarea lui Tarzan, trântindu-se la pământ și rostogolindu-se dintr-o parte în alta.

S-a ridicat în picioarele din spate, dar ființa sălabatică din spatele ei a rămas neclintită la locul ei, ținându-se

agățată de ea cu tenacitate, în timp ce brațele ei puternice se strângeau din ce în ce mai tare de pieptul fiarei.

Atunci a sosit fata, răsuflând greu și aducând sulita pe care Tarzan i-a lăsat-o ca armă de apărare.

Dar nu a pierdut vremea să o mai dea englezului care a ieșit înaintea ei să o ia, ci, trecând repede pe lângă el s-a repezit la grămada de blană galbenă și la pielea netedă și înnegrită de soare.

De mai multe ori a încercat să înfigă sulita în inima fiarei, dar tot de atâtea ori a trebuit să renunțe de teamă să nu răcnească Tarzan.

În cele din urmă, însă, când amândoi combatanții au rămas un moment nemișcați, timp în care carnivorul a încercat să răsuflă o clipă de oboseala teribilă a luptei, Bertha Kircher a străpuns pantera dintr-o parte în alta, ucigând-o pe loc.

Tarzan s-a ridicat de pe trupul mort al Șitei și s-a scuturat, așa cum se scutură fiarele care sunt acoperite peste tot corpul cu păr.

Ca și alte apucături ale sale, aceasta nu era altceva decât rezultatul influenței traiului din junglă, nicidecum ceva ereditar sau o reîntoarcere la starea primitivă a omului. Astfel, deși era om, atât fata cât și englezul au rămas impresionați de originalitatea actului său.

A fost întocmai ca și cum Numa, ieșind victorios dintr-o luptă, s-ar fi scuturat să își îndrepte coama ciufulită și totuși, impresia era foarte nefirească, după cum erau și mârâiturile hidoase care ieșeau de pe buzele sale.

Tarzan a privit-o pe fată cu o expresie ciudată.

Bertha i-a făcut din nou o favoare și Tarzan nu dorea să aibă nici o obligație față de o spioană nemțoaică.

Cu toate acestea nu se putea ca în inima sa cinstită să nu încolțească o oarecare admirație pentru curajul ei: fapt care întotdeauna îl impresiona adânc, el însuși fiind personificarea curajului.

— Uite și vânatul, a zis el, luând de jos cerbul pe care

l-a adus. Probabil că doriți să frigeți partea voastră de carne, dar Tarzan nu își va strica la foc partea lui de carne.

L-au urmat amândoi în interiorul căsuței unde a tăiat mai multe bucăți de carne pentru ei, reținându-și o bucată de pulpă.

Tânărul locotenent a aprins un foc, iar fata a participat la operațiile culinare ale simplului lor prânz.

Pe când era ocupată cu această îndeletnicire, cei doi bărbați o priveau de la o oarecare distanță, în așteptarea rezultatului.

– Minunată fată, nu este așa? a întrebat locotenentul englez.

– Nu este decât o nemțoaică și, mai mult decât atât, este o spioană, a răspuns Tarzan.

Englezul s-a întors repede spre aceasta.

– Ce vrei să spui? a exclamat el.

– Exact ceea ce am spus; nu este decât o nemțoiacă și o spioană.

– Nu cred, a obiectat ofițerul.

– Cum vrei; îmi este indiferent dacă crezi sau nu. Am văzut-o pentru prima dată în tabăra germanilor conferind cu generalul lor și cu ofițerii statului major. Pe urmă, am văzut-o travestită, dar în tabăra englezilor; iar după aceea am văzut-o din nou, aducând știri unui ofițer german la Wilhelmstal. Deși, după cum ți-am spus, este nemțoiacă, fiindcă este femeie mi-a fost cu neputință să o distrug.

– Și ești convins că ceea ce spui este adevărat? a întrebat locotenentul. Dumnezeu! Numai una ca asta nu pot să cred, când este atât de dulce, bună și curajoasă.

Tarzan a ridicat indiferent din umeri.

– Dar până și Pamba, șobolanul, trebuie să aibă vreo calitate. Totuși, ea este ceea ce ți-am spus că este, prin urmare o urâsc și ar trebui să o urăști și tu.

Locotenentul Harold Percy și-a îngropat fața în mâini.

– Dumnezeu să mă ierte, a zis în cele din urmă, dar nu pot să o urâsc.

Tarzan a aruncat o privire disprețuitoare camaradului său și s-a ridicat.

– Plec din nou la vânătoare, a spus el. Acum aveți mâncare suficientă pentru două zile. Până atunci mă întorc.

Amândoi au privit în urma lui, până când acesta a dispărut în frunzișul copacilor, de partea cealaltă a poienii.

Și cum nu l-au mai văzut, fata a început să simtă o neliniște vagă pe care, în prezența lui Tarzan nu o simțea.

Primejdiile invizibile care o pândeau din codrul întunecos păreau și mai rele și cu mult mai eminente acum, când Tarzan nu mai era de față.

Când el era acolo, vorbind cu ei, căsuța lor din mărăcini i se părea unul dintre cele mai sigure locuri din lume.

Acum dorea ca el să fi rămas cu ei...; două zile întregi i se păreau o eternitate: două zile de frică neâncetată, două zile cu fiecare moment plin de primejdie.

S-a întors spre locotenent, zicându-i:

– Aș fi dorit să mai rămână. Mă simt întotdeauna mai în siguranță când el este aici. Într-adevăr, este întunecat și teribil, totuși, simt că sunt mai în siguranță cu el, decât cu oricare alt om pe care l-am cunoscut vreodată. Are aerul că i-aș fi antipatică, dar, cu toate acestea, nu ar permite nimănui să îmi facă vreun rău. Nu pot să îl înțeleg deloc.

– Nici eu nu prea pot să îl înțeleg, a răspuns englezul; dar știu bine un lucru: că prezența noastră aici îi stingherește planurile. Ar vrea să scape de noi și chiar mă cuprinde gândul că speră să nu ne mai găsească aici când vine, fie că am sucombat sau nu vreuncea din primejdiile de care suntem neconținut înconjurați în aceste ținuturi sălbatice.

Mai cred, a continuat englezul, după oarecare reflexe, că ar trebui să încercăm să ne întoarcem la locuințele albilor din această regiune. Acest om nu ne vrea aici și nici nu ne-am putea închipui că ar fi posibil de trăit multă vreme în sălbăticia care ne înconjoară. Am călătorit și am vânat în multe părți ale Africii, dar nu am văzut și nici nu am auzit vreodată de o singură localitate măcar, în care să mișune

atâtea fiare sălbatice ca în regiunea aceasta

Dacă pornim imediat spre coasta de răsărit, vom face drumul înconjurăți de aceleași primejdii pe care le avem și aici și dacă putem supraviețui unui marș de o zi, cred că vom găsi mijloacele să ajungem la coastă numai în câteva ore, pentru că aeroplanul meu trebuie să fie tot acolo unde am aterizat în ziua când m-au prins negri.

Sunt sigur că nu se găsește nici unul printre ei capabil să îl piloteze și nici nu văd vreun motiv ca ei să îl fi distrus până acum. De fapt, indigenii nu pot să fie stăpâniți decât de frică în fața unui obiect atât de ciudat, pe care nu îl pot pricepe, așa că nu ar îndrăzni să se apropie de el.

Da, a încheiat el, trebuie să fie tot acolo unde l-am lăsat, pregătit să ne ducă în siguranță la destinația noastră.

— Dar nu putem pleca, zise fata, până nu se întoarce și el. Cum o să plecăm așa, fără să îi mulțumim sau să ne luăm rămas bun de la el? Suntem prea obligați față de el ca să procedăm astfel.

Locotenentul a privit-o câteva clipe în tăcere. Se întreba dacă ea cunoștea sentimentele lui Tarzan față de ea și a început el singur să se îndoiască de adevărul acuzațiilor care acesta i le aducea fetei.

Cu cât o privea mai mult pe fată, cu atât îi venea mai greu să accepte ideea că ar fi putut fi o spioană inamică.

Era tentat să o întrebe fără menajamente despre acest subiect, dar nu a avut inima să o facă, așa că, în cele din urmă, s-a hotărât să aștepte ca timpul și un studiu mai îndelungat, să-i dezvăluie adevărul sau netemeinicia acuzațiilor.

— Cred, a continuat el ca, și cum nu ar fi fost nici o pauză în convorbirea lor, că omul acesta va fi mai mult decât fericit să ne găsească plecați când se va înapoia. Nu este nevoie de a ne pune încă două zile viața în pericol pentru a-i mulțumi, oricât de mult am aprecia serviciile care ni le-a făcut. Tu te-ai achitat suficient de obligația pe care o aveai; iar după cele ce mi-a spus el mie despre tine, cred că

tu ai cele mai puține motive să rămâi aici.

Fata l-a privit mirată, spunându-i:

– Nu înțeleg ce vrei să zici!

– Îmi este greu să îți explic, a răspuns englezul, scormonind nervos prin iarbă cu vârful bățului pe care îl ținea în mână, dar îți dau cuvântul meu de onoare că ar dori să nu ne mai vadă aici.

– Te rog, spune-mi ce a spus despre mine, a insistat fata. Am și eu dreptul să știu.

Locotenentul Smith-Oldwick și-a îndreptat umerii, a prins curaj din această mișcare și a privit fix în ochii fetei.

– A spus că te urăște și că nu te-a ajutat decât pentru faptul că ești femeie, simțind în asta o datorie.

Fata s-a îngălbenit când a auzit aceste cuvinte, apoi fața i s-a înroșit.

– Atunci plecăm, a zis ea. Într-un minut sunt gata. Numai să iau ceva din carnea pe care ne-a lăsat-o. Nu se știe dacă mai putem găsi alta pe drum și foarte curând.

Și iată cum cei doi au pornit la drum spre sud, mergând în jos pe malul râului.

Au luat cu ei și sulita lăsată de Tarzan i-a lăsat-o ca armă de apărare.

Înainte de a pleca, fata a insistat ca englezul să îi lase lui Tarzan un semn prin care să își ia adio de la el și să îi mulțumească de grija pe care le-a purtat-o. Apoi a înfipt răvașul în peretele colibeii cu o așchie.

Din acest moment ei trebuiau să își concentreze atenția pentru că nu puteau să știe ce îi aștepta după fiecare cotitură.

Trebuia să fie atenți ca nu cumva să se trezească cu un războinic negru de-a lui Numabo, pentru că satul era exact în drumul lor și din acest motiv au fost nevoiți ocolească terenul la o distanță destul de mare, pentru a nu fi descoperiți.

Fata a spus englezului:

– Nu-mi este atât de frică de negri din sat cât, îmi este

de Usanga și de oamenii lui. Ei au făcut parte dintr-un regiment german de trupe indigene și m-au luat cu ei când au dezertat, fie cu intenția de a mă răscumpăra, fie ca să mă vândă vreunui sultan negru din nord. După cum vezi, Usanga inspiră mai multă teamă decât Numabo, pentru că are avantajele dobândite în serviciul militar și este înarmat cu muniții și arme cu mult mai moderne decât ale lui Numabo.

– Norocul meu, a spus englezul, că s-a nimerit să fiu descoperit de Numabo și nu de deșteptul de Usanga; acestuia nu i-ar fi fost teamă de aeroplanul meu și ar fi știut prea bine cum să îl disturgă.

– Să dea Dumnezeu să nu îl fi descoperit până acum, a remarcat fata.

Astfel au mers pe cărare până la un punct situat la un kilometru și ceva distanță de sat, prin interiorul junglei, după care și-au continuat drumul prin pădurea neumblată.

Cu mari dificultăți au reușit să se strecoare prin verdeața deasă și încâlcită și printre copacii căzuți.

Dar nu s-au lăsat învinși. Cu tenacitatea pe care ți-o insuflă deznădejdea au străbătut această parte a pădurii alcătuită din tulpinile plantelor parazite încolăcite de crengile vii sau moarte ale copacilor din junglă.

La sud de ei, într-o poiană, un număr de războinici s-au strâns în jurul unui obiect care le-au stârnit interesul.

Erau îmbrăcați în fragmente din ceea ce a fost uniforma frumoasă a unui regiment german.

Acum aceștia arătau mai îngrozitor decât cerșetorii, atât erau de zdrențuroși, iar cu mult mai respingător în înfățișare era sergentul Usanga.

Obiectul interesului și curiozității lor era un aeroplan englez.

Imediat după ce locotenentul a fost dus în satul lui Numabo, Usanga a plecat în căutarea mașinii atât din curiozitate cât și cu intenția de a o distruge.

După ce, însă, a descoperit-o și-a dat seama că ar fi mai

bine să își amâne planul legat de acest obiect.

Știind destul de bine că aeroplanul avea o valoare destul de mare, s-a gândit că nu ar fi rău să câștige ceva bani din această afacere.

De atunci și-a făcut un obicei mergând să îl vadă în fiecare zi și cu toate că la început i se părea destul de ciudat, cu timpul s-a obișnuit cu el considerându-se singurul proprietar al acestui obiect.

S-a obișnuit să urce în el, la volanul acestuia, ajungând să constate cât de mult ar dori să știe și să îl conducă, pentru a reuși să zboare cu el.

Se gândea că nu era prea dificil să poți zbura ca o pasăre, sus de tot, pe deasupra celor mai înalți copaci ai junglei.

Cât de încremeniți ar rămâne camaraziilor lui și cu câtă admirație l-ar privi apoi!

Dacă ar fi reușit să zboare s-ar fi bucurat de respectul tuturor sătenilor din acele locuri, din satele împrăștiate prin interiorul Africii.

Nici nu se putea altfel decât să îl considere un semizeu, poate chiar și mai mult.

Usanga și-a frecat satisfăcut palmele și a pleznit din buzele sale negre și groase, ca și cum ar fi gustat din plăcerea presupusă.

Desigur că se va îmbogăți atunci, pentru că toate satele îi vor plăti tribut și îmbogățindu-se, ar fi putut să aibă chiar o duzină de neveste.

Însă, odată cu acest gând, i s-a prezentat în fața ochilor chipul lui Naratu, furia vieții sale, care îl guverna cu o mână de fier.

S-a strâmbat și a uitat îndată de cele douăsprezece neveste deoscbite, dar ideea era atât de atrăgătoare încât persista atât de mult determinându-l ca după puțin timp să judece logic, că un zeu nu poate să fie zeu fără să nu aibă cel puțin două duzini de neveste.

A început să atingă cu degetele aparatele cu speranța de

de Usanga și de oamenii lui. Ei au făcut parte dintr-un regiment german de trupe indigene și m-au luat cu ei când au dezertat, fie cu intenția de a mă răscumpăra, fie ca să mă vândă vreunui sultan negru din nord. După cum vezi, Usanga inspiră mai multă teamă decât Numabo, pentru că are avantajele dobândite în serviciul militar și este înarmat cu muniții și arme cu mult mai moderne decât ale lui Numabo.

– Norocul meu, a spus englezul, că s-a nimerit să fiu descoperit de Numabo și nu de deșteptul de Usanga; acestuia nu i-ar fi fost teamă de aeroplanul meu și ar fi știut prea bine cum să îl disturgă.

– Să dea Dumnezeu să nu îl fi descoperit până acum, a remarcat fata.

Astfel au mers pe cărare până la un punct situat la un kilometru și ceva distanță de sat, prin interiorul junglei, după care și-au continuat drumul prin pădurea neumblată.

Cu mari dificultăți au reușit să se strecoare prin verdeața deasă și încâlcită și printre copacii căzuți.

Dar nu s-au lăsat învinși. Cu tenacitatea pe care ți-o insuflă deznădejdea au străbătut această parte a pădurii alcătuită din tulpinile plantelor parazite încolăcite de crengile vii sau moarte ale copacilor din junglă.

La sud de ei, într-o poiană, un număr de războinici s-au strâns în jurul unui obiect care le-au stârnit interesul.

Erau îmbrăcați în fragmente din ceea ce a fost uniforma frumoasă a unui regiment german.

Acum aceștia arătau mai îngrozitor decât cerșetorii, atât erau de zdrențuroși, iar cu mult mai respingător în înfățișare era sergentul Usanga.

Obiectul interesului și curiozității lor era un aeroplan englez.

Imediat după ce locotenentul a fost dus în satul lui Numabo, Usanga a plecat în căutarea mașinii atât din curiozitate cât și cu intenția de a o distruge.

După ce, însă, a descoperit-o și-a dat seama că ar fi mai

bine să își amâne planul legat de acest obiect.

Știind destul de bine că aeroplanul avea o valoare destul de mare, s-a gândit că nu ar fi rău să câștige ceva bani din această afacere.

De atunci și-a făcut un obicei mergând să îl vadă în fiecare zi și cu toate că la început i se părea destul de ciudat, cu timpul s-a obișnuit cu el considerându-se singurul proprietar al acestui obiect.

S-a obișnuit să urce în el, la volanul acestuia, ajungând să constate cât de mult ar dori să știe și să îl conducă, pentru a reuși să zboare cu el.

Se gândea că nu era prea dificil să poți zbura ca o pasăre, sus de tot, pe deasupra celor mai înalți copaci ai junglei.

Cât de încremeniți ar rămâne camaraziilor lui și cu câtă admirație l-ar privi apoi!

Dacă ar fi reușit să zboare s-ar fi bucurat de respectul tuturor sătenilor din acele locuri, din satele împrăștiate prin interiorul Africii.

Nici nu se putea altfel decât să îl considere un semizeu, poate chiar și mai mult.

Usanga și-a frecat satisfăcut palmele și a pleznit din buzele sale negre și groase, ca și cum ar fi gustat din plăcerea presupusă.

Desigur că se va îmbogăți atunci, pentru că toate satele îi vor plăti tribut și îmbogățindu-se, ar fi putut să aibă chiar o duzină de neveste.

Însă, odată cu acest gând, i s-a prezentat în fața ochilor chipul lui Naratu, furia vieții sale, care îl guverna cu o mână de fier.

S-a strâmbat și a uitat îndată de cele douăsprezece neveste deosbite, dar ideea era atât de atrăgătoare încât persista atât de mult determinându-l ca după puțin timp să judece logic, că un zeu nu poate să fie zeu fără să nu aibă cel puțin două duzini de neveste.

A început să atingă cu degetele aparatele cu speranța de

a nimeri mecanismul cu care să pună în mișcare aeroplanul. Simultan era stăpânit de o senzație puternică de teamă.

De multe ori a privit el de jos aviatorii englezi zburând pe deasupra trenșeelor germane și i s-a părut atât de simplu, încât era cât se poate de sigur că ar putea să zboare și el dacă ar avea pe cineva care să îl inițieze măcar o singură dată.

I-a rămas desigur și speranța că se putea prea bine să îi cadă cumva în mâini albul care a venit cu aeroplanul și care a scăpat din satul lui Numabo și atunci desigur că ar avea posibilitatea să îl învețe cum să zboare.

În speranța acestei eventualități, Usanga își pierdea mai tot timpul în preajma aeroplanului gândindu-se că albul s-ar putea întoarce cândva în căutarea mașinii.

Așteptarea i-a fost în cele din urmă răsplătită, pentru că într-o zi, când tocmai a plecat de lângă mașină și a intrat în pădure cu oamenii lui, a auzit o voce din nord, ceea ce i-a determinat pe toți să se ascundă de o parte și de alta a cărării.

După câteva clipe, nu își mai putea stăpâni bucuria, pentru că înaintea lui, la o mică distanță de cărare, a apărut ofițerul englez cu fata la care sergentul negru a aspirat atât de mult și care i-a scăpat din mână.

Când i-a văzut, a reușit cu greu să își înghită un strigăt de bucurie, căci nu a sperat ca vreodată soarta să îi fie atât de favorabilă, aducându-i pe cei de care avea mare nevoie, fără ca el să facă vreun efort.

Venind încet pe cărare, fără să presimță primejdia caare îl amenința, englezul explica fetei cât sunt de aproape de locul unde acesta aterizase cu câteva zile în urmă cu aeroplanul.

Acum toată atenția lor era îndreptată spre cărare, înaintea lor, așteptând, din moment în moment, să ajungă în poiana de lângă râu, unde cu siguranță vor vedea aeroplanul care însemna pentru ei viață și libertate.

Cărarea devenind mai lată, puteau să meargă acum

alături; la vreo doi metri de la o cotitură bruscă, le-a apărut înaintea ochilor acea poiană pe care ofițerul a asemănat-o cu un parc din țara sa, iar puțin mai încolo au deosebit și conturul aeroplanului pe care îl căutau.

În clipa aceea, au izbucnit în exclamații de bucurie și mulțumire, iar Usanga și războinicii săi s-au ridicat în jurul lor din tufișurile în care fuseseră ascunși.

CAPITOLUL XII

Aviatorul negru

Fata a fost aproape zdrobită de groază și deznădejde.

Să te vezi atât de aproape de salvare și apoi să ți se smulgă și ultima speranță, printr-o cruntă lovitură a sorții, era o nenorocire care, cu mare greu, ai fi putut să o suporti.

Însoțitorul ei se simțea și el deznădăjduit, dar, mai presus de toate, era foarte furios.

Observând rămășițele de uniformă care îi mai acopereau pe negri, i-a întrebat imediat unde se află ofițerii lor.

– Nu pot să te înțelegă, a zis fata; dar le voi explica eu.

Și în limba aceea bastardă care este mijlocul de comunicare între germanii și negrii din colonia lor, le-a repetat întrebările englezului.

Usanga a rânjit:

– Tu știi bine unde sunt ei, albo, a răspuns el. Sunt morți cu toții; iar, dacă albul acesta nu va face ce voi vrea eu, va fi și el un om mort, în curând.

– Ce vreți de la el? a întrebat fata.

– Vreau să mă învețe cum se zboară cu o pasăre, a răspuns hotărât Usanga.

Bertha Kircher îl privea pe negru cu nedumerire; totuși, a repetat locotenentului ceea ce el solicita.

Englezul a meditat profund, un timp îndelungat.

– Vrea să zboare? a repetat el. Întreabă-l dacă ne va pune în libertate după ce îl învăț să zboare.

Fata a pus întrebarea lui Usanga care, degenerat, șiret și cu totul lipsit de scrupule, era întotdeauna pregătit să promită orice, fie că avea sau nu intenția să își țină făgăduiala, așa că a admis propunerea locotenteului.

– Să mă învețe albul să zbor și după aceea vă voi duce până la cel mai apropiat loc unde trăiesc oamenii albi; însă, în schimbul acestei favori, voi păstra eu pasărea aceea mare, a zis negrul, indicând aeroplanul.

Bertha Kircher, a repetat aviatorului propunerea negrului. Acesta a dat din umeri, luând o înfățișare posomorâtă și în cele din urmă, a acceptat.

– Văd bine că nu se poate altfel, a zis el. În orice caz aeroplanul este pierdut pentru guvernul englez. Dacă refuz cererea acestei canalii negre, sigur îmi va lua viața, iar rezultatul va fi că mașina tot va rămâne aici, până va putezi. Dacă îi primesc oferta, va fi cel puțin un mijloc de a-ți asigura reîntoarcerea în lumea civilizată, ceea ce, a adăugat el, are mai multă valoare pentru mine decât toate aeroplanurile din lume.

Fata l-a privit uimită.

Acestea erau primele cuvinte cu care i-a indicat că sentimentele care le nutrea pentru ea erau mai mult decât ale unui coleg de nenorociri.

Regreta, însă, că el i-a vorbit în acest fel, aproape în aceeași clipă, văzând umbra de tristețe care a trecut peste figura ei. Și-a dat seama că fără să vrea, a participat și el la greutatea situației ei aproape insuportabile.

– Iartă-mă, a zis el numaidecât. Te rog să uiți ce am spus. Îți promit că nu voi mai greși, dacă aceasta te jignește, până când nu vom ieși amândoi din încurcătura în care ne aflăm.

Ea a zâmbit în semn de mulțumire, dar cuvintele pronunțate și nu mai puteau fi retrase; Bertha știa că tânărul englez o iubea. Simțea asta cu mai multă siguranță decât

dacă el ar fi căzut în genunchi în fața ei și i-ar fi jurat dragoste eternă.

Părerea lui Usanga era ca prima sa lecție în domeniul aviației să înceapă imediat.

Englezul a încercat să îl convingă de contrariul ideii, dar negrul a luat imediat o atitudine amenințătoare, deoarece, ca toți cei ignorați, îi bănuia întotdeauna pe toți ceilalți oameni de intenții ascunse, dacă manifestările lor nu coincideau cu dorințele sale.

– Bine, moșule, a murmurat englezul, îți voi da o lecție să o ții minte toată viața.

Apoi, întorcându-se spre fată, a zis:

– Convinge-l, dacă poți, să te lase să ne însoțești. Mă tem să te las aici cu aceste canalii blestemate.

Dar, când ea a făcut această propunere lui Usanga, negrul a bănuț imediat că la mijloc este ceva care nu se potrivea, un plan care să îl înșele: poate să îl ducă de exemplu, înapoi la germani, de unde dezertase ca un trădător.

Privind-o sălbatic pe fată, a refuzat cu încăpățănare să reflecte măcar un minut asupra acestei propuneri.

– Alba va rămâne aici cu oamenii mei, a zis el energic. Nici unul nu se va atinge de ea, decât numai dacă nu mă vei aduce înapoi viu și nevătămat.

– Spune-i, a zis englezul, că, dacă nu vei fi în poiană, în așa fel încât să te văd, nu voi ateriza și am să îl duc în lagărul englez ca să-l spânzure acolo.

Usanga a promis că fata va fi în câmpul lui vizual la înapoierea lor, după care a luat numaidecât măsurile necesare pentru a-i face pe războinici să înțeleagă că îi așteaptă pedeapsa cu moartea, dacă se vor atinge de ea.

Apoi, urmat de ceilalți membri ai rasei sale și împreună cu englezul, a străbătut poiana, spre aeroplan.

Imediat ce s-a așezat în obiectul pe care îl considera ca o parte a posesiilor sale, curajul începu să îi dispară, iar, după ce a fost pornit motorul și elicea a început să se

învârtă, a țipat englezului să oprească mașina și să îl lase să coboare; dar aviatorul, din cauza zgomotului elicei nu a auzit rugămintea negrului.

În timpul acesta, aeroplanul a început să înainteze pe pământ, iar Usanga era pregătit să sară jos, dar a fost împiedicat de curelele cu care era legat de mijloc.

După o clipă-două, aeroplanul s-a ridicat de la pământ, zburând cu eleganță într-un cerc larg, până ce a ajuns mai sus de vârful celor mai înalți copaci.

Sergentul negru era într-o stare de groază care l-a încremenit. A văzut pământul îndepărtându-se sub el. A văzut copacii, râul și la o distanță mai mică, luminișul în care se afla satul de colibe al lui Numabo.

A încercat cu toată puterea voinței sale să nu se gândească la o cădere neașteptată pe pământul care se îndepărta atât de repede.

Se străduia să-și concentreze gândul numai la cele douăzeci și patru de neveste pe care această pasăre enormă i le va pune, cu siguranță, la dispoziție.

Dar mașina s-a ridicat în acest timp de la pământ tot mai sus, desenând un cerc mare deasupra pădurii, râului și a poienii, iar, după un timp, spre marea sa surpriză, Usanga a desoperit că spaima care l-a stăpânit dispărea treptat. Astfel, nu a durat mult timp și s-a simțit în cea mai mare siguranță, după care a început să observe modul de pilotare al aeroplanului.

După o jumătate de oră de manevrare îndemânatică, englezul s-a ridicat rapid la o mare înălțime, unde deodată, fără cel mai mic avertisment, s-a învârtit peste cap și a zburat câteva secunde cu aeroplanul pe spate.

— Am spus eu că o să îi dau o lecție să nu mă uite, a murmurat el satisfăcut, auzind, cu tot zgomotul produs de elice, urletele negrului înspăimântat.

Un moment mai târziu, și-a îndreptat mașina, începând să coboare cu viteză spre pământ. Ocolind de vreo două ori pe deasupra poienii, până când s-a asigurat că Bertha

Kircher era acolo vie și nevătămată, a coborât ușor la pământ, așa că mașina s-a oprit la o mică distanță de locul unde se găsea fata așteptându-i împreună cu războinicii lui Usanga.

Când acesta a coborât din aeroplan, era livid la față și tremura din toate încheieturile, pentru că nervii îi erau încă neliniștiți de încercarea îngrozitoare prin care au trecut când aeroplanul s-a dat peste cap.

Cu toate acestea, simțindu-se încă o dată pe pământ solid, și-a revenit repede în fire, reluându-și vechiul tupeu.

Umflându-se în pene și radiind de o mândrie prostească, a încercat să-i impresioneze pe colegii lui pozând neânsemnătatea faptului de a zbura ca o pasăre la mii de metri pe deasupra junglei.

Astfel, și-a luat timp pentru a se convinge pe sine însuși, autosugestionându-se, că fiecare clipă din zborul făcut a fost o plăcere pentru el și că a avansat în arta aviației.

Era atât de mândru de jucăria lui de curând găsită, încât nu a mai dorit să se întoarcă în satul lui Numabo, insistând să se stabilească tabăra în apropierea aeroplanului, ca nu cumva, cine știe în ce mod, să îi fie furat de cineva.

Astfel, două zile în șir, a rămas cu lagărul în punctul acela, cât era ziua de mare, nu făcea altceva decât să-l silească pe locotenent să îl învețe să piloteze.

Lui Smith-Oldwick, gândindu-se la lunile lungi și obositoare prin care a trecut el până să fie considerat îndemânatic și să i se încredințeze un aeroplan, îi venea să râdă acum, auzindu-l pe acest negru încrezut că cere, după două zile, să fie lăsat să zboare singur.

– Dacă nu m-aș teme că îmi pierd mașina, a explicat el fetei, l-aș lăsa pe măgarul asta să-și rupă gâtul, pentru că i-ar trebui doar două minute.

Totuși, l-a sfătuit pe Usanga să mai aștepte câteva zile, ca în timp să învețe și mai bine.

Dar mentalitatea bănuitoare a negrului era tot mai mult stăpânită de convingerea că sfatul albului pornește dintr-un

motiv ascuns.

Usanga credea că motivul invocat nu ar fi fost echivalent speranței albilor de a fugi cu mașina, în timpul nopții și de aceea refuzase solicitarea lui, încercând să-l convingă că nu este încă destul de îndemânat pentru a conduce singur aeroplanul și că, pentru aceasta, mai are nevoie de timp ca să mai învețe... În creierul negrului s-a născut ideea de a fi mai deștept decât albul.

Ispita celor douăzeci și patru de neveste era un impuls extrem de puternic..., dar la aceasta se adăuga acum și aspirația spre fata pe care hotărâse de mult să pună stăpânire.

Încărcat de aceste gânduri, a încercat să adoarmă, visând la fericirile care îl așteptau în viitor.

Avca neconținut neplăcerea de a nu reuși să alunge din gând imaginea soției și a furiilor ei, imagini care vătămau mult plăcutele lui închipuiri.

Ah, dacă ar putea numai să scape de ea!

Gândul acesta a prins rădăcini în mintea lui, dar fără să aibă încă tărie de manifestare, fiind potolit de frica pe care sergentul negru o simțea față de soția lui...; de fapt, îi era atât de frică de ea, încât nu ar fi îndrăznit să îi facă vreun rău, decât doar în secret, în timp ce ea dormea.

Totuși, odată cu marile dorinți care îl mistuiau și îl împingeau să alcătuiască planuri după planuri, i-a venit în cele din urmă o idee, pe care a simțit-o ca forța unei lovituri puternice și care l-a determinat să se ridice brusc.

Dimineața, aștepta de nerăbdare momentul când să-și pună planul în aplicare, așa că după ce a mâncat, i-a chemat la o parte pe câțiva dintre camarazii săi și le-a vorbit un timp.

Englezul, care s-a obișnuit să urmărească fiecare mișcare a negrului, l-a văzut explicând ceva războinicilor săi, iar după gesturile și atitudinea sa, era clar că le explica un plan nou, dându-le în același timp instrucțiuni asupra a ceea ce aveau de făcut.

De asemenea, a observat, de mai multe ori, că privirile negrilor erau îndreptate spre el, iar o dată s-au întors și spre fată.

Deși această coincidență ar fi putut să nu reprezinte nimic, totuși în mintea englezului s-au trezit unele bănuieli asupra unor eventuale fapte care numai favorabile lui și fetei nu erau.

Această idee a ajuns să îl stăpânească cu totul, așa că a continuat să îl studieze pe negru, deși se vedea silit să admită că nu avea nici o putere să înlăture soarta care i se pregătea.

Într-adevăr, i s-a luat până și sulita pe care o avea când a fost prins și acum era neânarmat și la absoluta discreție a sergentului negru și a camarazilor lui.

Locotenentul Harold Percy nu a avut mult de așteptat până a reușit să afle o parte din planul lui Usanga, pentru că imediat, după ce sergentul a sfârșit cu instrucțiunile sale, câțiva războinici s-au apropiat de englez, iar alți trei au pornit spre fată.

Fără să îi adreseze nici un cuvânt explicativ, războinicii l-au smucit pe tânărul englez și l-au trântit la pământ, cu fața în jos. El s-a împotrivit atât cât i-a fost cu putință, reușind să aplice lovituri destul de zdravene, dar numărul negrilor era prea mare ca să poată spera altceva decât doar întârzierea acțiunii negrilor de a-l lega de mâini și de picioare.

După ce au îndeplinit această acțiune l-au întors pe o parte. Din această poziție a observat că și Bertha a fost legată ca și el. Smith-Oldwick a fost pus într-o astfel de poziție încât putea să vadă aproape întreaga suprafață a luncii, precum și aeroplanul.

Usanga vorbea acum cu fata. Ea făcea mereu mișcări energice din cap în sens negativ.

— Ce mai vrea acum? a întrebat englezul.

— Vrea să mă ia cu el în aeroplan, a răspuns fata. Vrea să mă ducă mai departe în interior, în altă țară, unde spune

că va fi rege, iar eu una dintre soțiile sale.

Apoi, spre marea surpriză a englezului, s-a întors spre el cu fața zâmbitoare continuând:

– Dar nu te îngrijora, pentru că nu este nici o primejdie să își realizeze această dorință. Peste câteva minute vom fi amândoi morți. Lasă-l numai să pomească mașina și dacă poate să se ridice de la pământ cincezeci de metri, apoi nu va mai trebui să îmi fie frică de el.

– Dumnezeu! a strigat englezul. Nu este nici un mijloc prin care să-ți influențezi să renunțe? Promite-i orice! Tot ce va vrea el. Am bani destui, mai mult decât își poate închipui că ar exista în lumea întreagă. Își va putea cumpăra tot ce se poate cumpăra cu bani: îmbrăcăminte, hrană și femei, oricâte va vrea. Spune-i toate acestea și mai spune-i că, dacă te va lăsa în pace, îi dau cuvântul meu de onoare că îi voi aduce aici toți banii pe care îi va vrea.

Fata a clătinat din cap și a rostit descurajată:

– Este zadarnic. În primul rând că nu va înțelege și chiar dacă pricepe, nu va avea încredere în tine. Negrii sunt atât de lipsiți de scrupule, încât nu își pot închipui că ar exista la alții așa ceva ca principiile de onoare, de exemplu, și mai ales la englezi, în care acești negri nu au nici cea mai mică încredere, deoarece nemții i-au învățat că englezii sunt oamenii cei mai mișei și mai ticăloși dintre toate popoarele.

Lasă, a continuat fata, văzând descurajarea care s-a zugrăvit pe fața englezului, lasă că este mai bine așa. Îmi pare rău că nu poți să fi și tu cu noi, pentru că dacă se urcă destul de sus moartea mea va fi sigură dar cu mult mai ușoară decât cea care probabil te așteaptă aici pe tine.

În acest timp, Usanga a întrerupt mica lor convorbire încercând să determine fata să îi comunice și lui ceea ce vorbeau, temându-se ca nu cumva să plănuiască ceva care să fie împotiva planurilor lui. Fata a fost nevoită să îi explice, liniștindu-l că englezul își lua doar rămas bun de la ea și îi dorea succes. Dar în urma unei idei care i-a venit pe neașteptate, s-a întors repede către negru și i-a spus:

– Vrei să faci ceva pentru mine, a întrebat ea, dacă merg de bună voie cu tine?

– Ce mai vrei? a întrebat el.

– Spune oamenilor tăi să îl elibereze pe alb, imediat ce plecăm noi. El tot nu ne mai poate ajunge. Asta este tot ce îți cer. Dacă îi dăruiești viața și libertatea, merg de bună voie cu tine, oriunde vei vrea.

– În tot cazul vei merge cu mine, nu mă interesează dacă o vei face de bună voie sau nu. Eu voi ajunge un rege puternic, iar tu vei face tot ce îți voi impune eu.

Negrul se gândea că trebuie să fie dur de la început cu această femeie, pentru a nu i se mai repeta experiența teribilă care i-a provocat-o Naratu. Nevasta aceasta nouă împreună cu celelalte douăzeci și trei pe care le va alege cu grijă, vor fi educate după propriul lui plac. De acum înainte, Usanga va fi el însuși stăpân în casa lui!

Bertha Kircher a văzut zădărnicia solicitărilor prin rugăminți umiltoare pentru cruțare din partea acestei brute. Era clar că pe tânărul englez îl aștepta un sfârșit îngrozitor. În sufletul ei se năștea un sentiment sincer de regret pentru tânărul care, cu puțin timp în urmă, i-a mărturisit iubirea.

A întors privirile spre englez. Chipul ei era livid dar pe buze i-a apărut un zâmbet plin de curaj.

– Adio! a strigat ea.

– Adio! Dumnezeu să te binecuvânteze, a răspuns el cu o voce moale.

Apoi a continuat:

– Ceea ce doream să îți spun, vrei să îți spun cum când suntem atât de aproape de moarte?

Buzele ei s-au mișcat, dar dacă a consimțit sau nu dorința lui, locotenentul nu a avut cum să știe, deoarece vorbele ei au fost acoperite de zgomotul elicei aeroplanului.

Negrul și-a învățat destul de bine lecțiile astfel, încât a pornit motorul fără nici o dificultate, iar aeroplanul a înaintând spre poiană.

Un geamăt surd a izbucnit de pe buzele descurajatului

ofițer când a văzut că fata pe care o iubea este îndreptată spre moarte sigură.

A văzut aeroplanul pornind cu botul în sus... Era o pornire bună... tot atât de bună ca și cum ar fi făcut-o el însuși. dar a știut că numai întâmplarea l-a ajutat pe negru.

În orice clipă, aeroplanul ar fi putut să cadă la pământ și chiar dacă negrul ar reuși prin cine știe ce mijloc să se ridice deasupra copacilor și să execute un zbor corect, nu rămânea decât o singură șansă dintr-o sută de mii pentru o aterizare fără distrugerea aeroplanului, căzând în brațele morții împreună cu frumoasa fată de lângă el.

Dar ce a fost asta? Ofițerul a încremenit. Până și bătăile inimii i s-au oprit pentru o clipă.

CAPITOLUL XIII

Răsplata lui Usanga

Două zile Tarzan a vânat în libertate spre nord și acum, făcând un ocol mare pe la răsărit, a ajuns din nou la o mică distanță de poiana în care i-a lăsat pe Bertha și pe tânărul ofițer.

Peste noapte a adormit într-un copac mare, ale cărui crengi atârnavă pe deasupra râului, numai la o distanță mică de lumină.

Iar acum, când s-a luminat de ziuă, stătea întins la marginea apei, așteptând momentul pentru a-l prinde pe Pisah, peștele, cu gândul să îl ducă la colibă, unde fata l-ar fi putut găti pentru ea și amicul ei de acolo.

Nemișcat ca o statuie de bronz stătea vicleanul Tarzan, știind cât de atent era peștele Pisah.

Cel mai mic foșnet l-ar speria imediat și numai printr-o răbdare nemărginită ar putea fi prins.

Tarzan, pe de altă parte, se baza pe energia lui și pe un atac realizat pe neașteptate.

Ceea ce știa el despre obiceiurile victuitoarelor din apă îl făcea să cunoască cu toată previziunea locul unde trebuia să-l aștepte pe Pisah.

Așteptarea lui ar fi putut să dureze numai un minut, dar era posibil să treacă și o oră până când peștele să înoate în ochiul de apă deasupra căruia pândea Tarzan, dar, mai repede sau mai târziu, tot trebuia să vină o dată. Acest lucru Tarzan îl știa foarte bine, așa că și-a așteptat vânatul cu răbdarea unei fiare.

În cele din urmă, a văzut o sclipire ușoară de solzi lucitori. Pisah se apropia! După o clipă-două va fi destul de aproape... și atunci două mâni puternice se vor scufunda în apă cu o mișcare fulgerătoare și îl vor prinde cu cea mai mare precizie.

Dar tocmai în mometul când peștele a ieșit la suprafață, s-a auzit o troznitură puternică în tufișul din spatele lui Tarzan.

Pisah a dispărut mai repede decât ai clipi din ochi, iar Tarzan, mârâind furios s-a întors repede ca să întâmpine ființa care l-a tulburat, oricare ar fi fost ea.

A rămas uimit când a văzut că cel care a provocat zgomotul nu era altul decât Zu-tag.

– Ce vrea Zu-tag? a întrebat Tarzan.

– Nimic. Zu-tag vine să adape, a răspuns antropoidul enorm.

– Unde este tribul? a mai întrebat Tarzan.

– Culege nuci și banane undeva în urma mea, în pădure.

– Dar Tarmangana și colegul ei? Nu li s-a întâmplat nimic?

– Au plecat, a răspuns Zu-tag. Kudu a ieșit de două ori din culcușul său de când au plecat amândoi.

– Nu cumva i-au gonit cineva din trib?

– Nu, nici nu i-am văzut când au plecat. Nimeni dintre noi nu știe de ce au plecat.

Tarzan s-a aruncat repede în copaci și a pornit spre luminiiș.

A găsit căsuța așa cum a lăsat-o; dar nu se vedea nici o urmă de bărbat sau de femeie pe acolo.

Traversând luminișul, a intrat în curtea împrejmuită și după aceea în colibă. Amândouă erau goale, iar după mirosul înțepător s-a convins că, într-adevăr, au plecat cel puțin de două zile.

Cînd să iasă din colibă a văzut o hârtie, prinsă de perete cu așchioară din lemn și luând-o de acolo, a citit următoarele:

În urma celor ce mi-ai spus despre d-ra Kircher și știind câtă antipatie îi nutrești, m-am gândit că nu este drept, nici pentru tine și nici pentru ea, să te mai supărăm cu prezența noastră. care știm că te împiedică să îți continui călătoria spre coasta de apus; am considerat că este mai bine pentru noi să pornim la drum fără să te mai deranjăm. Îți mulțumim pentru bunătatea și ocrotirea care ne-ai împărtășit-o și ne-am simți foarte fericiți, dacă ar fi un mijloc prin care se te putem răsplăti.

Scrisoarea era semnată de locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick.

Tarzan a ridicat pasiv din umeri, mototolind hârtia și apoi aruncând-o la întâmplare. Simțea că sufletul i s-a ușurat de răspunderea pe care a avut-o și îi părea bine că l-au ajutat să evite această situație.

Acum erau plecați și îi va uita; dar simțea foarte bine în adâncul sufletului său că nu va putea să îi uite. A ieșit nehotărât din căsuță, oprindu-se în mijlocul poienii; îl stăpînea groaza, se simțea îngrijorat și neliniștit.

La un moment dat a pornit spre nord împins de o hotărâre neașteptată ca să își continue drumul spre apus.

Pentru aceasta nu trebuia decât să urmeze cursul șerpuit al râului pe o distanță de câțiva kilometri spre nord, unde el cotea spre apus și de acolo înainte să își continue drumul către izvorul râului prin pădure, peste dealuri și urcând coasta munților.

Ajuns de partea cealaltă a munților, va căuta să găsească

un alt pârâu curgând spre coasta de apus și în felul acesta, urmând cursul râurilor, va fi sigur nu îi va lipsi vânatul și apa.

A plecat, dar nu a mers mult timp. Abia a făcut poate vreo douăzeci de pași, când s-a oprit pe loc.

– El este englez, iar ea nu este decât femeie. Nu vor putea ajunge niciodată, fără ajutorul meu, în locurile unde se găsesc oamenii albi. Ce să fac? s-a întrebat el, continuându-și monologul. Când am vrut să o ucid cu mâna mea, nu am fost în stare să o fac, iar dacă îi las să meargă singuri, este același lucru ca și cum aş fi omorât-o eu vărându-i un cuțit în piept!

Și scuturând din cap, s-a apostrofat singur:

– Tarzan este un prost, o muiere bătrână și slabă!

Și cu acestea s-a întors, pornind spre sud.

Manu, maimuța cea mică din vârful copacilor, i-a văzut pe cei doi Tarmangani trecând pe acolo cu două zile mai înainte.

Clănțănind din gură și gesticulând puternic, i-a povestit lui Tarzan tot ce știa în această privință..., cu toate că nu avea cine știe ce informații grozave de împărtășit.

I-a văzut cu proprii săi ochi mergând în direcția satului Gomanganilor, atât știa Manu, așa că Tarzan l-a lăsat să povestească singur și s-a avântat prin junglă după cei doi fugari.

Deși nu făcea cine știe ce eforturi pentru a se ține de urma lor, a dat peste câteva dovezi numeroase că ei au trecut pe acolo: de exemplu, o urmă ușoară de miros tot mai atârnat de o frunză sau de o creangă pe care unul sau altul s-a întâmplat să o atingă în treacăt..., sau în pământul cărării pe care au călcat ei și pe unde, în drumul lor, pădurea a fost umedă, tot se mai vedea, din când în când, câte o urmă de picior imprimată în vegetația putredă și udă de los.

Tarzan era împins să meargă din ce în ce mai repede de un fel de stăruință a cărei origine nu și-o putea explica.

Era aceeași voce internă care l-a învinuit că și-a neglijat

companionii și care acum îi șoptea întruna că ei au cea mai mare nevoie de ajutorul său.

Tarzan a început să-și facă muștrări de conștiință, ceea ce explică și motivul pentru care s-a comparat singur cu o muiere bătrână și slabă, pentru că lui, care era crescut în sălbăticie și împietrit față de orice alte greutăți și cruzimi, nu îi plăcea să admită că ar poseda una din trăsăturile unei firi delicate.

Urma după care mergea a făcut un ocol mare pe la răsărit de satul negrilor, apoi revenea la cărarea largă de elefant care se continua pe lângă râu, kilometri întregi spre sud.

Nu a trecut mult după ce a ajuns aici, când a auzit, deodată, un zbârnăit puternic ce semăna la început cu vâjâitul unui zmeu.

Oprindu-se, și-a concentrat auzul și a ascultat un moment cu mare atenție:

– Un aeroplan! a exclamat el, începând să alerge în direcția de unde se auzea zgomotul elicei.

Când, în sfârșit, a ajuns la marginea poienii în care a coborât Smith-Oldwick acum câteva zile cu aeroplanul Tarzan a cuprins întreaga scenă și dintr-o singură privire a înțeles situația, deși nu îi venea să creadă ceea ce vedea.

Jos, pe iarbă, într-o parte a poienii, se afla englezul legat bine. iar în jurul lui, păzindu-l, mai mulți negri dezertori din armata germană.

Spre el, prin poiană, venea un aeroplan condus de negrul Usanga, iar pe scaunul din spatele pilotului se afla Bertha Kircher.

Cum a ajuns sălbaticul acela să conducă aeroplanul, era un mister pentru Tarzan, dar nu avea timp să se gândească acum la acest fapt.

Ceea ce știa el despre Usanga și situația în care se găsea albul, îi spuneau destul de limpede că sergentul negru încerca să o ducă pe fată cu el.

Era un mister și faptul pentru care negrul făcea aceasta;

fata era în stăpânirea lui iar singura ființă din junglă care o mai putea apăra, era prizonieră. Tarzan nu putea să știe nimic despre cele douăzeci și patru de neveste care îl tentau pe Usanga, precum nici despre spaima negrului de furia lui Naratu, actuala lui soție.

Nu avea cum să știe că Usanga era hotărât să zboare cu fata ca să nu se mai întoarcă, singura grijă fiindu-i să pună cât mai multă distanță între el și Naratu, ca aceasta să nu îl mai poată găsi..., dar proprii săi războinici nu bănuiau nimic din ceea ce era în mintea negrului.

Lor li s-a spus că o va duce pe albă la un sultan din nord, unde va obține un preț mare pe ea și când se va înapoia, fiecare își va lua partea lui de câștig.

Niciunul dintre aceste amănunte nu le știa Tarzan.

Ceea ce știa era ceea ce vedea: un negru încercând să zboare cu o fată albă.

Mașina a început acum să se ridice de la pământ. Peste câteva clipe avea să se ridice rapid și nu va mai putea fi ajunsă.

La început, Tarzan s-a gândit să pună săgeata în arc și să îl ucidă pe Usanga, dar a renunțat imediat la această idee, știind că, fără pilot, mașina s-ar izbi de copaci, ucigând-o și pe fată.

Nu îi rămânea decât un singur mijloc prin care spera să o mai poată ajuta și care, dacă nu îi reușea, l-ar fi trimis pe el la o moarte sigură. Dar nu a stat la îndoială nici măcar o clipă. Trebuia să acționeze cât mai repede.

Usanga nu l-a văzut, ocupat fiind cu îndatoririle de pilot pe care nu era încă destul de stăpân. Războinicii lui, însă, l-au văzut și imediat au alergat să îl oprească din drum, scoțând în același timp, strigăte sălbatice și învârtind armele pe deasupra capetelor.

Dar nu au avut timp să întreprindă vreo mișcare, căci scena la care au fost martori s-a desfășurat senzațional de rapid.

Negrii au văzut sărind în poiană, din crengile unui

copac mare, un alb de statură uriașă, care a alergat în întâmpinarea aeroplanului.

L-au mai văzut luând, în timp ce fugea, de pe umerii săi, o funie lungă împletită din iarbă. În aceeași clipă, au văzut funia ondulând într-un cerc mare pe deasupra capului..., iar privirile fetei, îndreptate spre pământ, s-au ciocnit de statura lui Tarzan.

La șase-șapte metri deasupra lui Tarzan zbura aeroplanul. Ochiul deschis al funiei a fost repezit ca fulgerul spre el; iar fata, ghicind parcă intențiile lui Tarzan, a întins mâna, a prins funia de ochi și încordându-și mușchii o ținea strâns cu amândouă mâinile.

Tot atunci Tarzan a fost smuls de la pământ, iar aeroplanul s-a aplecat într-o parte, sub noua greutate care atârna de el.

Usanga s-a încleștat, disperat cu mâinile de volan; mașina s-a îndreptat și a pornit în sus, aproape perpendicular..., în timp ce de capătul funiei atârna Tarzan, legându-se ca pendula unui ceasornic enorm.

Englezul, din locul de unde zăcea pe pământ, a urmărit cu respirația tăiată ceea ce se întâmpla în aer.

Inima a încetat să îi mai bată în clipa când a văzut corpul lui Tarzan repezit prin aer, spre vârfurile copacilor de care, inevitabil, trebuia să se zdrobească... dar aeroplanul s-a înălțat repede, Tarzan trecând deasupra copacilor. Atunci a început să urce funia spre motor.

Fata, ținându-se cu disperare de ochiul funiei, și-a încordat până și ultimele ei forțe pentru a susține greutatea mare care atârna de capătul de jos al funiei.

Usanga, fără să aibă nici cea mai mică bănuială despre ceea ce se petrecea în spatele său, conducea aeroplanul din ce în ce mai sus în spațiu.

Tarzan a aruncat o privire în jos. Pădurea și râul rămăneau în spate; iar între el și moartea sigură care îl aștepta la sute de metri mai jos nu a rămas decât o funie subțire și mușchii delicați ai fetei tinere.

Bertha Kircher nu își mai simțea degetele de la mâini. Amorteala începea să se urce acum în sus spre coate. Nu își mai putea controla forța. Nu ar fi putut să spună câte clipe ar mai avea putere să susțină funia.

I se părea că degetele ei, lipsite de orice viață, au scăpat deja de mult timp ochiul funiei; dar, tocmai atunci, când și-a pierdut orice speranță, a văzut că se întinde în sus o mână puternică, agățându-se de marginea aeroplanului.

Imediat a dispărut și greutatea care atârna de funie și un moment mai târziu, Tarzan s-a ridicat peste margini și a sărit lângă fată.

A aruncat mai întâi o privire scurtă spre Usanga, apoi aplecându-se la urechea fetei a strigat:

– Ai pilotat vreodată un aeroplan?

Fata a dat din cap afirmativ.

– Ai curajul să te urci lângă negru și să prinzi volanul, în timp ce eu mă voi ocupa de el?

Fata l-a privit pe Usanga și s-a cutremurat.

– Da, a răspuns ea, dar îmi sunt picioarele legate.

Tarzan a scos atunci din teacă cuțitul său de vânătoare și a tăiat curelele cu care fata era legată de glezne. După aceea ea a desfăcut și cureaua care o ținea de scaunul ei.

Apucând-o de braț, Tarzan a sprijinit-o, târându-se amândoi încet și cu atenție, peste puținul loc care despărțea scaunul ei de al negrului. În momentul acela, cea mai mică înclinare a aeroplanului i-ar fi prăbușit pe amândoi în viața eternă.

Tarzan și-a dat însă foarte bine seama că numai printr-o minune a destinului ar fi putut ajunge la Usanga și să realizeze schimbul de piloți. Mai știa, însă, că acesta era singurul lucru care l-ar fi putut face, deoarece, din momentul când a văzut aeroplanul zburând, înțelegea că negrul era lipsit cu desăvârșire de experiența unui pilot. Astfel, era convins că moartea îi aștepta, inevitabilă, dacă sergentul negru ar fi rămas la volan.

Primul semn pe care l-a simțit Usanga că ceva nu este

în regulă, a fost abia atunci când fata a alunecat pe neașteptate lângă el și i-a pus cu fermitate amândouă mâinile pe aparatul de control... În același timp însă, un rând de degete tari ca oțelul l-au smucit pe negru de gât, în timp ce o mână cu un cuțit ascuțit, a pornit în jos, tăind cureaua care îl ținea legat, de mijloc, în scaun.

Restul s-a petrecut fulgerător. Usanga s-a simțit ridicat din scaun ca o pană: a început să strige și să dea disperat din mâini; mișcări și gesturi inutile, deoarece era neputincios ca un copil.

Cei din poiană au văzut aeroplanul clătinându-se puternic, pentru că, odată cu schimbarea de control, acesta a pornit repede cu botul în jos, apoi l-au văzut îndreptându-se și făcând un ocol mare, s-a întors spre ei, dar era atât de departe și lumina soarelui atât de puternică încât nu se putea desluși nimic din ceea ce se petrecea acolo sus, în aer.

După câteva clipe, locotenentul Smith-Oldwick a scos o exclamație de groază văzând un corp care se rostogolea prin aer, apropiindu-se de pământ cu o viteză din ce în ce mai mare.

Cu o bufnitură surdă, oribilă, corpul s-a izbit de pământ, lățindu-se pe iarbă, aproape de mijlocul poienii; iar când englezul a avut, în cele din urmă, curajul să privească din nou spre acel loc, a răsuflat ușurat, deoarece masa înformă care zăcea pe iarba plină de sânge era acoperită cu o piele neagră. Usanga și-a primit răsplata.

Aeroplanul a făcut câteva viraje deasupra poienii. Negrii, care la început, au încremenit la moartea conducătorului lor, au fost cuprinși după aceea de o furie nebună și de o hotărâre nestrămutată să se răzbune.

Tarzan și fata i-au văzut din aeroplan strângându-se grămadă la un loc, în jurul corpului celui căzut.

I-au mai văzut pe negri, făcându-le semne disperate cu pumnul și învârtind armele amenințător pe deasupra capetelor, în timp ce treceau peste poiană.

Tarzan s-a așezat în scaunul din spatele pilotului.

Apucându-se bine de structura aeroplanului, s-a întins până a ajuns cu capul lângă cel al Berthei Kircher. Apoi a încercat să îi dea câteva instrucțiuni despre ceea ce dorea să facă ea. Dar, pentru aceasta, trebuia să strige acoperind zgomotul elicei și al motorului.

Când fata a perceput cuvintele lui, s-a făcut albă ca varul, dar a strâns buzele puternic, iar ochii îi străluceau de focul unei hotărâri puternice.

A coborât aeroplanul până la aproximativ un metru de pământ, tocmai în partea opusă a poienii unde stăteau semenii lui Usanga; apoi a pornit cu toată viteza asupra lor.

Atât de repede i-a ajuns aeroplanul, încât nu au mai avut timp să scape când și-au dat seama de primejdie.

Atingând pământul, mașina a izbit printre crengi, secerându-i ca o adevărată morișcă de distrugere.

După ce s-a oprit la marginea pădurii, Tarzan a sărit imediat din aeroplan, alergând spre tânărul locotenent.

Dar între timp a privit spre locul unde au fost războinicii mai înainte pregătiți să se apere la nevoie. Aici nu a mai văzut pe nimeni care să îi opună forță, negrii zăcând morți sau răniți, împrăștiați în toate părțile, pe iarba verde a poienii.

Până când să îl dezlege Tarzan pe ofițer, fata a venit lângă ei și prima ei preocupare a fost să îi mulțumească lui Tarzan. Acesta a oprit-o cu un gest.

– Te-ai salvat singură, a insistat el. Dacă nu știai să pilotezi aeroplanul, nu aș fi putut nici eu să te ajut. Acum, a adăugat el după câteva clipe, aveți cu ce să vă întoarceți acasă. Este încă devreme. Puteți să parcurgeți cu ușurință întreaga distanță în câteva ore, dacă aveți combustibil suficient.

Și zicând acestea, l-a privit întrebător pe aviator.

Smith-Oldwick a dat afirmativ din cap.

– Am suficient, a zis el.

– Atunci plecați numaidecât, a replicat Tarzan. Nici unul din voi doi nu-și are locul în junglă, a sfârșit el,

fluturându-i pe buze un zâmbet ușor.

Fata și englezul au zâmbit și ei.

– Într-adevăr, a recunoscut englezul, jungla nu este pentru noi; dar nici pentru oricare alt alb. De ce nu vrei să vii cu noi în lumea civilizată?

– Mai bine rămân aici în junglă, a răspuns Tarzan.

Aviatorul și-a înfipt călcâiul în pământ, răsucindu-l în groapa care a făcut-o, apoi a bolborisit ceva, care era evident că îi era jenă să spună.

– Dacă este vorba de existență dragă prietene, încep eu, eu... ă... bani..., știi tu.

Tarzan a început să râdă.

– Nu, nu este vorba despre asta. Știu ce vrei să spui. Eu, însă, am fost născut în junglă și aici mi-am trăit viața toată. așa că vreau să mor tot în mijlocul ei. Nu vreau să locuiesc și nici să mor în altă parte.

Fata și tânărul au clătinat din cap descurajați. Le era imposibil să-l înțeleagă.

– Mai bine plecați, a reluat Tarzan; cu cât o veți face mai repede, cu atât veți ajunge mai curând acasă.

Au pornit atunci spre aeroplan. Smith-Oldvick a strâns mâna lui Tarzan și s-a așezat pe scaunul pilotului.

– Adio! a zis fata, întinzându-i mâna lui Tarzan. Dar, înainte să plec, nu vrei să îmi spui că nu mă mai urăști?

Fața lui Tarzan s-a întunecat: a evitat răspunsul, ajutând-o să se ridice în scaunul din spatele aviatorului.

O expresie de tristețe nerostită s-a răspândit pe figura Berthei Kircher.

Dar motorul a pornit și după o jumătate de minut cei doi tineri erau în drum spre răsărit.

În centrul poienii a rămas Tarzan, privindu-i cum se îndepărtau.

– Îmi pare rău că este nemîtoaică și mai ales spioană, deoarece este foarte greu să o poți urî.

CAPITOLUL XIV

Leul cu coama neagră

Numa, leul era flămând. A venit din pustiu și a nimerit în ținutul acela abundent, dar, deși era tânăr și puternic, ierbivorele au reușit până acum să scape de ghearele lui cumplite ori de câte ori a crezut el că o va ucide pe una dintre ele.

Numa era foarte flămând și foarte furios. Nu a mâncat nimic de două zile și acum vâna în cele mai rele toane.

Azi nu mai făcea ca altădată, nu mai răcnea să știe toată lumea despre prezența lui în apropiere. Acum mergea tăcut, călcând ușor, așa încât nici crengile uscate nu mai trozneau sub labelle sale și se furișa urmărindu-și subtil prada.

Prin junglă adia un vânt ușor care a adus până la nările carnivorului mirosul lăsat în urma lui de un cerb, sporindu-i senzația de foame, astfel încât simțea dureri crâncene în stomac.

Cu toate acestea, nu s-a lăsat pradă dorinței de a încerca un atac prematur, după cum a mai făcut când i-a scăpat de sub nas carnea delicioasă a lui Pacco, zebra.

Mărindu-și în mică măsură pașii, a mers înainte pe cărarea întortocheată pe care o urma, până când la o cotitură a ei, pe după trunchiul unui copac mare, a zărit un cerb tânăr mergând încet înaintea lui.

A măsurat din ochi distanța. Ochii lui străluceau acum ca două globuri de foc galben așezate în fața lui zbârcită de rânjelul colților săi feroși.

Da, de data asta era sigur: prada nu îi va mai scăpa.

Va scoate mai întâi un răcnet îngrozitor, care va paraliza biata ființă din fața lui și pe urmă o va ataca fulgerător.

Coada lui elastică, ondulând încet moțul de la vârf, a pleznit deodată, dreaptă ca o lumânare.

Acesta era semnalul de atac, iar corzile sale vocale erau încordate pentru răcnetul strident când, ca și cum ar fi

fulgerat din senin, Șita, pantera, a sărit pe neașteptate în cărare, exact între cerb și Numa.

Atacul Șitei a fost cât se poate de stângaci, pentru că de la prima troznitură a crengilor de la marginea cărării printre care a trecut corpul în săritura sa, cerbul a aruncat o singură privire speriată înapoi și a dispărut într-o clipă.

Răcnetul, a cărui scop a fost paralizia cerbului, a izbucnit îngrozitor din gâtul adânc al mării pisici: un răcnet de furie împotriva Șitei, care a intervenit și l-a frustrat de prada lui sigură; iar atacul împotriva lui Bara a fost pornit în direcția panterei.

Dar și aici Numa a fost condamnat să sufere o dezamăgire, căci de la primele note ale răcnetului său Șita, știind foarte bine în care parte se afla puterea, a sărit numaidecât într-un copac din apropiere.

La vreo jumătate de oră după această întâmplare atât de nefastă pentru Numa, el, tot atât de furios ca și în primele momente ale dezamăgirii sale, a simțit pe neașteptate un miros de om.

Până aici regele junglei a detestat și a disprețuit carnea ființei omenesti. Acest fel de carne era bun numai pentru bătrânii fără dinți și neputincioși, care nu mai puteau vâna ierbivorele repezi de picior.

Cei tineri, însă, îndemânatici și puternici, nu se puteau mulțumi decât cu carne de Bara, cerbul, de Horta, mistrețul, sau de Pacco, zebra, cea mai plăcută dintre toate, dar și cel mai greu de vânat.

Dar Numa era flămând..., mai flămând decât a fost vreodată în tot timpul celor cinci ani pe care îi avea.

Ei, și? Chiar dacă era fiară tânără, puternică, iscusită și feroce, în fața foamei, marele nivelator, rămânea tot bătrân, fără dinți și neputincios. Stomacul lui striga îndurerat.

Zebră, cerb sau om, nu mai avea acum nici o importanță, atâta timp cât era carne din care ar țâșni sângele cald. Până și Dango, hiena, mâncătoarea de stârvuri și excremente, carnea s-ar fi părut în acele momente gustoasă și delicioasă.

Marele leu cunoștea foarte bine obiceiurile omului cât și slăbiciunea lui, cu toate că, până acum, nu a mai fost nevoie să îl vâneze pentru hrană.

Știa că Gomanganii, pe care îi disprețuia atât de mult, erau cei mai încetinei, cei mai nesimțitori și cei mai nepuțincioși dintre toate ființele din junglă.

Pentru a îl vâna pe om nu era necesar nici de istețime și nici de mișcări subtile, nici de alte eforturi din partea lui Numa.

Furia de care era cuprins acum s-a transformat într-o pasiune care îl consuma tot atât de mult ca și foamea de care suferea. Astfel, îndată ce nărilor l-au avertizat de trecerea recentă a omului, și-a aplecat în jos capul, a scos un răcnet puternic și a pornit în viteză pe urmele prăzii, fără a se mai gândi la zgomotul care îl făcea.

Majestuos și teribil, cu o indiferență totală față de tot ce îl înconjură, regele animalelor pășea repede în jurul unei cărări bătătorite..., deoarece l-a părăsit până și acea precauție naturală inerentă tuturor creaturilor din pustietate.

Și de ce anume să se teamă el, stăpânul pădurilor? Și la ce i-ar fi servit prudența, când nu vâna nimic altceva decât om? Astfel, un alt Numa mai circumspect decât acesta, ar fi descoperit imediat primejdia care îl aștepta. Dar, fiind prea sigur, nu a simțit-o numai după ce, în zgomotul trozniturilor de crengi și a pământului care cădea, s-a trezit precipitat într-o groapă, isteț plănuită, pe care sătenii lui Numabo au săpat-o, special în acest scop, exact în mijlocul cărării.

Tarzan s-a oprit în mijlocul poienii, urmărind aeroplanul care se micșora treptat, până când s-a redus la proporțiile unei jucării.

Din pieptul său puternic a ieșit un suspin de ușurare când l-a văzut ridicându-se și pornind spre răsărit cu aviatorul englez la volan și cu Bertha Kircher în scaunul din spatele pilotului.

Se simțea eliberat, pentru că de săptămâni întregi a

simțit povara răspunderii care îi stătea pe umeri pentru existența lor în acele ținuturi sălbatice, ținuturi în care ei erau neputincioși, amenințați să cadă ca pradă ușoară, carnivorelor sălbatice ori cruzimilor negrilor din împrejurimi.

Tarzan iubea libertatea..., o libertate nestânjenită. De aceea, acum, când nici unul din cei doi nu mai erau în grija lui, a pornit din nou în călătoria pe care a întrerupt-o, spre coasta de apus și cabana răposatului său tată, rămasă de atâta vreme goală.

Așadar, cum stătea el acolo și privea punctulețul care se pierdea în zare, la răsărit, un alt oftat i-a umplut pieptul, dar de data aceasta nu mai era un oftat de ușurare ci era mai curând rezultatul unei senzații pe care nu s-a așteptat să o mai simtă vreodată și existența căreia nu i-ar fi plăcut să o admită nici măcar el însuși.

Nu, nu era cu puțință ca el, născut și crescut în junglă și care a renunțat pentru totdeauna la orice asociație cu oamenii, numai ca să se înapoieze la animalele sale iubite din sălbăticiile africane, să mai simtă ceva asemănător unui regret în urma plecării celor doi cu aeroplanul, sau să se fi simțit câtuși de puțin singur, acum, după ce ei au plecat.

A ținut, într-adevăr, foarte mult la locotenentul englez Smith-Oldwick, dar pe fată a urât-o. A cunoscut-o ca spioană germană, cu toate că nu a avut inima să o ucidă, după cum a jurat să facă cu toți nemții.

Această slăbiciune o atribuia faptului că ea era femeie, deși a fost destul de tulburat de inconsecvența atitudinilor sale față de ea: ura care i-a purtat-o și ajutorul care i l-a acordat ea de atâtea ori la nevoie.

Iritat, a scuturat puternic din cap și s-a răsucit deodată, în călcâie, pornind spre apus ca și cum întorcând spatele aeroplanului care dispărea ar fi putut alunga din memorie și gândul la pasagerii acestuia.

La marginea cărării s-a oprit; un copac uriaș s-a ridicat năprasnic în fața sa. Atunci, ca și cum ar fi fost pus în mișcare de impulsul unei forțe subite și irezistibile, a sărit în

crengile copacului și s-a cățarat din creangă în creangă, cu o agilitate de maimuță, până în vârful copacului, care ar fi putut să îi susțină greutatea.

Aici, legănându-se ușor pe una dintre ramurile care se clătinau, a privit spre orizontul de la răsărit, încercând să deslușească punctulețul care ar fi fost aeroplanul englez și care îi ducea cu el pe ultimii din rasa lui. Se aștepta totuși să îi revadă vreodată.

În sfârșit, ochii lui ageri au descoperit departe, spre răsărit, mașina care zbura la o înălțime considerabilă.

Dar, nu au trecut decât câteva clipe de când o privea cum se îndepărtează în zborul ei aproape orizontal când, spre marea lui groază, a văzut-o îndreptându-se brusc în jos, spre pământ.

Căderea i s-a părut că va fi nesfârșită; dar numai în felul acesta și-a putut da seama cât de mare trebuie să fi fost altitudinea atinsă de aeroplan, înainte de a începe să cadă.

Cu o clipă înainte să dispară acesta din ochii lui, viteza atinsă în cădere părea că s-a micșorat, deodată; dar tot cădea, repede și destul de înclinat, când a dispărut, în cele din urmă, în spatele unor dealuri îndepărtate.

Tarzan a mai rămas în copac aproape un minut, timp în care a localizat mintal râpele din depărtare pe care el credea că ar fi în vecinătatea aeroplanului căzut.

S-a gândit un moment la atitudinea pe care ar fi trebuit să o ia. A ajuns, în cele din urmă la concluzia că trebuie să plece numaidecât în direcția aceea. Simțul datoriei și-a spus din nou cuvântul, în momentul când acesta a realizat că cei doi amici ai săi sunt, cu siguranță, în pericol. Astfel, și-a neglijat din nou propriile proiecte.

După calculele pe care și le făcea în privința locului unde s-ar afla acum aeroplanul, se temea ca mașina să nu fi căzut printre văile prăpăstioase și aproape de neântrecut ale ținutului arid, dincolo de localitatea fertilă de care era despărțit prin munții de la răsărit de el.

Această localitate a mai străbătut-o o dată și știa din

propria lui experiență că alt om, mai puțin rezistent, nu ar putea scăpa cu viață de acolo, dacă se găsea cumva la vreo distanță mai mare de marginea pustiului.

Și-a reamintit repede, ca și cum ar fi fost acolo, de oasele albe ale războinicului mort de mult timp, în fundătura acelei râpe adânci.

A revăzut, în imaginație, casca de aramă și armura de oțel ruginită, precum și sabia lungă și dreaptă din teaca ei, muscheta: mărturii mute ale trupului puternic și spiritul războinicului care cu toate că a fost înarmat în mare măsură a pătruns totuși, până în centrul sălbăciei și bătrânei Africi.

Dar, în același timp, l-a mai văzut acolo și pe tânărul englez atât de delicat, alături de o fată și mai delicată, amândoi aruncați în capcana nemiloasă din care uriașul din vechime nu a fost în stare să scape; aruncați acolo probabil răniți, dacă nu chiar morți.

Ultima variantă era mai posibilă dintre toate, dar mai exista o șansă, într-un procent de unu la mie, ca ei să fi aterizat fără să se fi rănit fatal.

A pornit, deci, cu această speranță atât de mică în suflet, să facă un drum pe care îl știa că va fi unul dintre cele mai grele, plin de primejdii.

A reușit să meargă numai vreo doi kilometri, când urechile lui agere au înregistrat zgomotul unor pași rapizi în fața lui, pe cărare.

Zgomotul, întezindu-se din ce în ce mai mult, i-a indicat cu precizie că, oricine ar fi fost, acela se apropia în viteză spre el.

Dar nu a trecut mult până când simțurile sale să îl convingă că pașii pe care îi auzea erau ai lui Bara, cerbul, pași făcuți în fugă.

În firea lui Tarzan, erau amestecate apucăturile omenești cu acelea ale fiarelor.

O experiență îndelungată l-a învățat că acela care lovește bine și călărește repede, poate să-și amâne temporar cele mai urgente treburi, pentru a profita de ocazia de a

ucide un animal din carnea căruia să mănânce. Aceasta era o trăsătură specifică fiarelor.

Transformarea sa dintr-un nobil englez, pătruns de motivele cele mai umane, într-o fiară din junglă, pregătită să sară asupra prăzii, a fost instantanee.

Graba cu care Bara venea pe cărare și groaza care l-a stăpânit, când a scăpat din ghearele lui Numa și ale lui Șita, excludeau orice posibilitate de a-l simți și pe cel de al treilea inamic, care era tot atât de formidabil ca și pe ceilalți doi.

Cerbul a ajuns acum în dreptul lui Tarzan; un corp brun și mlădios a sărit fulgerător din verdeța tufișului care l-a ascuns, două brațe puternice s-au încheștat de gâtul neted și alunecos al animalului, iar în carnea moale a pulpei din față s-au înfipt adânc dinți puternici.

Amândouă fiarele s-au rostogolit până aproape de cărare, iar după aceea Tarzan s-a ridicat și punând un picior pe corpul cerbului ucis, a lansat strigătul de victorie al antropoidului.

Dar, ca un răspuns la provocarea lui, a ajuns la urechile lui, răcnetul bubuitor al unui leu exagerat de furios, dar în care el a crezut că distinge o notă de mirare și de spaimă.

În pieptul animalelor sălbatice din junglă, ca în pieptul semenilor din rasa omenească rasă omenească, simțul curiozității este bine dezvoltat.

Natural, nici lui Tarzan nu îi putea lipsi acest cusur. Nota aceea ciudată din răcnetul inamicului său ereditar a stârnit în el dorința de a cerceta lucrurile mai de aproape.

Aruncând, deci, pe umăr cadavrul lui Bara, a pornit printre crengile de jos ale copacilor în direcția din care a auzit strigătul tocmai cărarea ce o urmăse inițial.

Cu cât se micșora distanța, răcnetele leului se înteteau tot mai puternic, ceea ce arăta că se apropie de un leu înfuriat.

După puțin timp, în locul unde un copac gigantic își întindea crengile peste cărarea pe care mii de cornute și de feline au săpat-o ca pe o brazdă adâncă de plug, probabil în

veacuri, Tarzan a văzut groapa pentru lei a negrilor.

Sărind zadarnic în sus pentru obținerea libertății pierdute, se afla un leu, așa cum el însuși nu a mai avut prilej să vadă până atunci.

De jos, din groapă, îl privea cu ochi sticloși, o fiară dintre cele mai mărețe, puternică și tânără, având o coamă neagră, enormă și cu o blană cu mult mai închisă decât a altor lei și care, în adâcul gropii, părea aproape neagră: era un leu negru!

Tarzan, inițial tentat să-și bată joc de dușmanul său aflat în captivitate, a rămas uimit, admirând sincer frumusețea acestei fiare.

Ce făptură splendidă! Ce mici și neânsemnați păreau lei obișnuiți din pădure față de acesta!

Iată aici, într-adevăr, unul care merita să fie supranumit regele animalelor!

De la prima vedere a acestei pisici enorme, s-a convins că nu a auzit nici o notă de spaimă în primul răcnet al leului. Trebuie să fi fost, fără îndoială, o notă de surpriză; corzile vocale ale acestui gât puternic nefiind influențate niciodată de senzația spaimei.

Odată cu admirația a simțit milă sinceră față de acest animal care se afla într-o situație tristă, o fiară enormă care acum era atât de neputincioasă din cauza mârșavelor intenții ale Gomaganilor.

Oricât de dușman i-ar fi fost Numa, tot îl prețuia mai mult decât pe negrii care i-au întins cursa; Tarzan avea destui amici buni și credincioși printre triburile africane, erau însă și altele cu un temperament atât de josnic, cu obiceiuri atât de bestiale încât le ura din toate puterile... iar unele foloseau ca hrană și carnea de om, de pildă, negrii din satul lui Numabo.

Pentru un moment, leul a aruncat priviri feroce spre omul de pe creanga copacului de deasupra lui.

Ochii galbeni-verzui au privit fără să clipească în ochii limpezi și luminoși ai lui Tarzan, dar, când nările lui sen-

sibile au prins mirosul de carne proaspătă de cerb și a văzut bucata mare de carne de pe umărul brun al omului, din adâncul cavernos al gâtului său sălbatic, a ieșit din nou un scâncet ușor.

Un zâmbet a fluturat pe buzele lui Tarzan. Tot atât de limpede, ca și cum i-ar fi vorbit o voce omenească, leul i-a spus:

– Mi-e foame; mai mult chiar: sunt mort de foame!

Și, de aceea Tarzan, privind leul din groapă, a zâmbit ciudat, luând în același timp cerbul de pe umeri și punându-l pe o creangă lângă el.

După aceea, luând din teacă lungul cuțit de vânătoare, care odinioară a fost al tatălui său, a tăiat de la încheietura soldului întregul picior din spate al cerbului, a șters apoi cuțitul de sânge pe pielea lui Bara și l-a vârât din nou în teacă.

Numa a început să saliveze privind carnea care îl ispitea și a scâncit din nou. Atunci Tarzan, cu zâmbetul pe buze, a dus carnea la gură, înfingându-și dinții adânc în ea.

Leul a scâncit pentru a treia oară: un scâncet prelung și rugător, la auzul căruia Tarzan a dat dezgustat din cap și luând în mâini restul cărnii de cerb, a aruncat-o fiarei flămânzite.

– Babă! a murmurat el. Tarzan a ajuns slab ca o babă. În curând va vărsa lacrimi pentru că l-a ucis pe Bara ca să se hrănească. Uite, nu îl poate vedea pe Numa, dușmanul lui, rămânând flămând. Și de ce? Pentru că inima lui Tarzan s-a înmuiat ca ceara de când a fost în contact cu ființele slabe din lumea civilizată.

Dar, cu toată dojana pe care și-a adresat-o, Tarzan nu a încetat să zâmbească. Și nici nu îi părea rău că a cedat unui impuls al sentimentului uman.

Sfâșiind în dinți porția de carne, nu pierdea nici un amănunt din scena care se desfășura în groapa leului.

A observat mai întâi aviditatea cu care Numa devora bucata de carne, apoi a notat cu mare admirație calitățile fine

ale fiarei precum și istețimea cu care a fost construită groapa.

Gropile obișnuite de prins lei, acelea pe care le cunoștea Tarzan, aveau țăruiși ținuiți în așa mod încât vârfurile lor ascuțite să fie îndreptate în sus și în care leul, căzând, să se înfigă ca în niște sulite. Această groapă, însă, era cu totul altfel construită.

Aici țăruișii erau înfipti la intervale de cincisprezece-douăzeci de centimetri unul de celălalt, însă în jurul gropii, astfel încât vârfurile lor ascuțite erau înclinate în jos.

În acest fel, leul cădea în cursă fără să se rănească, dar fără să mai aibă posibilitatea de a ieși, pentru că, ori de câte ori ar fi încercat să facă asta se lovea cu capul de vârfurile ascuțite ale țăruișilor.

Era evident că, în cazul acesta, scopul negrilor a fost să îl prindă pe Numa viu.

Dar, pentru că tribul acesta nu avea nici un contact cu oamenii albi, motivul lor pentru aceasta se datora, fără nici o îndoială, dorinței de a tortura fiara până la moarte, ca să poată petrece în fața ultimelor ei momente de agonie.

După ce a hrănit leul, Tarzan s-a gândit că fapta sa rămâne zadarnică, dacă va lăsa animalul acolo, la discreția negrilor.

De asemenea, i-a mai trecut prin minte că mai multă plăcere ar simți el dacă le-ar juca negrilor o farsă, decât dacă l-ar lăsa pe Numa în voia soartei.

Dar cum să îl elibereze?

Scoțind doi țăruiși de pe marginea gropii, s-ar fi făcut destul loc pentru ca leul să poată sări cu ușurință afară.

Totuși, Tarzan nu putea să fie sigur că Numa nu va sări afară, îndată ce el îi va deschide drumul spre libertate, înainte ca el, Tarzan, să reușească să se urce într-un copac din apropiere?

Indiferent de faptul că nu îi era frică de lei, așa cum ne-ar fi nouă, de exemplu, totuși era pătruns de acea circumspecție naturală care este atât de necesară făpturilor

din junglă, dacă vor să trăiască mai mult.

Bineînțeles, că la nevoie, putea să lupte cu Numa, dar nu era atât de naiv, încât să creadă că putea învinge un leu în floarea vârstei într-o luptă mortală, altfel decât din întâmplare sau folosindu-se de istețimea minții sale.

Dar să se expună fără rost la o moarte probabilă era un lucru pe care îl considera tot atât de rușinos, ca și cum ar fi fugit de o primejdie, când trebuia să o înfrunte; totuși, dacă își puna în gând să facă ceva, găsea întotdeauna și mijlocul de a îl realiza.

Acum era absolut hotărât să îl elibereze pe Numa și o dată ce s-a hotărât, trebuia să o facă chiar dacă risca să se expună unei primejdii.

Știa, de asemenea că leul va fi preocupat un timp cu hrana care a primit-o, dar tocmai pentru aceasta va resimți și mai mult orice amestec din afară.

Prin urmare, Tarzan trebuia să lucreze repede și cu foarte multă atenție.

Coborând din copac lângă marginea gropii, a început să examineze țărșii și a rămas surprins că în tot acest timp, Numa nu a manifestat nici un semn de furie la apropierea sa.

Numai o singură dată a aruncat o privire cercetătoare spre el, dar după un moment și-a întors din nou atenția spre carnea lui Bara.

Tarzan a încercat rezistența țărșilor cu greutatea corpului său. După aceea a încercat să-i smulgă din pământ, cu toată forța mușchilor săi. Țărșii erau bine înțepeniți.

Dar și Tarzan a observat că, dacă i-ar mișca de mai multe ori când la dreapta, când la stânga, ar reuși după un timp să îi scoată din loc.

Odată cu acest gând l-a străfulgerat și o altă idee: un plan prin care să îl poată elibera pe Numa și fără riscul de a se expune primejdiei.

A început imediat să sape cu cuțitul deasupra unui țărș. În dreptul locului unde acesta a fost înfip.

Pământul nu era tare și se scobea aproape cu ușurință, așa că nu a trecut mult până ce toată partea îngropată a unui țăruș să fie expusă vederii.

Lăsând nescobit numai atât cât era necesar ca țărușul să se mențină drept și să nu cadă în groapă, a început să lucreze la al doilea și după ce a terminat cu aceasta, a trecut la al treilea.

Terminând această parte a lucrării, a luat funia de pe umerii săi și a prins bine câte trei țăruși în ochiul funiei.

Apoi s-a urcat repede în copac, a prins de capătul liber al funiei, s-a proptit bine în trunchiul copacului și a început să tragă încet, în sus.

Țărușii au început și ei să se ridice încet de unde erau înfiți, dar, odată cu această mișcare, s-au stârmit și bănuicile lui Numa, care a început să mârâie.

Ce mai era și asta? Vreo nouă încălcare a drepturilor și libertății sale?

Era foarte nedumerit și având, ca toți leii, un temperament violent, s-a aprins.

Atâta timp cât Tarmangani a stat pe marginea gropii și l-a privit, puțin îi păsa de aceasta, neașteptându-se la nici un rău de la cel care l-a hrănit cu câteva momente înainte.

Dar acum se petrecea cu totul altceva, așa că și bănuicile fiarei erau trezite și mârâia amenințător.

Privind, însă, în continuare mișcarea țărușilor, a văzut că ele se ridică până ajung într-o poziție verticală, apoi se răstoarnă cu vârfurile peste cap pe pământul de deasupra și dispar cu totul.

Leul era învăluit de eventualitățile oferite de această situație și probabil că a înțeles chiar faptul că, același omul care l-a hrănit, îi deschidea acum, cu voință, un drum de ieșire.

Prinzând, deci, între fălci resturile de carne, a sărit cu ușurință din groapa făcută de negri, iar Tarzan l-a văzut dispărând în tufișurile junglei.

Acum Tarzan s-a gândit să-și urmeze călătoria în care

promise cu scopul de a îi ajuta pe englez și pe fata care îl însoțea.

Pe suprafața pământului și printre crengile care se legănau, urma lăsată în trecere fie de om, fie de vreo altă fiară, era pentru Tarzan o carte deschisă: dar, oricât de acute i-ar fi fost simțurile, erau cu totul insuficiente, față de drumul fără nici o urmă a aeroplanului.

În ce măsură se putea el servi de ochi, urechi și miros, în urmărirea unui obiect a cărui cale era pe deasupra, prin aerul veșnic mișcător și la mii de urme înălțime?

Numai de simțul direcției mai putea să depindă acum Tarzan, în căutarea aeroplanului căzut.

Nu putea nici chiar să judece exact la ce distanță se găsea el și știa că, din momentul când acesta a dispărut după dealuri, ar fi putut să zboare cine știe ce distanță, virând chiar din drum, înainte de a se prăbuși la pământ.

Dacă cei din aeroplan au fost uciși sau răniți grav, Tarzan ar fi putut să caute zadarnic multă vreme prin apropierea lor până să reușească să îi găsească.

Nu avea decât un singur lucru de făcut, acela de a merge până la un punct cât mai apropiat de locul unde credea el că a aterizat aeroplanul, iar după aceea să caute, ocolind terenuri mari, din ce în ce mai largi, până va descoperi urmele mirosului lor.

A procedat întocmai după cum a calculat. Înainte de a ieși din valea aceea, a ucis câteva animale, a ales bucățile bune și le-a luat cu el, lăsând în urmă oasele nefolositoare.

Vegetația puternică a junglei se sfârșea jos, la poalele urcușului de apus al munților, răbindu-se tot mai mult și devenind din ce în ce mai săracăcioasă, cu cât se apropia de culme, dincolo de care începea pustiul, cu câteva tufe pipernicite și puțină iarbă arsă de soare, care a mai rezistat pe la margini, capriciilor unei existențe aproape fără apă.

Ajuns la muchia dealurilor, a cercetat cu privirea sa ageră întregul întins al terenului arid care se desfășura înaintea sa.

Chiar de la distanța aceea, se putea distinge linia șerpuitoare a cursului acelor văi râpoase care întretăiau pustiul la intervale destul de dese: acele prăpăstii îngrozitoare unde a fost atât de aproape și-a pierdut viața, ca pedeapsă pentru îndrăzneala de a fi încercat să invadeze sanctitatea vechii lor singurătăți.

Două zile în șir a căutat zadarnic vreo urmă oarecare a mașini sau a celor care au fost în ea, având grijă, în acest timp, să ascundă câte puțin din proviziile sale în mai multe locuri, însemnând ascunzătorile cu mormane de pietre.

De asemenea, a mai străbătut și prima vale adâncă, făcând, totodată, un ocol mare după ea

Din când în când se oprea, strigând numele acelor pe care îi căuta, ascultând după aceea vreun răspuns, dar nu se alegea decât cu tăcerea: o tăcere sinistră pe care strigătele sale o accentuau și mai mult.

În cea de-a doua zi, aproape de înserat, a ajuns la neuitata prăpastie în care zăceau oasele vechiului aventurier, și unde, pentru prima dată, Ska, vulturul, l-a descoperit și l-a urmărit. Apariția acestei păsări prevestitoare de rău, l-a ambiționat și mai mult și întorcând fața în sus spre Ska, i-a strigat cu voce batjocoritoare:

– Zadarnic vii de data asta, Ska, pentru că Tarzan este acum cu adevărat Tarzan. L-ai mai urmărit tu și altădată, când era numai umbra de el și tot ai pierdut partida. Nu îți mai pierde timpul acum, pentru că Tarzan este plin de viață și putere.

Dar Ska, vulturul, nu a încetat să îi dea târcoale, în zbor, așa că Tarzan, cu toate aprecierile sale, a simțit trecându-i prin corp un fior de îngrijorare.

Și tot atunci, parcă i-ar fi șoptit cineva în ureche, îi venea să repete întruna, în gând, două cuvinte: "Știe Ska! Știe Ska! Știe Ska!", până când, furios, a luat o piatră de jos și a azvârlit-o cu putere în pasărea aceea, a cărei prezență îl provoca peste măsură.

A început după aceea să coboare în fundătura văii lângă

care se găsea. Întâmplarea l-a dus tocmai pe acolo pe unde a urcat malul acela cu câteva săptămâni înainte și a văzut jos, așa cum l-a lăsat și cum probabil a stat timp de secole întregi, scheletul aventurierului din vechime.

Așa cum stătea și privea rămășițele acelea triste ale unui alt om puternic care a sucombat în fața forțelor crude ale pustietății, a tresărit, deodată, la detunătura unei arme, al cărui sunet venea din adâncul prăpastiei, la sud de el, desfășurându-se în lungul malurilor înalte ale râpei.

CAPITOLUL XV

Urme misterioase de picioare

În timp ce aeroplanul condus de Smith-Oldwick s-a ridicat deasupra codrului sălbatic, unde Bertha Kircher a fost de atâtea ori aproape să își piardă viața, înaintând acum cu viteză spre răsărit, fata a simțit, deodată, o contracție neașteptată a mușchilor gâtului. Înghițea în sec.

I se părea cât se poate de ciudat să mai simtă vreun regret după acele primejdii urâte pe care le-a lăsat în urmă și totuși, vedea bine că așa era, pentru că pe lângă primejdiile care au amenințat-o, mai lăsa ceva în urma ei: o figură unică, figură care a intrat în viața ei și pentru care simțea o atracție pe care nu o înțelegea...

În fața ei, pe scaunul pilotului, ședea un ofițer englez, un cavaler în adevăratul sens al cuvântului, despre care știa că o iubește și totuși, îndrăzne, în compania lui să mai simtă regretul că a părăsit locurile umblate de o "fiară sălbatică"!

În ceea ce îl privea pe locotenent se poate spune că acesta era stăpânit de fericire.

Acum, intrat din nou în posesia iubitei sale aeronave, zbura în viteză, la datorie, acolo unde se aflau camarazii lui; pe lângă acest fapt o mai avea alături de el și pe femeia pe

care o iubea.

Însă ceea ce făcea să i se micșoreze cu mult plăcerea, era acuzația pe care Tarzan a adus-o fetei.

Acela a afirmat că este nemțoiacă și pe lângă acest fapt și spioană. Astfel, deși se afla în culmea fericirii, ofițerul englez cobora uneori în adâncul disperării, când se gândea la ceea ce inevitabil ar urma, dacă învinuirile lui Tarzan s-ar dovedi întemeiate.

Sufletul lui era acum sfâșiat între sentimentul dragostei și cel al onoarei.

El nu ar fi putut sub nici o formă să o predea pe femeia pe care o iubea unei soarte care, cu siguranță o aștepta, dacă, într-adevăr, era inamică și spioană.

În altă ordine de idei însă, îi era tot atât de imposibil, ca englez și ofițer în același timp, să îi ofere ajutor sau protecție.

Deci, bietul tânăr a trebuit să se mulțumească cu dezmințiri mintale repetate în privința vinovăției fetei.

A încercat să se convingă singur că Tarzan s-a înșelat, iar, când își imagina pe ecranul amintirilor figura fetei din scaunul din spatele lui, devenea și mai convins că trăsăturile ei atât de dulci și fine, ochii accia clari și onești nu puteau aparține uneia din poporul acela pe care aproape întreaga omenire îl ura în timpul războiului mondial.

În acest fel înaintau amândoi spre răsărit, fiecare învăluit de propriile gânduri.

Vedeau acum sub ei, pe pământ, vegetația bogată a junglei făcând loc unei vegetații mai sărace de pe coasta dealurilor, iar înaintea lor întinzându-se o mare suprafață de teren pustiu, sfâșiat la intervale de văi râpoase, înguste și adânci, pe unde, în vremuri îndepărtate și uitate, trebuie să fi curs râuri care au pierit de mult.

Nu mult după ce au trecut și peste culmea lanțului de munți care formau hotarul între ținutul pustiu și cel fertil, Ska, vulturul, zburând la o înălțime feerică, a zărit altă pasăre, necunoscută, ciudată și de proporții uriașe, încălcând

domeniul său aerian.

Fie că împins chiar de intenția de a începe o luptă cu îndrăznețul străin, fie că numai sub impulsul curiozității, Ska s-a ridicat deodată, ca să întâmpine aeroplanul.

Fără îndoială, însă, a greșit când a calculat viteza pasării de oțel... dar, oricum, l-a atins vârful aripii elicei și simultan cu aceasta, s-au întâmplat mai multe evenimente.

Corpul fără viață al lui Ska, sfâșiat și sângerând, a căzut ca plumbul la pământ; o așchie ruptă din elice, a zburat înapoi, izbind pilotul în frunte; aeroplanul s-a cutremurat și s-a clătinat; în timp ce locotenentul Smith-Oldwick rămânea într-o stare de nesimțire momentană, aeronava a pornit cu vârful în jos, spre pământ.

Numai o clipă a rămas pilotul în nesimțire, acea clipă suficientă pentru pierirea lor.

Când și-a revenit și a realizat primejdia, a mai observat că motorul s-a oprit.

Aeroplanul a atins în căderea lui o viteză vertiginoasă, iar pământul era atât de aproape, încât locotenentul nu mai putea să speră că va putea să mai controleze zborul aeroplanului, astfel încât să aterizeze în condiții normale.

Jos, se afla o spintecătură adâncă, în platou; era o trecătoare îngustă cu o fundătură nivelată și totodată, acoperită cu nisip.

În acel moment atât de scurt, în care el trebuia să ia o decizie; planul cel mai sigur părea a fi încercarea de aterizare în fundătura văii, ceea ce a și făcut, dar nu fără să aducă destule avarii aeroplanului, iar lui și domnișoarei Bertha Kircher o zdruncinare dintre cele mai zguduitoare.

Din fericire, nici unul dintre ei nu a fost rănit, dar situația lor părea cu adevărat lipsită de speranțe.

Se mai năștea întrebarea dacă el ar fi putut repara aeroplanul și să își continue călătoria; dar tot atât de dificilă părea și abilitatea lor de a porni de jos până la coastă sau de a se înapoia în ținutul de unde abia plecaseră.

Englezul era convins de imposibilitatea traversării cu

picioarul pustiul spre răsărit, din cauza foamei și a setei de care vor suferi. În același timp și reântoarcerea la locul de unde au plecat le oferea destule primejdii din partea animalelor carnivore și a negrilor sălbatici.

După oprirea atât de neașteptată și cu un rezultat atât de dezastruos al aeroplanului, Smith-Oldwick s-a întors să observe efectele accidentului asupra fetei.

Era palidă ca ceara, dar cu un zâmbet pe buze. Au rămas, așadar, privindu-se în tăcere, câteva secunde în șir.

– Iată și sfârșitul, nu? a întrebat fata.

Englezul a dat din cap, ca și cum ar fi dorit să îi contrazică părerea, dar a răspuns:

– Este sfârșitul... primei etape, în orice caz.

– Nu cred că îți va fi cu putință să execuți aici toate reparațiile necesare, a zis fata cu îndoială.

– Nu le-aș putea face, a răspuns el, dacă ar fi prea complicate. Totuși aș putea să îl repar în unele locuri. Mai întâi, însă, trebuie să îi fac o examinare amănunțită. Să sperăm că nu este nimic grav, pentru că mai avem un drum lung până acasă.

– Fără aeroplan, nu vom ajunga departe, a zis fata cu o voce care trăda disperarea. Lipsiți de orice fel de armă, ar fi o minune, dacă am putea parcurge măcar o parte din distanță.

– Dar nu suntem chiar atât de neajutorați. Uite, mai am un revolver pe care canaliile de negri nu l-au găsit.

Zicând acestea a ridicat capacul unei cutii din care a scos la iveală un automatic.

Bertha Kircher s-a lăsat pe spate și a început să râdă zgomotos; era un râs silit, aproape isteric.

– Pușca aia de șoc! a exclamat ea. Dar ce poți să faci cu ea decât, doar să înfurii și mai rău fiara pe care, doar din întâmplare, s-ar putea să o rănești?

Smith-Oldwick o privea aproape încrămenit.

– Totuși, este o armă, a obiectat el. Aceasta nu o poți nega, precum nici faptul că pot cu siguranță să ucid un om

cu ea.

– Dacă se întâmplă să îl nimerești, da, a zis fata, sau dacă jucăria nu se înfundă. Crede-mă că nu prea am încredere în automate. Le-am întrebuințat și eu.

– Da, desigur, a început cu ironie locotenentul, ne-ar trebui poate un tun, căci cine știe dacă nu va năvăli peste noi vreo cireadă de elefanți.

Fata a înțeles că l-a supărat și i-a părut rău, pentru că își dădea seama că el și-ar risca viața pentru a o apăra și totodată, realiza că nu era vina lui că era înarmat atât de prost.

De asemenea, nu încăpea nici o îndoială că și el era convins de inutilitatea armei și că, dacă i-a arătat-o, a făcut-o numai în speranța că îi va alunga senzația de teamă.

– Iartă-mă, a articulat ea cu o voce blândă. Nu am vrut să fiu răutăcioasă, dar accidentul acesta a pus capăt la toate. Am impresia că am îndurat atât cât mi-a fost posibil. Cu toate că nu am ezitat să îmi sacrific viața servindu-mi patria, nu mi-am închipuit vreodată ca agonia morții mele să târăgânească atât de mult, deoarece îmi dau seama că mor latent de câteva săptămâni.

– Nu te înțelg, a exclamat el. Ce vrei să zici cu asta? Vrei să insinuezi că ești muribundă? Eu văd că nu ai nimic.

– Nu așa, a răspuns ea. Nu asta am vrut să spun. Ceea ce am intenționat să scot în evidență este faptul că, din momentul în care sergentul negru împreună cu renegații lui soldați m-au prins și m-au adus cu ei în interior, mi s-a semnat condamnarea la moarte.

Uneori mi s-a părut, continuă ea, că mi s-a acordat o amânare. Alteori speram să fiu pe calea de a primi iertarea completă, dar nu totdeauna am simțit, în adâncul inimii mele, că nu voi trăi atât cât să mai văd lumea civilizată.

Mi-am făcut datoria față de țară și cu toate că nu a fost prea mult, pot pleca mulțumită că am făcut tot posibilul pentru ceea ce am crezut eu că e mai bine. Tot ce mai pot spera acum, tot ce mai cer, este o îndeplinire cât mai rapidă

a sentinței mele la moarte.

Nu vreau, a mărturisit ea în continuare cu dezgust, să mai rămân în viață și să am de întâmpinat și de suferit orori și îngrijorări. Până și tortura corporală ar fi mai preferabilă decât suferințele sufletești prin care am trecut.

Apoi Bertha Kircher, a făcut o pauză și a continuat privindu-l fix în ochi:

– Nu mă îndoiesc că mă consideri ca pe o femeie energică, dar pot să îți spun că teroarea mea a fost nemărginită. La strigătele și urletele carnivorelor în timpul nopții, mă cuprinde o spaimă atât de concretă, încât simt că mă doare. Simt ghearele lor ascuțite înfipite adânc în carnea mea și cruzii lor colți sfărâmându-mi oasele..., simt atât de real aceasta, de parcă aş îndura cu adevărat grozăviile unei asemenea morți. Nu știu, însă, dacă mă înțelegi: bărbații au o mentalitate atât de diferită de a noastră.

– Da, zise el, cred că te înțeleg și tocmai pentru că te înțeleg, pot să apreciez, mai mult decât îți poți închipui, eroismul de care ai dat dovadă, îndurând toate prin care ai trecut. Acolo unde nu este frică, nu poate exista și curaj. Un copil inconștient ar intra fix în cușca unui leu, dar este nevoie de unul dintre cei mai curajoși dintre oamnei ca să îl salveze.

– Mulțumesc, a zis ea, dar te asigur că nu sunt deloc curajoasă și-acum îmi este grozav de rușine că nu m-am gândit și la sentimentele tale. Voi încerca să mă înbărbătez din nou și să sperăm împreună că totul se va termina cu bine. Aș putea chiar să te ajut, dacă vrei să îmi spui ceea ce trebuie să fac.

– Prima dată, zise el, trebuie să descoperim cât de mari sunt avariile și abia pe urmă să vedem ce ar trebui făcut ca să le reparăm.

După două zile în șir, Smith-Oldwick s-a ocupat neîncetat de aeroplan, ciocănind câte puțin în unele locuri... două zile în șir, cu toate că și-a dat seama de la început, că avariile sunt imposibil de reparat.

În cele din urmă i-a comunicat fetei concluzia sa.

– Am știut, a răspuns ea, dar am crezut că simt la fel ca tine; că oricât de zadarnice ar putea fi eforturile noastre aici, ar fi cu mult mai periculos să tindem la întoarcerea în jungla pe care abia am părăsit-o, sau să pornim spre coasta de răsărit.

Știi, după cum știi și tu, a continuat ea cu convingere, că nu putem ajunge pe jos până la calea ferată Tanga. Vom muri de foame și de sete, înainte să parcurgem o jumătate din distanță, iar, dacă ne întoarcem în junglă, presupunând că vom ajunge acolo printr-o minune, am avea de întâmpinat o soartă identică, deși sub altă formă.

– Atunci să stăm aici și să așteptăm moartea, fără a mai uza inutil energia pentru atingerea unui scop pe care îl știm zadarnic, nu e adevărat? a întrebat el.

– Nu, răspuse fata. Niciodată nu mi-aș pierde speranța în felul acesta. Am vrut să specific că ar fi cu totul nefolositoare orice încercare de a ajunge la vreunul dintre locurile despre care vorbim, așa că ar trebui să mergem în cu totul altă direcție.

Undeva, în această sălbăticie, trebuie să existe apă și dacă cumva este, singura noastră perspectivă de a o găsi ar fi să pornim în josul acestei prăpăstii, urmându-i cursul. Deocamdată avem destulă apă și mâncare ca să ne ajungă vreo două zile cu economie; iar în intervalul acesta se poate întâmpla să dăm peste un izvor, ba chiar să ajungem în locurile fertile din partea de sud.

Cînd m-a dus Usanga până la satul lui Numabo, povestea fata, a luat-o pe un drum pe la sud, pe unde se găsea destulă apă și vînat din belșug. Numai după ce ne-am apropiat bine de tot, au început să se vadă lei și alte carnivore în număr mai mare. De aceea putem spera că, dacă ajungem cu bine în ținuturile fertile de la sud, vom fi în stare să ajungem de acolo și la coastă.

Englezul a dat din cap cu îndoială.

– În orice caz, putem încerca, a zis cu optimism. Nici

mie nu îmi convine să rămân aici și să aștept moartea stăpânit de indiferență.

În timp ce vorbea, Smith-Oldwick stătea rezemat de aeroplan, privind cu tristețe în jos, la picioarele sale; iar fata privea lung spre sud, în josul văii, în direcția singurei lor speranțe.

– Uite! a șoptit ea deodată, atingându-i brațul cu degetele.

Aviatorul a ridicat repede ochii și a privit în direcția în care erau îndreptate privirile ei și a văzut... capul enorm al unui leu mare, care îi privea de după o scobitură a stâncii, lângă prima cotitură a văii.

– Pfui! a exclamat el, acești ticăloși se găsesc pretutindeni.

– Ei nu prea se îndepărtează de apă, nu-i așa? a întrebat fata cu o oarecare speranță.

– Cred că nu, a răspuns ofițerul. Leul nu are o forță de îndurare prea mare, după câte știu eu.

– Atunci este un prevestitor al speranței, a exclamat fata aproape cu bucurie.

Smith-Oldwick a început să râdă cu cinism:

– Drăguț prevestitor al speranței!

Surprinsă, fata și-a îndreptat privirea spre el, rostind:

– Nu spune prostii. Puțin îmi pasă dacă râzi chiar. Pe mine mă umple de speranță.

– Sentimentul acesta probabil că este mutual, a răspuns locotenentul, căci fără îndoială că imaginea noastră îl umple și pe el cu speranțe.

Leul satisfăcut, după câte se observa, în privința naturii ființelor pe care le privea, a pornit încet în direcția lor.

– Vino să ne urcăm în avion, a zis locotenentul, ajutând-o pe fată să urce în aeroplan.

– Aici nu ne poate ajunge.

– Ba da. Cred că va reuși să ajungă.

– Ai un mare talent în încurajări! a remarcat ofițerul.

– Se poate, dar nu pe mine însămi.

Zicând acestea, Smith-Oldwick a scos revolverul din buzunar.

– În numele cerului, a strigat fata, nu trage în el cu așa ceva.

– Nici nu mă gândesc să trag în el, dar aş putea reuşi să îl determin să se sperie şi să fugă, dacă va încerca să vină până aici sus la noi. Nu ai văzut niciodată cum lucrează un dresor cu lei? Are cu el o jucărie de armă cu cartușe oarbe. Cu ajutorul ei şi cu un simplu scaun de bucătărie, supune voinței sale pe cele mai feroce dintre fiare.

– Bine, dar tu nu ai aici, după cum ai precizat, un simplu scaun de bucătărie.

– Este adevărat că nu am, a răspuns el; dar aceasta este vina guvernului care întotdeauna încurcă lucrurile. Eu am susținut mult timp ideea că aeroplanele trebuie să fie echipate şi cu câte un scaun de bucătărie, a rostit el încercând să pară cât mai serios.

Bertha Kircher a început să râdă. Era un râs firesc, sonor şi fără cea mai mică urmă de isterie, ca şi cum s-ar fi aflat la un "five o'clock tea" şi asculta o poveste cu mult haz.

Numa înainta mereu spre ei.

Atitudinea lui exprima mai mult curiozitatea decât duşmănia: iar, când a ajuns lângă aeronavă, s-a oprit liniştit şi îi privea de jos.

– Ce fiinţă măreaţă! a exclamat englezul.

– N-am văzut niciodată un animal mai frumos decât acesta, a răspuns fata. Şi nici lei cu o blană atât de închisă la culoare, a adăugat ea. Priveşte! Este aproape neagră!

Sunetul vocilor lor părea că nu l-a impresionat pe leu, pentru că imediat faţa lui plină de cute adânci s-a brăzdat de rânjetul colţilor şi buzele îi tremurau într-un mârâit prelung de furie.

Aproape simultan cu această schimbare a feţei sale, s-a şi pregătit să sară, dar Smith-Oldwick a descărcat imediat revolverul în pământ, în faţa leului.

Acest zgomot neașteptat a avut asupra leului un efect de nervozitate care l-a determinat să scoată un răcnet îngrozitor, sărind simultan cu gândul de a-l distruge pe cel care a provocat sunetul care i-a zgâriat sistemul auditiv.

În clipa aceea, însă, locotenentul Smith-Oldwick a sărit cu îndemânare din scaunul de la volan tocmai de partea cealaltă a aeroplanului, strigând fetei să imite mișcarea lui.

Fata, realizând imprudența care ar fi făcut-o dacă sărea jos la pământ, a ales singura soluție care i-a mai rămas, adică să urce sus de tot, deasupra aeroplanului.

Numa, neobișnuit cu construcția aeroplanului, construcția ciudată a unei mașini de zburat, punând stăpânire pe scaunul de la volan, a rămas pe loc, privind-o țintă pe fată cum urca acolo unde nu mai putea să o ajungă, temporar cel puțin, fără să încerce să o oprească.

Odată cu stăpânirea aeroplanului chiar și furia parcă l-a mai părăsit, așa încât a rămas pe loc, fără să îl urmărească pe locotenent.

Fata, simțindu-se într-o siguranță relativă în punctul unde se afla, s-a târât până la marginea din exterior a aripii, strigând bărbatului de jos să se urce și el, cât mai repede posibil, la capătul celălalt al părții de sus a aeroplanului.

Tocmai asupra acestei scene au căzut și privirile lui Tarzan când a observat, după o cotitură, aeroplanul, după atenția care i-a atras-o detunătura revolverului.

Fata era atât de atentă la eforturile ofițerului de a ajunge sus, iar acesta era atât de preocupat cu urcarea, încât nici unul nu a observat apropierea fără zgomot a lui Tarzan.

Tot Numa a fost primul care a simțit apropierea unei alte persoane.

Indignarea care i-a pricinuit-o această nouă întrerupere și-a manifestat-o numaidecât, întorcând spre el fața lui plină de cute de furie și scoțând o serie de mârâituri fioroase de prevenire.

Incidentul a atras atenția celor doi de pe aeroplan. Abia în acel moment l-au observat și ei pe noul sosit; fata a

scăpat un "Slavă Domnului!" călduros, deși nu îi venea să creadă că într-adevăr a sosit sălbaticul a cărui prezență însemna totdeauna siguranță și a cărui sosire era atât de providențială și la timpul potrivit.

Dar, aproape imediat, amândoi au fost cuprinși de groază, văzându-l pe Numa sărind de pe volan și pornind spre Tarzan.

Acesta, ținând în mână sulita, pregătit pentru orice împrejurare, venea cu hotărâre în întâmpinarea carnivorului, pe care l-a recunoscut, fiind leul din groapa negrilor lui Numabo.

A știut, de asemenea, din felul cum se apropia, un fapt pe care nici Bertha Kircher și nici Smith-Oldwick nu puteau să îl știe: atitudinea leului era mai mult un gest de curiozitate, decât efectul unor sentimente războinice.

Se întreba deci, dacă în capul acela mare, ar mai fi putut exista vreo urmă de recunoștință pentru bunătatea pe care i-a arătat-o cu puțin timp în urmă.

El nu se îndoia cătuși de puțin că Numa l-a recunoscut, cunoscându-și prea bine semenii din junglă. Deși acesta uita, adeseori, unele impresii mai repede decât omul, existau alte senzații care rămân întipărite în memoria lor ani întregi.

De exemplu, se putea întâmpla ca mirosul cuiva, bine simțit o dată de vreo fiară, să nu fie uitat toată viața ei scurtă, dacă a fost simțit în împrejurări neobișnuite.

De aceea Tarzan era pe deplin convins că simțul olfactiv al lui Numa i-a reamintit acestuia de toate împrejurările în care l-a cunoscut prima dată.

Intuiția și aventurile sunt trăsături inerente rasei anglo-saxone. Astfel, în clipa aceasta, nu mai era Tarzan al maimuțelor, ci mai curând John Clayton, lord de Greystoke. A zâmbit, intuind până unde merge recunoștința lui Numa.

Smith-Oldwick și fata au văzut amândouă fiarele apropiindu-se din ce în ce mai mult una spre cealaltă. Primul a înjurat printre dinți, pipăind nervos arma inutilă din buzunarul său.

Fata și-a apăsât palmele deschise pe obraji, aplecându-se înainte și privind cu ochii sticloși și încremenită de groază.

Deși avea cea mai mare încredere în curajul acestei ființe dumnezeiești care îndrăznea cu atâta putere să îl întâmpine pe regele animalelor, nu avea nici o concepție falsă despre ceea ce trebuia cu siguranță să se întâmple când acestea se vor încăiera.

A avut prilejul să îl vadă pe Tarzan în luptă cu Șita, pantera. De atunci și-a dat seama că, oricât de puternic ar fi fost acest om, numai datorită agilității și inteligenței sale, precum și norocului, s-ar fi putut egala într-o oarecare măsură cu adversarii săi sălbatici. De asemenea, știa foarte bine că dintre cei trei factori în favoarea sa, norocul era totuși acela care juca rolul cel mai important.

L-a văzut acum atât pe om cât și pe leu oprindu-se în aceeași clipă, la un metru distanță unul de altul. A mai văzut coada fiarei zbătându-se nervos dintr-o parte în alta... auzind, în același timp, mârâiturile adânci huruind din pieptul lui puternic, dar nu putea să tălmăcească exact nici mișcările cozii, nici notele mârâiturilor.

Pentru ea toate acestea nu arătau decât o furie bestială, în timp ce pentru Tarzan, gesturile leului erau conciliatorii și de asigurare până la extrem.

Dar fata l-a văzut pe Numa pornind deodată înainte, până când nasul lui s-a apropiat de piciorul gol al omului; atunci, a închis ochii, acoperindu-i cu palmele.

A așteptat un timp, care i s-a părut o eternitate, să audă zgomotul îngrozitor al ciocnirii, care considera că trebuie să urmeze, dar tot ce a auzit a fost explozia unui oftat de ușurare scos de Smith-Oldwick și vocea acestuia, pe jumătate isterică, exclamând:

– Extraordinar! De necrezut!

A îndrăznit și ea să își ridice privirea, dar ce a văzut?

Leul își freca părosul lui cap de șoldul lui Tarzan, pe când acesta, cu mâna liberă, înfipă adânc în coama cea neagră, îl mângâia pe Numa.

Se întâmplă adeseori ca între animalele de specii deosebite să se nască prietenii inexplicabile, dar cu mult mai rar se întâmplă aceasta între om și carnivorele sălbatice, datorită unui sentiment de teamă cumplită al celui dintâi de pisicile mari ale junglei.

Dar, după cum au văzut, în cazul de față, prietenia începută... atât de neașteptat între Tarzan și leul negru, nu este, la urma urmei, atât de inexplicabilă.

În timp ce Tarzan se apropia de aeroplan, Numa mergea alături de el, iar, când acesta s-a oprit și a privit în sus spre fată, s-a oprit și Numa odată cu el.

– Am pierdut orice speranță că o să pot să vă mai găsesc, dar cred că am făcut-o exact la timp.

– Dar de unde ai știu că ni s-a întâmplat ceva? a întrebat tânărul ofițer.

– Am văzut aeroplanul căzând. M-am urcat într-un copac mare de la marginea poienii și priveam cum vă îndepărtați. V-aș fi găsit mai repede, dar nu aveam nici un indiciu decât direcția generală. Observ că ați planat pe o distanță destul de mare spre sud, după ce ați dispărut din ochii mei pe după dealuri. Eu v-am căutat cu mult spre nord și eram pregătit să mă întorc, dacă nu auzeam detunătura de revolver. Dar... mașina nu se mai poate repara?

– Nu. Nu mai este nici o speranță.

– Atunci care sunt planurile voastre? Ce intenționați să faceți?

Tarzan a adresat aceste întrebări fetei.

– Dorim să ajungem până la coastă, a răspuns ea, dar acum pare că este cu neputință.

– Tot așa aș fi crezut și eu acum un sfert de oră, a zis Tarzan. Însă faptul că Numa este aici mă încredințează că trebuie să fie apă pe undeva, nu tocmai departe de aici. Pe leul acesta îl cunosc. L-am găsit acum două zile într-o groapă-capcană făcută de negri și l-am eliberat de acolo. Așadar, ca să poată ajunge până aici, trebuie să fi venit pe vreun drum necunoscut mie... eu, cel puțin, din clipa în care

am trecut dealurile și am ieșit din ținutul fertil, nu am dat peste nici o cărare de animale, precum nici de urma vreuneia din ele. Din ce direcție a venit asupra voastră?

– Dinspre sud, a răspuns fata. Și noi am crezut că trebuie să fie apă în acea direcție.

– Să mergem să vedem, a propus Tarzan.

– Dar cum rămâne cu leul? a întrebat Smith-Oldwick.

– Rămâne și aceasta de văzut, a răspuns Tarzan, dar până nu coborâți de acolo, nu avem cum să știm.

Ofițerul englez a ridicat din umeri. Fata și-a întors privirea spre el, să observe efectul cuvintelor lui Tarzan.

Englezul a devenit deodată alb ca varul, însă, fără să spună o singură vorbă și cu un zâmbet pe buze, a alunecat jos pe marginea aripii acroplanului, la vreo doi metri în spatele lui Tarzan.

Bertha Kircher știa bine că englezului îi este frică, dar nu putea fi dojenit pentru asta. În același timp însă, îi admira curajul remarcabil pe care l-a arătat, expunându-se unei primejdii destul de reale pentru el.

Numa, stând lângă Tarzan, a ridicat ușor capul și l-a fixat cu privirile sale pe englez; apoi a scos un mârâit surd și l-a privit pe Tarzan. Acesta, a început să vorbească leului în limba maimuțelor antropoide.

Atât fetei, cât și lui Smith-Oldwick, li se părea extraordinar de straniu să audă ieșind de pe buze omenești acele mârâituri guturale; dar, indiferent dacă Numa le înțelegea sau nu, păreau că au efectul dorit asupra lui, deoarece a încetat să mai mârâie, iar când Tarzan s-a îndreptat spre Smith-Oldwick, Numa l-a însoțit fără însă să încerce să îi facă vreun rău ofițerului.

– Ce ai spus? a întrebat fata.

Tarzan a răspuns zâmbind:

– I-am spus cine sunt; Tarzan al maimuțelor, mare vânător, ucigător de fiare și că voi sunteți prietenii mei.

– Extraordinar! a murmurat locotenentul.

– De ce? I-am vorbit în limba Manganilor, cu toate că

nu am fost niciodată sigur că o mai înțeleg și alte animale. Manu însă, maimuța aceea mică, vorbește o limbă aproape identică cu aceasta, iar despre Tantor, elefantul, sunt sigur că pricepe tot ce îi spun.

Noi, cei din junglă, a continuat Tarzan relatarea, suntem niște ființe tare lăudăroase. În vorbire, în atitudine și în fiecare amănunt cât de mic în comportarea noastră trebuie să îi impresionăm pe alții asupra puterii și ferocității noastre. De aceea mârâim noi în fața dușmanilor, spunându-le atunci, să aibă grijă că ne vom rezezi la ei și îi vom sfășia în bucăți. Probabil că Numa nu înțelege cuvintele pe care le întrebuițez, dar cred că tonul și purtarea mea lasă asupra lui impresia pe care vreau să o aibă și cuvintele.

Și acum, a zis el adresându-i-se fetei, coboară de acolo să te recomand.

Fetei i-a trebuit mult curaj să coboare la îndemâna ghearelor și colților ascuțiți ai fiarei nedomesticite încă.

Totuși, a făcut-o și pe asta, dar leul nu a făcut mai mult decât să rânjească puțin colții, fără a mârâi măcar, când a venit să se așeze lângă Tarzan.

— Cred, a început Tarzan, că sunteți în deplină siguranță atâta timp cât sunt și eu de față. Cel mai bun lucru este să îl ignorați cu desăvârșie. Nu îi faceți avansuri; dar feriți-vă de a îi arăta cel mai mic semn de frică și pe cât vă este posibil, încercați să mă țineți întotdeauna între el și voi. Sunt sigur că nu va trece mult până va pleca și se prea poate să nu-l mai vedem vreodată.

La ideea emisă de Tarzan, Smith-Oldwick a luat din aeroplan proviziile de apă și carne pe care le mai aveau acolo și după ce au împărțit sarcina între ei trei, au pornit spre sud.

Numa nu i-a mai urmat, ci a stat pe loc privind cum aceștia se îndepărtează, până când au dispărut din ochii lui pe după o cotitură a văii.

Tarzan a continuat drumul după urmele lăsate de Numa, cu intenția de a îl călăuzi spre sud, convins că urmele îi vor

conduce spre apă.

Pe nisipul de pe fundul văii, urmele se distingeau foarte bine și erau, deci, ușor de urmărit.

La început nu se vedeau decât cele proaspete lăsate de Numa, dar mai târziu în timpul zilei, Tarzan a descoperit altele și mai vechi, ale altor lei; iar la un moment dat, când nu mai era mult până să se însereze, s-a oprit brusc și evident surprins.

Amicii lui îl priveau întrebător și ca un răspuns la întrebarea lor mută, le-a indicat un petec de pământ, exact în fața lui

– Uitați-vă aici! a exclamat el.

La început, nici Smith Oldvick, nici fata nu au văzut altceva decât o adevărată încâlceală de imprimări de labe moi pe nisip, dar după puțin timp fata a descoperit și ea ceea ce a văzut Tarzan, scoțând o exclamație ușoară de surpriză.

– Urme de picior de om, a strigat ea.

Tarzan a confirmat printr-o înclinare a capului.

– Dar nu au degete deloc, a remarcat ea.

– Au fost încălțate cu un tip de sandale moi de tot, a explicat Tarzan.

– Atunci trebuie să fie un sat indigen undeva prin apropiere, și-a spus părerea locotenentul.

– Da, dar nu este locuit de acest fel de indigeni pe care ne-am așteptat să îi întâlnim prin părțile acestea ale Africii; aceștia umblă neîncălțați, excluzându-i pe câțiva dezertori, din trupele locale germane, cum ar fi de exemplu oamenii lui Usanga, dar care poartă ghete cu talpa groasă.

Nu știu, a continuat el, ce puteți să observați și voi, dar pentru mine este cert că piciorul din sandala care a lăsat urme nu a fost picior de om negru. Dacă examinați cu atenție aceste urme, veți vedea că imprimarea atât a călcâiului, cât și a podului tălpii sunt bine marcate chiar prin sandală... însă în urma lăsată de piciorul negrului, greutatea corpului cade mult mai aproape de centru decât acestea.

- Atunci, crezi tu că urmele sunt făcute de un alb?
- Așa se vede, a răspuns Tarzan.

Și deodată, spre marea surpriză a fetei și a locotenentului, s-a lăsat pe burtă și a mirosit urmele, folosindu-se din nou de simțurile infailibile ale fiarelor.

A cercetat toate amănuntele cu ajutorul nărilor sale, atât de simțitoare, o suprafață de câțiva metri pătrați, ca să descopere identitatea acelor care au făcut urmele pe nisip.

În cel din urmă, s-a ridicat din nou în picioare.

- Aceste urme, a declarat el, nu sunt făcute de Goman-gani, dar nici nu seamănă cu acelea pe care le-ar face un alb. Trei oameni au umblat pe aici: toți trei erau bărbați, dar nu știu cărei rase pot să aparțină.

Au pornit, așadar, înainte, fără ca în natura văii să se observe vreo schimbare aparentă, decât o adâncire din ce în ce mai mare, pe măsură ce ei înaintau spre sud; de la un timp abia se mai zăreau muchiile de sus ale malurilor prăpăstioase.

În diferite locuri, probabil roase de căderea apelor în timpul unor veacuri uitate de mult, se vedea câte o peșteră scobită în stânca malului, uneori mai jos, alteori destul de sus de fundătura văii.

Ajungând în apropierea unei asemenea cavități, care apărea ca o tavernă mare, cu tavanul boltit și cu pardoseala acoperită cu nisip fin, moale și fiind apropiat de nivelul pământului, Tarzan le-a făcut un semn cu mâna.

- Aici ne vom instala tabăra pentru noaptea asta, a zis el.

S-au așezat la gura peșterii și au cinat din puținul pe care îl aveau ei. După ce au terminat, Tarzan a condus-o pe Bertha în peșteră.

- Tu vei dormi înăuntru, a zis el. Locotenentul și cu mine vom dormi la intrare.

CAPITOLUL XVI

Atacul nocturn

Când fata a dorit, după vreo două minute, să le spună "bună seara", i s-a părut că zărește o umbră mișcându-se în întunericul de dincolo de ei și, în aceeași clipă, s-a convins că a auzit zgomotul unei mișcări subtile în direcția aceea.

– Ce este asta? a șoptit ea. Acolo, în întuneric este ceva care se mișcă.

– Da, a răspuns Tarzan. Este un leu. Este de mai mult timp acolo. Nu l-ați simțit până acum?

– Ah, a exclamat fata cu un suspin de ușurare, trebuie să fie leul nostru, desigur!

– Nu, nu este leul nostru, a zis Tarzan. Este altul care a ieșit la vânătoare.

– Ne pândește pe noi? a întrebat ea.

– Negreșit, răspunse Tarzan.

Smith-Oldwick și-a pipăit revolverul de la sold.

Tarzan a văzut mișcarea involuntară a acestuia și a dat iritat din cap.

– Lasă jucăria aceea, locotenente, acolo unde este.

Ofițerul a râs nervos.

– Fără să vreau, te pun în siguranță, a zis el. Nu știi? Instinctul de conservare inerent, etc. etc.

– Care ar deveni instinctul distrugerii noastre, a replicat Tarzan. Aveți vreo idee, a continuat el, că ne urmăresc acum trei lei ieșiți cu toții la vânătoare? Dacă am avea aici un foc bun sau dacă ar fi lună, i-am putea vedea foarte bine. Se poate întâmpla să nu treacă mult și să ne atace, dar tot atât de bine s-ar putea să plece și să ne lase în pace.

Dacă ții mult să ne atace, s-a adresat Tarzan locotenentului, trage cu revolverul și nimerește-l pe unul dintre ei.

– Dar dacă ne atacă, a întrebat fata, nu mai avem nici un mijloc de scăpare?

– Dacă ne atacă, a zis Tarzan, desigur că va trebui să ne

luptăm cu ei.

– Ce șanse am avea noi trei contra lor? a întrebat fata cu un ton descurajat.

Tarzan a ridicat din umeri și a răspuns:

– De murit, tot trebuie să murim cândva. Probabil că ție ți se pare ceva teribil o astfel de moarte; dar Tarzan s-a așteptat întotdeauna să moară cam în felul acesta. Puțini dintre noi mor de bătrânețe în junglă, așa că nu îmi pasă dacă voi muri într-o luptă cu fiarele în mijlocul cărora am trăit. Odată și odată mă va răpune ori Numa, ori Șita, ori vreun războinic negru, ori aceștia, ori alții probabil. Ce deosebire este cum mori; iar dacă ne ajunge moartea astă seară sau la anul, ori în zece ani de acum înainte, nu este același lucru odată ce s-a sfârșit cu noi?

Fata s-a cutremurat.

– Da, a răspuns ea cu o voce în care nu mai exista nici un strop de speranță, este același lucru odată ce s-a terminat cu noi.

După aceea a intrat în peșteră și s-a întins pe nisip, iar Smith-Oldwick a rămas jos la intrare, rezemat cu spatele de stâncă. Tarzan ședea și el în partea opusă a intrării.

– Pot să fumez? a întrebat ofițerul. Am păstrat câteva țigări și dacă nu i-ar atrage pe ticăloșii aceia, aș vrea să mai trag un fum înainte să mă duc. Fumezi? l-a întrebat pe Tarzan, oferindu-i o țigară.

– Nu, mulțumesc, a răspuns acesta: dar tu poți să fumezi. Nici unul animal sălbatic nu îi place fumul de tutun, așa că nici pe lei care ne pândesc nu îi va determina să se apropie mai mult.

Englezul și-a aprins țigara și a început să tragă încet din ea. I-a oferit și fetei una, dar a fost refuzat, așa că acum sedeau toți trei în tăcere.

După o vreme oarecare, interval în care liniștea nopții nu era întreruptă decât rar de foșnetul labelor pe nisipul moale al văii, Smith-Oldwick a rupt tăcerea.

– Am impresia că sunt niște lei neobișnuit de tăcuți, a

constatat el.

– Nicidecum, a răspuns Tarzan. Leul care umblă răcnind prin junglă nu face asta ca să atragă prada. De obicei, sunt foarte liniștiți când urmăresc vânatul.

– Aș vrea să urlu, a zis ofițerul. Să facă orice, chiar să ne atace. Mă enervează cumplit să știu că sunt acolo și că îi văd, din când în când, mișcându-se în umbră. Tot ce sper este să nu ne atace toți trei deodată.

– Toți trei? Sunt șapte lei acolo acum, a specificat Tarzan.

– Dumnezeu! a exclamat Smith-Oldwick.

– Nu putem să facem un foc mare și să îi speriem în felul acesta? a întrebat fata.

– Nu știu dacă ne-ar folosi la ceva, a zis Tarzan. Am impresia că lei aceștia se deosebesc, totuși, de lei pe care îi cunoaștem noi. Mă refer la docilitatea aparentă, în prezența omului, a leului care a fost astăzi cu noi. Acum este și un om cu ei.

– Imposibil! a exclamat englezul. L-ar sfâșia numaidecât în bucăți.

– Ce te face să crezi că este și un om cu ei? a întrebat fata.

Tarzan a zâmbit și a clătinat din cap.

– Mi-e teamă că nu mă veți înțelege, a replicat el. Este foarte greu de înțeles ceva care este mai presus de propriile noastre puteri.

– Ce vrei să insinuezi?

– Uite, a zis Tarzan; dacă te-ai fi născut, de exemplu, fără ochi nu ai putea să înțelegi impresiile pe care ochii altora le transmit creierului lor..., deci, fiindcă amândoi v-ați născut aproape cu totul lipsiți de simțul mirosului, mă tem că nu veți pricepe cum pot eu să știu că se află acolo și un om.

– Vrei să spui că simți și deosebești mirosul de om? a articulat fata nedumerită.

Tarzan a răspuns cu înclinarea capului în semn afir-

mativ.

– Și tot așa știi și numărul leilor de acolo? a întrebat englezul la fel de uimit ca și fata.

– Desigur, pentru că nu există doi lei care să semene sau care să aibă același miros.

Tânărul englez a dat și el din cap cu aceeași nedumerire.

– Ai dreptate, a zis el, nu pot să înțeleg.

– Altceva, a reluat Tarzan. Mă îndoiesc mult că leii și omul au venit cu scopul special de a ne ataca, deoarece nimic nu i-a împiedicat să o facă deja demult, dacă ar fi dorit. Am o teorie, dar este cu totul incredibilă.

– Și anume? s-a grăbit fata să întrebe.

– Cred că au venit să ne împiedice să mergem într-un loc unde ei nu vor să mergem. Cu alte cuvinte, suntem acum numai sub supravegherea lor și este cu puțință că, atâta timp cât nu mergem acolo unde ei nu ne vor să ne facă nimic.

– Dar cum putem noi să știm unde nu doresc ei să mergem? a întrebat surprins Smith-Oldwick.

– Nu avem cum să știm, dar se poate prea bine ca tocmai locul pe care îl căutăm noi să fie acela pe care ei ne împiedică să îl traversăm.

– Adică apa, nu-i așa?

– Da, a răspuns Tarzan.

După aceea, nu au mai vorbit un timp și nu se mai auzea, decât rareori câte o mișcare din partea fiarelor ascunse în întuneric.

Trebuie să fi trecut mai mult de o oră, când Tarzan s-a trezit liniștit și a tras din teacă lungul cuțit de vânătoare.

Smith-Oldwick a adormit, rezemat cu spatele de zidul stâncos de la intrarea peșterii; iar fata, epuizată de agitația și de oboseala din timpul zilei, a căzut într-un somn adânc.

Nu a trecut nici o clipă după ce Tarzan s-a ridicat și atât englezul, cât și fata au fost treziți de un cor de răcnete tunătoare și de zgomotul unei mulțimi de pași grăbiți.

Tarzan stătea în fața intrării în cavernă, ținând cuțitul în

mână și așteptând atacul. Nu se aștepta la o acțiune ca aceea la care au apelat acum aceia care îi pândiseră din timpul serii precedente.

A știut, cu toate acestea, că numărul oamenilor de acolo a crescut; iar, dacă s-a ridicat în picioare a fost numai pentru că știa că atât oamenii cât și lei îi înaintau cu prudență spre el și amicii lui.

Ar fi fost cu mult mai inteligent dacă ar fi încercat să fugă, pentru că știa că în fața numărului dușmanului, el însuși ar fi fost neputincios... totuși, a rămas pe loc, cu toate că se îndoia că ar fi putut preciza de ce o făcea.

Fetei care dormea în cavernă nu îi datora nimic, nici din punct de vedere al obligației, nici în ce privește amicitia...

Totuși, exista o forță pe care, în momentul acela, nu putea să o explice prea bine. Era o forță care îl ținea pe loc și îl împingea la un sacrificiu pe care acesta îl considera zadarnic.

Marele Tarmangani nu a avut nici măcar satisfacția de a da o singură lovitură în apărarea sa. O adevărată avalanșă de fiare sălbatice s-au rostogolit peste el, trântindu-l la pământ. În cădere, s-a atins cu capul de marginea stâncii și lovitura l-a amețit.

Când și-a revenit, era deja ziuă. Mintea lui abia începea să se trezească și prima impresie vagă care l-a stăpânit a fost o amestecătură de zgomote sălbatice. Latent, aceste zgomote au început să ia forma unor mârâituri puternice de lei... puțin câte puțin. Tarzan și-a amintit ce s-a întâmplat până în momentul când lovitura l-a făcut să cadă în nesimțire.

Nările sale erau pline de mirosul puternic al lui Numa, iar una din pulpele sale cărnose simțea că atinge blana unui animal.

Tarzan a deschis ochii încet. Cum era lungit pe o parte, a privit în jos în lungul corpului său și a văzut deasupra lui, aproape călare, un leu mare, care mârâia furios la ceva ce Tarzan nu putea să vadă.

Odată ce a fost stăpân pe toate simțurile sale, nasul l-a

avertizat că fiara care stătea deasupra lui era Numa pe care l-a eliberat din groapa negrilor.

Încurajat de aceasta, a vorbit leului, făcând în același timp o mișcare care marca încercarea de a se ridica. Imediat, Numa a pășit la o parte, eliberându-i mișcările.

În timp ce Tarzan se ridica de jos, a observat că se afla tot în locul unde căzuseră, în fața peșterii unde a dormit fata. A mai înțeles că Numa, în spatele căruia se ridica malul înalt de piatră al prăpastiei, l-a apărut până atunci de alți doi lei, care pășeau într-o parte și în alta, la o mică distanță de presupusa lor victimă.

Atunci Tarzan a privit în interiorul peșterii. Nici fata și nici englezul nu mai erau acolo. A realizat cu regret că toate sacrificiile și eforturile sale au fost zadarnice, fără nici un efect.

Scuturând supărat din cap, i-a privit din nou pe cei doi lei, care continuau să pășească dintr-o parte în alta, la câțiva metri de el.

Numa îl privea întrebător, frecându-și nasul de șoldul lui: apoi a început să mârâie, rânjindu-și colții spre ceilalți doi lei.

— Eu cred, i-a zis Tarzan lui Numa, că, dacă ne vom uni forțele, vom putea înfrunta aceste fiare.

A vorbit într-o limbă pe care desigur că Numa nu o înțelegea: totuși, accentul lui Tarzan trebuie să fi reprezentat un semn de asigurare, deoarece leul a scos un sunet ciudat, în urma căruia a început să pășească nerăbdător, învârtindu-se în paralel cu adversarii săi.

— Haide! i-a zis Tarzan deodată.

Prinzând cu o mână coama leului, au înaintat alături spre ceilalți doi lei, care s-au retras până când s-au despărțit, unul trecând la stânga, celălalt la dreapta.

Tarzan a trecut printre ei împreună cu Numa, dar atât el cât și marele leu, cu coama neagră nu a încetat o clipă să privească atent fiara care se afla pe partea fiecăruia. Au așteptat câteva clipe în această poziție, până când, exact ca

la un semnal convenit din timp, adversarii au sărit asupra lor și dintr-o parte și din alta.

Tarzan a întâmpinat atacul adversarului său după sistemul de luptă folosit în toate ciocnirile cu Șite și Numa.

Încercarea de a întâmpina întreaga forță a izbiturii unui leu când atacă, nu ar fi fost pentru el altceva decât o încercare de sinucidere. Astfel, el a recurs la mijlocul de agilitate și istețime pentru că, oricât de energice erau aceste pisici mari, tot mai repezi erau mișcările lui Tarzan.

Numa, cu ghearele scoase și cu colții rânjiți, a sărit exact spre pieptul gol al lui Tarzan. Acesta, ridicând brațul stâng, așa cum ar proceda un boxeur ca să evite o lovitură, a izbit în sus pe sub brațul stâng din față al leului, repezindu-se tot atunci cu umărul sub corpul fiarei, înfingând adânc cuțitul între coastele ei.

Leul a scos un urlet înfiorător de durere și s-a răsucit din nou, devenind o personificare a furiei bestiale. Acum, într-adevăr că îl va ucide pe acest îndrăzneț care credea că se poate opune regelui animalelor.

Dar, când s-a răsucit din nou, presupusa lui victimă s-a răsucit și ea odată cu el, cu degetele puternic înțeleștate în coama leului, în timp ce lama tăioasă s-a înfipt din nou adânc sub umărul stâng al fiarei.

Atunci Numa a înnebunit de durere, ură și furie, dar în aceeași clipă Tarzan i-a sărit în spate.

De mai multe ori, Tarzan și-a înțeleștat cu ușurință picioarele pe sub stomacul unui leu, agățându-se de lungă lui coamă și împungându-l cu cuțitul până ce vârful acestuia îi ajungea la inimă.

În acele momente, totul i se părea atât de simplu, iar acum simțea o mare dezamăgire că nu a reușit să execute mișcările la fel de corect și cu aceeași precizie. În situația actuală era împiedicat de mișcările repezi ale leului, care, în ciuda lui Tarzan, îl zvârlea și într-o parte și în alta. Astfel era inevitabil să ajungă sub ghearele ascuțite ale fiarei.

Făcând un ultim efort, s-a aruncat într-o parte din

spinarea leului, încercând ca prin agilitatea lui, să poată evita fiara turbată măcar o fracțiune de secundă, timp care i-ar permite să se ridice în picioare și să întâmpine din nou animalul, cu mai multe șanse.

Dar, de data aceasta Numa a fost mult mai dinamic decât el, Tarzan reușind să se ridice doar pe jumătate, când una dintre enormele labe ale leului l-a izbit peste ureche, trântindu-l la pământ.

În clipa căderii sale, a văzut o dungă neagră sfâșiind aerul deasupra sa și alt leu încăierându-se cu adversarul lui.

Rostogolindu-se la o parte de sub cei doi combatanți, s-a ridicat în picioare, deși era încă pe jumătate ametit, clătînându-se în urma loviturii puternice pe care a primit-o.

În spatele lui a văzut, întins fără viață, un leu sfâșiat și sângerând pe nisip, iar în fața lui, Numa, leul pe care Tarzan l-a salvat din groapa leilor, îl sfâșia plin de energie pe cel de-al doilea leu.

Numa, leul pe care Tarzan îl considera un adevărat prieten acum, era cu mult mai puternic și mai feroce decât bestia cu care se lupta. Fiarele au făcut mai întâi câteva figuri de atac și de apărare una spre alta, iar, după o clipă, cel mai mare a reușit să își înfigă colții în gâtul celui alt și să îl scuture cum o pisică ar scutura un șoarece... Când adversarul său muribund a încercat, cu un ultim efort, să alunece pe sub el și să îi strângă labele din față pentru a putea să sfâșie de sus până jos burta adversarului învingător, leul cu coama neagră a fost mai dinamic și după o clipă, lupta a luat sfârșit.

Când Numa s-a ridicat și de pe a doua victimă și s-a scuturat, Tarzan nu s-a putut abține să nu admire proporțiile minunate și simetria acestei fiare. Și leii care i-au atacat erau specimene splendide. În blana lor, Tarzan a observat o nuanță ușoară de negru, care era, de altfel, o trăsătură distinctivă a leului eliberat din capcană. Coamele lor erau doar cu o idee mai negre, dar restul corpului era cărămiziu deschis, aproape galben.

Tarzan era convins că aparțineau unei specii diferite de cele întâlnite de el până atunci. Probabil că erau rezultatul unei încrucișări a leilor obișnuiți de pădure pe care îi știa și el, cu o rasă al cărei tip ar fi putut foarte bine să fie reprezentat de Numa, amicul său.

Acum, când prima primejdie a trecut, singurul gând care l-a străfulgerat a fost să îi găsească pe camarazii lui, fata și locotenentul pentru a afla ce li s-a întâmplat.

S-a simțit deodată deosebit de flămând și în timp ce căuta de jur-împrejur, pe terenul nisipos al văii, să găsească printre miile de urme de acolo și pe cele ale camarazilor săi, i-a ieșit de pe buze, involuntar, scâncetul de foame al unei fiare sălbatice.

Numa, care stătca și îl privea de la câțiva pași distanță, a reacționat instantaneu când a auzit sunetul, a aruncat o privire lungă lui Tarzan, apoi a răspuns cu același scâncet de foame și a pornit în viteză spre sud oprindu-se, din când în când, să se convingă că Tarzan îl urmează.

Acesta a înțeles că fiara îl conducea acolo unde se găsea hrană, fapt pentru care a urmat-o cu încredere. În același timp, ochii lui ageri și nările lui sensibile căutau neîncetat semne care să îi indice direcția în care au mers fata și ofițerul englez.

Nu a trecut mult timp și a putut să distingă, printre numeroasele urme de leu, pe acelea făcute de picioare de om încălțate cu sandale, precum și mirosul membrelor acelei rase ciudate care, în seara precedentă, a fost împreună cu leii.

Iar, dintre toate acestea, la început ușor de tot, a distins și mirosul fetei și puțin după aceea, pe ale locotenentului Smith-Oldwick. La câteva minute după această descoperire, urmele de lei și de oameni s-au împușinat, pe când ale fetei și ale englezului deveneau tot mai pronunțate.

Amândoi au mers alături unul de celălalt, fiind înconjurați de lei și oameni din toate părțile. Tarzan era nedumerit asupra posibilităților sugerate de urmele oamenilor și ale

fiarelor..., dar, în limitele oricăreia dintre experiențele sale anterioare, nu reușea sub nici o formă să-și explice satisfăcător ceea ce i se indica prin urmele pe care le-a descoperit.

A observat în forma acestei văi prăpăstioase ceva deosebit. Ea își urma drumul ei sucit printre malurile înalte, stâncoase.

În unele locuri se lărgea, iar în altele se strâmta foarte mult, dar se adâncea mereu, cu cât înaintau mai mult spre sud. La un moment dat fundătura văii a început să coboare abrupt. Prin unele locuri se vedeau urmele din trecut ale unor torente de munte și ale unor căderi de apă. Drumul se îngreuna, dar se distingea bine în ciuda vechimii evidente, în unele locuri se observau semne ale îmbunătățirilor aduse de mâini omenști.

Tarzan și Numa au mers în ritmul acesta nu prea mult când, la o cotitură a trecătorii, Tarzan a văzut o vale tăiată adânc în stânca vie a cojii pământului, cu munți înalți care se ridicau în partea de sud. Cât de departe se întindea spre apus și spre răsărit nu putea să vadă: însă după toate aparențele, nu putea să fie mai lată de cinci șase-kilometri de la nord la sud.

Faptul că era o vale suficient de umedă era indicat de bogăția de vegetație care acoperea ca un covor verde, fundătura acestei văi de la marginea stâncilor nordice până la munții din sud.

De la marginea stâncii de unde Tarzan privea în vale, pornea o scară săpată în stâncă, scară care ducea până jos la poalele acesteia. A coborât împreună cu leul în valca care începea chiar de acolo să fie împădurită cu copaci mari.

În fața lui, drumul început în stâncă mergea șerpuiind prin pădure, înaintând spre centrul văii. Printre crengile copacilor se auzeau țipetele seci ale unor păsări cu pene strălucitoare, în timp ce nenumăratele maimuțe din cele mici vociferau deasupra lui.

Pădurea părea plină de viață și totuși, Tarzan a fost cuprins deodată de un sentiment insuportabil, o senzație pe

care niciodată nu a simțit-o până atunci în jungla pe care o cunoștea și o iubea.

Simțea că în tot ce se găsește în jurul lui, există o lipsă de realități... chiar în valea aceea, ascunsă și uitată în mijlocul unei întinderi vaste de teren arid și pustiu.

Până și păsările și maimuțele, care semănau din multe puncte de vedere cu cele cunoscute de el, nu erau identice cu nici una dintre speciile acelea. Chiar și plantele aveau curiozitățile lor.

Era ca și cum ar fi fost transportat pe neașteptate într-o altă lume și simțea o neliniște ciudată, care putea fi considerată, fără prea multă șovăială, ca presimțirea unei mari primejdii.

A văzut mulți copaci în jurul său, încărcăți cu fructe, iar Manu, maimuța cea mică, mâncând unele din ele. Fiindu-i foame, a sărit pe crengile de jos ale unui copac și în zgomotul și mârâitul maimuțelor, a început să mănânce din fructele acelea din care le-a văzut pe ele mâncând cu mare grijă.

După ce și-a astâmpărat foamea într-o oarecare măsură, a privit în jurul său după Numa cel pe care l-a ajutat la nevoie, dar nu l-a mai văzut. După un timp s-a convins că acesta a dispărut.

CAPITOLUL XVII

Orașul cu ziduri înalte

Coborând din nou la pământ, Tarzan a regăsit cu mare ușurință urma fetei și a celor care au prins-o. A urmărit aceste semne pe un drum destul de bine bătătorit.

Nu a trecut mult timp și a ajuns la un pârâiaș, cu apa căruia și-a potolit setea, iar după aceea a observat că drumul continua în direcția pârâului care curgea spre sud-vest.

În unele locuri erau și alte drumuri mai înguste care se

încrucișau cu primul, dar pe toate erau nenumărate urme și mirosul puternic al pisicilor mari, ale lui Numa, leul, și ale Șitei, leopardul.

Tarzan a observat: după un timp că, în afară de câteva animale mici din familia rozătoarelor, nu exista în toată valea aceea fertilă nici un alt fel de animal sălbatic. Nu se vedea nici o urmă de Bara, cerbul, Horta, mistrețul sau de Gorgo, bivolul sălbatic sau de Buto, Tantor și Duro. Era însă Histac, șarpele. Tarzan a văzut prin copacii aceia mai mulți șerpi decât a văzut el vreodată: iar, la un moment dat, lângă un lac cu papură, a simțit și mirosul lui Gimla, crocodilul. Tarzan nu avea nici un chef să mănânce astfel de vietăți.

El dorea carne și cum nu putea să găsească, și-a întors atenția spre păsările care zburau deasupra lui, prin copaci.

Cei care i-au atacat în noaptea precedentă nu l-au dezarmat. Fie din cauza întunericului, fie al atacului grăbit al leilor, oamenii care au însoțit fiarele l-au scăpat din vedere, sau probabil l-au considerat mort. Dar oricare ar fi fost cauza, cert rămâne faptul că el își avea armele intacte: atât sulita cât și cuțitul de vânătoare, precum și arcul cu săgeți și funia de iarbă.

Punând o săgeată în arc, a așteptat ocazia să tragă într-una dintre păsările mari, iar când aceasta s-a ivit, a tras și a nimerit ținta cu repeziciunea lui obișnuită.

Când pasărea cu pene strălucitoare a căzut fâlfâind la pământ, toate celelalte păsări, precum și micile maimuțe de acolo au izbucnit într-un cor teribil de văicăreli și de țipete de protest. Întreaga pădure a devenit, deodată, ecoul nesfârșit al țipetelor, vaietelor și plânsetelor lor.

Tarzan nu ar fi fost deloc surprins, dacă vreuna dintre ele ar fi țipat în momentul când zburau. Îngrozite de moartea subită a uneia dintre ele: dar ca toată victatea din acea pădure să se pornească, deodată, pe un protest atât de înfricoșător, era un fapt care îl umplea de dezgust.

S-a întors supărat și a privit un moment păsările și maimuțele, cuprins de o poftă nebună să își manifeste

neplăcerea, dându-le totodată și un răspuns gestului lor pe care îl considera ca o directă provocare. Astfel, pădurea aceea a răsunat de la un capăt la altul de răcnetul asurzitor de victorie și provocare al marilor antropoizi din Africa.

Efectul acestui sunet asupra creaturilor din copaci a fost instantaneu. Dacă puțin timp mai înainte, tot aerul vibra de zgomotul asurzitor al vocilor lor, acum domnea o tăcere profundă și după câteva clipe Tarzan a rămas singur cu pasărea pe care a vânat-o.

Tăcerea care a urmat atât de repede tumultului de mai înainte, i-a insuflat o senzație sinistă, care a avut efectul să îl supere și mai mult. A ridicat pasărea de unde a căzut; a scos săgeata și a înfipt-o din nou în tolă. După aceea a tras cuțitul din teacă și a început să o jupoaie, așa cum se afla, cu pene cu tot.

A început să mănânce supărat și mârâind, ca și cum ar fi fost amenințat cu adevărat de vreun dușman din apropiere. Dar o mare parte dintre mârâiturile proveneau de la faptul că Tarzan nu prea avea apetit la carnea de pasăre.

Totuși era mai bine decât nimic, deoarece, după cum îl avertizau simțurile sale, nu prea se afla în împrejurimi carnea care îi plăcea lui cel mai mult.

Ah! Cum ar fi mușcat el dintr-o bucată de carne suculentă de Pacco, zebra sau dintr-un mușchi de Gorgo, bivolul sălbatic. Numai gândindu-se la ele, îi creștea sentimentul de indignare împotriva acestei păduri seci în care nu se găseau vânături delicioase.

Nu a reușit însă să mănânce decât o bucată din vânatul său când, deodată, a simțit o mișcare într-un tufiș nu tocmai departe de el, în direcția în care bătea vântul. Iar după câteva clipe l-a învăluit un miros de Numa din partea diametral opusă aceleia de unde a simțit mișcarea.

Tot atunci a auzit și din partea dreaptă și din stânga un zgomot de pași moi pe verdeață și foșnetul unor corpuri mari în trecerea prin tufișuri.

A început să zâmbească.

– Atât de prost mă consideră ei, s-a întrebat el, încât să cad victima unor vânători atât de neândemânatici?

Zgomotul și mirosul îi arătau că leii veneau încet, din toate părțile, asupra lui... Avea senzația că se afla în centrul unui cerc de fiare care se restrângea neconținut.

Simțea clar că ei erau atât de siguri de prada lor, încât nu făceau nici o încercare să își mascheze apropierea, deoarece el a auzit destul de bine troznetul crengilor uscate sub labelc lor și sunetul produs de frecarea corpurilor lor de vegetația deasă prin care treceau spre el.

Se mira care ar fi fost cauza sosirii lor... Se întreba ce îi aducea acolo pe toți, așa, deodată.

Îl se părea că nu ar fi deloc logic să creadă că au venit în urma strigătelor maimuțelor și țipetelor păsărilor și totuși, dacă nu era așa, coincidența era însă destul de ciudată.

Judecata lui sănătoasă îi spunea că moartea unei singure păsări din această pădure, unde păsările sunt într-un număr atât de mare, nu ar fi putut avea atâta importanță, încât să producă acest efect. Cu toate acestea, chiar ajutat de judecata și experiența sa din trecut, era deosebit de nedumerit.

Stătea acum în dreptul cărării, așteptând sosirea leilor și întrebându-se care va fi tactica lor ofensivă, dacă, într-adevăr, aveau de gând să atace.

După puțin timp, un leu cu coamă neagră a apărut pe cărarea din fața lui... Când l-a zărit, leul s-a oprit. Era identic cu aceia care l-au atacat cu o seară înainte, ceva mai mari și mai închiși la culoare decât leii obișnuiți, dar nici atât de mari și nici atât de negri ca leul său pe care l-a eliberat din groapa-capcană.

Nu a trecut mult și a distins conturul altor lei în tufișurile de pe dealuri: mai mulți erau printre copacii din apropiere. Fiecare, în momentul în care i se încrucișau privirile cu ale lui Tarzan, rămânea pe loc, privindu-l în tăcere.

Tarzan îi privea și el, întrebându-se cât timp va mai trece până când îl vor ataca și în timp ce calcula acest fapt,

continua să mănânce, deși era cu fiecare simț încordat.

Unul câte unul, leii s-au așezat pe jos, cu fața întoarsă spre el și cu ochii ațintiți asupra lui. Nici nu au mârâit, nici nu au răcnit... au format liniștiți și în mod pașnic un cerc în jurul lui Tarzan și așteptau.

Toate aceste gesturi erau atât de stranii! Nu se potriveau deloc cu ceea ce era obișnuit Tarzan să vadă, încât aproape îl aduceau într-o stare de nervi; așa că, îndată ce și-a terminat masa, a început să le adreseze cuvinte de batjocură și de insultă, când unuia, când altuia, după obiceiul pe care l-a adoptat de la mainuțele din copilăria sa.

Dango, le zicea el, mănăcatori de stârvuri!

După aceea îi compara cât mai defavorabil cu Histah, cea mai urâcioasă și mai respingătoare creatură din junglă.

În cele din urmă, a luat praf în pumni, bulgărași de pământ și crengi de jos și a aruncat în ei. Dar atunci și leii au început să mârâie, rânjindu-și colții, dar nici unul nu s-a mișcat din loc.

— Lașilor! Încerca Tarzan să îi provoace. Numa cu inimă de Bara!

Apoi a început să le spună cine este el și după obiceiul poporului din junglă, să își laude proiectele, dar leii stăteau nepăsători, privindu-l fix, lăsând impresia că ar fi niște statui reci.

Trebuie să fi trecut o jumătate de oră după sosirea lor, când a auzit de la distanță, pe cărare, un zgomot de pași apropiindu-se. Erau pașii unei ființe care mergea pe două picioare și chiar dacă nu simțea nici un miros era sigur că se apropia un om.

Și nici nu a avut mult de așteptat până când presupunerea lui să prindă viață deoarece, pe cărare a apărut un om exact prin locul pe unde a venit primul leu.

Era de o statură puternică, cu tenul ca pielea tăbăcită... așa ca un pergament îngălbenit de vremuri. Părul, negru ca și cărbunele, nu prea lung, care creștea aproape oblic pe pielea capului. Ochii parcă îi avea undeva în fundul capului,

iar irisul negru era atât de contractat, încât se vedea mai mult albul ochilor.

Fața îi era netedă, excluzând câteva fire rare, rădăcite parcă, pe barba și pe buza de sus. Avea însă un nas acvilin și fin, dar părul de pe frunte creștea atât de jos, încât îi lăsa impresia unui tip brutal și josnic. Buza de sus era bine făcută, însă cea de jos era cămoasă, cu tendința de a atârna peste bărbie.

În general, figura lui îi făcea impresia unei fețe care înainte ar fi avut trăsături regulate și frumoase, acum schimbată cu totul de violențe fizice sau gânduri și apucături josnice. Brațele lui erau lungi, deși nu anormale, iar picioarele îi erau scurte și drepte.

Era îmbrăcat cu pantaloni strâmți și cu o tunică largă, croită dintr-un material țesut, fără mâneci, care îi ajungeau până mai jos de șolduri, iar picioarele îi erau încălțate cu sandale cu talpa moale, ale căror șireturi erau petrecute peste pulpă și gleznă, până aproape de genunchi.

În mâna stângă ducea o sulită scurtă cu un format ciudat, iar la șold îi atârna o armă. Când privirile lui Tarzan s-au oprit pe acea armă, a rămas atât de uimit încât abia putea să creadă în ceea ce vedea: era o sabie grea, într-o teacă de piele.

El a observat imediat indiferența totală cu care acest om s-a apropiat de lei, precum și aceeași indiferență a acestora față de el. Individul s-a oprit la un moment dat, măsurându-l pe Tarzan din cap până în picioare, apoi a trecut înainte printre lei, atingându-se de ei în trecere.

S-a oprit la cinci-șase metri de Tarzan, adresându-i-se într-un jargon atât de străin încât marele Tarmangani nu a înțeles nici o silabă.

Gesturile individului indicau că s-a referit de mai multe ori la leii din jurul lor; o dată a atins sulita cu degetul arătător și de două ori s-a bătut cu palma peste sabia de la șold.

În timp ce vorbea, Tarzan îl studia cu mare atenție.

ajungând la rezultatul că o idee a pus stăpânire pe el, idee de a cărei temeinicie s-a și convins după câteva clipe: că omul care îi vorbea era ceea ce ar fi putut fi descris cu epitetul de "maniac rațional".

Odată cu acest gând, Tarzan a început să zâmbească, atât de paradoxală i se părea această presupunere.

Și totuși, după un studiu mai apropiat al trăsăturilor aceluia, al ținutei sale și al conturului capului, era imposibil să nu te convingi că este nebun... în timp ce accentul vocii sale, precum și gesturile păreau a fi acelea ale unui muritor în toate mințile și inteligent.

În sfârșit, după puțin timp, individul și-a terminat discursul și se părea că așteaptă răspunsul lui Tarzan. Acesta îi vorbi la rândul lui, mai întâi în limba antroipoizilor, dar văzând că vorbele lui nu au nici un efect asupra aceluia care îl asculta, încercând pe rând diferitele dialecte locale, dar cu același rezultat zadarnic. După aceea, au urmat limbile europene cunoscute de Tarzan, dar nici pe acestea ființa ciudată nu le înțelegea.

Dar în timpul acesta, Tarzan a început să-și piardă răbdarea. A stat suficient timp în locul acela și deoarece nu a depins niciodată de discursuri pentru îndeplinirea planurilor sale, a ridicat sulita și a început amenințarea spre celălalt.

Era clar că limbajul războiului era cunoscut de amândoi căci și străinul acela și-a ridicat imediat sulita, dar în același timp au izbucnit de pe buzele sale un sunet ușor, care a declanșat mișcările leilor, care până acum au stat liniștiți.

O salvă de răcnete puternice a răsunat în tăcerea mortală a pădurii și tot în clipa aceea, leii au sărit în picioare, apropiindu-se în viteză de vânatul lor. Individul care le-a dat semnalul, a pășit înapoi, cu dinții dezveliți de un rânjel care nu avea nici un pic de veselie în el.

Abia atunci a avut și Tarzan ocazia să vadă că dinții canini ai individului erau neobișnuit de lungi și foarte ascuțiți. Nu a fost însă decât o remarcă în treacăt, în clipa

când a sărit de la pământ și atât spre consternarea leilor, cât și a stăpânului lor, a dispărut în frunzișul de sus al crengilor copacilor uriași. În timp ce se îndepărta, a răcnit spre ei:

— Eu sunt Tarzan, luptător și mare vânător! Nu este nimeni în junglă mai puternic și mai isteț decât Tarzan!

La o mică distanță de locul unde a fost înconjurat de lei, a ajuns din nou pe cărare, unde încerca să găsească din nou urma lui Smith-Oldwick și a fetei. A găsit-o, într-adevăr, după câteva clipe și a mers după ea de-a lungul cărării, până când, deodată, cărarea a ieșit din pădure, cotind pe un loc deschis.

Ajuns aici, Tarzan a rămas încremenit la imaginea turelor, cupolelor și minaretelor unci cetăți cu ziduri foarte înalte.

În fața lui, în zidul cel mai apropiat, a văzut o poartă boltită, la care ducea un drum îngust dar bine bătătorit și care se desprindea din acela pe care l-a urmat el până atunci.

În spațiul deschis dintre pădure și zidurile orașului, se întindeau straturile unei grădini, iar în fața lui, chiar la picioarele sale, printr-un șanț făcut de mâni de om, curgea un pârâu.

Plantele din grădină erau așezate în rânduri simetrice și spațioase și după toate aparențele, li s-a dat cea mai mare atenție în ce privește cultivarea lor.

De la canalul principal de lângă el, pomeau o mulțime de jgheaburi, prin care se strecurau dăre subțiri de apă, irigând terenul. La o oarecare distanță, spre dreapta, se putea vedea un număr de oameni lucrând printre brazde.

Zidul orașului, măsurat din priviri, indica, de la distanța aceea, că ar fi de vreo zece metri înălțime, iar tencuiala din exterior era bine întreținută, neobservându-se decât mici crăpături.

Dincolo de zid, se ridicau cupolele câtorva construcții, pe când o mulțime de turnulețe colorau fondul priveliștii. Cea mai mare cupolă din centru, părea a fi fost aurită, iar altele erau roșii, albastre sau galbene.

Ahitectura zidului era de o simplitate fără seamăn. Era de o culoare deschisă, aproape ca varul, ca și când ar fi fost tencuit și vopsit. La baza lui era un rând de tufișuri bine întreținute, iar la o oarecare distanță, spre marginea de răsărit, era acoperit până sus de plante agățătoare puternice.

În timp ce stătea în umbra copacului de la marginea cărării, ochii lui ageri înregistrau fiecare amănunt al tabloului care se desfășura în fața lui. Tot atunci a auzit apropiindu-se cineva din urmă și mirosul l-a avertizat că este același om și aceeași lei de care a reușit să scape cu puțin timp înainte.

Urcându-se în copaci a mers o distanță mică spre apus, apoi găsind un loc comod, de unde putea să privească drumul care ducea în oraș, a așteptat sosirea acelor în mâna cărora ar fi putut să cadă victimă.

Nu a trecut mult și a apărut: acel om atât de ciudat, urmat de o turmă mare de lei ca niște câini după stăpânul lor.

Ajuns în fața porții, omul a bătut în ea cu coada sulitei, iar când poarta s-a deschis ca un răspuns al semnalului din exterior, acesta a intrat împreună cu fiarele.

Tarzan nu a putut să vadă decât numai în treacăt ceea ce se petrecea dincolo de porțile deschise ale orașului mai înainte ca acestea să se fi închis din nou, dar suficient ca să se convingă că și alte ființe omenești trăiesc acolo.

Știa acum că, tot pe poarta aceea, au fost duși în cetate fata și englezul, camarazii lui, în căutarea cărora a pornit.

Ce soartă îi aștepta acolo sau dacă au întâmpinat-o deja, nu putea să bănuiască, precum nici locul precis în care au fost închiși în acel oraș de nepătruns.

De un lucru era, însă, sigur: nu le-ar fi fost de nici un ajutor, atâta timp cât el era în spatele zidului. Trebuia negreșit să intre mai întâi în cetate, fiind convins că, odată aflat în interiorul orașului, simțurile lui ascuțite îl vor ajuta să depisteze locul unde se găsesc aceia pe care îi căuta.

Soarele, aproape de asfințit, făcea ca umbrele zidului

oraşului să se întindă peste grădini, iar cei care lucrau acolo au început să îşi strângă uneltele, pentru a reintra în cetate.

În acelaşi timp au sosit şi alţi lucrători de pe alte din partea de răsărit a cetăţii.

Primul care a sosit s-a oprit la capătul de sus al şanţului unde, prin ajutorul unui mecanism simplu, a coborât porţile canalului, întrerupând în acest fel, apa care curgea pe jgheaburile dintre brazdele grădinii.

În urma lui veneau alţi oameni, purtând pe umeri vegetale proaspete, în coşuri împletite. Tarzan nu a observat la început că ar fi putut să fie atât de mulţi oameni care să lucreze pământul, aşa că, această activitate domestică la care nu s-a aşteptat, l-a lăsat perplex.

Şi atunci, pentru a avea o imagine mai bună, s-a urcat în vârful unui copac dintre cei mai înalţi de acolo, de unde a putut să vadă peste zidul cel mai apropiat.

Din acest punct de observaţie, a văzut că oraşul este lung şi îngust şi că, deşi zidurile exterioare formează un dreptunghi perfect, străzile din interior sunt întortocheate. În centrul oraşului, se zărea o clădire albă, joasă, în jurul căreia s-au construit alte clădiri mai înalte şi aici, în întunericul care se lăsa destul de repede, Tarzan a avut impresia că a văzut, între două clădiri, luciul unei ape; dar nu putea să fie sigur de la distanţa aceea.

În conformitate cu experienţa sa legată de civilizaţie, era înclinat să creadă că acest arc central nu era decât piaţa în jurul căreia erau grupate clădirile cele mai mari. A ajuns la concluzia că acolo era cel mai indicat să îşi caute camarazii.

Soarele a apus. Întunericul a cuprins tot oraşul. Luminele artificiale care au început să apară la mai multe dintre ferestrele clădirilor nu avantajau deloc imaginea vizuală a lui Tarzan.

A observat că acoperişurile celor mai multe dintre clădiri sunt orizontale, cu puţine excepţii, pe care el le-a considerat a fi clădirile publice, mai pretenţioase, într-un fel, decât celelalte.

Se întreba cum s-a făcut că există un asemenea oraș în această parte uitată și neexplorată a Africii; dar era mai presus de concepția lui.

Mai bine decât oricine altul, își dădea seama într-o oarecare măsură despre misterele marelui continent negru: întinderi enorme de terenuri, încă neatinse de piciorul omului civilizat.

Și cu toate acestea, abia îi venea să creadă că un oraș de o asemenea mărime și după toate aparențele atât de bine construit, ar fi putut dăinui un timp îndelungat, după cum bine se vedea, fără să comunice deloc cu lumea civilizată.

Tarzan nu își putea imagina cum a fost cu putință ca generație după generație să se fi născut acolo și să fi murit acolo, fără să încerce să lămurească misterele lumii din exteriorul lumii care mărginea mica lor vale.

Și totuși, iat-o înaintea ochilor săi, în mijlocul unui pustiu de nepătruns: o cetate înconjurată de terenuri muncite de poporul care locuia între zidurile sale.

Odată cu sosirea nopții, au început să se audă din junglă urletele pisicilor mari, ale lui Sobor, amestecate cu acelea ale Șitei, precum și răcnetele tunătoare ale lui Numa, care făceau să răsunе pădurea de la un capăt la altul și să se cutremure pământul, în timp ce din interiorul orașului răspundeau alte urlete și răcnete de lei.

Tarzan a născocit un plan foarte simplu pentru a intra în oraș și acum, după ce s-a înnoptat, s-a străduit să îl pună în aplicare.

Succesul lui atârna foarte mult de consistența tare a vițelor plantelor agățătoare care acopereau cu totul suprafața zidului dinspre răsărit.

A pornit în direcția aceea, pe când în urma lui, în pădure, răcnetele fiarelor creșteau în volum și în intensitate.

Între zidul orașului și marginea pădurii, se intercala o distanță de vreo cinci sute de metri: jumătate de kilometru de teren cultivat, fără măcar un singur copac.

Tarzan realiza foarte bine limita până unde i se putea

întinde îndrăzneala, știind că ar fi însemnat o moarte sigură dacă ar fi fost ajuns cumva, în acest spațiu deschis, de unul dintre lei negri și mari din această pădure. Acum era ferm convins că Numa, leul pe care el l-a eliberat din "prizonierat", făcea parte din aceeași rasă cu cei care se aflau în acel oraș.

Totul depindea, prin urmare, numai și numai de istețimea și de energia lui, precum și de norocul ca vișele acelor plante să fie destul de tari pentru a îl suporta.

Mergea acum prin partea de mijloc a copacilor pe unde drumul era întotdeauna mai ușor, până când a ajuns la un loc drept, în fața porțiunii de zid acoperită cu plantele agățătoare. Acolo, a așteptat concentrându-și auzul și mirosul până când s-ar fi putut asigura că nu există prin apropiere nici un leu sau cel puțin nici unul care să îl fi urmărit.

Îndată ce s-a convins pe deplin că Numa nu este prin apropiere, nici în junglă și nici în spațiul deschis până la zid, a sărit ușor la pământ, pomînd cât a putut mai repede și fără nici un zgomot să traverseze distanța până la zid.

Luna, care a răsărit între timp, a apărut acum pe deasupra stîncilor de la răsărit, luminînd cu razele ei argintii spațiul deschis de grădină, de la zid, în jos, spre pădure.

Scotea în relief, pentru privirile curioase îndreptate întîmplător în acea direcție, silueta înaltă a lui Tarzan în timpul cît traversa grădina.

Astfel, bineînțeles că tot din întîmplare, a fost zărit de un leu mare, care vîna la marginea pădurii, tocmai cînd a ajuns la jumătatea drumului. În urechile sale a izbucnit pe neașteptate un sunet amenințător.

Nu era însă răcnitul unui leu flămînd ci al unui leu înfuriat și privind în direcția de unde venea sunetul a văzut o fiară enormă apărînd din umbra pădurii și venind spre el.

Cu toată lumina slabă a lunii și distanța la care se afla, a văzut că leul este de dimensiuni enorme; într-adevăr, era încă unul dintre acei monștri cu coamă neagră, identică cu cea a leului pe care l-a salvat.

În primul moment a fost tentat să rămână pe loc și să se înfrunte cu leul, dar și-a amintit de ființele fără ajutor, închise între zidurile cetății și fără o clipă de ezitare s-a întors și a fugit. Tot atunci a pornit și Numa la atac.

Numa, leul, poate să alerge foarte repede distanțe scurte, dar îi lipsește rezistența. Distanța unui atac obișnuit o poate parcurge cu o viteză care o întrece pe a oricărei vietăți din lume. În schimb, Tarzan era apt să alerge pe distanțe lungi, nu însă cu viteza lui Numa, când acesta ataca.

Întrebarea era deci, dacă îl putea evita pe Numa câteva secunde și în caz afirmativ, dacă Numa mai avea destulă putere de a îl urmări, chiar mai încet, restul distanței până la zid.

Probabil că niciodată nu s-a mai întâmplat, până atunci, să însceneze o întrecere mai emoționantă decât aceasta, care se făcea numai sub privirile lunii și ale stelelor.

Singuri și în cea mai mare tăcere, ambele fiare alergau pe terenul luminat de lună.

Numa câștiga din distanță, cu o viteză de necrezut, dar la fiecare pas, Tarzan se apropia și mai mult de zidul salvator.

La un moment dat, a privit în spate. Numa era atât de aproape de el încât părea inevitabil să îl trântască la pământ odată cu săritura următoare: era atât de aproape încât Tarzan și-a scos cuțitul din fugă pentru ca, în ultimele momente ale sale, să se achite cu curaj de datoria pe care o avea.

Numa, însă, ajuns la limita vitezei și a forței de rezistență. A început să mârâie în urmă câte puțin, fără însă să renunțe la urmărire. Abia acum își dădea seama Tarzan cât de mult depindea de rezistența vițelor pe care nu le-a încercat încă.

Dacă la început această întrecere a fost supravegheată doar de Goro și de alți aștri, nu a mai fost același lucru și la sfârșitul cursei, deoarece dintr-un zimț al zidului mai priveau și alți doi ochi, vârați în fundul capului.

Tarzan era la numai zece metri de Numa când a ajuns

la zid. Acum nu mai avea timp să stea să aleagă vițele cele mai solide pe care s-ar putea urca fără grijă.

Soarta lui atârna de o întâmplare și dându-și seama de aceasta, a pornit ca o pisică, escaladând zidul printre vițe, căutând cu mâinile ceva care l-ar putea susține. Jos, sub el, Numa sărea și el în sus după prada pe care a urmărit-o atâta timp și cu atâta înflăcărare.

CAPITOLUL XVIII

Printre nebuni

Când leii s-au năpustit asupra apărătorilor ei, Bertha Kircher s-a ghemuit într-un colț al peșterii, paralizată de spaima prin care a trecut pe neașteptate, după încordarea teribilă a nervilor săi din ultimele zile.

A auzit printre strigătele leilor și voci omenești, iar după puțină vreme, cu toată confuzia și învălmășeala, a simțit lângă ea o ființă omenească, iar după aceea două mâini care au smucit-o.

În întunericul care domnea în peșteră, nu putea să distingă nimic, nici măcar un fapt care să îi arate că englezul și Tarzan sunt cumva pe acolo sau dacă sunt în viață.

Omul care a prins-o o apăra de lei, gonindu-i de lângă ea cu ajutorul sulitei sale, cu a cărei coadă îi bătea întruna.

După un timp, individul a târât-o afară din peșteră și a început să strige, i s-a părut ei că sunt ordine și instrucțiuni pentru lei.

Afară, în lumina slabă de pe nisipul din fundătura văii, obiectele au început să se distingă mai bine și atunci a văzut acolo mai mulți oameni. Iar doi dintre ei duceau un al treilea, pe care l-a recunoscut imediat. Era ofițerul englez, Smith-Oldwick.

Un timp oarecare, leii făceau eforturi teribile să ajungă până la cei doi captivi, dar oamenii au reușit să îi gonească

înainte de a face vreun rău.

Păreau neânfricați față de aceste fiare enorme care mârâiau, scrâșneau și săreau în jurul lor, fiind în stare să le coordoneze bestiilor toate mișcările.

Au pornit la drum, pe albia râului care a curs odată pe acolo, iar, când în zare, a început să apară lumina slabă care precede răsăritul soarelui, s-au oprit un moment pe muchia unui mal înclinat. În lumina slabă a dimineții fata a avut impresia că se află pe marginea unui abis fără fund. După ce s-a mai luminat, iar cei care au prins-o au pornit din nou, a observat că se coboară spre o pădure întinsă și deasă.

Când au ajuns sub copacii ale căror crengi se împreunau deasupra, întunericul a devenit tot atât de mare ca și în timpul unei nopți dintre cele mai stranii, un întuneric care, abia după ce a răsărit soarele, a început să dispară latent făcându-se destulă lumină ca să poată vedea că toți mergeau pe un drum bătătorit prin inima pădurii.

Terenul era neobișnuit de uscat pentru o pădure africană, iar tufișurile care creșteau pe dedesubt, deși erau destul de înfrunzite, erau cu mult mai rare decât acelea pe care le-a văzut ea prin alte păduri din Africa.

Era ca și cum pădurea și tufișurile au crescut într-un ținut fără apă și nici nu exista acolo mirosul de mucegai al vegetației intrată în putrefacție, sau miliardele de insecte mari care se reproduc și trăiesc în părțile umede.

În timp ce ei înaintau, soarele s-a ridicat pe cer în toată splendoarea lui. Acum se auzea zgomotul vieții arboreale de junglă: ciripitul păsărilor, precum și notele discordante ale unui număr infinit de maimuțe care săreau neconținut din creangă în creangă, printre păsări cu pene strălucitoare.

Bertha Kircher i-a observat pe cei care o conduceau, aruncând priviri îngrijorate spre păsări. A mai văzut, de asemenea, că de câteva ori le-au vorbit chiar.

Apoi s-a întâmplat ceva: a fost un incident ce a lăsat asupra ei o impresie adâncă. În fața ei mergea un individ de statură herculană, care, totuși, a căzut în genunchi și și-a

acoperit fața cu mâinile, aplecându-se până a atins pământul cu fruntea, numai pentru că un papagal de culori strălucitoare s-a abătut din zbor spre el.

O parte dintre camarazii lui l-au privit și au început să râdă nervos. După un timp, individul din genunchi s-a uitat în sus și realizând că pasărea nu mai este, s-a ridicat și a pornit din nou alături de ceilalți.

Cu prilejul acestei opriri scurte, Smith-Oldwick a fost adus lângă fată. A fost atacat în mare parte de un leu, dar acum considera că este capabil să meargă singur, cu toate că simțea o slăbiciune în corp, în urma unei mari pierderi de sânge precum și a emoțiilor suferite.

– Vezi în ce hal m-au adus? a zis el cu un zâmbet silit, arătându-și starea sângerândă în care se afla.

– Teribil, a zis fata. Sper că nu suferi prea mult.

– Nu atât cât mă așteptam; dar mă simt foarte slăbit. Dar ce fel de oameni mai sunt și aceștia?

– Nu știu, a răspuns fata. Este ceva neînchipuit de oribil în toată înfățișarea lor.

Englezul l-a privit scrutător pe unul dintre paznicii lui: apoi, s-a întors spre fată și a întrebat-o:

– Ai vizitat vreodată un balamuc?

Bertha l-a privit ca și cum ar fi înțeles fără dificultate: în privirile ei se remarcă o expresie de groază.

– Asta este! a strigat ea.

– Au toate semnele caracteristice, a zis el. Albul ochilor atât de pronunțat; părul care le crește drept pe cap și în jos pe frunte; până și gesturile și ținuta lor aparțin unor maniaci.

Fata s-a cutremurat din cap până în picioare.

– Încă ceva ciudat, a continuat locotenentul: frica lor de papagali și lipsa de orice teamă față de lei.

– Da, a continuat fata. Cred că ai observat că nici păsărilor nu le este frică de ei... lasă chiar impresia că i-ar disprețui. Ai vreo idee despre limba pe care o vorbesc?

– Nu. Am încercat să o ghicesc, dar nu seamănă cu nici unul dintre puținele dialecte locale pe care le cunosc eu.

– Nu sună deloc ca o limbă locală, a zis fata. Dar pare a fi ceva cunoscut din limba lor. Știi, din când în când am impresia că sunt pe aproape de a înțelege ce spun sau că le-am mai auzit undeva limba înainte, dar nu pot să precizez sub nici o formă.

– Mă îndoiesc că ai auzit vorbindu-se limba lor vreodată, a răspuns englezul. Cred că oamenii aceștia trăiesc de veacuri întregi în această vale uitată și chiar dacă s-ar fi reținut intactă limba strămoșească, ceea ce mă îndoiesc, trebuie să fie vreo limbă care nu mai există azi nicăieri pe fața pământului.

Ajungând într-un loc unde drumul lor trecea peste un râuleț, oamenii s-au oprit să bea apă, adăpându-se și leii în același timp.

Au făcut un semn și prizonierilor să bea apă; dar în timp ce Bertha Kircher și Smith-Oldwick, lungiți pe pământ, beau din apa cristalină și rece a pârâiașului s-a auzit, deodată, o serie de răcnete tunătoare ale unui leu, undeva în apropierea lor.

Imediat, leii, care erau cu ei, au răspuns printr-un cor de alte răcnete fioroase pășind neliniștiți, cu ochii ațintiți ori spre locul de unde s-a auzit primul răcnet, ori spre stăpânii lor, pe lângă care s-au retras.

Oamenii și-au tras pe jumătate săbiile din teacă, arme care au stârnit curiozitatea lui Smith-Oldwick tot atât de mult ca și a lui Tarzan. Necunoscuții și-au pregătit în același timp și sulile de atac.

Vocea puternică a noului sosit a avut un efect cu totul invers asupra acestor oameni care nu se temeau de leii de care erau însoțiți, deși păreau cu mult mai îngroziți decât fiarele de lângă ei.

Cu toate acestea nici unul nu arăta nici cel mai mic impuls spre fugă; dimpotrivă, au înaintat cu toții în direcția răcnetelor amenințătoare unde, în scurt timp, a apărut un leu negru de proporții uriașe.

Lui Smith-Oldwick și fetei i s-a părut că era leul pe care

l-a întâlnit lângă aeroplan și de care au fost salvați. Nu era, însă, Numa din groapă, deși semăna foarte mult cu acela.

Fiara cu coama neagră s-a oprit exact în mijlocul drumului, lovind din coadă și mârâind amenințător spre grupul de oameni care se apropiau de el.

Ei au început să își împingă propriile lor fiare, care mârâiau fără curaj și ezitau să atace. Noul sosit însă, pierzându-și răbdarea și ferm convins de atotputernicia lui, a ridicat țeapăn lungă lui coadă și s-a repezit la ei.

Câțiva, în poziția unor apărători, au făcut o încercare timidă ca să împiedice trecerea lui, dar puteau tot atât de bine să se expună în fața unui tren expres, deoarece fiara aceea enormă l-a izbit într-o parte, sărind cu precizie asupra unuia dintre oameni.

Zece sulite au fost aruncate în el și zece săbii ascuțite ca briciul au strălucit, trase din teacă, în razele soarelui... dar toate au fost încercări zadarnice în fața gestului năprasnic al fiarei care i-a tacat.

Este adevărat că două sulite s-au înfipt în corpul lui, dar aceasta nu a făcut decât să îl înfurie și mai tare. Scoțând sunete demonice, a sărit asupra nenorocitului pe care l-a fixat ca pradă.

Abia s-a oprit o clipă din atacul lui, smulgând victima de umăr, apoi s-a întors la dreapta, a sărit în desişul care mărginea drumul și a dispărut, ducându-și prada cu el.

Atât de repede s-a petrecut totul, încât linia de formație a întregului grup aproape că nu s-a schimbat deloc. Nu au avut nici măcar prilejul să fugă, chiar dacă s-ar fi gândit cumva la o astfel de încercare; iar acum, după ce leul a plecat cu prada lui, nimeni un om nu a pornit în urmărirea lui. Nu s-au oprit decât să cheme vreo doi-trei lei dintre cei care s-au împrăștiat, după care și-au reluat drumul.

– Parcă ar fi o întâmplare obișnuită, dacă judecăm după efectul care l-a avut asupra lor, a remarcat Smith-Oldwick.

– Da, a răspuns fata. Nu par a fi nici surprinși, nici deconcertați și după toate aparențele, sunt siguri că leul,

odată ce și-a recăpătat ce dorea. nu le-ar mai pricinui necazuri din acel moment.

– Am crezut, a zis englezul, că leii din ținuturile Wamabilor sunt cele mai feroce fiare, dar văd că nu sunt decât niște motani, în comparație cu leii negri din această zonă. Ai văzut vreodată ceva mai interesant decât atacul la care am asistat acum câteva clipe?

Un timp oarecare, mergând alături unul de altul, gândurile lor s-au concentrat asupra acestei întâmplări când, la o cotitură, tocmai când ieșeau din pădure, s-au trezit în fața unui oraș cu ziduri înalte și a unui teren deschis și cultivat.

Nici unul nu și-a putut stăpâni o exclamație de surpriză:

– Oh, dar zidul acesta este o adevărată operă de artă! a început englezul.

– Privește cupolele și turelele de dincolo de zid, în oraș! a strigat și fata. Cu siguranță că sunt oameni civilizați acolo. Poate că a fost norocul nostru să cădem în mâinile lor.

Smith-Oldwick a ridicat neâncrezător din umeri.

– Să sperăm că așa este, cu toate că nu putem să avem prea multă încredere în oamenii care se înțeleg atât de bine cu leii și se tem de papagali. Trebuie să fie ceva inexplicabil în existența lor.

Grupul de oameni și de lei și-a continuat drumul, traversând terenurile, până au ajuns la o poartă boltită, care s-a deschis la semnalul: o bătaie în poartă cu mânerul sulitei.

Dincolo de aceasta, apărea o altă poartă îngustă, care părea o continuare a drumului care se continua dincolo de zid.

Atât de o parte cât și de alta a străzii erau clădiri, marea majoritate cu două etaje, etajul de sus aliniat cu strada, pe când cel de jos era îngropat cu vreo doi metri; iar o serie de coloane simple și bolte sprijineau partea din față a etajului de sus, formând o arcadă și de-o parte și de alta a acestei străzi înguste și sucite.

Drumul din mijlocul străzii era nepavat, dar podeaua arcadei era din pietre de diferite mărimi și forme, așezate una lângă alta, fiind fixate cu mare atenție.

Această podea părea că aparține unui trecut îndepărtat deoarece, prin mijlocul ei se vedea o mare depresiune, ca și cum piatra ar fi fost tocită de pașii a milioane de picioare care au trecut pe acolo de-a lungul vremii, din momentul în care a fost construită.

La această oră matinală, era foarte puțină lume pe stradă, dar toți aparțineau aceleiași rase ca și cei care i-au prins pe cei doi captivi. La început, nu au văzut decât bărbați, dar, înaintând mai mult în oraș, au întâlnit și câțiva copii goi, care se jucau în drum.

Mulți dintre cei pe lângă care au trecut au manifestat o mare surpriză față de prizonieri și împinși de curiozitate, au solicitat lămuriri celor care îi însoțeau. De asemenea, erau și mulți trecători lipsiți de urme de interes în privința prezenței celor doi străini.

– Aș vrea să pot înțelege afurisita lor limbă, a exclamat Smith-Oldwick.

– Și eu, a zis fata, pentru că aș dori să întreb ce intenții au cu noi.

– Ar fi interesant. M-am întrebat și eu acest lucru.

– Nu îmi place deloc cum le sunt piliți dinții canini, a remarcat fata. Asta îmi amintește de unii canibali, pe care am avut prilejul să îi văd.

– Nu cumva crezi că sunt canibali? Crezi că ar fi posibil ca oamenii albi să fie canibali?

– Dar oamenii aceștia sunt albi?

– Dar nici negri nu sunt. Pielea lor, deși pare galbenă, nu seamănă cu cea de chinez. Și pe lângă acest fapt, nu au nici trăsăturile caracteristice celor din rasa chinezilor.

Dialogul lor a fost întrerupt, în momentul acesta, de apariția unei femei; prima pe care au avut până atunci ocazia să o vadă în oraș.

Semăna cu bărbații din toate punctele de vedere, numai

că era mai mică de statură și corpul îl avea cu mult mai proporționat decât al lor. Figura ei era și mai respingătoare decât a bărbaților. Forma ciudată a ochilor, a buzei care atârna în jos, a colților ascuțiți, erau mai accentuate. Părul lor era mai lung și mai tare decât al bărbaților și astfel, atârnând pe spate, lăsa impresia unei încâlcituri de sârmă. Șuvițele de pe frunte și de la tâmplă era împletite.

Îmbrăcămintea ei consta dintr-o singură bucată de material. Părea un batic lung, dintr-o țesătură subțire, înfășurat strâns în jurul corpului, începând de sub brațe, lăsându-i pieptul gol și terminându-se puțin mai sus de glezne, unde era prins cu un obiect pentru a nu se desface.

Nu purta nici un fel de bijuterii. Numai îmbrăcămintea și boneta de pe cap erau împodobite cu bucatele mici de metal strălucitor care semăna într-un fel cu aurul.

Brațele ei goale erau delicate. Atât mâinile cât și picioarele erau bine proporționate și simetrice.

Când i-a văzut pe cei care îi conduceau pe captivi, femeia, s-a apropiat și a făcut câțiva pași alături de ei, punându-le probabil mai multe întrebări. Ei însă nu i-au dat nici o atenție, așa că după puțin timp, femeia s-a îndepărtat; totuși, prizonierii au avut ocazia cea mai bună să o observe de la o distanță foarte mică.

— Corpul unei zâne, cu figura unei imbecile, a remarcat Smith-Oldwick.

Strada urmată de ei era întretăiată la intervale neregulate de alte străzi tot atât de sucite ca și cea pe care erau conduși.

Casele aproape că nu se deosebeau între ele în privința arhitecturii, dar existau semnele unor tentative de realizare a distincției cu ajutorul ornamentelor.

Prin ferestrele și ușile deschise se putea observa că zidurile caselor erau foarte groase și că toate deschizăturile erau foarte mici: era limpede că prima grijă a acelor care le-au construit a fost aceea să se apere de o căldură extremă, dându-și foarte bine seama cât de necesar era valea

îngropată adânc în pustiul african.

Din când în când, puteau să zărească undeva mai departe în drumul lor, clădiri mai mari, iar când au ajuns aproape de ele au văzut că se aflau, după toate aparențele, într-o secțiune din cartierul comercial al orașului.

Erau o mulțime de ateliere și magazine amestecate printre casele de locuit, iar deasupra ușilor atâneau firme pictate cu slove care aminteau foarte mult originea greacă. Dar, atât fata, cât și englezul erau ferm convinși că acestea nu erau grecești.

Pe Smith-Oldwick au început să îl doară rănille și se simțea foarte slabit. Din când în când se clătina aproape să cadă, așa că fata, văzându-i starea deplorabilă, i-a oferit brațul ca sprijin.

– Nu, nu! a exclamat el; ai trecut și tu prin destule griji și emoții ca să mai duci acum și o altă greutate.

Dar cu toate eforturile lui eroice de a ține pasul cu paznicii lui, rămânea, uneori, în urmă. La un moment dat, au manifestat și aceștia, pentru prima dată, o oarecare dispoziție de a îl brutaliza.

În stânga lui mergea un individ înalt și puternic. De câteva ori acesta l-a prins de braț și l-a sprijinit, împingându-l înainte destul de delicat. Însă, când rănitul a rămas încă o dată și încă o dată în urmă, individul din stânga a izbucnit deodată și fără nici o provocare aparentă, într-o adevărată furie de turbat.

Sărind asupra englezului, a început să îl trateze cu pumni și trântindu-l la pământ, l-a prins de gât cu mâna stângă în timp ce cu dreapta a tras repede din teacă lunga și ascuțita sa sabie.

Scotând țipete îngrozitoare, învârtea sabia deasupra capului, pregătit să străpungă victima. Ceilalți semeni s-au oprit, privind nepăsători scena îngrozitoare din fața lor. Păreau că îl așteaptă pe unul dintre ei care s-a oprit să își lege cureaua de la sandale și pe urmă să pornească din nou.

Dar dacă paznicii erau indiferenți de soarta rănitului nu

tot așa era și cazul Berthei Kircher.

Deși ochii holbați ai nebunului, figura lui strâmbă, rânjită și țipătele lui înspăimântătoare au umplut-o de groază, atacul brutal și laș asupra unui om rănit a deșteptat în sufletul ei spiritul de ocrotire al celor slabi, care este inerent tuturor femeilor.

Astfel, uitând de toată lumea, concentrându-se asupra faptului că în fața ei era ucis, cu brutalitate, un om slab care nu se poate apăra, a pierdut orice prudență și repezindu-se în ajutorul locotenentului, a prins cu amândouă mâinile sabia ridicată a dementului care urla deasupra englezului întins la pământ.

S-a agățat de paznic cu disperare, folosindu-și toată forța și greutatea ei, iar rezultatul a fost că nebunul și-a pierdut echilibrul și s-a rostogolit pe spate, în praful de pe stradă.

În eforturile făcute să scape și să nu cadă, a trebuit să lase sabia din mână, dar fata a ridicat-o.

Stând dreaptă lângă bietul englez întins în mijlocul drumului și ținând sabia cu putere în mână, Berta Kircher îi privea cu ochi scânteietori pe indivizii care i-au adus aici.

Era o imagine impresionantă. Nici hainele ei zdrențuite și murdare, nici părul ei ciufulit, nu micșorau cu nimic înfățișarea ei eroică.

Dementul pe care ea l-a trântit la pământ s-a ridicat imediat în picioare, dar, odată cu această mișcare, s-a schimbat și întreaga sa atitudine. Din furia diabolică de la început, a trecut acum la un râs isteric, convulsiv. Totuși, fata nu putea să realizeze care dintre cele două stări era mai primejdioasă.

Semenii lui priveau cu figurile rânjite, pe când acela pe care fata l-a dezarmat sărea în sus și în jos, în hohote de râs.

Dacă Bertha Kircher ar mai fi avut nevoie și de alte dovezi ca să se asigure că se aflau în mâinile unor oameni cu mintea dezordonată, faptele actuale ale acestuia ar fi fost suficiente ca să o convingă definitiv.

Acea furie neașteptată, lipsită de motiv, urmată imediat de un răs sec și deplasat, nu făcea decât să scoată și mai mult în relief caracteristicile idioteniei de pe figura acelui individ.

Dându-și seama cât de neputincioasă ar fi fost ca în cazul în care acești oameni ar fi dorit să o răpună, a simțit un dezgust puternic față de întreaga situație și într-un moment de disperare, a azvârlit sabia din mână, la picioarele nebunului, care râdea, iar ea a îngenunchiat lângă englez.

– Cât de admirabilă ai fost! a zis el. Dar nu trebuia să faci asta. Nu încerca să îi contrariezi. Eu cred că sunt nebuni și știi ce se spune: nebunului să îi faci întotdeauna pe plac.

– Nu aș fi putut să văd că te omoară, a zis fata.

Ochii englezului au strălucit de o lumină vie și întinzând mâna fetei, îi strânse degetele în ale sale.

– Deci tot îți pasă de mine? Nu s-ar putea, oare, să mă iubești? a întrebat el.

Fata a dat din cap cu tristețe, dar fără să își retragă mâna dintr-a lui.

– Te rog! a zis ea încet. Îmi pare rău..., îmi ești foarte simpatic, dar până la iubire...

Strălucirea vie din ochii rănitului s-a stins, iar degetele sale au slăbit strânsoarea în care ținuse mâna fetei.

– Te rog să mă ierți, a murmurat el. Aveam intenția să aștept până ieșim din această încurcătură și să te știu în siguranță printre semenii tăi. Probabil că emoția sau slăbiciunea mea, ori faptul că te-am văzut luându-mi apărarea cu atâta curaj m-au determinat să nu rezist impulsului. În orice caz, acum nu mai are nici o importanță, e adevărat?

– Cum? Ce vrei să zici? a întrebat ea precipitat.

Tânărul a ridicat ușor din umeri și a zâmbit cu tristețe.

– Nu cred să mai scap în viață din orașul acesta. Nu ți-aș spune-o, dacă nu aș bănuî că îți dai seama de acest fapt tot atât de bine ca și mine. Leul m-a sfâșiat destul de rău, iar individului acesta nu i-a lipsit mult să îmi grăbească sfârșitul. Dacă ne aflăm printre oameni civilizați poate că

mai aveam speranțe; dar ce ajutor putem avea de la aceste ființe groaznice, chiar dacă s-ar comporta cu noi prietenesc?

Bertha Kircher știa că el spune adevărul și deși nu putea să se convingă pe ea însăși că Smith-Oldwick va muri. Îi plăcea foarte mult de el. Cel mai mare regret al ei era că nu îl iubea...; știa bine aceasta pentru că și-a cercetat foarte atent inima cu un timp în urmă.

Pe de altă parte, i se părea normal ca orice fată să se îndrăgostească de locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick, ofițer englez, cavaler, vlăstar a unei familii vechi și nobile, el însuși cu destulă avere, tânăr, frumos și simpatic. Ce ar mai fi putut să ceară o fată mai mult pe lume, decât să fie iubită de un astfel de om?

Dar oare ea, Bertha Kircher, nu era sigură că poseda întreaga dragoste a lui Smith-Oldwick?

Suspina la acest gând; apoi, punându-și impulsiv mâna pe fruntea lui, i-a șoptit:

– Nu îți pierde speranța, dragul meu. Străduiește-te să trăiești, cel puțin pentru mine și îți promit că voi încerca să te iubesc și eu.

Efectul vorbelor ei a fost instantaneu; a fost ca și cum i-ar fi injectat în vine, o nouă doză de viață. Figura lui s-a luminat ca prin farmec și folosindu-și forțele de care bănuia că mai dispune, s-a ridicat încet în picioare, clătinându-se. Fata l-a ajutat, sprijinându-l de braț.

Uitaseră ce era în jurul lor. Privindu-i însă pe aceia în mâinile cărora căzuseră, au constatat că erau stăpâniți de indiferența lor obișnuită și stupidă; iar la un gest al unuia au pornit din nou ca, și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

În Bertha Kircher s-a petrecut, deodată o reacție subită din exaltarea momentană pricinuită de făgăduiala făcută englezului.

Știa că a vorbit mai mult pentru el decât pentru ea, dar acum, după ce faptul a fost împlinit, își dădea seama, ca și cu o clipă-două înainte de a fi vorbit, că nu îl va iubi niciodată așa cum își dorea el.

Dar, în definitiv, ce i-a promis? Nimic altceva decât că va încerca să îl iubească și ea.

– Și acum? s-a întrebat ea.

Vedea bine că nu puteau să își facă prea mari speranțe în legătură cu înapoierea lor în lumea civilizată.

Chiar dacă se întâmpla ca oamenii aceștia să îi trateze cu bunăvoință și ar fi de acord cu plecarea lor de acolo, cum puteau să mai găsească drumul înapoi până la coastă?

Cine putea să îi mai conducă acum, când Tarzan era mort? Ea era convinsă de lucrul acesta, pentru că l-a văzut inert, la intrarea în peșteră, atunci când a fost scoasă cu forța de nebunii care umblau cu lei după ei.

Atât de mult însemna pierderea lui pentru ei încât, de când au fost prinși, aproape nu au vorbit deloc despre Tarzan.

Și-au spus unul altuia, ce știa despre el din clipele atacului final până la capturarea lor și s-au convins că se potriveau perfect.

Mai mult: Smith-Oldwick a văzut doi lei sărind deodată asupra lui Tarzan și trântindu-l la pământ. După aceea, cu tot întunericul care domnea, a fost capabil să vadă că nu s-a mai mișcat din locul de unde a căzut sub atacul fiarelor.

De aceea, cu toate că și altă dată, în timpul ultimelor săptămâni, Bertha Kircher a crezut că situația ei este aproape deznădăjduită, de data asta însă era gata să admită că și pentru ea s-a stins orice speranță.

Străzile începeau să fie din ce în ce mai populate de locuitorii acestui oraș straniu.

Uneori, câte un trecător le acorda atenție. Alteori, și aceasta în marea majoritate a cazurilor, treceau cu toții înainte, cu privirile în gol, inconștienți de ceea ce era în jurul lor, lipsindu-i pe prizonieri de orice atenție.

La un moment dat, au auzit câteva țipete disperate într-o stradă de alături. Privind în direcția aceea au văzut un om cuprins de aceeași furie nebună ca și individul care îl atacase pe englez cu puțin timp înainte.

Accastă creatură își manifesta starea dementă asupra unui copil pe care îl lovea și îl mușca întruna, oprindu-se adeseori numai atâta timp cât îi trebuia ca să emită răcnetele lui scârboase.

În cele din urmă, nebunul a ridicat deasupra capului corpul în nesimțire al copilului și l-a izbit cu toată puterea de piatra trotuarului; apoi, urlând în disperare, s-a răsucit și a fugit pe strada întortocheată, pierzându-se în spațiu.

Acest atac nemilos nu a rămas fără martori. Două femei și mai mulți bărbați, au privit în permanență scena de groază care li se înfățișa. Europeanii se aflau la o distanță prea mare de prizonieri, pentru ca ei să poată să deslușească dacă expresiile de pe fețele lor arătau milă sau furie. În orice caz, nici unul dintre cei de față nu a sărit în ajutorul copilului.

Câțiva pași mai încolo, o femeie urâtă de tot s-a atârnat, aproape să cadă, peste pervazul unei ferestre de la etajul al doilea al unei case. Râdea, vocifera și se strâmba la toți trecătorii de pe stradă.

Alți trecători își continuau drumul, mergând, după toate aparențele, la triburile lor, tot atât de serioși și liniștiți ca locuitorii oricărui oraș civilizat.

– Dumnezeu! a murmurat Smith-Oldwick, ce loc îngrozitor!

Fata s-a întors deodată spre el, spunând cu voce grăbită:

– Mai ai revolverul?

– Da, a răspuns el. L-am ascuns în cămașă. Nu m-au căutat și era prea întuneric ca să vadă dacă aveam sau nu vreo armă. De aceea l-am și ascuns, cu speranța că va trece neobservat.

Bertha s-a apropiat de el prinzându-l de mână.

– Păstrează ultimul glonț pentru mine, te rog!

Smith-Oldwick a privit-o fix și a început să clipească des. O umezeală neobișnuită, i-a apărut pe sub pleoape.

El, era convins că situația lor este disperată, dar până acum avusese impresia că îl privea numai pe el, că nu ar fi

fost posibil ca cineva să facă vreun rău acestei fete atrăgătoare.

Ea trebuia să fie nimicită; răpusă chiar de el însuși. Era prea îngrozitor! De necrezut, de neînchipuit! Dacă până acum nu a fost cuprins de o îngrijorare prea mare, de data aceasta a rămas tulburat până în adâncul sufletului.

– Nu cred că voi putea să o fac, Bertha, a zis el.

– Nici chiar să mă scapi de o soartă mai cumplită? a întrebat fata.

Tânărul englez a dat din cap descurajat.

– Niciodată nu aş fi în stare.

Strada pe care mergeau s-a terminat într-o piață largă, iar în fața lor se întindea un lac mare și frumos, pe a cărui suprafață liniștită se oglindea albastrul limpede al cerului.

Aici s-a schimbat aspectul general a ceea ce îi înconjură. Clădirile erau mult mai înalte și cu mult mai pretentioase ca desen și ornament. Chiar trotuarul străzilor era făcut din mozaic, cu un desen barbar, dar amețitor de frumos.

În ornamentarea clădirilor, predomina un ansamblu de culori și în unele părți, o poleială de aur. În totate decorurile s-au întrebuințat, sub diferite combinații, forma convențională a papagalului, a leului și a maimuței, dar acestea din urmă cu mult mai puțin.

Gardienii i-au condus o oarecare distanță pe marginea lacului, apoi au trecut pe sub o poartă boltită intrând într-una din clădirile din piață.

Aici, chiar la intrare, se deschidea o cameră largă, mobilată cu bănci și cu mese masive, majoritatea sculptate cu formele inevitabilului papagal, cu chipuri de lei și de maimuțe. Imaginea perfectă a papagalului predomina și aici, ca și în exteriorul clădirii.

La o masă ședea un bărbat. Prizonierii au observat că acesta nu se deosebește prin nimic de bărbații care i-au condus până acolo.

Aceștia s-au oprit, însă, în fața lui, iar unul a început să

îi vorbească, ca și cum i-ar fi făcut un raport oral referitor la ceea ce s-a petrecut.

Prizonierii nu aveau cum să știe dacă se aflau în fața unui judecător sau a unui demnitar civil ori militar...; evident însă, că era o persoană cu autoritate, deoarece, după ce a ascultat ceea ce i s-a comunicat, interval în care îi privea încruntat pe prizonieri, a făcut o încercare zadarnică, pentru a dialoga cu ei. Apoi a dat câteva ordine scurte celui care a făcut raportul.

Imediat doi oameni s-au apropiat de Bertha Kircher făcându-i semn să-i însoțească. Englezul porni după ea, dar a fost oprit de gardian.

Fata s-a oprit atunci pe loc și privindu-l pe omul de la masă, a început să gesticuleze, încercând să-i explice acestuia că dorește ca partenerul ei să rămână împreună cu ea. Individul a dat însă negativ din cap, făcând paznicilor un semn poruncitor să o ducă.

Englezul a încercat din nou s-o urmeze, dar și de data aceasta a fost oprit. Era prea slab ca să opună rezistență.

S-a gândit atunci la revolverul ascuns în sân, dar tot în clipa aceea și-a dat seama și de ineficiența încercării de a căuta să învingă un oraș întreg numai cu cele două-trei rânduri de cartușe pe care le avea.

Până acum, înlăturând atacul asupra lui, nu a avut nici un motiv să creadă că vor fi tratați cuviincios de acești străini. De aceea s-a gândit că ar fi mult mai indicat să nu fie în controverse cu ei, până când nu se convingea că intențiile lor sunt cu adevărat pline de venin.

Privea îndurerat în urma fetei. În clipa când urma să dispară din ochii lui, ea s-a întors spre el, făcându-i un semn de adio cu mâna.

— Mult noroc, prietene! a strigat ea.

Leii, intrați în clădire odată cu oamenii, au fost alungați din acea încăpere, în timp ce prizonierii erau examinați de omul de la masă.

Tot spre ușa ce se deschidea în spatele mesei, pe unde

ieșisră leii, a fost condus și Smith-Oldwick de doi indivizi; trecând într-un coridor lung din care, dintr-o parte și din alta, se deschideau mai multe uși ducând, probabil, în alte apartamente ale clădirii.

În capătul coridorului se zărea un grilaj puternic, dincolo de care părea a fi o curte deschisă. Prizonierul fu condus în această curte; iar, după ce a intrat acolo, cu cei doi paznici, se afla într-un spațiu liber, dar mărginit de zidurile interioare ale clădirii.

Era un fel de grădină, în care au crescut mulți copaci și câteva tufișuri înflorite. Sub câțiva copaci erau bănci de piatră, iar lângă zidul dinspre sud era altă bancă.

Ceea ce i-a atras, cu deosebire și imediat, atenția a fost faptul că leii care au contribuit la prinderea lor și care i-au însoțit tot drumul până în oraș stăteau întinși pe pământ sau se plimbau dintr-o parte în alta.

Gardienii s-au oprit chiar lângă poartă. După aceea au schimbat câteva cuvinte între ei și s-au retras repede în coridor, închizând poarta în urma lor.

Englezul a rămas îngrozit, realizând situația îngrozitoare în care se afla. S-a repezit și a zguduit porțile coridorului. Acestea fiind bine închise, au rezistat eforturilor sale. Apoi a strigat după paznicii care se îndepărtau.

Singurul răspuns pe care l-a avut a fost râsul ascuțit și idiot al celor doi nebuni, care se îndepărtau fără să privească măcar o singură dată spre victima lor.

CAPITOLUL XIX

Povestea reginei

În acest timp Bertha Kircher era condusă de cealaltă parte a pieței și unde se găsea cea mai mare clădire. Acest edificiu acoperea aproape întreaga întindere a uneia dintre laturile pieței. Era înaltă de vreo patru etaje și până la

intrarea ei principală se sdeschidea o scară largă, cu trepte de piatră. La piciorul acestei scări, de o parte și de alta, păzeau doi lei enormi din piatră, iar sus, în dreapta și în stânga intrării, două pedestale înalte cât ușa susțineau reproduceri din piatră ale papagalilor.

Când fata s-a apropiat de acestea, a observat că partea de sus a coloanelor este cioplită în forma unei calote omenesti pe care erau cocoțați papagalii.

Deasupra ușii boltite, precum și pe zidurile clădirii erau chipurile altor papagali, lei și maimuțe. Unele erau sculptate în basorelief, altele desenate în mozaic, în timp ce o altă parte părea numai pictată pe suprafața zidului.

Coloritul acestora din urmă părea șters de trecerea anilor. Ca impresie generală, era o priveliște frumoasă și plăcută. Lucrările în mozaic și sculpturile erau executate cu finețe, dând dovadă de o înaltă îndemânare artistică. Această clădire, spre deosebire de cea în care a fost condusă prima dată Berta Kircher, avea intrarea închisă de două uși groase.

În scobiturile formate de coloanele care susțineau capetele bolții ușii, precum și în diferite alte locuri de pe scara cea largă de piatră, stăteau alene mai bine de douăzeci de oameni înarmați, ale căror tunici erau de un galben aprins, iar pe piept și pe spate, aveau brodat câte un papagal.

În timp ce fata și paznicii urcau scara, unul dintre acești soldați cu tunică galbenă a ieșit înainte, oprindu-i sus pe ultima treaptă.

Au schimbat câteva cuvinte și fata a observat că acela care i-a oprit, precum și ceilalți colegi ai lui pe care putca să îi vadă, păreau inferioari acelora care i-au prins.

Părul lor aspru și ȧpos creștea atât de jos pe frunțile lor, încât, în unele cazuri, aproape ajungea până la sprâncene. De asemenea și irisul ochilor le era mai mic, lăsând să se vadă și mai bine albul ochilor.

După o scurtă discuție, soldatul care avea paza porții, s-a întors și a izbit cu mânerul sulitei în poartă, chemând câțiva colegi să execute ordinul.

La câteva clipe după bătaia în poartă, cele două părți ale ușii au început să se miște încet din balamale, deschizându-se spre interior; când s-au despărțit de tot, fata a văzut forța ce manipula această poartă masivă: de fiecare parte a ușii se aflau șase negri.

În momentul când au intrat, locul celor doi paznici a fost ocupat de șase soldați cu tunici galbene, care au condus-o înăuntru pe poarta pe care negrii, trăgând de niște lanțuri mari și grele, au închis-o încet. În acest interval de timp, fata a observat cu groază că sărmanii robi erau legați în lanțuri de gât și de ușă.

În fața ei se deschidea un coridor spațios, în centrul căruia era un mic bazin cu apă limpede.

Aici se repetau din nou, atât pe podea cât și pe pereți, în desene și combinații noi, imaginile papagalilor, leilor și maimuțelor, iar multe dintre ele păreau din aur pur.

Zidurile coridorului constau într-o serie de bolți deschise, prin care se putea vedea, și de o parte și de alta, alte apartamente imense. Coridorul nu era mobilat cu absolut nici un obiect, însă camerele conțineau mese și bănci.

Fata a văzut că o parte dintre pereții acestor încăperi erau acoperiți cu draperii dintr-o țesătură colorată, iar pe podea erau așternute covoare groase cu desene barbare, precum și piei de lei și de leoparzi bine întreținute.

Prima cameră din dreapta intrării era plină de soldați îmbrăcați în tunici galbene ca și noii ei paznici, iar pe pereți atârnavă numeroase săbii și sulite.

La celălalt capăt al coridorului era o scară joasă cu câteva trepte de piatră care duceau în altă încăpere închisă. Garda ei a fost oprită din nou. Un paznic de la ușă, după ce a primit raportul unuia dintre cei care o însoțeau, a intrat pe ușă, lăsându-i pe toți să aștepte afară.

A trecut însă mai bine de cincisprezece minute până la întoarcerea lui, după ce garda a fost schimbată din nou și fata a fost condusă în camera de dincolo de ușă.

După aceea, a trecut prin alte trei camere și alte trei uși

masive, iar, la fiecare uşă, garda care o conducea era schimbată.

În cele din urmă, a fost introdusă într-o cameră, relativ mică faţă de celelalte, în care de la un capăt la altul se plimba, cu mâinile la spate, un bărbat într-o tunică stacojie, cu câte un papagal mare brodat cu fir şi în faţă şi în spate. Acest om mai avea un fel de pălărie ornamentală, deasupra căreia era înfipt un papagal împăiat.

Pereţii acetei odăi erau cu totul acoperiţi de draperii brodate cu sute şi mii de papagali de aur, iar pe tavan, atât de des pe cât era posibil, erau pictaţi papagalii în culorile cele mai vii, cu aripile întinse în zbor.

Bărbatul din odaie era mai înalt decât toţi cei pe care i-a văzut ea în oraş. Pielea lui era zbârcită ca şi pergamnetul, zbârcită de bătrâneţe şi era cu mult mai gras decât toţi ceilalţi.

Braţele, pe care le purta goale, erau dovada unei forţe aproape supraomeneşti. Expresia figurii sale denota o imbecilitate completă şi era cea mai scârboasă creatură pe care a întâlnit-o Bertha până atunci, în toată viaţa ei.

Câteva minute în şir, după ce fata a fost adusă înaintea lui, individul lăsa impresia că nu ştie nimic despre prezenţa ei acolo şi continua să păşească dintr-o parte în alta a camerei.

Deodată, fără cel mai mic avertisment şi când tocmai era în partea celalată a camerei, s-a răsucit pe călcâie şi s-a repezit la ea ca un nebun în apogeul crizei.

Fata a reacţionat involuntar, făcând un pas înapoi şi întinzând palma deschisă, ca şi cum ar fi intenţionat să păstreze distanţă... Însă de fiecare parte a ei era câte un soldat, care au prins-o de mâini şi au ţinut-o pe loc.

Individul cu tunică stacojie, cu toate că s-a repezit cu violenţă spre ea, s-a oprit la câţiva paşi, fără să o atingă.

A privit fix, cu ochii holbaţi, faţa ei, după care a izbucnit într-un râs isteric.

Râsul acesta fără motiv a răsunat în încăpere mai mult

decât ar fi fost firesc, apoi a încetat subit, iar individul a început din nou să își examineze atent prizoniera.

I-a pipăit părul, pielea, țesătura hainelor și după aceea, cu ajutorul semnelor, a făcut-o să înțeleagă că trebuie să își deschidă gura. De acest fapt s-a interesat mai mult decât de toate celelalte amănunte și a atras atenția unui paznic asupra conformației caninilor fetei, arătând în același timp colții lui ascuțiți, pentru a îi oferi prizonierei posibilitatea de a-i vedea.

Și-a reluat mișcarea dintr-o parte în alta a camerei, cufundat în gânduri. A trecut o eternitate, parcă, până când individul a început să dea primele semne că și-a amintit de prezența fetei, dar și atunci a făcut-o doar pentru a da un ordin scurt gardienilor, care au condus-o pe fată afară din încăpere.

După aceea, i-au îndrumat pașii printr-o serie de coridoare și apartamente, până la o scară îngustă de piatră, care ducea la un etaj mai sus oprindu-se, în cele din urmă, în fața unei uși mici, unde stătea un negru gol, înarmat cu o sulită.

La un cuvânt al unui gardian, negrul a deschis ușa și au intrat cu toții într-un apartament cu tavanul scund și ale cărui ferestre au atras atenția fetei cu gratiile lor groase de fier.

Era mobilată identic cu celelalte văzute în alte părți ale clădirii: aceleași mese și bănci sculptate, aceleași covoare pe podea, aceleași decoruri pe pereți, dar erau, din toate punctele de vedere, mai simple decât toate câte le-a văzut la etajul de jos.

Într-un colț al camerei era un fotoliu înalt peste care era întins un covor la fel cu acela de pe podea cu diferența că era dintr-o țesătură mai ușoară. În acel fotoliu ședea o femeie.

Când privirile Berthei Kircher s-au oprit asupra femeii din încăpere aproape că a țipat de uimire, realizând că se află în fața unei ființe cu mult mai aproape de rasa ei decât oricare alta din acest oraș blestemat.

Cea care o privea părea că asupra ei vârsta își spunea cuvântul. Ochii ei erau de un albastru spălăcit de vremuri și adânciți într-o față zbârcită, fără dinți. Acești ochi erau, însă, ai unei ființe inteligente și cu mintea întreagă, iar fața, chiar plină de riduri, evidenția rasa căreia îi aparținea. Era o femeie albă.

Când privirile li s-au intersectat, femeia a încercat să o întâmpine...; mersul îi era atât de slăbit și de nesigur, încât a avut nevoie să se sprijine într-un baston pe care îl ținea cu ambele mâini.

Un paznic a adresat câteva cuvinte bătrânei, după care soldații au ieșit din apartament. Fata s-a oprit aproape de ușă, așteptând în tăcere ce urma să se mai întâmple cu ea.

Bătrâna a traversat încet camera și s-a oprit în fața ei, ridicându-și ochii ei slabi și șterși, pentru a putea să privească mai bine figura tânără și plină de viață a străineii.

După aceea, a cercetat-o cu privirea, din cap până în picioare. Apoi privirile i s-au oprit din nou pe figura fetei. La rândul ei, Bertha Kircher o studia tot atât de subtil pe micuța bătrână din fața ei.

Accasta din urmă a rupt tăcerea și a început să vorbească cu o voce subțire, șovăitoare, nesigură, ca și cum ar fi întrebuințat cuvinte pe care nu le cunoștea bine și s-ar fi exprimat într-o limbă străină.

– Ești din lumea din exterior? a întrebat ea în engleză. Îndură-se Domnul să cunoști această limbă!

– Engleza? a întrebat fata surprinsă. Da, desigur, cunosc această limbă.

– Slavă Domnului! a strigat neputincioasa bătrână. Eu nu credeam că voi mai reuși să o vorbesc, astfel încât să mă poată înțelege cineva. De șazeci de ani nu vorbesc decât limbajul lor afurisit. De șazeci de ani nu am mai auzit nici un cuvânt în limba maternă. Sărmană ființă! Sărmană ființă! mormăia bătrâna. Ce soartă blestemată te-a aruncat în mâinile lor?

– Ești englezoaică! a întrebat Berta Kircher. Am înțeles

eu bine oare că ești englezoaică și că te afli aici de șaiszeci de ani?

Bătrâna a înclinat capul în semn afirmativ.

– De șaiszeci de ani nu am mai ieșit din acest palat. Dar vino, să stăm în fotoliu. Sunt foarte bătrână și slabă și nu pot să stau mult în picioare.

Și luând-o pe bătrână de mână, fata a sprijinit-o până în partea opusă a camerei, unde a așezat-o binișor în fotoliu, așezându-se lângă ea.

– Sărmană copilă! Sărmană copilă! a început să o compătimească bătrâna. Era cu mult mai bine să fi murit, decât să te lași adusă aici. Dar ce vorbesc? Eu însămi am vrut, de multe ori să îmi pun capăt zilelor, dar am sperat întotdeauna că va veni cineva să mă salveze. Nu a venit nimeni. Spune-mi te rog și mie, cum s-a întâmplat că ai căzut în mâinile lor?

Fata a povestit cât mai sumar punctele principale ale prinderii ei de către ființele oribile care locuiau în acel oraș.

– Deci este și un bărbat aici în oraș cu tine? a întrebat bătrâna.

– Da, a zis fata, dar nu mai știu unde este și nu cunosc nici care sunt intențiile lor față de mine.

– Nu este cu putință nici să ni le închipuim măcar, a răspuns bătrâna. Nici ei nu-și cunosc gândurile de la un moment la altul, dar poți să fii sigură că nu-ți vei mai vedea prietenul niciodată.

– Văd că pe d-ta nu te-au ucis și după cum spui, te-au ținut captivă aici timp de șaiszeci de ani.

– Așa este, a răspuns colaboratoarea sa, nu m-au omorât, și nici pe tine nu te vor omorî, cu toate că numai Dumnezeu știe cât te vei ruga de ei să te omoare și o vei face până nu trece multă vreme de existență în acest loc.

– Dar cine sunt ei? a întrebat Bertha Kircher, ce fel de popor sunt? Văd că nu seamănă deloc cu nici unul dintre popoarele pe care le-am cunoscut eu. Și te rog spune-mi și mie cum ai ajuns aici?...

– E mult de atunci, a început bătrâna, legănându-se în scaun. A trecut atâta vreme! Oh, Doamne, câtă vreme a mai trecut de atunci!

Apoi, după o tăcere profundă care îi marca durerea, bătrâna a început să își depene povestea.

– Nu eram mai mare de douăzeci de ani. Gândește-te și tu, copilă, la acest lucru și apoi privește-mă. Nu am oglindă doar apa din baia mea și nu pot să văd cum arăt, dar am degetele cu care pot să îmi pipăi fața bătrână și zbârcită, ochii din fundul capului și buzele care îmi stau întinse peste gingii fără dinți. Sunt bătrână și încovoiată, urâtă, dar am fost și eu tânără, iar ei spuneau că sunt frumoasă. Fără să mint și fără să fiu ipocrită, renunț puțin la modestie și îți mărturisesc că am fost, într-adevăr, frumoasă; oglinda pe care o aveam, înainte de a sosi aici, îmi spunea asta destul de limpede.

Tata, a fost misionar în interior, pentru convertirea negrilor. Într-o zi, a sosit un grup de arabi, vânzători de sclavi. Au luat cu ei oameni și femei din micul sat indigen de acolo; m-au luat și pe mine.

Arabii, a continuat bătrâna, nu prea cunoșteau această parte a țării așa că au fost nevoiți să recurgă la călăuzirea care le-o puteau oferi prizonierii luați din satul nostru. Mie mi-au spus că nu au fost niciodată atât de departe de sud și că au auzit că există un ținut bogat în sclavi și în fildeș, undeva mai la apus de noi. Intenționau să ne ducă mai întâi acolo și apoi să se îndrepte spre nord, unde cu trebuia să fiu vândută unui sultan negru, pentru harem.

De multe ori discutau despre prețul pe care doreau să îl primească la vânzarea mea. Dar, pentru ca acest preț să nu se micșoreze, mă păzeau bine unul de altul, așa că această călătorie a fost pentru mine foarte puțin obositoare. Mi se dădea hrana cea mai bună pe care o aveau și nimeni nu se atingea de mine.

Bătrâna a scos un oftat, re trăind momentele cu mare intensitate, apoi a continuat:

– Dar, după un timp, după ce am ajuns la hotarele ținuturilor cunoscute de oamenii din satul nostru, am intrat într-un pustiu întins, arid și părăsit. Atunci arabii și-au dat seama că suntem pierduți. Cu toate acestea și-au continuat drumul spre apus, traversând trecători oribile și mergând peste un teren care ardea sub razele nemiloase ale soarelui.

Sărmanii robi au fost siliți să ducă tot echipamentul și materialul furat al arabilor și așa, încărcăți cum erau cu sarcini grele, aproape nemâncați și fără nici un strop de apă, au început în curând să moară ca muștele.

Nu eram de multă vreme în pustiu, când arabii s-au văzut nevoiți să înceapă să ucidă caii pentru hrana zilnică, iar când au ajuns la prima vale râpoasă peste care ar fi fost cu neputință de transportat animale, au fost uciși și restul cailor, iar carnea acestora a mărit povara sărmanilor negri. Au mai mers în felul acesta încă două zile. Numărul negrilor s-a înpuținat considerabil, iar arabii au început și ei să cedeze în fața foamei, a setei și a căldurii insuportabile din pustiu.

Atât cât se putea vedea cu ochiul liber în urma noastră, în direcția ținuturilor de unde veneam, drumul pe care l-am parcurs ieșea în evidență, fiind marcat de vulturii care se învârteau în zbor, pe deasupra corpurilor celor care zăceau lipsiți de viață.

Fildeșul a fost abandonat, bucată cu bucată, pe măsură ce negrii se sfârșeau; iar lungul drum al morții era presărat cu echipamentele de tabără ale unui grup, care la început a avut un efectiv de peste o sută de oameni, precum și de hamașamentele cailor.

O expresie de dezgust și de tristețe profundă se putea citi clar pe fața femeii care povestea fetei tragedia vieții sale; apoi a continuat, privind în gol:

– Din unele motive, șeful arab mi-a acordat favorurile sale până în ultimul moment, probabil în ideea că, dintre toate tezaurele sale, eu eram singura care puteam fi transportată mai ușor, fiind tânără și voinică. După ce caii au

fost uciși eu am fost nevoită să merg pe jos, pas la pas cu cei mai buni oameni. Știi că noi, englezii, suntem obișnuiți de mici cu drumurile pe jos, în timp ce arabii nu mai merg pe jos de la vârsta când devin apti ca să încalce un cal.

Nu pot să specific exact cât timp am mai mers așa, dar, în cele din urmă, cu puterile aproape sleite, am ajuns, câți am mai supraviețuit, până în fundătura unei văi. Era exclus să putem urca malul opus, așa că am pornit pe nisipul care trebuie să fi format odată albia unui râu antic, până când am ajuns la un punct de unde puteam să vedem o vale verde, frumoasă, în care eram siguri că trebuie să găsim atât apă, cât și vânat din belșug.

Dar în acele momente am mai rămas doar doi: eu și șeful arabilor. Cred că nu e nevoie să-ți mai spun ce fel de vale era aceea, deoarece cred că și tu ai găsit-o tot ca și mine. Am fost atât de repede prinși încât, la început, mi s-a părut că ne așteptau. Mai târziu am aflat că, de fapt, exact așa a fost: ne-au așteptat cum v-au așteptat și pe voi.

Cred că ai văzut în timp ce treceai prin pădure, maimuțele și papagalii de acolo; iar, după ce ai intrat în palat, poate că ai observat cât de mult sunt întrebuințate chipurile acestor animale în decorurile lor. Acasă eram destul de obișnuiți cu papagalii vorbitori, care repetau cuvintele învățate, dar papagalii de aici vorbesc aceeași limbă cu locuitorii acestui oraș.

Se spune că maimuțele vorbesc papagalilor, care zboară în oraș, comunicând locuitorilor cele transmise de maimuțe. Cu toate că pare ceva de necrezut, am aflat că este adevărat, deoarece am trăit aici cu ei, timp de șaiszeci de ani, în palatul regelui.

M-au adus și pe mine așa cum te-au adus pe tine, direct la palat. Șeful arab a fost dus în alte părți. Nicodată nu am putut să aflu ce s-a întâmplat cu el. Pe atunci, domnea Ago al XXV-lea. De la el încoace am văzut destui regi. El era un om teribil; dar, de altfel, toți sunt teribili.

— Dar ce au? a întrebat fata.

– Sunt o rasă de smintiți, a răspuns bătrâna. Nu ai observat acest fapt? Există, printre ei meseriași excelenți, precum și buni agricultori. De asemenea, așa cum îi vezi, există ordine și o oarecare legalitate. Adoră toate păsările, dar papagalul este zeitatea lor principală. Aici, în palat, este unul pe care îl țin într-un apartament dintre cele mai frumoase. El este Dumnezeuul tuturor Dumnezeilor celorlalți. Este o pasăre foarte bătrână. Dacă ceea ce Ago mi-a spus este adevărat, atunci papagalul acesta trebuie să aibă vreo trei sute de ani. Ritualurile lor religioase sunt extrem de revoltătoare și cred că practicarea acestora, secol după secol, a adus această rasă de oameni în starea de imbecilitate în care se află acum.

Și cu toate acestea, după cum am mai spus, nu le lipsesc unele calități care să compenseze defectele lor. Legendele spun că strămoșii lor au găsit aici numai vale goală și pustie.

Eu însămi știu că pe aici plouă foarte rar; totuși, ai văzut la marginea cetății o pădure mare și o vegetație bogată, care se continuă și în interiorul zidurilor. Acest miracol a fost realizat de strămoșii lor, care au utilizat izvoarele naturale pe care le-au dezvoltat și le-au îmbunătățit în așa fel, încât întreaga vale primește un grad potrivit de umezeală, tot timpul.

Ago mi-a spus că, în trecutul îndepărtat, pădurea a fost irigată prin schimbarea cursului râurilor care aduceau apa de izvor în oraș, dar după ce rădăcinile copacilor au pătruns destul de mult în pământ ca să numai aibă nevoie de umezeală artificială, s-a schimbat din nou cursul râului și s-au plantat alți copaci. În acest fel, a crescut până în ziua de azi, pădurea care acoperă întreaga vale, în afară de spațiul deschis în care se află orașul. Nu pot să știu dacă este adevărat sau nu. Poate că pădurea a fost acolo de când e lumea, dar ceea ce ți-am spus este una dintre legendele lor, sprijinită de faptul că pe aici plouă rar și insuficient ca să se poată menține vegetația existentă acum.

Ei sunt niște oameni foarte ciudați din multe puncte de vedere, a continuat bătrâna să își expună impresiile. Aceasta, nu numai din cauza divinităților în care cred sau a riturilor religioase, ci și prin faptul că se ocupă de creșterea leilor așa cum alți oameni cresc vite. Ai văzut, probabil, în ce scopuri îi folosesc, dar în majoritatea cazurilor ei îi cresc pentru a-și asigura hrana.

Îmi închipui că la început mâncau carne de leu, ca o parte a ceremoniei lor religioase, dar, după mai multe generații, aceasta a devenit alimentul lor favorit, așa că acum nu mai mănâncă aproape nimic altceva decât carne de leu.

Desigur, ar prefera să moară, decât să mănânce carne de pasăre. Dar nici carne de maimuță nu folosesc. Animalele ierbivore le cresc numai pentru laptele lor, iar pieile și carnea o dau leilor să o mănânce.

În partea de sud a orașului sunt grajdurile și pășunile unde se cresc ierbivorele. Porcii, cerbii și căprioarele sunt păstrate special pentru lei, iar caprele le țin pentru laptele pe care îl beau locuitorii din oraș.

— Și ai trăit d-ta atât de mult timp, a întrebat fata cu uimire, fără să mai vezi vreodată pe cineva din lumea civilizată?

Bătrâna a dat afirmativ din cap.

— Ai trăit aici șaiszeci de ani, a continuat Berta Kircher, și nu ți-au făcut nici cel mai mic rău?

— Nu am spus că nu mi-au făcut nici un rău, a răspuns bătrâna. Am spus că nu m-au omorât, asta este tot.

— Iartă-mă că te întreb, dar atunci care a fost situația ta printre ei? Poate nu îți face plăcere să îmi spui, dar aș vrea să știu pentru că, oricare ar fi fost situația ta, cu siguranță că a mea va fi la fel.

— Da, a răspuns bătrâna, nu se va deosebi de a mea, dacă te vor putea feri de femei.

— Și pentru ce adică?

— Mi nu mi s-a dat voie în acești șaiszeci de ani să mă apropiu de vreo femeie de-a lor. Ele m-ar omorî și acum,

dacă ar putea să ajungă până la mine; într-adevăr, bărbații inspiră foarte multă spaimă; numai bunul Dumnezeu știe cât sunt de îngrozitori. Dar să te ferească cerul de femei!

– Te înțeleg cu oare bine? a întrebat fata. Vrei să zici că bărbații nu îmi vor face nimic?

– Ago al XXV-lea m-a făcut regina lui, a răspuns bătrâna, cu toate că a mai avut alte regine și nu toate erau ființe omenești. El a fost ucis abia zece ani mai târziu, după ce am fost adusă aici. Urmașul lui m-a luat și el de regină și de atunci totul a continuat la fel. Eu sunt acum cea mai bătrână regină.

Crede-mă, a continuat bătrâna, că foarte puține dintre femeile de aici trăiesc până la bătrânețe. Nu numai că sunt expuse asasinării, dar, datorită mentalității lor anormale, sunt prada unor perioade de deprimare în timpul cărora cele mai multe se sinucid.

Bătrâna a întors capul și a arătat spre ferestrele zăbrelete ale încăperii.

– Vezi camera aceasta, cu eunucul din afară? Oriunde vei vedea unul, să știi că sunt femei acolo, pentru că, excluzând cazurile excepționale, sunt toată viața captive. Ele sunt considerate elemente primejdioase și de aceea, sunt cu mult mai violente decât bărbații.

După aceste explicații ale bătrânei, amândouă au rămas tăcute câteva clipe. După aceea, Bertha s-a adresat din nou bătrânei:

– Și nu există nici un mijloc de scăpare?

Bătrâna a arătat din nou spre zăbrele, apoi spre ușă și a spus:

– Acolo este un eunuc înarmat. Chiar dacă ai trece de cum ai ajunge în stradă? Și chiar dacă, printr-o minune, ai ajunge și în stradă, cum vei putea să străbați orașul până la zidul din exterior? Dacă și acest lucru îl vei putea realiza ajungând până la porțile orașului și apoi, printr-o altă minune, să poți ieși din oraș, poți oare să sperii că vei putea străbate pădurea, unde mișună leii cei negri care se hrănesc

cu oameni?

Nu, a rostit femeia, răspunzând la propriile ei întrebări. Nu există nici un mijloc de scăpare, pentru că, dacă cineva ar reuși să scape din palat, din oraș și din pădure, nu ar face decât să se ciocnească de un alt fel de moarte în pustiul îngrozitor de dincolo de pădure.

De șaiszeci de ani, de când sunt aici, a continuat bătrâna cu durere, tu ești prima care ai nimerit în această cetate îngropată în pustiul. De op mie de ani nici un locuitor de aici nu a părăsit orașul. Nici în legendele lor nu se pomenește de nimeni că ar fi venit pe aici înaintea mea, cu excepția unui singur războinic de statură uriașă, a cărui poveste a fost transmisă până în zilele de azi din tată în fiu. Eu cred că, după descrierea care i se face, trebuie să fi fost un spaniol, un om uriaș, îmbrăcat cu zale de oțel, care a reușit să treacă prin pădure până la porțile orașului, apărându-se cu sabia de cei ieșiți pentru a-l prinde și a-l aduce aici.

Apoi, după ce s-a hrănit cu vegetale din grădină, fructe din copacii pădurii și a băut apă din izvoarele de pe vale, a pornit înapoi, a trecut prin pădure și a ajuns la intrarea trecătorii din margine. Cu toate că a scăpat de cei din oraș și de primejdiile pădurii, nu a scăpat de deșert. Legenda ne spune că regele, temându-se să nu aducă ajutoare și să atace cetatea, a trimis în căutarea lui un grup mare de războinici.

L-au căutat fără să-l găsească trei săptămâni întregi, deoarece au mers într-o direcție greșită. În cele din urmă, au găsit trupul său curățat până la oase de vulturi, la o zi depărtare de aici, în trecătoare prăpăstioasă prin care și eu și tu am trecut. Nu știu, însă, a încheiat bătrâna, dacă este adevărat, dar așa sună legenda lor.

— Da, este adevărat, a zis fata. Sunt sigură că este adevărat, pentru că am văzut cu ochii mei scheletul și armura ruginită a aceluia uriaș.

La acest punct al convorbirii lor, ușa s-a deschis fără multă ceremonie și a intrat un negru care aducea două vase

mari în care erau alte câteva mici. După ce le-a așezat pe una dintre mese, în apropierea celor două femei, a întors spatele și a ieșit fără să spună nici un cuvânt.

Un miros delicios de mâncare gătită i-a amintit fetei cât de puternică era senzația de foame, iar când bătrâna a invitat-o, s-a apropiat de masă și a examinat mâncarea.

Vasele mari, care le conțineau pe cele mai mici, erau din pământ, iar cele mici din aur pur. Spre marea ei surpriză, fata a găsit, așezate lângă vasele mai mici, câte o furculiță și o lingură care, deși aveau o formă originală, le putea folosi tot atât de bine ca și pe oricare altele văzute în lumea civilizată. Dinții furculițelor păreau de fier sau de oțel, dar mânerul și lingurile erau din același material cu vasele mici.

Într-un vas se afla un fel de tocană de carne și vegetale, într-unul fructe proaspete și altul era plin cu lapte dulce. Cel de-al patrulea conținea un amestec care părea a fi marmeladă.

Atât de flămândă era fata, încât nici nu a mai așteptat să vină și bătrâna la masă; a început să mănânce, putând să jure că în viața ei nu a mai savurat o mâncare atât de gustoasă.

Bătrâna s-a apropiat încet de masă și s-a așezat pe o bancă din fața fetei. În timp ce își aranja vasul în față, s-a oprit un moment, timp în care o privea pe fată cu ce poftă mânca, apoi a zâmbit, spunându-i:

- Foamea este un mare bucătar!
- Ce vrei să spui cu asta? a întrebat fata.
- Nu aș putea să spun că acum câteva săptămâni ți-ar fi fost greață să mănânci așa ceva: carne de pisică.
- Pisică! a exclamat fata.
- Da, a zis bătrâna, în definitiv care este diferența? Și leul tot pisică este.
- Adică acum eu mănânc carne de leu?
- Desigur. Dar, după cum o prepară ei, este foarte gustoasă. Cu timpul, vei ajunge să-ți placă foarte mult.

Bertha Kircher a zâmbit, într-un fel, cu îndoială.

– Nu aş putea să mă pronunţ, pentru că este tot atât de gustos. Leii aceştia sunt bine îngrijiţi şi hrăniţi cu multă atenţie; iar carnea lor este preparată cu multă pricepere, aşa că, în ceea ce priveşte gustul, ar putea fi orice, numai leu nu.

Iată, deci, cum s-a întâmplat ca Bertha Kircher, care nu mâncase de aproape douăzeci şi patru de ore, a avut prilejul să se sature cu fructe străine, carne de leu şi lapte de capră.

Abia au terminat de mâncat, când uşa s-a deschis din nou şi a intrat un soldat cu tunica galbenă, i-a adresat bătrânei câteva cuvinte, după care a ieşit.

– Regele, îi explică fetei, a dat ordin să fii aranjată şi dusă înaintea lui. Vei locui în aceleaşi apartamente cu mine. Ştie că nu eşti la fel cu celelalte femei ale lui. El nu ar fi îndrăznit să te plaseze la nici una dintre ele.

Herog al XVI-lea are uneori şi momente lucide. Probabil, i-ai fost prezentată într-unul din aceste momente. Ca şi toţi ceilalţi crede că, din tot oraşul, numai el este cu mintea întreagă. Cu toate acestea, am avut impresia de nenumărate ori că atât regele, cât şi diverşii bărbaţi cu care am venit în contact, mă consideră pe mine mai puţin nebună decât ceilalţi. Însă, crede-mă, nici eu nu-mi dau seama cum s-a întâmplat să rămân în depline facultăţi mintale.

– Dar ce înseamnă "aranjată"? a întrebat Bertha. Parcă aşa ai menţionat: că regele a ordonat să fiu aranjată şi dusă înaintea lui.

– Vei face o baie şi ţi se va da o rochie identică cu cea pe care o port eu.

– Nu există nici un mod de scăpare? Nici un mijloc prin care să mă sinucid? a întrebat fata precipitat.

Bătrâna a luat furculiţa de pe masă şi i-a arătat-o.

– Iată singurul mijloc, a zis ea, dar după cum vezi, dinţii sunt prea scurţi şi aproape fără vârf.

La aceste cuvinte fata s-a cutremurat, dar bătrâna i-a pus uşor mâna pe umăr, zicându-i:

– Se poate întâmpla să te privească numai și să te trimită după aceea înapoi. Așa a făcut Ago al XXV-lea când i-am fost eu prezentată. Văzând că nu ne putem înțelege, a dat ordin să învăț limba lor și pe urmă m-a dat uitării și m-a neglijat cu desăvârșire, mai mult de un an de zile. Câteodată nu îl văd pe rege luni întregi. Odată, a domnit unul cinci ani în fără ca eu să îl fi văzut măcar o singură dată. Totdeauna există o speranță. Chiar eu, care sunt de atâta amar de vreme aici, între zidurile acestea, tot mai sper, cu tote că nimeni nu cunoaște mai bine decât mine zădărnicia speranțelor mele.

A condus-o apoi pe Bertha într-o cameră alăturată, în mijlocul căreia se afla un bazin de apă. Fata s-a îmbăiat, iar apoi i s-a adus una dintre rochiile pe care le purtau localnicele, rochie ajustată pe corpul ei. Materialul din care era confecționată era atât de moale, încât accentua și mai mult rotunjimile plăcute ale formelor ei de fecioară.

– Gata, a zis bătrâna, bătând-o ușor pe spate; acum ești cu adevărat regină.

Fata și-a privit pieptul ei gol și restul corpului ei numai pe jumătate acoperit și a trecut-o un fior de groază.

– Au de gând să mă ducă în halul acestea în fața bărbatilor?

Bătrâna i-a adresat din nou un zâmbet încurajator.

– Nu este nimic, a rostit ea. Te vei obișnui cum m-am obișnuit și eu, deși eu am fost crescută într-o casă de preot unde era considerată o crimă când o femeie își expunea vederii chiar și glezna. În sfârșit, lucrul care te înspăimântă acum că nu are nici o importanță, față de ceea ce ai să vezi și față de ceea ce ți se va impune să faci.

Fata a început să se plimbe în sus și în jos prin camere, în așteptarea notificării finale, pentru a se prezenta regelui.

Timpul trecea cu o încetineală de neînchipuit, având impresia că trec ore întregi, când, de fapt, nu erau decât minute.

Totuși, a trebuit să aștepte până s-a întunecat, iar în palat s-au aprins lămpi cu ulci, un fel de sfeșnice mari.

Atunci au apărut doi trimiși regali cu ordinul că Herog cere să i se prezinte fata, împreună cu bătrâna, căreia aceștia îi spuneau Xanila.

Fata a simțit o ușurare sufletească la ideea că o va avea lângă ea pe noua ei prietenă, oricât de neputincioasă era ca să îi dea vreun ajutor la nevoie.

Trimii regelui le-au condus pe amândouă într-un mic apartament, la un etaj mai jos. Xanila a explicat fetei că este una dintre anticamerele sălii principale a tronului, unde regele obișnuia să țină consilii cu întregul personal oficial al palatului.

Câțiva soldați îmbrăcați în tunici galbene ședeau pe bănci, în diverse părți ale încăperii. Cei mai mulți dintre ei stăteau cu privirile ațintite în pământ, iar atitudinea lor era cea a unor oameni abătuți. La intrarea celor două femei, câțiva le-au privit cu indiferență; majoritatea nici nu le-au dat atenție.

În timp ce ele așteptau în anticameră a intrat acolo, dintr-un alt apartament, un tânăr îmbrăcat într-o uniformă identică cu a celorlalți, cu diferența că avea pe cap o bandă lată de aur, în fața căreia se ridica drept, de pe fruntea lui, o singură pană de papagal. În clipa când a apărut în cameră, toți ceilalți soldați s-au ridicat în picioare.

— Acesta este Metac, unul din fiii regelui, a șoptit Xanila fetei.

În timp ce prințul traversa camera spre sala de audiență, s-a întâmplat ca privirile lui să cadă asupra Berthei. S-a oprit înmărmurit pe loc, rămânând așa mai mult de un minut, privind-o fără a vorbi.

Fata, jenată de privirea lui îndrăzneată, precum și de îmbrăcămintea ei atât de sumară, s-a înroșit, și-a aplecat ochii și a întors capul.

Metac a început dintr-o dată să tremure din cap până în picioare; apoi, pe neașteptate, scoțând doar un țipăt răgușit de emoție, s-a repezit și a smucit-o pe fată în brațele sale.

Îmediat după acest moment, s-a stărnit o învălmășeală

cumplită.

Cei doi trimiși regali, aceia în grija cărora ea era încredințată pentru a fi dusă regelui, au început să strige și să sară în jurul prințului, dând din mâini și gesticulând violent, ca și cum ar fi dorit să îl determine să elibereze fata, dar nu au îndrăznit să se atingă de o ființă regală.

Ceilalți gardieni, ca și cum ar fi suferit de aceeași nebunie ca și prințul lor, s-au repezit cu săbiile trase, pregătiți, probabil, să-i dea ajutor la nevoie.

Fata s-a zbatut să scape din îmbrățișarea dezgustătoare a smintitului; el, însă, o ținea cu brațul stâng de mijloc, cu ușurința cu care ar fi ținut o păpușă. În același timp, și-a tras sabia din teacă, izbind cu furie în cei care se aflau mai aproape.

Unul dintre trimișii regali a fost primul care a simțit vârful ascuțit al sabiei lui Metac. Dintr-o singură lovitură, sabia a trecut prin gâtul victimei, până jos spre mijlocul pieptului, aproape despicându-l în două.

Rănitul, lansând un țipăt mai puternic decât toate răcnete de gardienilor din sala tronului, s-a prăbușit la pământ; făcând un efort să se ridice, a căzut din nou, murind într-o baltă de sânge.

Metac a început să se retragă spre ușa opusă aceleia pe care intrase. Când au văzut sângele, doi gardieni au dat drumul săbiilor și într-un acces de nebunie au sărit unul la altul, cu unghiile și cu colții. Câțiva s-au repezit să împiedice fuga prințului, timp în care alții au sărit în apărarea lui.

Într-un colț al încăperii, un alt râdea cu hohote privind scena din fața lui, iar, tocmai când Metac a reușit să iasă pe ușă cu fata în brațe, Bertha a avut impresia că vede un soldat îngenunchiat, întinzându-și colții în cadavrul trimisului regelui.

În aceste orgii de nebunie, Xanila a stat mereu în preajma fetei, dar când să iasă și ea pe ușă împreună cu cel care o ducea pe Bertha, Metac s-a repezit să o taie cu sabia.

Din fericire a izbit în pragul de sus al ușii și Xanila, condusă de experiența ei tristă în asemenea împrejurări, a fugit în jos, pe coridor, atât de repede pe cât o puteau duce bielele ei picioare bătrâne.

Metac, ajuns afară din anticamera tronului și închizând ușa, și-a pus sabia în teacă, a ridicat în brațe fata și a pornit cu ea într-o direcție opusă aceleia pe care a pornit Xanila.

CAPITOLUL XX

Reapariția lui Tarzan

În seara când se petreceau toate acestea în cetatea nebunilor, cu puțin timp înainte de înnoptat, un aviator, aproape sfârșit de oboseală, a intrat, salutând, la comandamentul colonelului Capell, regimentul al doilea de Rhodesia.

– Thompson, a început superiorul său, spune te rog ce rezultat ai avut? Toți ceilalți s-au înapoiat și nu au văzut nici o urmă a aeroplanului lui Smith-Oldwick. Am intenția să încetez toate cercetările, în cazul în care tu nu ai fost cumva mai plin de noroc.

– Am fost, a răspuns ofițerul. Am găsit aeroplanul.

– Nu mai spune! a exclamat colonelul Capell. Unde era? Ce semne ai descoperit despre Oldwick?

– L-am găsit în cel mai afurisit loc care ar putea exista: undeva mai departe de interior. O vale îngustă, adâncă și prăpăstioasă. Am văzut aeroplanul, dar nu am putut să ajung la el. Un leu mare și agitat se tot învârtea pe acolo. A aterizat pe muchia prăpastiei. Intenționez să cobor în prăpastie să examinez mașina, dar leul nu se îndepărta sub nici o formă, așa că, după o oră de așteptare, am venit înapoi să raportez.

– Nu a fost posibil oare ca Oldwick să fi fost mâncat de leu?

– Nu cred, a răspuns locotenentul Thompson, pentru că nu era nici un indiciu că leul s-ar fi hrănit prin apropierea aeroplanului. Eu, după ce am văzut că nu este nimic acolo, am pornit în recunoaștere în jurul văii.

La câțiva kilometri mai la sud, a continuat locotenentul, am ajuns la o vale întinsă și împădurită, în centrul căreia este o adevărată cetate cu străzi, cu clădiri, o piață centrală cu un lac în mijloc. Clădirile cetății sunt destul de mari, au cupole și turle impunătoare. Vă rog foarte mult, domnule, să nu credeți cumva că sunt nebun!

Ofițerul l-a privit cu milă pe inferiorul său.

– Ești enervat și obosit, Thompson, a spus el. Încearcă să dormi puțin. Da, desigur, de atâtea ore de când ești în cercetare, nervii trebuie să îți fie foarte agitați.

Tânărul ofițer a clătinat din cap contrariat și puțin iritat.

– Pardon, domnule colonel, a ripostat el. Eu nu spun decât adevărul. Nu mă înșel deloc. Am ocolit de câteva ori orașul. Este posibil ca Oldwick să fie acolo..., sau poate a fost prins de locuitorii aceluia oraș.

– Erau și oameni în orașul acela?

– Da, i-am văzut pe străzi.

– Cavaleria ar putea ajunge până acolo, ce crezi?

– Imposibil pentru cavalerie, a răspuns Thompson. Întregul ținut este întretăiat de văi adânci. Chiar pentru infanterie ar fi foarte greu de ajuns până acolo, deoarece este vorba de un drum de două zile de mers pe jos și nu există apă deloc.

În momentul acela, s-a oprit în fața clădirii comandamentului regimentului al doilea de Rhodesia, un mare automobil Wauxhall, iar din el a coborât generalul Smuth, care a intrat în cabinetul colonelului Capell. Acesta s-a ridicat în picioare salutându-și superiorul.

– Tocmai treceam pe aici, a zis generalul și m-am gândit să mă opresc puțin. Dar, apropós: cum merg cercetările în privința lui Smith-Oldwick? Știam că și locotenentul Thompson a fost detașat cu căutarea lui, nu?

– Da, a răspuns colonelul și este cel din urmă care s-a întors după ce a găsit aeroplanul locotenentului.

După aceea a repetat generalului tot ceea ce i-a raportat Thompson.

Generalul s-a așezat la masa colonelului Capell făcându-i un semn să se așeze și el; apoi, amândoi ofițerii, lămurii de aviator, au însemnat pe hartă, cât mai exact, locul unde s-ar fi aflat cetatea despre care Thompson a raportat că a descoperit-o.

– Este un ținut foarte greu de străbătut, a remarcat Smuth, dar nu putem să lăsăm nici o piatră nerăsturnată în căutarea sărmanului băiat, până nu vom epuiza orice resursă din cele pe care le avem. Vom trimite, așadar, o forță nu tocmai mare, ci una mai mică, având posibilitatea de a reuși acolo unde una mare nu ar avea loc să acționeze. O companie sau cel mult două, ar fi tocmai ce ne trebuie, d-le colonel, însoțite de autocamioane pentru transportul hranei și apei.

Pune-i pe toți, continuă hotărât generalul, sub comanda unui ofițer bun, care să înființeze o bază spre apus, acolo unde pot să ajungă autocamioanele. Poți să lași acolo o companie, iar pe cealaltă o timiți în față.

Eu cred că îți poți instala baza de operații cam la o zi distanță de orașul acela și atunci oamenii pe care îi trimiți în față nu au cum să sufere de lipsă de apă deoarece, odată ajunși în valea unde se află orașul, trebuie să fie apă acolo.

Trimite și vreo două aeroplane în recunoaștere, își încheie generalul planul, care să facă și serviciul de informație. Astfel, baza va fi tot timpul în legătură cu oamenii ceilalți. Când pot să fie toate pregătite?

– Putem să încărcăm în această seară autocamioanele și să pornească după miezul nopții, a răspuns Capell.

– Bun, a aprobat generalul. Ține-mă și pe mine la curent cu tot ce se întâmplă.

Și, zicând acestea, a răspuns salutului celorlalți și a plecat de la comandament.

Când Tarzan a sărit să se agațe de vițele plantelor care au crescut pe zidul cetății, și-a dat seama că leul era atât de aproape de el, încât viața lui nu atârna decât de rezistența vițelor de care s-a agățat.

Spre imensa lui ușurare, tulpina pe care a pus mâna era tot atât de groasă, cât putea el să prindă cu degetele, iar, fibrele ei s-au înțepenit atât de bine în zid, încât cu toată greutatea lui aproape că nu s-au mișcat din loc...

Numa, alunecând în jos după săritura care a făcut-o să îl smulgă, a scos un răcnet de dezamăgire. Tarzan s-a urcat repede și cu îndemânare sus, pe creasta zidului.

La un metru și ceva mai jos de el se afla acoperișul orizontal al clădirii de lângă zid, iar când a sărit pe acoperișul acela, a trebuit să fie cu spatele la zid așa că nu a avut cum să îl vadă pe omul ascuns în meterezul zidului din spatele său.

Dar, dacă nu a putut să-l vadă, nu a trecut mult timp până când a fost ferm convins că nu era singur acolo. A realizat, abia când a atins acoperișul cu picioarele și când un corp greu a sărit asupra lui din spate. A simțit brațe puternice prinzându-l de mijloc.

Luat prin surprindere, într-o poziție atât de puțin avantajoasă pentru el, s-a simțit în acel moment cu totul neputincios.

Se părea că ființa care l-a stăpânit avea un plan bine schițat în capul ei, deoarece înainta spre marginea acoperișului, așa că Tarzan a presimțit imediat că urma să fie aruncat jos pe trotuarul străzii... ceea ce nu era, de altfel, decât un mijloc din cele mai eficace pentru a te elibera de un intrus.

Era sigur că din căzătura aceea va rămâne ori mort pe loc, ori destul de anchilozat, încât să nu mai poată să opună nici o imfimă de rezistență atunci când urma să fie ucis.

Dar, chiar în aceste împrejurări, Tarzan nu avea intenția să îl lase pe adversarul lui să își ducă planul la îndeplinire...

Mâinile și picioarele lui erau libere, dar nu putea să se folosească de ele cu un rezultat satisfăcător. Singura lui

speranță era ca adversarul lui să-și piardă echilibrul. În acest scop s-a lăsat cu toată greutatea asupra aceluia care l-a prins, apoi s-a legănat cu putere.

Rezultatul a fost satisfăcător. Corpul mare al lui Tarzan a pornit violent în afară, determinându-l și pe celălalt să vină după el. Tarzan a fost eliberat în momentul în care adversarul său a încercat să evite căderea.

Acesta, ager ca o pisică, abia a atins acoperișul și în aceeași clipă s-a ridicat în picioare în fața inamicului său: un om aproape tot atât de robust ca el, înarmat cu o sabie pe care a tras-o din teacă.

Lui Tarzan nici prin gând nu i-a trecut să-l lase pe adversar să se folosească de o armă atât de periculoasă. Din acest motiv s-a aplecat rapid spre picioarele celui alt.

Această mișcare, îndemânatic realizată, a avut un efect deosebit. Adversarul lui Tarzan a fost trântit cu forță de acoperișul casei.

Înainte să cadă, Tarzan i-a înfipt o mână în gât, iar cu cealaltă l-a prins de încheietura mâinii în care ținea sabia. Până acum individul s-a luptat în tăcere, însă, din clipa în care degetele lui Tarzan i-au atins beregata, a scos un țipăt pătrunzător: unul singur, deoarece degetele de oțel ale lui Tarzan i-au stins orice altă încercare de a striga. Individul s-a zbatut să scape din brațele în care a fost încătușat..., dar mișcarea a avut efectul pe care l-ar fi avut, dacă ar fi încercat să scape din ghearele și fălcile lui Numa, leul.

Treptat, energia i-a slăbit, ochii i-au ieșit din orbite, dându-se îngrozitor peste cap; iar, din gura plină de spume, a ieșit o limbă umflată.

După ce a văzut că adversarul său nu mai mișcă, Tarzan s-a ridicat și punând un picior peste trupul celui ucis, a intenționat să scoată obișnuitul răcnet de victorie al antropozilor; dar s-a oprit, știind că această acțiune cerea cea mai mare prudență. Astfel, gândul acesta i-a închis buzele.

Mergând până la marginea acoperișului acelei case, a privit în lungul străzii atât de întortocheate din fața lui. La

oarecare intervale, în intersecția străzilor, erau aprinse lumini, flăcări slabe, care fălăiau dintr-un fel de opaițe speciale cu ulei, așezate într-o scobitură a zidului, la o înălțime puțin mai mare decât a unui om.

Mai în toată lungimea lor, străzile sucite ale orașului zăceau într-un întuneric deplin chiar în vecinătatea opaițelor, flăcările acestora erau departe de a da o lumină strălucitoare. În spațiul restrâns cât putea să-l vadă de acolo, a observat că pe străzile orașului încă mai umblau oameni.

Pentru a putea continua căutarea tânărului ofițer și a fetei, ar fi trebuit să meargă prin oraș liber și neâmpiedicat de nimeni și cât mai mult timp. Știa, însă, că nu ar fi reușit să treacă pe lângă una dintre luminile străzilor, așa cum era, gol și cu o înfățișare cu totul alta decât a locuitorilor din oraș, fără a fi observat timp. În timp ce aceste gânduri îi treceau prin minte și alcătuia un un de acțiune cu probabilități de îndeplinire, privirile i-au căzut pe cadavrul din apropierea lui, realizând avantajele utilizării hainelor adversarului său.

Nu i-au trebuit decât câteva clipe să îmbrace echipamentul cadavrului: pantaloni, tunică galbenă cu blazoane în formă de papagali și sandalele.

În jurul talei și-a înfășurat centura cu care era legată sabia; pe sub tunică, însă, și-a păstrat cuțitul de vânătoare al tatălui său. Nici la celelalte arme nu putea să renunțe cu ușurință, dar, în speranța că le va regăsi, le-a dus la marginea zidului și le-a aruncat în frunzișul de la baza exterioară a acestuia.

Cu toate acestea, în ultimul moment, a fost aproape cu neputință să se despartă de funia pe care întotdeauna a folosit-o cu succes.

A găsit, în cele din urmă, un mijloc prin care putea să păstreze funia, încolăcind-o peste mijloc, ca un brâu, dar pe sub tunică, în așa fel încât să nu fie observată decât la o lumină destul de puternică.

În sfârșit, transformat satisfăcător, a început să caute un

loc pe unde să coboare în stradă.

Nu i-ar fi fost dificil să sară de pe acoperiș, dar se temea ca nu cumva să atragă, în felul acesta, atenția vreunui trecător și să fie descoperit.

Acoperișurile clădirilor difereau în înălțime, dar, cum majoritatea lor erau mai mult drepte, a reușit să înainteze cu ușurință peste case, până când a zărit câteva figuri omenești, la o mică distanță în fața lui, aplecate peste marginea acoperișului în contemplarea străzii.

A observat că aproape în toate acoperișurile existau intrări deschise, care precis duceau în apartamentele de jos.

Vâzând că acum drumul îi este întretăiat de cei din fața lui, s-a hotărât să descopere o ieșire în stradă trecând prin interiorul clădirii.

Apropiindu-se de una dintre aceste uși, s-a aplecat cu capul în interiorul uneia dintre ele și a ascultat cu atenție, să audă dacă există cumva vreo mișcare acolo. Nici urechile și nici nasul nu au simțit cea mai mică dovadă că în apropiere s-ar afla ființe omenești.

Fără să mai stea la îndoială s-a strecurat prin deschizătură și împiedicându-se de treapta unei scări, a profitat de ea imediat pentru a coborî până la podeaua încăperii.

Aici, totul era cufundat în întuneric și a fost nevoie de câteva clipe până când ochii lui s-au obișnuit cu interiorul.

Totuși, întunericul era oarecum micșorat de lumina unui sfeșnic îndepărtat, a cărui flacără intermitentă fâlfâia printre ferestre înguste.

În sfârșit, convins că acolo nu era nimeni, a căutat scara care ducea la etajul de jos. A găsit-o, după puțin timp, într-un coridor îngust și întunecos; era un rând de scări de piatră care duceau direct în stradă.

A avut norocul să ajungă în felul acesta până sub arcadele din exterior fără să se ciocnească de unul dintre cei care locuiau în casă.

Când a ajuns în stradă, a știut exact direcția în care trebuia să meargă, pentru că i-a urmărit pe cei doi europeni

până la intrarea de la porțile orașului, singurul loc, evident, pe unde a fost posibil să fie duși în cetate.

Posedând simțul orientării în spațiu destul de dezvoltat, a localizat cu multă precizie unde ar putea să găsească urmele acelor pe care îi căuta.

Primul pas pe care trebuia să îl facă era să depisteze o stradă pe care ar fi putut merge în direcția porților orașului.

Realizând că singura speranță de izbândă atârna de îndrăzneala acțiunii sale, a pornit hotărât, fără nici o încercare de a se ascunde, decât aceea de a rămâne în umbra arcadei clădirilor.

Astfel, era convins că nu va atrage atenția nimănui. Într-adevăr, puținii care au trecut pe lângă el nu l-au remarcat.

Când a ajuns la prima intersecție de străzi, a văzut mai mulți bărbați îmbrăcați cu tunici galbene, identice cu aceea pe care el o purta.

Veneau spre el; Tarzan a calculat atunci că, dacă și-ar continua drumul, ar risca să se întâlnească cu ei exact la intersecția celor două străzi, în plina lumină a sfeșnicului mare din apropiere.

Primul său gând a fost să înainteze cu curaj. Amintindu-și de prizoniera fără speranță din mâinile lor, s-a gândit că ar fi mult mai indicat să întrebuițeze un plan de acțiune mai puțin primejdios decât cel inițial.

Astfel, când bărbații s-au apropiat de el, a pus un genunchi la pământ, prefăcându-se că își leagă curelele de la sandale.

Aceștia au trecut pe lângă el fără să-i acorde vreo atenție. Tarzan și-a continuat liniștit drumul.

Strada pe care mergea Tarzan acum era atât de cotită, încât lumina de la colțuri nu mai ajuta la nimic, iar el a fost nevoit, de multe ori, să pipăie drumul pe sub arcadă.

La un moment dat, strada a început să devină mai puțin dreaptă, iar sub lumina unui sfeșnic de la intersecția străzii, a văzut venind încet, prin mijlocul drumului, în direcția sa

unul din leii din oraș.

O femeie și un copil au trecut prin fața leului, fără să îl evite, dar nici leul nu le-a dat importanță.

Tarzan a zâmbit și a trecut numaidecât de partea cealaltă a străzii. Dacă ar fi rămas de partea străzii pe unde mergea carnivorul, acesta i-ar fi simțit negreșit mirosul.

Tarzan cunoștea destul de bine jungla, ca să fie sigur că înfățișarea schimbată pe care i-o ofereau hainele soldatului pe care l-a ucis putea să înșele ochiul omului, dar nu și nările sensibile ale unei fiare, care ar fi știut imediat că are în față o ființă neobișnuită pentru orașul respectiv. Numa a trecut pe lângă el aruncându-i doar o privire trecătoare.

A parcurs în acest timp o distanță destul de mare și după părerea lui, a ajuns aproape de locul unde se afla strada care ducea la porțile orașului.

Atunci, la o intersecție de drumuri a simțit, pe neașteptate, mirosul vag și delicat al fetei. L-a deosebit dintr-un adevărat labirint de mirosuri de oameni și animale, iar, după câteva clipe, a simțit și urma lui Smith-Oldwick.

Pentru a ajunge la acest rezultat, a trebuit ca o mare parte din drum să meargă cu capul aplecat, la fiecare intersecție.

Înaintând în lungul străzii pe care, în cursul zilei, au fost conduși cei doi prizonieri, Tarzan a observat schimbarea aspectului orașului cu cât se apropia mai mult de cartierul comercial, ocupat de ateliere și de magazine..

Aici numărul sfeșnicelor erau amplasate nu numai la intersecțiile străzilor, ci și între aceste spații. De asemenea, era și mai multă lume.

Magazinele erau deschise și bine luminate. Leii, în număr mult mai mare, mișunau liberi pe toate străzile. Tarzan a constatat pentru prima dată semnele de demență ale acestui popor.

La un moment dat, a fost aproape răsturnat de un om care alerga în dezbrăcat pe stradă, strigând din răsuputeri.

După aceea era să cadă împiedicându-se de o femeie

care mergea prin umbra arcadei, târându-se pe pământ. La început, aceasta i-a lăsat impresia că ea căuta ceva pe jos și s-a oprit un moment să o privească.

Atunci a observat că nu căuta nimic, ci era pur și simplu un mod de plimbare. Mai departe, a văzut doi inși bătându-se pe marginea unui acoperiș.

La un moment dat, unul a reușit să-l îmbrâncească pe celălalt, prăbușindu-l în drum, unde a rămas în nesimțire. Învingătorul a privit în jos, apoi a scos un strigăt pătrunzător și a sărit după celălalt cu capul în jos.

Un leu a ieșit din umbra unei arcade apropiindu-se de corpurile fără viață și pline de sânge din mijlocul drumului.

Tarzan era curios să vadă ce efect va avea mirosul sângelui asupra fiarei, dar a fost surprins când a observat că animalul s-a mulțumit să adulmece mirosul cadavrelor însângerate, apoi să se așeze lângă ele.

Abia s-a îndepărtat puțin de leu, când a observat un om care cobora cu mare greutate de pe acoperișul unei clădiri. Curiozitatea lui Tarzan a fost imediat declanșată.

CAPITOLUL XXI

Salonul nebunei

Când Smith-Oldwick și-a dat seama că a rămas singur și lipsit de orice apărare, într-o curte în care mișunau lei, slăbit de oboseală și de pierderea mare de sânge, a fost cuprins de o groază aproape isterică.

Agățându-se pentru sprijin de una dintre gratiile porții, nici nu îndrăznea să-și întoarcă privirea spre fiarele din spatele lui.

După puțin timp a simțit că i se înmoaie genunchii. I se părea că în capul lui există ceva care se învâрте repede, provocându-i o amețală atât de cumplită; o pânză neagră i s-a șternut în fața ochilor și a căzut grămadă lângă gratiile

porților.

După ce a trecut printr-o stare de semiconștientă, a avut impresia că este întins pe un pat, într-o încăpere luminoasă și veselă.

A văzut în apropierea lui o fereastră deschisă, prin care se simțea adierea unui vânt de vară, bătând dintr-o livadă plină de soare.

– Doamne, a zis bietul ofițer, prin ce vis îngrozitor am mai trecut!

Atunci a simțit o mână care îl mângâia; era o mână moale și delicată, care îndulcea amintirile sale tulburate. A rămas astfel în liniște și mulțumire câteva minute care ar fi dorit să nu aibă sfârșit.

A deschis ochii, privind exact în ochii unui leu enorm care îi lungea obrații ofiliți de necazuri. În cele din urmă locotenentul a realizat că tabloul contemplat nu fusese decât un vis.

Atunci a izbucnit din ochii lui un torent de lacrimi. A stat un timp nemișcat, prefăcându-se că e mort. Sunt unele momente și unele locuri în care este mai preferabilă moartea.

Astfel și englezul, că ar fi mult mai bine să moară, decât să rămână în această situație îngrozitoare, pericolul de a înnebuni, sub încordarea nervoasă în care se afla. S-a ridicat de jos, încet, sprijinindu-se de grătile porții.

La prima lui mișcare, leul a mârâit, iar, când ofițerul s-a ridicat în picioare, leul s-a îndepărtat cu indiferență.

Atunci a îndrăznit și englezul să întoarcă ochii și să privească în jurul lui. A observat că la umbra copacilor se odihneau câțiva lei, iar doi se plimbau în interiorul curții.

Față de aceștia din urmă locotenentul a simțit o senzație puternică de teamă, dar când și ei au trecut cu indiferență pe lângă el, inima a început să îi bată din nou.

Cu toate acestea, nu îndrăznea să facă nici o mișcare de lângă grăti. A început să examineze închisoarea în care se afla.

A observat după o vreme, că crengile unui copac de

lângă zidul din fața lui se întindeau până aproape de o fereastră deschisă.

Dacă i-ar fi rămas suficiente forțe să ajungă lângă copac, nu ar fi fost prea dificil să urce în el și să evadeze de acolo. Dar, pentru a ajunge la copac, trebuia să traverseze integral lungimea curții; iar lângă trunchiul copacului pe care trebuia să urce dormeau doi lei.

Aviatorul englez a privit cu durere singura cale de evadare. În cele din a pornit hotărât spre centru, sfidând împrejurările periculoase în care se afla.

Unul dintre lei care nu dormeau a pornit și el în aceeași clipă, oprindu-se în fața ofițerului. Acesta mergea ferm, împins de singura lui șansă, ignorând prezența fiarei.

Leul a pășit atunci alături de el, mirosindu-l și începând să mârâie și să-și rânjească colții.

Smith-Oldwick a scos revolverul.

– Dacă se decide să sară asupra mea, și-a zis el, nu văd ce deosebire va fi dacă îl voi înfuria sau nu cu gloanțele mele. Mai mult decât să mă ucidă nu va putea face în orice caz, așa că...

A văzut însă că leul, odată cu mișcarea pe care a făcut-o pentru a scoate revolverul, și-a schimbat atitudinea pe neașteptate și cu toate că mai mârâia încă, a sărit la o parte, s-a îndepărtat și s-a ghemuit lângă zidul din stânga.

Englezul a ajuns în cele din urmă lângă copac, dar între el și succesul gestului său era întins un leu mare, care dormea.

Deasupra era o creangă la care ar fi putut ajunge cu ușurință în alte condiții, dar slăbit din cauza rănilor nu mai era sigur că va putea să facă aceasta.

Exista o singură șansă: creanga cea mai joasă creștea din copac tocmai la înălțimea unui om. Pentru a ajunge însă până acolo, trebuia neapărat să treacă pe lângă corpul leului.

Răsuflând adânc, a pus un picior între cele două labe ale leului din fața lui; apoi l-a ridicat ușor și pe celălalt ca să îl pună în cealaltă parte a fiarei.

– Ce ar fi, se gândea Smith-Oldwick, dacă s-ar trezi ticălosul acesta tocmai acum?

Gândindu-se la acest moment care ar putea să îi fie fatal, i-a trecut un fior prin tot corpul, însă nu a ezitat, continuându-și mișcările. S-a văzut, în sfârșit, dincolo de leul care continua să doarmă.

Smith-Oldwick era atât de marcat de greutatea prin care a trecut, totuși a simțit că situația i-a insuflat o energie și o agilitate supremă.

Viața lui depindea acum de reușita eforturilor sale...; astfel, s-a aruncat repede pe crengile copacilor și s-a cățărât până unde a considerat că leii nu îl vor putea ajunge.

Mișcările și zgomotul printre crengile copacului a trezit leii. Ei au ridicat capetele privind-l pentru o clipă. Apoi s-au întins, adormind din nou.

Englezul a reușit să facă totul cu atâta ușurință, încât a început să se întrebe dacă fusese în primejdie reală. Dar el se simțea cu adevărat eliberat de o povară, abia acum când leii nu îl mai puteau opri.

La câțiva pași în fața lui era o fereastră deschisă. Fiind chiar la același nivel, putea să privească în interior. Fereastra deschidea imaginea unei camere care, după toate aparențele, era neocupată.

Smith-Oldwick a înaintat pe creangă, până a ajuns în dreptul ferestrei, de unde nu îi era greu să se prindă de pervaz și să sară în interiorul camerei.

Ajunsese într-un apartament destul de spațios, a cărui podea era acoperită cu covoare, iar puțina mobilă de acolo era identică cu cea văzută în camera de la etajul de jos, în care el și Bertha Kircher fuseseră conduși pentru prima dată de la intrarea lor în cetate.

La un capăt al încăperii era o despărțitură care părea un dormitor despărțit prin draperii atât de grele și groase încât ascundea cu desăvârșire ceea ce se afla în interior.

Peretele din partea opusă ferestrei avea o ușă închisă, care, după toate aparențele, constituia singura posibilitate de

ieșire de acolo.

A observat că lumina care venea din exterior începea să se micșoreze, semn că noaptea se apropia. A stat câteva clipe la îndoială pentru a se decide dacă era mai bine să aștepte până va înnopta sau să pomească imediat în căutarea unei ieșiri.

În sfârșit, s-a hotărât că nu ar fi rău dacă ar încerca să vadă ce este dincolo de camera aceea pentru a fi mai în siguranță după ce se va înnopta.

Urmărind acest scop, a pomit să traverseze încăperea spre ușa din față, dar abia a reușit să facă vreo trei pași, când draperiile dormitorului s-au desfăcut și a apărut în fața sa o femeie.

Era tânără și avea forme admirabile; fâșia lungă de stofă înfășurată în jurul corpului, de la piept în jos, scotea în relief până și cel mai mic amănunt al liniilor ei simetrice; dar avea figura unei imbecile.

Când a văzut-o, locotenentul s-a oprit pe loc așteptându-se ca prezența lui acolo să o determine să strige după ajutor.

Lucrurile s-au petrecut însă altfel. Femeia a venit spre el zâmbind și când a ajuns lângă el, i-a întins mâna fină și delicată, pipăind mâneca bluzei sale.

Apoi, continuând să zâmbească, l-a examinat integral, observând cu mirare fiecare amănunt al îmbrăcămînții sale.

După puțin, i s-a adresat cu o voce dulce, constantă, o voce în contrast cu cele mai izbitoare trăsături ale ei. Vocea și trupul de copilă armonizau perfect, lăsând impresia că aparțin una alteia, în timp ce capul și fața păreau ale unei alte ființe.

Smith-Oldwick nu putea să înțeleagă nici un cuvânt din ceea ce zicea ea. Totuși, i-a răspuns în limba lui bine pronunțată, ceea ce, evident, a avut asupra ei un efect satisfăcător.

El i-a ghicit intențiile; ea l-a înlănțuit cu amândouă brațele de gât și l-a sărutat în completă uitare de sine.

Englezul a încercat să se elibereze de dezmierdările ei atât de surprinzătoare. Ea, însă, s-a agățat și mai tare de el.

Atunci, amintindu-și că întotdeauna trebuie să intri în voia nebunului și gândindu-se că ea ar putea să îl ajute să evadeze, ofițerul a închis ochii răspunzând îmbrățișărilor.

Tocmai în momentul acela s-a deschis brusc ușa și a intrat un bărbat. Smith Oldwick a deschis ochii și cu toate că a încercat să se desprindă de fată, a știut că noul sosit a remarcat situația lor compromițătoare.

Fata, întoarsă fiind cu spatele spre ușă, nu avea cum să vadă imediat prezența unei alte persoane; dar, când și-a întors capul, o singură privire aruncată de fața schimonosită de furie a omului a fost suficientă ca ea să scoată un țipăt de spaimă și să fugă, ascunzându-se într-un salon.

Englezul, încurcat, a rămas pe loc. A înțeles cât de zadarnică ar fi fost orice încercare de a da explicații, remarcând atitudinea amenințătoare a acelui om, în care l-a recunoscut pe funcționarul înalt de care fusese primit la intrarea în oraș.

Mușchii feței individului, livid de furie nebună și probabil, de gelozie, tresăreau violent pe sub piele accentuând și mai mult expresia de maniac pe care o avea de obicei.

În primele clipe părea paralizat de furie; apoi a scos un țipăt ascutit, care a sfârșit într-un sunet prelung și de neînchipuit. În același timp, a tras sabia încovoiată și a sărit asupra englezului.

Pentru Smith-Oldwick părea că nu mai există nici cea mai mică speranță de scăpare de arma ascutită din mâinile nebunului.

Fiind capabil să prevadă moartea rapidă și teribilă care îl aștepta, a apelat la singurul mijloc pe care îl mai avea; a scos revolverul și a tras exact în pieptul omului aflat la numai la trei pași de el.

Acesta, fără să scoată măcar un geamăt, a căzut pe podea, fiind ucis instantaneu de cartușul care l-a străpuns.

Au trecut câteva secunde, în timpul cărora a domnit o tăcere totală în apartament.

Englezul, stând drept lângă corpul inert întins pe jos, păzea ușa cu arma, pregătit în orice moment să audă zgomotul pașilor care sigur vor alerga imediat pentru a cerceta cauza detunăturii.

De jos, însă, nu s-a auzit nici un zgomot care să indice că cineva de acolo ar fi auzit. După puțin timp, atenția i-a fost atrasă de ușa de la salon, printre draperiile cărora a apărut din nou figura femeii.

Ochii ei erau dilatați, iar falca inferioară lăsată în jos, într-o expresie de uimire și de respect, în același timp.

Privirile ei erau ațintite spre corpul întins la podea, iar după câteva clipe a intrat pe furiș în cameră și s-a apropiat de cadavru în vârful picioarelor.

Atitudinea ei lăsa impresia că în fiecare moment urma să fugă, iar când a ajuns aproape de cadavru, s-a oprit și l-a privit pe Smith-Oldwick, punându-i întrebări pe care evident că acesta nu le înțelegea.

După aceea a venit lângă corpul celui ucis, a îngenunchiat lângă el și a început să-l pipăie peste tot.

După un timp, a început să scuture puternic de umeri corpul și folosind o forță nebănuită în formele ei delicate și copilărești, a întors capul cadavrului pe partea cealaltă, cu fața în sus.

Dacă până atunci a mai avut vreo îndoială că se afla în fața unui mort, acum i-a fost suficientă o singură privire spre trăsăturile urâte ale cadavrului de lângă ea ca să se convingă de acest lucru.

În momentul în care a priceput totul, a izbucnit de pe buzele ei un hohot de râs isteric, în timp ce cu mâinile ei delicate palmuia neâncetat corpul inert.

Era o priveliște dezgustătoare, o priveliște atât de oribilă încât englezul și-a spus că asemenea tablouri nu se pot vedea decât într-o casă de nebuni sau în orașul acela îngrozitor.

În mijlocul acestei bucurii nebune pricinuite de moartea aceluia bărbat, femeia s-a oprit brusc din atacurile ei zadarnice asupra corpului neînsuflețit și sărind în picioare, a alergat spre ușă; a încuiat-o cu un zăvor mare de lemn, înlăturând în felul acesta orice amestec din exterior.

După aceea a revenit la mijlocul odăii, unde s-a oprit, începând să vorbească englezului cu repeziciune, făcând din când în când gesturi spre corpul celui ucis.

Văzând, probabil, că el nu o înțelege, s-a înfuriat și s-a repezit ca o isterică spre pilotul englez, ca și cum ar fi avut intenția să îl bată.

Acesta a făcut repede trei pași înapoi, întinzând revolv-erul spre pieptul ei. Însă, așa nebună cum era, nu a ajuns totuși cu nebunia până acolo, încât să nu facă legătura între arma aceea, detunătura și moartea bărbatului în a cărui casă locuia; toanele de ucigașă care au apucat-o atât de subit, au părăsit-o tot atât de repede când a văzut arma îndreptată spre ea.

Pe figura ei a apărut același zâmbet imbecil care nu spunea, de fapt, nimic; iar tonul aspru din vocea ei a dispărut, făcând loc accentelor moi cu care i s-a adresat la început.

Acum a încercat prin semne să îl facă să înțeleagă ce dorea de la el. Făcându-i semn să o urmeze, a mers până la draperii și îndepărtându-le, a lăsat să se vadă dormitorul. Dar acesta era mai mult decât un dormitor; era o cameră destul de spațioasă, încărcată cu covoare, cu draperii și fotolii moi cu perne multe... un adevărat salon regal.

Femeia a arătat după aceea spre cadavrul de pe podeaua camerei alăturate; apoi, ridicând pătura de pe fotoliu, s-a lăsat în genunchi, lângă deschizătura de sub aceasta. Indicându-i-se cu degetul spațiul acela, englezul a înțeles destul de bine că femeia dorea să ascundă acolo cadavrul celui ucis.

Dar, dacă el tot mai avea o urmă de îndoială, fata a încercat să i-o împrăstie, prinzându-l de mânecă și trăgându-l spre corpul care zăcea pe podea.

Ridicându-l apoi amândoi, l-au transportat repede în salonul acela, unde cu greutate au reușit să îl împingă sub fotoliu. Englezul a fost din nou impresionat de brutalitatea femeii.

În centrul camerei rămăsese covorul plin de sânge. Nebuna s-a dus repede și l-a luat de acolo, așezându-l peste o mobilă oarecare, astfel încât fata nu se mai vedea deloc.

Apoi a aranjat celelalte covoare și a mai adus unul din salon; a refăcut ordinea, astfel încât nu se mai cunoștea nimic din tragedia desfășurată în încăperea aceea.

După ce a aranjat toate acestea și a tras înapoi pătura de pe fotoliu ca să ascundă cu totul grozăvia de acolo, și-a aruncat din nou brațele în jurul gâtului englezului, trăgându-l ușor pe pernele moi ale divanului de deasupra mortului.

Conștient de grozăvia situației, dezgustat și plin de oroare, cu simțul decenței ultragiât până la extrem, locotenentul Smith-Oldwick era stăpânit, însă, de instinctul conservării de sine.

Se credea îndreptățit pe deplin să își răscumpere viața cu aproape orice preț; dar era și o limită peste care firea lui atât de fină nu îi îngăduia să treacă.

S-a întâmplat ca tocmai în acele momente să se audă mai multe ciocănituri puternice în ușa celeilalte încăperi.

Sărind din fotoliu, fata l-a prins pe englez de braț trăgându-l după ea până la zidul din capătul salonului. Acolo a îndepărtat draperia, scoțind la iveală o mică încăpere, în care l-a împins pe englez, lăsând apoi draperia la loc.

Locotenentul englez a auzit-o trăgând zăvorul și apoi vocea unui om amestecată cu cea a fetei.

Tonurile celor doi păreau firești, era ca și cum ar fi ascultat un dialog într-o limbă străină.

Dar, după experiența urâtă pe care din ziua aceea, știa că nu se putea aștepta la altceva decât, din clipă în clipă, la o nouă izbucnire de nebunie a celor doi de dincolo de draperiile care îi mascau prezența.

După zgomotul pe care îl auzea, a considerat că fata și

noul sosit au intrat în salon.

Atunci, împins de dorința de a afla ce fel de om era acela cu care, probabil, se va înfrunța, a desfăcut puțin draperia după care era ascuns și privind dincolo de ea, i-a văzut pe amândoi șezând îmbrățișați pe divan, fata având același zâmbet lipsit de expresie cu care îl întâmpinase și pe el.

După câteva clipe, englezul a constatat că putea să aranjeze cutele draperiilor în așa fel, încât să poată să vadă tot ce se petrece în salon fără a fi observat și fără a declanșa primejdia unei descoperiri.

A văzut-o pe fată într-un momnet de mare dăruire a sărutărilor pe care le acorda noului sosit, care era un bărbat cu mult mai tânăr decât cel ucis de englez.

După puțin timp însă, fata s-a desfăcut din îmbrățișările iubitului ei, ca și cum și-ar fi adus aminte brusc de ceva.

Fruntea i s-a încrețit în semn de adâncă întristare; apoi, tresărind puternic, a aruncat o privire spre cămăruța în care stătea ascuns englezul.

În aceeași clipă a început să șoptească ceva partenerului ei ca și cum i-ar fi comunicat un secret în grabă, arătând uneori spre direcția cămăruței înclinând capul și de câteva ori făcând un gest straniu cu mâna și cu degetul arător, gest pe care Smith-Oldwick nu l-a putut interpreta decât drept o încercare de a descrie revolverul și întrebuințarea lui.

Era clar că ea îl trăda și fără să mai piardă vremea, englezul a început să facă o examinare rapidă a locului unde era ascuns.

În salon, bărbatul și femeia au continuat să șoptească; apoi, el s-a ridicat încet, trăgându-și cu mare atenție sabia din teacă.

După aceea, s-a apropiat în vârful picioarelor de draperii, iar fata a venit alături de el până acolo.

Acum nu mai vorbeau; fata nu mai făcea nici cel mai mic zgomot când a pășit în fața draperiilor și indicând cu mâna un loc cam la înălțimea pieptului unui om.

După aceea s-a dat la o parte, lăsând loc liber bărbatului.

Acesta ridicându-și sabia într-o poziție orizontală, a repezit-o deodată înainte cu toată puterea de care era capabil, înfingând-o în draperii și în firida pe care o ascundeau ele.

Bertha Kircher, văzând că se zbate zadarnic și înțelegând că ar face mai bine să-și păstreze forțele pentru alt prilej mai important în eliberarea sa, a încetat orice efort pentru a se desface din brațele prințului Metac care fugea cu ea prin coridoarele slab luminate ale palatului.

Prințul a trecut cu fata printr-o mulțime de camere și de coridoare. Fata știa foarte bine că, deși răpitorul ei era fiul regelui era și el expus pedepsei pentru fapta sa: ghicea aceasta din dorința lui de a se îndepărta cât mai mult de locul de unde a comis fapta.

Fata a mai înțeles, în același timp, că pedeapsa care îl aștepta pe prinț, când va fi prins, era îngrozitoare și rapid aplicată; altfel nu se puteau explica privirile speriate pe care le arunca în spatele lui și faptul că privea cu bănuială spre fiecare colț pe lângă care trecea.

După drumul parcurs, fata avea impresia că a mai trecut de câteva ori prin acele locuri, deși și-a pierdut cu totul noțiunea direcției.

Nu știa că și prințul era tot atât de dezorientat ca și ea și că nu făcea altceva decât să alerge zăpăcit și fără rost, din cameră în cameră, sperând să găsească din întâmplare un refugiu oarecare.

Cu toate acestea nu era de mirare că acest vlăstar al unor nebuni să întâmpine greutăți în orientarea sa prin labirintul acela de încăperi desenat de nebuni pentru un rege, poate, mai nebun decât ei.

Un coridor era gradat și ducea aproape imperceptibil într-o altă direcție, altul se ramifica în două și pe urmă se încrucișa cu el însuși.

Prin unele locuri podeaua se înălța treptat până la

nivelul unui alt etaj, ca să se ajungă apoi într-o scară în formă de spirală care cobora la același etaj inițial.

Metac nu ar fi putut să spună la ce etaj se afla sau în care parte a palatului.

Deodată însă, s-a oprit în fața unei uși închise, iar, după o clipă de ezitare a deschis-o, pășind într-o cameră mare, bine luminată și plină de războinici înarmați.

La un capăt al acest încăperi, ședea regele pe un tron mare: lângă acesta, spre marea ei surpriză, fata a văzut că pe un alt tron era așezată o leoaică enormă.

Acest amănunt i-a amintit de cuvintele Xanilei care, în timp ce le-a ascultat nu au impresionat-o prea mult: "Dar, a mai avut și alte regine și nu toate au fost ființe omenești".

În momentul când l-a văzut pe prinț și pe fată, regele s-a ridicat de pe tron și a pornit să traverseze camera cuprins de o violență neînfrântă care a făcut să dispară și cea mai mică urmă de demnitate regească din înfățișarea lui.

Metac, abia apucase să deschidă cu atâta imprudență ușa acestui stup de albine că, dându-și imediat seama de primejdie, a întors spatele și a fugit într-o nouă direcție.

De data aceasta erau mai mulți de o sută de oameni înarmați care alergau după el, râzând, țipând și poate chiar blestemând, cine poate ști.

Prințul s-a sucit într-o parte, s-a sucit în alta, reușind să rămână tot înaintea lor câteva minute.

La un moment dat, după ce a alergat de-a lungul unui coridor care înclina de la etajul de sus până la cele de jos, a pătruns, subit, într-o încăpere subterană, luminată de un număr mare de făclii. În centrul acestei încăperi se afla un bazin cu apă, aparent, destul de adânc.

Următorii prințului au intrat în acea cameră exact la timp pentru a reuși să îl vadă pe prințul Metac sărind și dispărând în adâncimea apei ducând fata cu el.

Dar, cu toate că ei au așteptat agitați câteva minute la marginea bazinului, nici Metac și nici fata nu au mai apărut la suprafață.

Când Smith-Oldwick s-a întors să cerceteze terenul unde era ascuns, a avut norocul ca, pipăind peretele din spate, să vină în contact cu o ușă de lemn și să depisteze un zăvor, identic celui cu care nebuna încuiase ușa din față.

L-a tras cu mare grijă, fără zgomot, și apoi a împins ușor ușa care, din fericire, se deschidea în exterior. A pășit după aceea înainte, străduindu-se să se obișnuiască cu întunericul, închizând ușa în urma lui.

Pipăind în jurul lui, a descoperit că se află într-un coridor îngust, pe care a înaintat cu cea mai mare atenție o distanță de câțiva metri, când s-a împiedicat pe neașteptate de un obiect care părea o scară așezată în drumul lui.

Ca să se asigure, a pipăit peste tot și a constatat că, într-adevăr, avea înaintea lui o scară, dincolo de care era un zid cu care se sfârșea coridorul.

Nu putea să înainteze fiindcă baza scării era pe podeaua pe care stătea el. Nu îi convenea nici ideea de a se înapoia; astfel a urcat scara, ținându-și revolverul pregătit în buzunarul drept al bluzei.

Nu a reușit, însă, să urce decât trei-patru trepte, când s-a izbit cu capul, destul de puternic, de o suprafață tare.

Pipăind cu o mână peste capul lui, a descoperit că acest obstacol era capacul unei deschizături în tavan. Cu puțin efort, a reușit să-l ridice puțin și a văzut, prin crăpătură, cerul limpede și înstelat al nopții africane.

Bietul englez a scos un suspin lung de ușurare, fără să fie mai puțin prudent, a împins încet capacul într-o parte, pentru a-și putea ridica ochii puțin mai sus de nivelul acoperișului.

O privire aruncată la repezeală l-a convins că nu este nimeni în acea zonă și nici mai încolo. Nu exista nici o piedică.

S-a ridicat repede prin dechizătură și a așezat capacul la loc, după care s-a oprit, încercând să se orienteze în spațiu.

Acoperișul pe care stătea era mărginit spre sud de o clădire cu mult mai înaltă, care se ridica cu încă două etaje.

Spre apus, putea să vadă luminile falfăitoare ale sfeșnicelor unei străzi îndreptându-se spre acel loc.

Ajungând la marginea acoperișului, a privit pentru prima dată activitățile de noapte ale acestui oraș de nebuni. A văzut o mulțime de oameni, femei și copii precum și o mulțime de lei, ajungând la concluzia că numai leii erau cu mintea întreagă.

Cu ajutorul stelelor, și-a stabilit cu ușurință punctele cardinale și, reînprospătându-și în memorie drumul pe care l-a parcurs prin oraș, trecerea prin prima clădire și ieșirea de acum, a realizat că strada spre care privea era cea pe care Bertha și el au fost conduși ca prizonieri cu câteva ore în urmă.

Dacă ar putea să coboare în stradă, se gândea el, ar putea să ajungă, prin umbra arcadelor, până la poarta cetății.

La ideea de a căuta fata pentru a o salva, a renunțat de mult timp ca la un lucru zadarnic, fiind ferm convins că singur și numai cu puținele cartușe care i-au mai rămas nu ar fi putut face nimic în fața acestui oraș plin de soldați înarmați.

Se îndoia chiar dacă va putea trece valea, unde mișunau leii. Era covins că, dacă va ajunge printr-o minune oarecare în pustiul de dincolo de pădure, nu va mai fi posibil să iasă vreodată de acolo.

Cu toate aceste gânduri, era mistuit de o singură dorință: să lase cât mai în urma lui această cetate îngrozitoare de smintiți.

A observat că spre nord acoperișurile zidurilor vecine sunt la același nivel, până la o nouă intersecție a străzii. Jos lumina un sfeșnic, iar el știa că, pentru a coborî neobservat în stradă, trebuia să găsească un loc cât mai întunecos.

A pornit, deci, pe marginea acoperișului pentru a găsi locul potrivit unei coborâri subtile.

De câte ori încerca să alunece de pe acoperiș pe coloana arcadei, auzea pași apropiindu-se în direcția aceea, până când a ajuns la convingerea că trebuie să aștepte până va

dormi întregul oraș.

În cele din urmă, a sosit un moment pe care l-a considerat oportun și a început să coboare, foarte calm în aparență, în timp ce inima îi bătea zvâcnind în piept cu putere.

Când, în sfârșit, a ajuns jos sub arcadă, s-a felicitat de reușita încercărilor; dar, în același timp, a auzit un zgomot ușor în spatele lui; întorcându-și capul, a văzut un soldat înalt cu tunică galbenă privindu-l cu mare atenție.

CAPITOLUL XXII

Vocea din zid

Numa, leul, a mârâit zadarnic, mânios și dezamăgit când a alunecat înapoi la pământ în săritura zadarnică pe care a făcut-o să-l prindă pe Tarzan.

S-a încordat pentru a doua săritură după prada pe care o simțea scăpându-i din gheare. Dar, în momentul acela, nările sale au simțit ceva deosebit în mirosul urmei lăsată de prada spre care a aspirat.

Mirosind terenul pe care Tarzan abia l-a atins, mârâitul lui Numa s-a schimbat într-un scâncet ușor: a recunoscut mirosul omului care l-a salvat din groapa negrilor.

Ce gânduri treceau oare prin capul lui masiv? Nimeni nu ar fi putut să o spună.

Acum leul nu mai era stăpânit de nici o urmă de furie; a pomit maiestuos spre răsărit, pe lângă zidul orașului.

La marginea de răsărit a orașului, a luat-o spre sud, continuându-și drumul pe lângă zidul acesta, de partea căruia se aflau grajdurile și cotețele în care erau îngrășate animalele ierbivore pentru hrana leilor domesticiți din oraș.

Leii din pădurea învecinată se hrăneau cu aceeași imparțialitate și cu carnea ierbivorelor și cu cea de om. Ca și Numa din groapă, făceau ieșiri ocazionale până dincolo de deșert, în valea fertilă a Wamabilor.

Dar de obicei se hrăneau din cirezile oraşului nebunilor. Uneori, chiar supuşii mai lipsiţi de noroc din acest oraş cădeau pradă leilor înfometati.

Numa, pe care Tarzan l-a eliberat din groapă, făcea, din anumite puncte de vedere, excepţii de la regula generală după care se orientau semenii săi din junglă.

Aceasta se datora faptului că el a fost prins, încă de când era doar un pui şi dus în oraş, unde a fost păstrat pentru perpetuarea speciei, evadând când aproape avea doi ani.

Nebunii din oraş au încercat să-l înveţe că nu trebuie să mănânce carne de om şi au reuşit până la un punct; Numa nu ar fi atacat oameni, decât în furiile cele mai mari, sau numai când ar fi fost împins de o foame cumplită, cum s-a întâmplat atunci când a căzut în groapa-capcană.

Grajdurile animalelor maniacilor din oraş erau apărute de un zid exterior format din stâlpi înfiţi în pământ, unul lângă altul, legaţi între ei, cu bucăţi groase de lemn.

Din loc în loc, în acest gard atât de solid erau porţi şi porţiţe prin care ieşeau vitele în timpul zilei la păşunat. De acest moment profitau şi lei pentru a se hrăni, deoarece foarte rar se întâmpla să intre vreunul noaptea prin grajduri.

Numa, însă, când a simţit mirosul binefăcătorului său, a fost din nou cuprins de dorinţa de a intra în cetate. Împins de această idee, s-a furişat încet pe lângă partea din exteriorul gardului încercând cu laba fiecare poartă şi porţiţă, până când a găsit una care nu părea a fi bine închisă.

Aplecându-şi capul lui mare şi puternic, a început să împingă poarta cu toată greutatea corpului său enorm şi forţa de care erau capabili muşchii săi neântrecuţi; de fapt, nu a făcut decât o singură forţare a porţii, una extrem de puternică. Iar după aceea a intrat în grajd.

Aici era o turmă de capre care, simţind prezenţa carnivorului, au început să se agite fugind dintr-o parte în alta, lipindu-se de zid. Atunci Numa s-a îndreptat spre uşa din zidul cetăţii, pe unde obişnuia să intre păstorul în ţarc.

Pentru a ajunge la porțița aceea, trebuia să treacă exact prin turna care s-a îngrămădit speriată la zid. De aceea, ropotul de copite al caprelor s-a auzit încă o dată, ele fugind în partea cealaltă, iar Numa a venit numaidecât la porțiță.

Evenimentul care a urmat lăsa impresia că a fost planificat cu iscusință; ușa s-a deschis ivindu-se capul păstorului.

Imediat după aceea, dintr-o parte s-a ridicat o labă cu care a dat o lovitură atât de puternică, încât aproape a despărțit capul de trup; păstorul a murit aproape în clipa în care a intrat cu capul pe poartă. După aceea Numa a trecut dincolo de zidul cetății, pe străzile slab luminate.

Primul gând al lui Smith-Oldwick a fost să împuște omul în tunică galbenă care l-a oprit din drum, iar după aceea să fugă din vale pe strada ce ducea spre porțile orașului.

Dacă dorea să facă aceasta, era pentru că a fi oprit din drum de un locuitor al aceluia oraș era același lucru cu reintrarea în prizonierat. Mai ales că nici un locuitor al acestui oraș bizar nu putea să recunoască în el decât un străin.

Ar fi fost simplu să-l împuște, trăgând direct din buzunarul în care avea revolverul pregătit, fără a mai pierde vremea să îl scoată de acolo.

Pentru realizarea acestui gând fulgerător, a dus mâna la buzunarul bluzei. Dar a simțit puterea unei mâini de fier la încheietura mâinii sale, șoptindu-i-se în limbajul cunoscut:

– Stai, locotenente! Sunt eu, Tarzan!

Senzația de fericire simțită în secunda aceea, după atâta încordare nervoasă, l-a slăbit atât de mult, încât a fost nevoit să se prindă de brațul lui Tarzan pentru a evita căderea; iar când și-a regăsit vocea, nu a putut să rostească mai mult decât:

– Tu? Tu? Am crezut că ești mort!

– Nu încă, a răspuns Tarzan. Văd că nici tu nu ai intrat

pe drumul acesta. Dar cu fata ce s-a întâmplat?

– Nu am mai văzut-o de când ne-au adus aici, a zis englezul. Am fost duși amândoi într-o clădire din fața pieței unde ne-au separat. Pe ea nu am mai văzut-o de atunci.

– Tu cum ai scăpat? a întrebat Tarzan, plin de curiozitate.

– Deși am fost înconjurat de lei, am reușit să fug, deoarece aceștia nu prea mi-au acordat mare atenție. Apoi, după ce am ieșit de acolo, a trebuit să înfrunt un individ și apoi am fost ascuns de o femeie într-o crăpătură a zidului.

Mai târziu, a continuat englezul să povestească aventura prin care a trecut, nebuna m-a trădat unui alt ticălos care venise la ea, dar am înțeles repede mișcarea și am fugit la timp, ieșind sus pe acoperiș, unde am stat destul de mult timp până am găsit momentul să cobor în liniște fără să risc să fiu observat. Asta este tot ce știu și nu am nici cea mai mică idee unde ar putea fi Bertha.

– Unde te duceai acum? a întrebat Tarzan.

Smith-Oldwick a ezitat o clipă până să îi răspundă.

– Nereușind să fac nimic singur aici, intenționez să ajung la armata engleză de unde să aduc ajutoare.

– Nu ai fi putut s-o faci, a replicat Tarzan, deoarece, chiar dacă ai fi izbutit să treci teafăr pădurea, nu se putea să străbați pustiul fără hrană și fără apă.

– Atunci ce se poate face? a întrebat descurajat englezul.

– Să vedem dacă putem să o găsim pe fată, a răspuns Tarzan.

După aceea, ca și cum ar fi uitat complet că și englezul se află acolo, a început să argumenteze ca să se convingă pe el însuși:

– Chiar dacă este nemțoiacă și mai presus și spioană, mai întâi de toate este femeie și nu pot să o las aici.

– Dar cum vei proceda să o găsești? a întrebat aviatorul.

– Am fost în stare să nu-i pierd urma până aici și nu mă înșel dacă susțin că o voi putea urmări în continuare.

– Eu nu te voi putea însoți în hainele acestea. Ar fi ca și cum amândoi ne-am expune direct primejdiei, a murmurat cu regret, Smith-Oldwick.

– Atunci să îți găsim și ție haine ca ale mele, a propus Tarzan, ca și cum acesta ar fi fost unul dintre cele mai simple lucruri.

– Cum? a întrebat englezul.

– Vrei să știi? Mergi pe acoperișul casei de lângă zid, pe unde am intrat eu și întreabă-l pe mortul de acolo de unde am eu aceste haine.

Smith-Oldwick l-a privit fix pe cel din fața lui.

– Am găsit, a zis el. Eu știu unde se găsește un individ care nu mai are nevoie de haine. Dacă putem să urcăm înapoi pe acoperiș, cred că îl voi găsi cu ușurință și să îi iau hainele fără ca acesta să opună rezistență. Nu mai este nimeni acolo, doar o fată și un tânăr pe care îl putem surprinde și învinge cu ușurință.

– De unde știi?

– Cum să nu știu? Ți-am spus că am fost nevoit să înfrunt un bărbat pe care l-am ucis destul de simplu, a răspuns încântat ofițerul.

– Aha! Am înțeles, a exclamat Tarzan. Eu cred că este un mijloc mult mai indicat decât să ne încurcăm cu unul dintre aceștia de pe stradă, unde am putea fi întrerupți în orice moment.

– Bine, dar cum ajungem acolo pe acoperiș?

– Tot așa cum ai reușit și să cobori. Acoperișul acesta nu este înalt, iar la capătul fiecărei coloane există o margine îngustă care poate servi ca sprijin. Am observat aceasta în timp ce coborai de acolo. Alte clădiri nu ar fi fost atât de ușor de urcat.

Smith-Oldwick a privit în sus spre streășina acoperișului remarcând:

– Nu este prea înalt, dar mă tem că nu voi putea să urc până acolo. Am să încerc, însă mă simt foarte slăbit deoarece am fost destul de rău sfâșiat de un leu. Pe lângă acest

fapt nu am mâncat nimic de ieri dinineastă.

Tarzan a rămas un timp pe gânduri, apoi a hotărât:

– Trebuie să mergi cu mine. Nu pot să te las aici. Singura soluție de scăpare o ai prin mine, iar eu nu pot să plec până nu o găsesc pe fată.

– Și eu vreau să merg cu tine, a răspuns ofițerul. Nu prea prezint o mare garanție, dar oricum, doi oameni înseamnă mai mult decât unul singur.

– Foarte bine. Atunci să mergem Haide, atunci! a spus Tarzan.

Ofițerul, fără să bănuiască intențiile camaradului său, s-a simțit brusc prins de mijloc și aruncat pe umărul lui.

– Ține-te bine! a șoptit el.

Imediat a început, cu o energie uimitoare, să urce ca o maimuță până sus pe acoperiș.

Atât de repede și de ușor a fost efectuată mișcarea, încât englezul nici nu a avut timp să-și dea seama bine de ceea ce s-a întâmplat, când Tarzan l-a depus în deplină siguranță pe acoperișul de pe care s-a străduit nu cu mult timp în urmă să coboare.

– Gata! a zis Tarzan. Acum condu-mă la locul unde mi-ai promis.

Smith-Oldwick nu a întâmpinat greutate în descoperirea deschizăturii exacte din acoperișul, prin care a ieșit el. A ridicat capacul, Tarzan s-a aplecat cu capul în jos, mirosind și ascultând.

– Haide, a zis el după un moment de cercetare.

A coborât jos în coridor, urmat de englez și amândoi au înaintat prin întuneric spre ușa din zidul din spatele crăpăturii în zid în care englezul a fost ascuns de fată.

Au găsit ușa deschisă, iar când au îndepărtat-o, Tarzan a văzut o rază de lumină pătrunzând prin draperiile care separau salonul nebunei de crăpătura aceea.

Privind cu un ochi prin deschizătură, a văzut-o pe nebună șezând împreună cu un bărbat mai tânăr, față în față, la o masă pe care erau așezate mai multe feluri de mâncare.

Amândoi erau serviți de un negru uriaș pe care Tarzan îl privea cu mare atenție.

Familiarizat cum era cu particularitățile unui mare număr de triburi africane ce locuiau pe o întindere considerabilă din continentul negru, Tammangani considera că putea să spună cu precizie din ce parte a Africii era acest rob și de asemenea, ce dialect foloseau ei în ținuturile lor.

Evident că s-ar fi putut întâmpla ca acest negru să fi fost prins din copilărie și din cauza lipsei întrebuințării limbii sale natale în timpul unui lung șir de ani, să o fi uitat cu desăvârșire.

Nu este mai puțin adevărat nici faptul că, în toată viața sa, Tarzan a constatat că întâmplarea a avut rolul ei important.

De aceea, Tárzan a așteptat cu răbdare până când negrul s-a aplecat deasupra mășutei care se afla lângă nișa unde stăteau ascunși cei doi.

Din poziția aceea, negrul a auzit o voce din zid, șoptindu-i în limba propriului popor:

– Dacă vrei să te întorci cât mai curând în țara Wamabilor nu spune nimic și fă așa cum îți voi spune eu!

Negrul a privit speriat spre draperiile de lângă el.

Tarzan a remarcat cum acesta a fost scuturat ca de un curent electric și în primul moment s-a temut ca nu cumva, stăpânit de groază, negrul să trădeze prezența lui acolo.

– Nu te speria, a continuat el. Suntem prietenii tăi.

În sfârșit, negrul a vorbit tot în șoaptă, dar atât de încet, încât Tarzan abia a putut să perceapă mesajul:

– Ce poate să facă bietul Otobu pentru zeul care vorbește cu el prin ziduri de piatră?

– Uite cum este, a răspuns Tarzan încurajat. Suntem doi oameni și vom apărea în această odaie. Ajută-ne să-i împiedicăm pe femeia aceea și bărbatul de lângă ea să ne scape, pentru a nu putea să alerge să-i alarmeze pe alții pentru ajutor.

– Voi facea asta, a răspuns negrul mai puțin emoționat.

De strigătele lor să nu vă fie teamă, pentru că prin aceste ziduri sunctul nu poată să pătrundă și chiar dacă s-ar auzi până afară, tot nu s-ar întâmpla nimic, deoarece satul lor este plin de strigăte. Nimeni nu le va da atenție. Eu voi face tot ce îmi spuneți.

Tarzan l-a văzut apropiindu-se și punând mâncarea pe masa celor pe care îi servea.

După aceea s-a așezat în spatele bărbatului, ridicându-și privirile spre locul din perete de unde a venit vocea ca și cum ar fi dorit să spună:

– Stăpâne, eu sunt pregătit!

Fără să mai întârzie, Tarzan a dat la o parte draperiile și a pășit în odaie.

În clipa aceea, tânărul s-a ridicat de la masă, dar a fost imediat smucit de la spate de negrul care i-a servit.

Nebuna, a cărei spate era întors spre Tarzan și colegul său, nu a avut cum să observe de la început sosirea lor; dar a văzut atacul robului asupra iubitului ei și scoțând un strigăt puternic a sărit în ajutorul lui. Tarzan însă, s-a repezit la ea apucând-o de braț și oprind-o mai înainte ca ea să se poată amesteca în acțiunea lui Otobu.

La început, când și-a întors privirea pentru prima dată spre Tarzan, figura ei a reflectat o ură aprigă, dar, aproape instantaneu, expresia feței i s-a schimbat într-un zâmbet languros.

A început să îl pipăie ușor pe noul sosit, dar în același moment l-a remarcat și pe Smith-Oldwick. Pe figura ei nu a apărut nici cea mai mică urmă de uimire sau furie.

Cu siguranță că sărmana nebună nu cunoștea decât două stări, trecând de la una la alta exagerat de repede.

– Fii atent la ea până îl dezarmez eu pe ăsta, a zis Tarzan englezului.

Apoi, trecând lângă nebunul pe care Otobu îl ținea de frâu, Tarzan îl lipsi de sabie.

– Spune-le, dacă cumva știi limba lor, că nu le vom face nici un rău, dacă ei ne lasă să plecăm nestânjeniți.

Negrul îl privea pe Tarzan cu ochii dilatați și nu putea să priceapă cum este posibil să apară un zeu într-o formă atât de materială, cu vocea unui Buana alb și îmbrăcat în uniforma unui războinic din acest oraș din care era absolut sigur că nu făcea parte.

Totuși, având încredere în vocea care i-a oferit libertatea, a urmat indicațiile lui Tarzan.

– Vor să știe ce dorești, a zis Otobu, după ce a vorbit puțin cu fata și cu iubitul ei.

– Spune-le că mai întâi vrem mâncare, iar după aceea, vom lua ceva care știm că se găsește în această încăpere. Otobu, ia de acolo, de lângă zid, sulia acestui om: iar tu, locotenente, ia sabia.

Apoi, s-a adresat din nou lui Otobu:

– Eu îl voi păzi până vei merge să iei ceca ce se află sub fotoliul de acolo de lângă perete.

Otobu, disciplinat să asculte, a făcut întocmai cum i s-a impus, urmat atât de privirile fetei, cât și de ale amicului ei.

Când acesta a ridicat pătura de pe fotoliu și a scos cadavrul omului ucis de Smith-Oldwick, tânărul nebun a scos un strigăt puternic și a încercat să alerge spre corpul acela inert.

Tarzan a reușit să îl împiedice, apucându-l puternic de braț. Atunci, nebunul a sărit asupra lui cu dinții și cu unghiile.

A fost destul de dificil până a reușit să îi înmoaie forțele... iar în timpul acesta, Otobu încerca să dezbrace cadavrul.

Tarzan a încercat să afle de ce s-a emoționat nebunul.

– Pot să spun eu, Buana, a răspuns Otobu. Mortul este tatăl lui.

– Dar fetei ce îi tot spune?

– O întreabă dacă știa ceva despre cadavrul tatălui. Ea îl asigură că nu a știut nimic până acum.

Tarzan a repetat englezului dialogul și acesta a spus zâmbind:

– Dacă ar fi văzut-o el cum înlătura orice urmă a crimei și cum aranja păturile de pe fotoliu să nu se mai vadă corpul după ce am ajutat-o să îl ducă până acolo, nu ar mai avea nici o îndoială dacă ea știe ceva sau nu.

Vezi covorul de acolo de pe banca din colț? Este aranjat de mâinile ei astfel încât să nu se vadă urme de sânge pe el... într-un fel, nu sunt tocmai atât de nebuni după cum par a fi.

Negrul a dezbrăcat corpul inert, iar Smith-Oldwick a început să îmbrace hainele mortului cât putea mai repede.

– Acum, a zis Tarzan, să mâncăm și noi ceva. Nu se pot face lucruri mari cu stomacul gol.

În timp ce mâncau, Tarzan a încercat să lege o convorbire cu cei doi maniaci, prin intermediul lui Otobu.

A aflat în felul acesta că se află în palatul mortului de lângă ei. Acesta avea o slujbă înaltă de stat, aparținând unei clase dominante, dar nu erau membri ai curții regale.

Când Tarzan l-a întrebat despre Bertha Kircher, tânărul a răspuns că a fost dusă la palatul regelui; când a fost întrebat care a fost motivul, a răspuns:

– Pentru rege, desigur.

În tot timpul convorbirii, atât bărbatul, cât și fata păreau destul de raționali, punând chiar câteva întrebări despre originea țării de unde proveneau musafirii lor nepoștiți.

De asemenea erau foarte surprinși când aflau că dincolo de orașul lor este un pustiu fără apă, pustiu limitat pe o întindere relativ mică față de restul globului pământesc.

Când Otobu l-a întrebat pe nebun, în urma propunerii lui Tarzan, dacă cunoștea interiorul palatului regal, acea răspuns afirmativ, adăugând că este bun prieten cu prințul Metac, unul din fii regelui, că vizitează adeseori palatul, după cum și Metac vine de multe ori în palatul tatălui său.

În timpul mesei, Tarzan se străduia să alcătuiască un plan prin care să se poată folosi de ceea ce știa acest tânăr pentru a intra în palatul regal; dar nu a putut să ajungă la nimic consistent care s-a fi putut îndeplini mai ușor.

În același timp, gândurile sale au fost întrerupte de ciocănituri puternice în ușa încăperii.

Timp de câteva secunde, nici unul nu a vorbit, dar după aceea nebunul a ridicat vocea, începând să strige ceva celor din exteriorul încăperii.

Imediat, Otobu a sărit în spatele lui încercând să îi înăbușe cuvintele, punându-i mâna pe gură.

– Ce spune? a întrebat Tarzan.

– Le spune celorlalți să spargă ușa și să-l elibereze, căci doi străini care au intrat aici și i-au făcut pe amândoi prizonieri.

– Spune-i repede, a zis Tarzan, că, dacă nu încetează, îl ucid.

Otobu a făcut după cum i s-a spus, iar nebunul a încetat să mai strige, dar se strâmba întruna, fără să scoată nici un sunet.

Tarzan a străbătut salonul și a intrat în odaia din față pentru a vedea efectul asaltului.

Smith-Oldwick l-a urmat câțiva pași, lăsându-l pe Otobu să păzească prizonierii.

Tarzan a văzut numaidecât că ușa nu va rezista multă vreme loviturilor puternice ce le dădeau cei de afară.

– Aș fi dorit să mă folosesc de individul acesta, i-a zis el lui Smith-Oldwick, dar mă tem că va trebui să ieșim de aici tot pe unde am venit. Nu putem face nimic, dacă așteptăm să ne luptăm cu aceștia, după ce vor intra în cameră.

După zgomotul pe care îl fac, trebuie să fie cel puțin vreo zece-doisprezece. Haide, a zis el, treci înainte și te vom urma.

Dar când s-au înapoiat în salon, priveliștea care le-a întâmpinat privirile a fost cu totul alta decât cea căreia i-au întors spatele cu câteva momente înainte.

Negrul zăcea întins pe podea, după toate aparențele lipsit de viață, iar cei doi prizonieri ai lor dispăruseră cu desăvârșire.

CAPITOLUL XXIII

Fuga din țara nebunilor

În timp ce Metak o ducea pe Bertha spre marginea bazinului, ea nu avea cum să își închipuie nimic despre intențiile lui.

A ghicit adevărul, cu toată grozăvia lui, îndată ce l-a văzut că se apropie de bazin fără a încetini din alergarea sa.

În momentul când nebunul a sărit în apă cu capul în jos, fata a închis ochii repetând în gând o rugăciune scurtă, în convingerea că el nu a sărit în apă cu alt scop decât cu acela de a se îneca amândoi.

În ciuda acetui fapt, atât de puternică este prima lege a naturii, instinctul conservării speciei, încât chiar în fața morții sigure, fapt de care era mai mult decât convinsă, totuși s-a menținut cu tenacitate în viață.

Astfel, tot zbatându-se să se elibereze de brațele puternice ale nebunului, și-a reținut răsufarea, încercând să întârzie în felul acesta momentul când apa i-a năvălit în plămâni. A rămas stăpână pe situație, cu toate emoțiile prin care a trecut în ultimul timp.

Prințul a înotat spre capătul bazinului după care s-a ridicat la suprafață. Fata, simțind că este din nou cu capul la suprafața apei, a deschis ochii și a văzut că se află într-un coridor slab luminat prin deschizături zăbrelete în tavan; un coridor cu multe cotituri, plin cu apă de la un perete la altul.

Acum el înota cu mișcări ușoare și puternice în lungul acestui canal, ținând în același timp și obrazul ei la suprafața apei. A înotat în felul acest vreo zece minute fără să se oprească, când fata l-a auzit vorbind.

Bertha însă, nu înțelegea nimic din cuvintele care îi erau adresate: el a realizat aceasta și a schimbat într-un fel modul în care o ținea, astfel încât mâna să ajungă la nasul și gura ei.

Fata a avut o idee vagă despre ceea ce dorea el să îi

transmită, așa că a făcut cum a crezut că este mai bine înhalând în plămâni o cantitate cât mai mare de aer. În aceeași clipă, nebunul s-a scufundat din nou, trăgând-o și pe ea după el, apoi a înotat din nou vreo opt-zece metri pe sub apă.

Cum au ieșit din nou la suprafață, Bertha a observat că se afla într-un lac mare, artificial, și că deasupra lor străluceau stelele.

De asemenea, de o parte și de alta a lacului, se înălțau clădirile înalte cu cupole și turle al căror contur se vedea pe fondul albastru al cerului luminat de stele.

Metac a înotat spre partea de nord a lacului, unde, cu ajutorul unei scări aflate acolo, au ieșit la mal. Era destulă lume în jur, prin piață, dar nimeni nu a dat vreo atenție acestor două ființe ude până la piele.

În timp ce prințul nebun traversa drumul cu pași repezi, Bertha Kircher mergea alături de el, închipuindu-și intențiile lui față de ea.

Vedea că nu este nici un mijloc de scăpare, așa că mergea înainte, docilă, sperând, împotriva tuturor așteptărilor, că se va ivi vreo ocazie prielnică de a își recăpăta libertatea și viața.

Metac a condus-o spre o clădire în care, după ce au intrat, ea a recunoscut imediat că este aceeași clădire în care a fost condusă împreună cu locotenentul Smith-Oldwick, prima dată când au fost aduși în cetate.

Acum nu se mai afla nimeni în spatele mesei mari, dar în cameră erau vreo doisprezece războinici în uniforma acelui palat: tunica albă cu un leu roșu în spate și în față.

Când Metac a intrat acolo, oamenii l-au recunoscut și s-au ridicat în picioare. Apoi, răspunzând la o întrebare a lui au indicat cu mâna o ușă mare, boltită, din capătul camerei.

Metac a condus fata în direcția aceea dar, după un moment, ca și cum ar fi fost cuprins de o bănuială neașteptată, i s-a ivit în ochi o privire vicleană și întorcându-se spre soldați, a dat un ordin în urma căruia toți au ieșit din

încăperea pe ușa aceea împreună cu el și fata, apoi urcând pe o scară care începea undeva mai încolo de ușă.

Scara, împreună cu coridorul de sus erau luminate de câteva sfeșnice care ajutau să se vadă o serie de uși în peretele din față. Soldații l-au condus pe prinț în fața uneia dintre aceste uși.

Bertha Kircher i-a văzut bătând în ușă și o voce, care abia se auzea, a răspuns la semnalul lor.

Efectul pe care l-a avut vocea asupra oamenilor din jurul ei a fost ca al unui curent electric.

Au fost cuprinși instantaneu de o mare agitație și ca răspuns la ordinele prințului au început să izbească cu putere în ușă și să se arunce cu umerii în ea încercând, alternativ, să cioplească cu săbiile unde se afla zăvorul ușii.

Fata privea încremenită, întrebându-se care ar fi putut să fie motivul acestei pomiri agitate a paznicilor ei.

A observat ușa care se deschidea câte puțin la fiecare asalt, dar ceea ce nu a văzut, a fost tocmai imaginea celor doi, singurii din lume care ar fi putut să o salveze și care, cu o clipă înainte ca ușa să cadă sfărâmată, s-au strecurat după draperiile salonului în crăpătura din zid, dispărând în coridorul întunecos din spatele acesteia.

După ce au spart ușa, soldații au intrat în apartament, urmați fiind de prințul Metac. O furie nebună l-a cuprins imediat ce a constatat că încăperile sunt goale.

Nu existau decât cadavrul proprietarului palatului și corpul nemișcat al robului negru, Otobu; aceștia zăceau întinși pe podeaua salonului.

Prințul a alergat la toate ferestrele privind afară, dar pentru că imaginea din apartament ducea în grădina împrejmuită a leilor, de unde prințul era sigur că nu aveau cale de ieșire, nedumerirea lui a crescut și mai mult.

A cercetat după aceea încăperea din fața salonului, dar, pentru că nu a descoperit crăpătura din zid care se afla după draperii, nu a putut să găsească nici un indiciu despre persoanele care, după cum credea el, au ocupat interiorul

camerei cu câteva momente înainte.

Prințul, cu nestatornicia nebuniei, a obosit în curând să cerceteze și întorcându-se către soldații care i-au întovărășit până acum, le-a făcut semn să plece.

Aceștia au părăsit apartamentul, iar Metac și-a întors atenția spre fată; s-a apropiat de ea cu fața deformată de un rânjel scârbos, toate elementele figurii contractându-se de trăsături spasmodice.

Fata, care stătea în picioare la intrarea în salon a pășit în spate, îngrozită. Apoi, pas cu pas, a continuat să se retragă, în timp ce nebunul, aplecat de mijloc, pășea într-un mod straniu spre ea, cu ghearele pregătite, anticipând momentul când va sări asupra ei.

Fata a trecut peste corpul negrului și a simțit că atinge cu piciorul din dreapta un obstacol. Privind în jos a văzut sulița cu care Otobu a încercat să îi păzească pe cei doi nebuni.

Cu o mișcare fulgerătoare, fata s-a aplecat și a smucit de jos arma, îndreptând-o cu vârful spre pieptul nebunului.

Efectul pe care l-a avut această mișcare asupra prințului a fost electric.

A renunțat la poziția stupidă de până atunci și izbucnind într-un hohot de râs prelung și zguduitor, a tras sabia și a început să danseze dintr-o parte în alta, în fața fetei.

Cu toate acestea, în orice direcție se îndrepta, găsea vârful suliței îndreptat spre pieptul lui.

Fata a observat că în accentul strigătelor acestui disperat se producea treptat o schimbare reflectată în schimbarea expresiei de pe figura lui dezgustătoare.

Râsul lui isteric se transforma treptat în răcnete de furie, în timp ce zâmbetul lui prostesc era înlocuit de un rânjel fioros care descoperea un rând de colți lungi și ascuțiți.

Făcea mișcări fantastice: când alerga spre vârful suliței, de unde făcea o săritură înapoi, când făcea pași repezi la dreapta și la stânga, încercând să treacă pe după vârful armei din fața lui.

În tot acest timp izbea în sulia cu sabia atât de violent, încât fetei îi era deosebit de dificil să se mențină în gardă.

A fost nevoită să-și facă loc, retrăgându-se cu un pas, până a ajuns să stea exact lângă fotoliul din salon.

Atunci, Metac, cu o mișcare neînchipuit de rapidă, s-a aplecat și luând de jos un scăunel, l-a aruncat din toată puterea în capul fetei.

Fata a ridicat sulia să se apere, dar mișcarea ei fu lipsită de succes, deoarece forța izbiturii monstrului din fața ei a trântit-o pe spate, peste fotoliu; instantaneu, Matec a năvălit asupra ei.

Tarzan și Smith-Oldwick nu au rămas să vadă în ce direcție au mers celelalte două persoane care au fost cu ei în cameră.

Atâta timp cât nu mai erau acolo, amicilor noștri le era indiferent dacă nu se mai întorceau acolo.

Singura dorință care îl stăpânea cum pe Tarzan era să ajungă din nou și cât mai repede în stradă unde, așa cum erau ei îmbrăcați, spera că vor avea destulă putere să-și continue în deplină siguranță cercetările în privința fetei, chiar în palatul regal.

Englezul mergea pe coridor înaintea lui Tarzan, iar, când au ajuns la scara de la capătul lui, s-a urcat până la tavan ca să ridice capacul deschizăturii.

S-a străduit un moment-două, apoi s-a întors spre Tarzan zicând:

– Am pus noi capacul la loc când am intrat aici? Eu nu îmi amintesc să o fi făcut.

– L-am lăsat deschis, a răspuns Tarzan.

– Așa am crezut și eu, dar acum este închis. Nu pot să îl mișc din loc. Poate vei reuși tu.

Forța uriașă nu i-a folosit lui Tarzan decât să rupă treapta pe care și-a pus piciorul să se sprijine, fiind aproape să cadă. S-a odihnit un moment înainte de a face o nouă încercare.

Cum stătea însă cu capul aproape de capacul deschizăturii, a auzit vocile mai multor persoane de pe acoperiș.

A coborât de pe scară și i-a comunicat lui englezului ce a auzit.

— Mai bine să căutăm altă ieșire. Au pornit amândoi spre salonul de unde au venit.

Tarzan era acum în față și deschizând ușa din crăpătura zidului a tresărit puternic. În momentul când a auzit vocea femeii care spunea cu un ton îngrozit:

— Oh, Doamne, ai milă!

Voccea venea de lângă draperii. Acum nu mai avea timp de cercetări prudente. Tarzan nu a avut nici măcar atâta răbdare să înlăture normal draperiile.

Dintr-o singură mișcare a mâinii sale puternice, le-a smucit cu totul din loc și a sărit din zid, exact în mijlocul salonului.

La zgomotul provocat de intrarea subită, nebunul a ridicat privirile și văzând la început numai un om în uniformă soldașilor tatălui său, i-a strigat imediat un ordin.

La a doua privire a observat, însă, figura noului sosit.

A sărit în picioare de pe corpul victimei sale și uitând de sabia lăsată jos, lângă fotoliu, în momentul când s-a năpustit asupra fetei, s-a repezit și a încercat să-și încolăcească adeversarul cu mâinile, în intenția de a-i înfige în beregată dinții ascuțiți.

Metac, fiul regelui Herog, nu era deloc o stârpitură. Dimpotrivă. Puternic de la natură, forțele i s-au mărit odată cu atacul de nebunie acută, în ghearele căruia a căzut.

Era un adversar de care chiar și Tarzan s-ar fi temut, mai ales că la avantajul pe care i-l dădea nebunia s-a adăugat faptul că Tarzan, făcând un pas înapoi, s-a împiedicat de cadavrul celui ucis de Oldwick și a căzut pe spate, cu Metac pe pieptul său.

Cu viteza unei pisici, nebunul a încercat să își înfigă colții în gâtul lui Tarzan, dar și acesta, cu o mișcare fulgerătoare, s-a răsucit într-o parte. Astfel, dinții lui Metac nu s-au

înfîpt decât în umăr.

Se ținea cu putere, încercând să-și prindă adversarul de gât cu amândouă mâinile: Tarzan a presimțit că va fi învins, deoarece a strigat englezului să ia fata cu el și să găsească repede o ieșire de acolo.

Englezul a privit-o întrebător pe Bertha Kircher care s-a ridicat de pe fotoliu, tremurând din toate încheieturile.

Fata a citit întrebarea din ochii englezului.

O flacără vie a apărut însă în privirile ei și stăpânind-și tremurul corpului, s-a ridicat dreaptă ca o tulpină de brad.

– Nu se poate! a strigat ea. Dacă el moare aici, voi muri și eu alături de el. Mergi singur, dacă vrei. Tu nu poți să faci nimic aici. Eu... nu pot să plec.

Tarzan a reușit în acest timp să se ridice în picioare, dar nebunul se ținea strâns agățat de el. Fata s-a adresat englezului:

– Revolverul! a strigat el. De ce nu îl împuși?

Ofițerul a scos arma din buzunar și s-a apropiat de cei doi antagoniști, dar ei au început să se învârtă rapid dintr-o parte în alta. În felul acesta englezul nu găsea ocazia să tragă, fără riscul de a îl nimeri pe Tarzan.

În același timp, se învârtea și Bertha pe lângă ei, înarmată cu sabia ascuțită, dar nici ea nu putea să găsească un moment prielnic pentru a lovi cu efectul dorit.

Lupta era îngozitoare. Amândoi adversarii erau când jos pe podea, când în picioare.

În cele din urmă, Tarzan a reușit să-l prindă pe nebun de gât, fapt pe care acesta a încercat tot timpul să îl împiedice.

Pe măsură ce degetele de oțel ale lui Tarmangani se strângeau ca o menghină puternică, ochii nebunului ieșeau din orbite, fața lui devenea lividă și fălcile i s-au deschis, dând drumul umărului lui Tarzan.

Acesta, într-un acces subit de dezgust și de furie, a ridicat corpul prințului peste capul lui și apoi, din toată puterea brațelor sale, l-a târât pe toată lungimea camerei și

l-a aruncat pe fereastră, tocmai în curtea leilor, unde a căzut producând un zgomot ciudat.

Când și-a întors din nou privirile spre camarazii săi, a văzut-o pe fată cu sabia în mână. Fața ei avea o expresie pe pe care Tarzan nu i-a mai văzut-o niciodată până atunci.

Ochii ei erau larg deschiși și plini de lacrimi, care nu curgeau, pe când buzele ei sensibile tremurau, ca și cum ea ar fi fost pe cale de a ceda unei emoții stăpânite.

– Dacă vreți să ieșim de aici, a zis el, nu avem nici o clipă de pierdut. În sfârșit suntem împreună și nu avem nimic de câștigat, dacă mai rămânem aici pe gânduri. Întrebarea este cum putem să o facem în deplină siguranță.

Perechea pe care am scăpat-o din mână a plecat fără îndoială, pe ieșirea de pe acoperiș închizând capacul, astfel încât noi nu mai putem ieși.

Deci fuga ne este imposibilă pe acolo. Dar, a adăugat el adresându-i-se fetei, cum se prezintă lucrurile jos? Tu ai venit pe acolo și trebuie să știi.

– Jos, la scară, explica ea, este o cameră plină de oameni înarmați. Nu cred că putem să trecem pe acolo.

În mometul acela, Otobu s-a ridicat pe șolduri.

– Deci tot nu ai murit! a exclamat Tarzan. Spune repede: ești rănit rău?

Negrul s-a ridicat în picioare, și-a mișcat brațele și apoi, s-a pipăit la cap.

– Otobu simte că nu e rănit rău, Buana, a răspuns negrul. Numai că are o mare durere la cap.

– Bun. Vrei să te întorci în țara Wamabilor?

– Da, Buana!

– Condu-ne atunci afară din oraș, pe drumul cel mai sigur.

– Nu există un drum sigur, a răspuns negrul. Chiar dacă vom ajunge la porți, va trebui să avem acolo o luptă. Din clădirea asta pot să vă scot într-o clădire lăaturalnică fără riscul de a ne observa cineva.

După aceea va fi cum ne va ajuta întâmplarea! a

continuat Otobu. Fiind îmbrăcați ca nebunii din oraș poate că o să trecem pe străzi fără să atragem atenția. La poartă va fi cu totul altfel, deoarece nimeni nu are voie să părăsească orașul noaptea.

– Foarte bine, a răspuns Tarzan. La drum!

Otobu i-a scos de acolo pe ușa sfărâmată de soldați și după câțiva pași prin coridor, au intrat cu toții într-un apartament la dreapta.

L-au traversat și pe acesta și au trecut într-o sală lungă și îngustă. Apoi din cameră în cameră și din coridor în coridor coborând un rând de scări, au ajuns, în sfârșit, în fața unei uși care ieșea exact în stradă, în spatele palatului.

Doi bărbați, o femeie și un rob negru nu era chiar o apariție stranie pe străzile orașului pentru a stârni curiozitatea cuiva.

Când au trecut pe lângă luminile unei străzi europenii au avut grijă să aleagă momentul când nu erau trecători prin apropiere.

Pe sub arcade, însă, era aproape întuneric și primejdia de a fi descoperiți era destul de mică.

Cam trei sferturi din distanță au străbătut-o fără să întâmpine nici o împotrivire, iar la un moment dat au auzit în urma lor, din partea centrală, un vuiet mare.

– Ce înseamnă asta? l-a întrebat Tarzan pe Otobu, văzându-l că începe să tremure din toate încheieturile.

– Stăpâne, a răspuns el, au descoperit ceea ce s-a întâmplat în palatul lui Veza, primarul orașului. Desigur că fiul lui și fata cu care a fugit au chemat soldați în ajutor și cred că au descoperit cadavrul primarului.

– Nu mă miră, a zis Tarzan. Poate l-au descoperit și pe acela pe care l-am aruncat pe fereastră.

Bertha Kircher, care înțelegea destul de bine dialectul negrului ca să le poată urmări convorbirea, l-a întrebat pe Tarzan dacă știe că omul pe care l-a aruncat pe fereastră era fiul regelui.

Tarzan a început să râdă.

– Desigur că nu aveam de unde să știu, a zis el. Acest fapt firește, va complica situația... bineînțeles, dacă îl vor găsi.

Deodată, mai presus de zgomotul din urma lor, s-a auzit sunetul strident al unei trompete. Otobu a început să grăbească pasul.

– Grăbiți-vă, stăpâne! a strigat el; este cu mult mai rău decât am crezut la început.

– Și ce anume?

– Nu știu pentru care motiv fac aceasta, dar au sunat alarma pentru armata regală și pentru leiul regelui. Mă tem, Buana, că nu vom reuși să fugim. Nu înțeleg de ce ar suna această alarmă pentru noi.

Era adevărat că Otobu nu avea de unde să știe, dar Tarzan își închipuia că ei trebuie să fi găsit cadavrul fiului regelui.

După un timp, sunetul trompetei s-a auzit din nou, clar și răsunător, în aerul nopții.

– Mai cheamă și alți lei? a întrebat Tarzan.

– Acum cheamă papagalii, a răspuns Otobu.

Au mers după aceea repede și fără zgomot, câteva minute, când atenția le-a fost atrasă pe neașteptate de fâlfăitul unor aripi de păsare.

Privind în sus, au văzut un papagal mare învârtindu-se peste capetele lor.

– Iată și papagalii, Otobu, a zis Tarzan batjocoritor. Nu cumva vor să ne omoare cu papagalii?

Negrul a gemut prelung de groază, văzând pasărea pomind ca o săgeată înaintea lor, în direcția porții.

– Stăpâne! a stigat el. Acum suntem cu adevărat pierduți. Pasărea care ne-a văzut, a zburat spre poartă pentru a anunța corpul de gardă.

– Haide, Otobu, ce tot vorbești? a exclamat Tarzan iritat. Ai stat oare atât de mult printre acești lunatici încât ai înnebunit și tu?

– Nu sunt nebun, stăpâne, a răspuns Otobu. Aceste

păsări teribile sunt ca și niște ființe omenești lipsite de inimă și suflet. Vorbesc limba poporului din acest oraș și dacă sunt în număr suficient, ne-ar putea ataca, chiar ucide. Sunt adevărați demoni!

– Mai este mult până la poartă? a întrebat Tarzan.

– Aproape că am ajuns, a răspuns negrul. Ieșirea se află la cotitura care se vede la dreapta, numai la câțiva pași. Dar pasărea a ajuns înaintea noastră și i-au anunțat pe gardieni.

Aprecierile lui Otobu au fost justificate aproape imediat, deoarece s-au auzit voci dinspre poartă.

În același timp, azeau în urma lor țipete și răcnete de lei: dovezi că urmăritorii se apropiau.

Înainte de a ajunge la cotitură, în stânga lor se ivea o străduță; când au trecut prin dreptul ei, din umbră, a apărut un leu mare și puternic.

Otobu s-a oprit pe loc lipindu-se de Tarzan.

– Privește, stăpâne, aproape a scâncit negrul, un leu mare ca și cei negri care se află în junglă!

Tarzan a scos sabia pe care o avea și a rostit:

– Înapoi nu mai putem să mergem. Acum, fie lei, fie papagali sau oameni, este același lucru. Înainte!

Și zicând aceasta, a pornit fără șovăire spre poartă.

Adierca de vânt care se simțea pe străzile orașului venea de la Tarzan spre leu.

Când a ajuns la numai câțiva metri de carnivor, Tarzan, în loc să audă răcnetul obișnuit premergător atacului, a auzit din gâtul fiarei un scâncet ușor, prelung.

El a simțit prin toți porii săi o ușurare cum de mult nu a mai avut prilejul să simtă.

– Nu vă fie teamă, a zis el. Leul acesta nu ne va face nici un rău. Este un vechi prieten de-al meu.

Numa a înaintat până la Tarzan, apoi a pornit alături de el, însoțindu-l.

Ajungând la cotitura din dreapta, au văzut și porțile orașului, unde, sub lumina câtorva sfeșnice, se afla un grup de cel puțin douăzeci de indivizi, pregătiți să îi atace în timp

ce, în partea cealaltă, din spate, se auzeau foarte aproape răcnetele leilor, strigătele nebunilor și țipetele papagalilor care au ajuns să se învârtă peste capetele lor.

Tarzan i-a oprit pe toți, apoi s-a adresat aviatorului:

– Ce muniții mai ai?

– Șapte cartușe în revolver și vreo douăsprezece în buzunar, a răspuns englezul.

– Mă voi arunca asupra lor, a zis Tarzan... Tu, Oldwick, stai la stânga mea, căci noi doi vom fi în față. Tu, Otobu, stai lângă femeie, înțelegi? Lui Numa cred că nu este nevoie să îi mai spun ce să facă.

Într-adevăr, leul și-a rânjit colții puternici, mârâind cu ferocitate spre paznicii porților, care păreau acum foarte nervoși în fața fiarei, de care le era frică mai mult decât de orice.

– După ce pornim, trage un foc. Poate că se vor speria; dar după aceea să nu mai tragi, decât atunci când va fi nevoie. Gata? Înainte! a preluat Tarzan comanda, pornind în viteză spre poartă.

Aproape în același moment, Smith-Oldwick a descărcat un foc și unul dintre soldații în tunică galbenă a scos un țipăt și s-a prăbușit la pământ.

Mai mult de un minut, colegii celui împușcat au manifestat semne de panică, dar unul, care părea să fie comandantul lor, a reușit să îi îmbărbăteze.

– Acum, a zis Tarzan, cu toții împreună!

Cu aceste cuvinte a pornit în fugă spre poartă. În același moment, leul a simțit, probabil, scopul lui Tarmangani și a sărit și el să atace garda de la poartă.

Paznicii, încremeniți din cauza detunăturii armei necunoscute, au rupt acum rândurile în fața asaltului furios al fiarei.

Zadarnic a încercat ofițerul să îi stăpânească cu o serie de comenzi repezi, deoarece, chiar față de furia lor nebună, soldații s-au supus primei legi a naturii, care, accentuată de spaima obișnuită în fața monștrilor cu coama neagră, îi făcea

să se împrăștiie în dreapta și în stânga, încercând să se elibereze.

Numa a cotit la dreapta, izbind cu ghearele lui îngrozitoare, intrând în grupul mic de oameni îngroziți, care încercau să scape... și tot atunci Tarzan și Smith-Oldwick s-au încăierat cu ceilalți.

În primul moment, adversarul cel mai puternic a fost ofițerul paznicilor.

L-a înfruntat pe Tarzan, mânuindu-și sabia încovoiată cum numai un maestru de arme ar fi putut să o facă, în timp ce adversarul lui, deși înarmat la fel, era cât se poate de neîndemânatic cu arma străină pe care o avea în mână.

Smith-Oldwick ar fi vrut să tragă, dar se temea să nu îl nimerească pe Tarzan.

Deodată, aproape că a înlemnit de spaimă, văzând sabia zburând din mâna lui Tarzan, care a rămas astfel dezarmat.

Acesta, cu un țipăt strident de satisfacție, a ridicat sabia pentru lovitura de grație, care ar fi încheiat cariera de pământ a lui Tarzan.

Spre uimirea amândurora, atât a lui Tarzan cât și a englezului, nebunul s-a înțepenit deodată, arma i-a căzut din degetele fără nervi, și-a dat ochii peste cap și a făcut spume la gură.

Apoi, străduind-se să respire greu, ca și cum cineva îl strângea de gât, s-a prăbușit la picioarele lui Tarzan. Acesta s-a aplecat, a luat sabia mortului, apoi și-a întors fața spre Smith-Oldwick, zâmbind.

- Este un epileptic, a zis englezul. Cred că cei mai mulți dintre ei sunt la fel. În orice caz, văd că boala lor are și punctele ai bune: un om normal te-ar fi ucis.

Ceilalți paznici ai porții păreau cu totul demoralizați de pierderea șefului lor.

S-au îngrămădit de cealaltă parte a străzii, în stânga porții, țipând și strigând că li se rupeau plămânii și privind în direcția din care se auzeau zgomotele sosirii ajutoarelor.

Mai erau șase paznici, care au rămas cu spatele lipit de

poartă lăsând impresia că sunt răstigniți acolo. Învârtind frenetic săbiile care luccau în lumina sfeșnicelor, iar pe fețele lor ca pergamentul se putea citi bine atât groaza cât și furia, cu toate strâmbăturile lor de maniaci.

Numa a urmărit doi războinici pe o străduță care mergea în paralel cu zidul. Tarzan s-a adresat lui Smith-Oldwick:

– Acum este momentul să folosești revolverul. Îi vom ataca pe cei de la poartă. Trebuie să ieșim imediat.

Îndată ce englezul a început să tragă. Tarzan s-a repezit asupra paznicilor, ca și cum nu ar fi știut că nu își poate măsura puterile cu nici unul dintre ei, în mânăuirea sabiei.

Doi nebuni au căzut la primele focuri ale englezului, apoi al treilea glonț a mers în gol.

Atunci, cei patru supraviețuitori s-au împărțit în două grupe, doi sărind asupra lui Tarzan, doi asupra englezului.

Cu intenția de a ajunge piept la piept cu unul din adversari, Tarzan s-a repezit în așa fel, încât acesta să nu se mai poată folosi de sabie.

Aviatorul l-a ucis pe adversar, cu un glonț trimis exact în piept, dar când a tras și în celălalt, cocoșul revolverului a izbit zadarnic în gol.

Cartușele din armă s-au epuizat, iar nebunul a ridicat sabia ascuțită ca briciul peste capul englezului.

Tarzan a ridicat sabia numai odată și atunci pentru a opri lovitura teribilă care îl amenința. Apoi și-a smucit adversarul, mai înainte ca acesta să poată sări în spate, după ce a dat lovitura.

Apucându-l de gât și de picioare, l-a ridicat și s-a întors repede, tocmai când celălalt adversar cu sabia ridicată, s-a apropiat să îi dea o lovitură subtilă pe la spate.

Mișcarea lui Tarzan a fost atât de energică și atât de potrivită, încât aproape că a tăiat în două pieptul războinicului din brațele sale, care nu reuși decât să scoată un singur tipăt.

După aceea Tarzan a azvârlit cadavrul în fața ultimului său adversar, trântindu-l cu putere la pământ.

Smith-Oldwick, încolțit de aproape și fără nici un alt mijloc de apărare, a fost lipsit de orice speranță din clipa în care a văzut că revolverul lui este gol.

Dar în ultimul moment, ca un trăznet viu, a trecut fulgerător pe lângă el o coamă neagră, izbind cu ferocitate în pieptul adversarului.

Nebunul s-a prăbușit la pământ, cu fața smulsă dintr-o singură mușcătură a puternicelor fălci ale leului eliberat de Tarzan din groapa negrilor.

În cele câteva secunde care au trecut în desfășurarea acestor evenimente fulgerătoare, Otobu, ducând-o pe Bertha Kircher de mână, a ajuns la poartă și a deschis-o.

Atunci, odată cu căderea ultimului gardian dintre cei care s-au mai opus, au ieșit cu toții din curtea nebunilor, trecând în întunericul de nepătruns al văii împădurite.

În același moment, au apărut vreo opt lei la colțul străzii de lângă poartă. Văzându-i, Numa, s-a întors și a atacat.

Un singur moment leii din oraș au încercat să se împotrivească, dar, mai înainte ca Numa să îi fi ajuns, s-au întors și au fugit în direcție opusă.

În acest timp, Tarzan și camarazii lui înaintau repede prin întuneric, spre pădurea de dincolo de grădină.

– Oare ne vor urmări și în afară de cetate? a întrebat Tarzan.

– Nu în timpul nopții, a răspuns negrul. Cinci ani de zile am fost rob aici, dar nu am auzit niciodată să se fi întâmplat ca oamenii din acest oraș să iasă noaptea.

Dacă trebuie să meargă undeva în timpul zilei și nu au timp să se înapoieze decât seara, așteaptă întotdeauna până se face ziuă, deoarece se tem să treacă noaptea prin pădurea cu lei negri.

În noaptea asta nu ne vor urmări, a continuat negrul, dar mâine o vor face și ne vor prinde cu siguranță pe toți sau pe accia pe care vor mai rămâne, pentru că cel puțin unul dintre noi va fi tributul pe care îl vom plăti leilor negri pentru că am trecut prin pădurea lor.

În timp ce traversau grădina, Smith-Oldwick și-a încărcat revolverul. Fata mergea tăcută între Tarzan și aviator.

Tarzan, fără să îi atenționeze, s-a oprit deodată și s-a întors cu fața spre zidurile cetății din care au ieșit.

Făptura lui puternică, în tunica lui Herog era strident conturată în lumina ușoară a stelelor de pe cer.

L-au văzut ridicând capul, iar de pe buzele sale a auzit scâncetul leului când își cheamă semenii. Smith-Oldwick a simțit că se cutremură, iar Otobu, rostogolindu-și albul ochilor, ca pătruns de groază nespusă, a căzut, tremurând, în genunchi.

Numai fata avea un fior plăcut, dar ciudat în același timp. S-a apropiat de Tarzan și involuntar i-a atins brațul cu umărul ei reușind cu greu să nu își trădeze impulsul firesc.

Totuși știa că, dacă Tarzan ar fi observat mișcarea ei, nu ar fi fost absolut deloc încântat.

De dincolo de poarta rămasă încă deschisă a orașului nebunilor s-a auzit până la ei strigătul unui leu care a răspuns chemării.

Micul grup al fugarilor a rămas acolo unde se afla și, după puțin timp, au văzut ivindu-se statura maiestooasă a unui leu negru care a pornit pe cărare spre ei.

Când i-a ajuns, Tarzan și-a încheștat o mână în coama lui neagră și au pornit din nou spre pădure.

În spatele lor se ridica un iad de strigăte oribile, urlete de lei amestecate cu țipetele sparte ale papagalilor și strigătele nebune ale maniacilor. Iar când au intrat în întunericul junglei, fata s-a lipit din nou de Tarzan.

Deși el nu știa ce este frica, totuși remarca groaza care a cuprins-o pe fată.

Mișcat de un impuls subit de bunătate, a prins-o de mână, încurajând-o să meargă alături de el.

Și-au continuat în acest fel drumul prin întunericul junglei, urmându-l cu destulă dificultate spre valea prăpăstioasă pe care au venit în cetatea nebunilor.

Leii din pădure puteau foarte ușor să îi atace dacă nu ar fi fost Numa care cu mârâiturile lui puternice să țină fiarele la distanță.

De asemenea, de câteva ori au fost nevoiți să se oprească, pentru a se odihni, Smith-Oldwick fiind mereu pe punctul de a se prăbuși.

Spre dimineață, Tarzan s-a simțit nevoit să îl ducă aproape pe sus, când au ajuns să urce albia înclinată a văii.

La un moment dat, Tarzan l-a întrebat pe Otobu:

– Și cum se numesc ei între ei, acești oameni?

– Se numesc Haihui, iar cetății i se spune Haihuia.

CAPITOLUL XXIV

Vin soldații...

Au reușit să intre în trecătoare râpoasă, când soarele a răsărit, luminând adâncul văii.

Erau extrem de obosiți, în afară de Tarzan, dar au realizat că trebuie să-și continue drumul cu orice preț, până vor găsi un loc unde să poată urca dealul prăpăstios al văii până la nivelul platoului de sus.

Tarzan și Otobu erau convinși că Haihuii nu-i vor mai urmări dincolo de trecătoare.

Deși au cercetat cu minuțiozitate fiecare metru patrat al suprafeței malurilor și de o parte și de alta, a sosit amiaza, iar ei tot nu au găsit vreun drum de ieșire, nici în dreapta și nici în stânga.

Erau, într-adevăr, locuri pe unde Tarzan, dacă ar fi fost singur, ar fi reușit să urce până sus, dar nu era nici un loc pe unde ceilalți ar fi putut spera să ajungă până la platoul de sus.

Nu exista nici măcar un loc pe unde Tarzan, puternic și agil cum era, să se fi putut încumeta să îi ducă pe fiecare sus, unul câte unul.

În tot timpul acestei jumătăți de zi, a trebuit să îl ajute pe Smith-Oldwick, sprijinindu-l și uneori chiar ducându-l pe sus; iar acum, spre marea lui întristare, a văzut că fata începea și ea să se clatine.

A fost sincer marcat de suferința prin care a trecut. Știa cât de mult trebuie să-i fi ruinat vitalitatea primejdiile și oboseala ultimelor săptămâni.

Îi observa curajul cu care ea încerca să se mențină pe picioare dar și cât de des se împiedica și se clătina, înaintând din greu peste pietrișul și nisipul albici trecătorii. Nu s-a putut, însă, stăpâni să nu îi admire tăria, eforturile pe care le făcea ca să poată continua drumul.

Englezul a trebuit și el să observe starea în care se afla fata, deoarece, la un moment dat, s-a oprit brusc și s-a așezat pe nisip, articulând cu greu:

— E zadarnic. Nu pot să merg mai departe. Bertha slăbește din ce în ce mai mult. Va trebui să mergeți fără mine.

— Nici într-un caz, s-a grăbit fata să îl întrerupă. Știi bine că nu putem s-o facem. Am trecut prin atâtea împreună; iar șansele noastre de salvare sunt tot atât de îndepărtate.

Vom rămâne alături, orice s-ar întâmpla. Asta numai în cazul în care, a început ea privindu-l pe Tarzan, tu, care ai făcut atâtea pentru noi fără să ai vreo obligație, nu vrei să îți continui drumul fără noi. Din partea mea, poți să o faci liniștit. Nu te vom condamna.

Cred că te-ai convins, a continuat ea, așa cum și noi ne-am convins, că nu poți să ne salvezi, deoarece, deși ai izbutit până acum să ne smulgi din ghearele răpitorilor noștri, știu că nici puterea și nici rezistența care pe care o posezi nu vor fi suficiente să îl poți duce în spate nici măcar pe unul dintre noi, până dincolo de pustiul acesta.

Simțind privirile serioase ale fetei, Tarzan a răspuns cu un zâmbet care îl caracteriza.

— Nu ești moartă, nu? i-a zis el. După cum nu e nici locotenentul, nici Otobu și nici eu. Cineva nu poate fi decât

ori mort, ori în viață; iar, până când nu suntem morți, trebuie să ne gândim cum facem pentru a trăi mai departe.

Dacă ne oprim aici să ne odihnim, nu înseamnă că trebuie să și murim. Într-adevăr, a continuat Tarzan cu regret, nu pot să vă duc pe amândoi în ținutul Wamabilor, care este cel mai apropiat loc unde putem spera să găsim apă și vânat, dar acesta nu este un motiv să ne pierdem speranța.

Mai bine sau mai rău, am reușit, totuși, să ajungem până aici. Să luăm lucrurile așa cum sunt ele și să nu devenim brusc atât de sceptici. Acum să ne odihnim, pentru că, atât tu cât și locotenentul Smith-Oldwick, aveți nevoie de odihnă. După ce vă veți recupera forțele vom continua drumul.

– Dar Haihuiu...? a întrebat ea. Nu ne vor urmări până aici?

– Ba da, a zis el, probabil că ne vor urmări. Dar ce motiv avem să ne gândim la acest fapt, până nu îi vedem venind?

– Aș vrea, a mai zis fata, să pot avea și eu filozofia ta, dar mă tem că mă depășește.

– Tu nu ai fost crescută de fiare și nici nu ai trăit printre ele în junglă, pentru că atunci ai poseda ca și mine simțul real al junglei.

În urma acestei discuții, au mai mers câțiva pași până au ajuns lângă un colț de stâncă ieșit în afară, care făcea puțină umbră și s-au așezat acolo pe nisipul fierbinte pentru a se odihni.

Numa, după ce a stat întins un timp lângă Tarzan, s-a ridicat și a pornit în partea de sus a văii, pierzându-se din vedere la prima cotitură.

A trecut mai mult timp de când se odihneau, când Tarzan s-a ridicat deodată și făcând semn celorlalți să păstreze tăcerea, și-a ascuțit auzul.

A rămas așa nemișcat cu atenția încordată la zgomotul atât de slab și de îndepărtat, încât nici unul dintre ceilalți nu ar fi putut să simtă cea mai mică perturbare a tăcerii

profunde care domnea acolo în vale.

În cele din urmă, s-a întors spre ei.

– Ce este? a întrebat fata.

– Sosesec, a răspuns el. Sunt încă la o anumită distanță, dar nu prea departe; sandalele oamenilor și labele moi ale leilor fac foarte puțin zgomot pe nisipul moale.

– Ce să facem acum? Să mergem înainte? a întrebat Smith-Oldwick. Cred că aş putea să rezist o distanță oarecare. Dar tu ce simți, Bertha?

– Eu? Mă simt mult mai întărită decât înainte. Da, desigur, pot să merg și eu.

Tarzan știa că nici unul dintre ei nu spune adevărul și că nimeni nu poate să se refacă într-un timp atât de scurt dintr-o sfârșeală ca a lor.

Cu toate acestea, nu era o altă ieșire. Pe lângă aceasta aveau și speranța că poate dincolo de prima colitură vor găsi un loc pe unde să iasă din vale.

– Otobu, a zis Tarzan, adresându-i-se negrului, tu să îl ajuți pe locotenent, iar eu o voi duce pe d-ra Bertha.

Cu toate protestele acesteia, ca el să nu își consume puțină energie pe care o mai avea, el nu a ascultat-o și a ridicat-o cu ușurință în brațe, apoi a pomit în sus pe albia prăpastiei, urmat de Otobu și de englez.

Nu au reușit însă să parcurgă cine știe ce distanță când și ceilalți au auzit zgomotul făcut de urmăritorii lor, deoarece leii au început să scâncească, ca și cum ar fi adulmecat mirosul proaspăt al vânatului lor.

– Aș vrea ca Numa al tău să se întoarcă, a zis fata.

– Și eu aș vrea, a răspuns Tarzan, dar acum va trebui să facem cum vom putea și fără el. Aș vrea, dacă este cu putință, să găsim un loc unde să ne putem baricada împotriva unui atac din toate părțile. Poate atunci vom fi în stare să îi respingem.

Smith-Oldwick își folosește revolverul cu multă îndemânare, iar, dacă nu sunt prea mulți oameni, ar putea să ne salveze pe toți, bineînțeles dacă îl atacă unul câte unul.

De lei nu prea mă tem, a continuat ferm Tarzan. Uneori sunt animale stupide, iar pe aceștia care depind de stăpânii lor, sunt sigur că îi vom putea înfrunta cu ușurință, odată ce ne eliberăm de războinici.

– Atunci crezi că mai este vreo speranță? a întrebat încurajată fata.

– Suntem încă în viață, a fost singurul răspuns.

După ce a cercetat din priviri, terenul din jurul lor, Tarzan a continuat:

– Uite-l! Tocmai la locul acesta mă gândeam.

În timpul acela, le-a indicat cu mâna un fragment căzut din vârful stâncii care, în căderea lui, s-a îngropat în nisip, la câțiva pași de baza malului stâncos.

Bolovanul acesta era înalt de vreo trei metri și mai mult, lăsând între el și stâncă o deschizătură foarte îngustă.

Și-au îndreptat pașii spre acel loc și cum au ajuns, au văzut că spațiul nu era larg decât de vreo jumătate de metru și lung de mai bine de trei metri. Era deschis, într-adevăr, la ambele capete. Totuși, nu mai puteau fi atacați acum, din toate părțile deodată.

Abia s-au ascuns acolo, când Tarzan, a auzit un zgomot ușor, în sus pe suprafața stâncii, unde a zărit o maimuță mică pe o ieșitură a stâncii; un maimuțoi urât care i-a privit un minut și apoi și a fugit în direcția de unde se apropiau urmăritorii lor.

Otobu a văzut și el maimuța.

– Uite-l! a zis el. Acum se duce să comunice papagalilor unde ne-a văzut, iar papagali vor transmite mai departe mesajul, Haihuilor.

– Îmi este indiferent, a răspuns Tarzan, pentru că oricum ne-ar fi găsit leii. Nu am fi avut cum să ne ascundem de ei.

L-a așezat pe aviator cu revolverul în partea de nord a retragerii lor și l-a instruit pe Otobu să stea pregătit cu sulița, umăr la umăr cu englezul. El se pregătea să păzească intrarea din sud. Fetei i-a spus să se așeze pe nisip între ei.

– Vei fi mai în siguranță așa, în cazul în care se vor folosi de sulite, i-a spus el.

Minutele, care au trecut după aceea, au fost adevărate eternități pentru Bertha Kircher. În cele din urmă, știu că au fost găsiți și a răsuflat, parcă și mai ușurată, auzind răcnetele leilor și strigătele nebunilor.

Aceștia s-au oprit, cercetând din toate părțile locul unde vânatul lor s-a ascuns. Fata le auzea pașii și spre nord și spre sud; apoi, de acolo de unde ședea, a văzut un leu năvălind asupra lui Tarzan.

A mai văzut și brațul uriaș al acestuia ridicându-se cu sabia încovoiată pe care a luat-o din Haihuia. Acesta a repezit ascuțita armă cu o forță și o precizie uimitoare, despicând până la umeri capul leului, în clipa în care fiara s-a ridicat pe labele din spate pentru a se încăiera cu el.

Apoi, a auzit un ropot de pași spre englez și după o clipă, detunătura de revolver urmată de un țipăt și de zgomotul căderii unui corp.

Era clar că, descurajați de efectul negativ al primei încercări, nebunii care au atacat, s-au retras, dar numai pentru scurt timp. Au venit din nou, dar de data asta împotriva lui Tarzan s-a repezit un om, iar un leu s-a năpustit asupra lui Smith-Oldwick.

Otobu a întâmpinat leul cu sulita din Haihuia. Leul a fost ucis dar nu înainte de a provoca răni îngrozitoare englezului și negrului. Iar cadavrul celui care l-a înfruntat pe Tarzan zăcea peste cel al leului ucis. Inamicul s-a retras din nou. Pe urmă leii s-au reunit cu oamenii, așteptând semnalul să atace.

– Acesta este sfârșitul, nu? a întrebat fata.

– Nu este adevărat! a strigat Tarzan. Nu vezi că suntem încă în viață?

Abia i-au ieșit aceste cuvinte de pe buze, când războinicii care au mai rămas au început să arunce cu sulite, simultan din ambele părți. Încercând să o apere pe fată, Tarzan a fost lovit de o sabie, trântindu-l la pământ. Acum

Otobu a rămas singur în fața dușmanului.

Englezul a căzut în nesimțire pe nisip, pierzându-și cunoștința. În momentul prăbușirii i-a căzut revolverul din mână, dar fata l-a luat repede de jos.

Tarzan se străduia să se ridice și aproape a reușit, când un războinic i-a sărit în spate, răsturnându-l din nou. În strigăte demonice, a ridicat sulita ca să o poată înfige cu putere în pieptul omului întins din fața lui. Însă, până să dea lovitura fatală, Bertha Kircher a a întins pistolul englezului și a tras exact în fața nebunului, zburându-i creierii.

Tot în clipa aceea, spre uimirea completă, atât a celor atacați, cât și a Haihuilor, s-a auzit o salvă de împușcături din partea de sus a văii.

Europenii au auzit comenzile aspre ale unui subofițer englez, a cărui voce li s-a părut mai dulce decât a unui înger coborât din cer să îi salveze.

Chiar și Tarzan și-a pierdut orice speranță de supraviețuire. Ce dulce era sunetul vocii care răsuna în jurul lor, acoperind parcă toate răcnetele leilor și țipetele nebunilor!

Respingând cadavrul care se afla pe el, s-a ridicat în picioare, cu sulita înfiptă adânc în umăr. S-a ridicat și fata apropiindu-se de el.

Îngrozitorul conflict s-a sfârșit. O bună parte din lei au scăpat, dar Haihiii au fost uciși până la cel din urmă.

Când Tarzan și fata au ajuns în fața trupei, un soldat și-a îndreptat arma spre Tarzan. Văzând mișcarea soldatului, fata a realizat că de fapt tunica cu care era îmbrăcat constituia justificarea gestului soldatului și atunci s-a așezat repede între ei strigând:

– Nu trageți, suntem de-ai voștri... nu trage!

– Sus mâinile! a comandat soldatul, adresându-i-se lui Tarzan. Nu risc în fața unor ticăloși!

Între timp s-a apropiat și sergentul englez. Când Tarzan și fata explicat în engleză rolul îmbrăcăminții lor, acesta i-a crezut, remarcând și el că nu sunt din aceeași rasă cu ființele care zăceau moarte în jurul lor.

Zece minute mai târziu, a apărut și corpul principal al expediției trimise de colonelul Capell; atunci au spălat și au legat rănilor aviatorului și ale lui Tarzan, iar după o jumătate de oră erau pe drum spre tabăra rezervelor trupelor expediționare.

Au stabilit în seara aceea ca a doua zi de dimineață, atât Bertha Kircher cât și locotenentul să fie transportați cu acroplanul, la comadamentul englez lângă coastă pentru care scop au fost rechiziționate amândouă avioanele detașate să acompanieze infanteriștii.

Tarzan și Otobu au refuzat să primească oferta căpitanului comandant de a se întoarce cu trupele spre răsărit. Tarzan și-a justificat refuzul motivând că locuința lui se află spre apus, ca și a lui Otobu.

– Voi merge împreună cu Otobu până în țara Wamabilor, iar de acolo îmi voi continua drumul singur.

– Cum, nu mergeți cu noi? a întrebat fata.

– Desigur că nu, a răspuns Tarzan. Am intenția să îmi continui drumul spre coasta de apus unde locuiesc eu.

Fata i-a aruncat o privire plină de rugăminți.

– Mergi, așadar, înapoi în jungla aceea teribilă? a întrebat ea. Și nu te vom mai vedea niciodată?

Tarzan a privit-o un moment lung.

– Niciodată, a zis el.

Și fără să mai adauge nici măcar un cuvânt, a întors spatele și s-a îndepărtat.

A doua zi a sosit colonelul Capell în unul dintre acroplanele care trebuiau să transporte fata și ofițerul englez.

Tarzan se afla lângă mașină când a aterizat și a avut ocazia să îl vadă pe colonel răspunzând la salutul ofițerului care comanda detașamentul.

După aceea, s-a întors spre Bertha Kircher, care stătea la câțiva pași în spatele căpitanului.

El se întreba cum se simte o spioană nemțoaică în situația de față, mai ales când trebuia să știe că nu se află nimeni acolo care să îi cunoască adevăratul ei rost.

Dar a rămas încrămenit când l-a văzut pe colonel că merge spre ea cu mâna întinsă și fața zâmbitoare; apoi cu toate că nu auzea cuvintele, a înțeles prea bine că întâlnirea a fost cât se poate de cordială și de prietenoasă.

Tarzan s-a îndepărtat încruntat și mârâind surd. El știa bine că țara lui este în război cu Germania. Nu numai datorită patriei strămoșilor, ci și ura personală pentru dușman îi cerea să trădeze perfidia fetei.

Cu toate acestea a ezitat o clipă și din cauza acestei sovăiri, a început să mârâie nervos. Nu erau sunete care să exprime ura și sfidarea lui pentru Bertha Kircher, ci prin ele încerca să-și alunge slăbiciunea care îl stăpânea.

Pe fată nu a mai văzut-o din momentul în care ea s-a așezat în acroplanul care pleca. De la Smith-Oldwick și-a luat însă rămas bun, primind din nou atât de des repetatele lui mulțumiri.

După aceea a rămas să-l vadă și pe el străbătând aerul în pasărea cu aripi de oțel, până când a dispărut, devenind un punct la orizontul de răsărit.

Soldații erau pregătiți să pornească înapoi spre coastă. Colonelul Capell, împins de curiozitatea de a studia personal terenul care se întindea de acolo până la marginea pădurii, a hotărât să meargă pe jos împreună cu trupele.

Acum, când totul era pregătit, s-a întors spre Tarzan, zicându-i:

– Aș vrea să vii înapoi cu noi, Greystoke; iar, dacă apelul meu nu are nici un ecou în sufletul tău, poate că va avea acela a lui Smith-Oldwick sau al Berthei. M-au rugat să insist să te întorci în lumea civiliazată.

– Nu pot, a răspuns Tarzan. Trebuie să îmi continui drumul pe care l-am început. Sunt sigur, de altfel, că atât locotenentul Smith-Oldwick, cât și Fräulein Bertha Kircher au fost împinși numai de un sentiment de recunoștință când s-au gândit la situația mea.

– Fräulein Kircher? a exclamat nedumerit, colonelul Capell.

Apoi, imediat, a început să râdă strident. Tarzan l-a privit pe colonel în tăcere. Minteia lui refuza să creadă că un ofițer englez poate să vorbească cu atâta indiferență despre o spioană nemțoaică, oferindu-i acesteia, în același timp, libertatea.

– Da, a răspuns el, am știut de mult că Bertha Kircher, este spioană germană.

– Doar atât știi? a întrebat Capell.

– Nu este suficient? a replicat Tarzan.

– Ascultă atunci, a zis Capell. Ea este onorabila Patricia de Canby, unul dintre cei mai importanți membri ai serviciului de recunoaștere atașat forțelor din Africa de răsărit. Am luptat în India împreună cu tatăl ei și o cunosc de când s-a născut.

Privește, mi-a dat chiar un pachet cu acte care l-a luat de la un ofițer german și pe care l-a păstrat la ea tot timpul... cu un singur gând: de a-și îndeplini datoria.

Nici nu l-am examinat încă, dar, după cum vezi, conține o hartă, câteva ziare și raportul lui Hauptmann Fritz Schneider.

– Raportul lui Fritz Schneider? a exclamat Tarzan cu o voce emoționată. Dă-mi voie să îl văd și eu, Capell. El este omul care a ucis-o pe lady Greystoke.

Englezul i l-a dat. Tarzan l-a luat și l-a cercetat răsfăindu-i foile cu nerăbdare, căutând locul unde neamțul a descris atrocitățile comise la o anumită dată... După ce l-a găsit, a scos o exclamație de neîncredere.

– Dumnezeu! e cu puțință oare? Ascultă!

Și a citit un pasaj cu o voce care îi trăda emoția:

I-am făcut o surpriză măgarului de englez. Când se va înapoia acasă, va găsi în salonul soției sale, un corp ars, pe care îl va crede al acesteia. De fapt, eu însămi, am substituit corpul unei negrese ars de tot, căreia i-am pus în mână inelele doamnei de Greystoke...; în viață ea are mult mai multă valoare pentru înaltul comandament decât moartă.

– Trăiește!! a strigat Tarzan.

– Salvă Domnului! a exclamat Capell. Acum ce faci?

– Nu mai este nici o îndoială că mă voi întoarce cu voi.

Ce nedreptate i-am făcut d-rei Canby, dar de unde era să știu? I-am spus chiar și lui Smith-Oldwick, care o iubește, că este spioană germană. Nu numai că trebuie să mă întorc să-mi caut soția, dar trebuie să îndrept și imprudența pe care am comis-o.

– Nu îți face probleme de asta, l-a liniștit Capell. Fără îndoială, ea a reușit să-l convingă că nu este spioană, deoarece, un moment mai înainte de a pleca, azi-dimineață, a acceptat cererea în căsătorie a lui Smith-Oldwick.

(Va urma)